

E. 1164/24

SCRIPTORES GRÆCI;

SIVE

S E L E C T A

EX

SCRIPTORIBUS GRÆCIS, viz.

HERODOTO, || PLATONE,
THUCYDIDE, || ISOCRATE,
XENOPHONTE, || LUCIANO.

Cum VERSIONE LATINA.

IN USUM

REGIÆ SCHOLÆ ETONENSIS.

EDITIO ALTERA RECOGNITA.

ETONÆ:

Excudebat J. POTE, MDCCCLXXII.

SECRETARY OF THE ARMY

OFFICE OF THE SECRETARY OF THE ARMY

WASHINGTON, D. C.

THE SECRETARY OF THE ARMY

GENERAL

OFFICE OF THE SECRETARY OF THE ARMY

WASHINGTON, D. C.

THE SECRETARY OF THE ARMY

GENERAL

OFFICE OF THE SECRETARY OF THE ARMY

WASHINGTON, D. C.

THE SECRETARY OF THE ARMY

GENERAL

OFFICE OF THE SECRETARY OF THE ARMY

WASHINGTON, D. C.

THE SECRETARY OF THE ARMY

GENERAL

OFFICE OF THE SECRETARY OF THE ARMY

WASHINGTON, D. C.

THE SECRETARY OF THE ARMY

GENERAL

OFFICE OF THE SECRETARY OF THE ARMY

WASHINGTON, D. C.

HERODOTUS, Halicarnassensis, Historicorum
Græcorum, qui extant, antiquissimus, floruit Olymp.
84. Ante Chr. ann. 440.

THUCYDIDES, Atheniensis, Historiam belli Pelopon-
nesiaci, cui ipse interfuit, conscripsit, ante Chr. ann.
430.

“ Historiam multi scripsere præclare; sed nemo dubi-
tat duos longe cæteris præferendos, quorum diversa vir-
tus laudem pene est parem consecuta. Densus et brevis,
et semper instans sibi Thucydides: dulcis et candidus,
et fusus Herodotus: ille concitatis, hic remissis affecti-
bus melior; ille concionibus, hic sermonibus; ille vi, hic
voluptate.” Quinct. x. 1.

XENOPHON, Atheniensis, Historicus et Philosophus:
ante Chr. ann. 390.

“ Quid ego commemorem Xenophontis jucunditatem
illam inaffectatam, sed quam nulla possit affectatio con-
sequi; ut ipsæ finxisse sermonem Gratiæ videantur?”
Quinct. x. 1.

PLATO, Philosophus celeberrimus, Socratis auditor,
Sectæ Academicæ princeps, eodem fere, quo Xenophon,
tempore floruit.

“ Philosophorum, ex quibus plurimum se traxisse elo-
quentiæ M. Tullius constitetur, quis dubitat Platonem
esse præcipuum, sive acumine differendi, sive eloquendi fa-
cultate divina et Homérica.” Quinct. x. 1.

“ Quis uberior in dicendo Platone? Jovem siquidem
aiunt Philosophi, si Græce loquatur, sic loqui.” Cic. in
Brut.

ISOCRATES, Atheniensis, Rhetor floruit eodem fere,
quo Xenophon & Plato, Tempore.

“ Isocrates (cujus domus cunctæ Græciæ quasi ludus
quidam patuit atque officina dicendi) magnus Orator, &
perfectus

perfectus Magister; quanquam forensi luce caruit, intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo quidem, meo iudicio, est postea consecutus; Et cum cætera melius, quam superiores, tum primus intellexit, etiam in soluta oratione, dum versum effugeres, modum quendam Et numerum oportere servari." Cic. in Brut.

LUCIANUS, oriundus Samosata, urbe Syriae, sub Marco Antonino floruit, ann. Dom. 164. Scriptor variis in argumentis elegantissimus et festivissimus.

Page 98. line 6. lege τοῖς μὲν ἐκ ἀρχῆς ἔσθι, &c.

καὶ
 αὐ
 αὐ
 5
 β
 πο
 ὕψος
 6
 5
 ψαλμος

SELECTA

EX

SCRIPTORIBUS GRÆCIS.

PARS I.

EX HERODOTO.

ἌΤΤΣ καὶ ἈΔΡΗΣΤΟΣ,

Εκ τῆς ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΚΛΕΙΟΥΣ.

ΜΕΤΑ Σόλωνα οἰχόμενου, ἔλαβε ἐκ θεῶν νό-
μους μεγάλη Κροῖσον (ὡς εἰκᾶται) ὅτι ἐνό-
μισε ἰωῦτόν εἶναι ἀνδρῶπων ἀπάντων ἡλθιάτατον. αὐ-
τίκα δὲ οὐδεύδοντι ἐπέση ὄνειρος, ὅς οἱ τὴν ἀληθινήν
ἔφαινε πᾶν μελλόντων γένεσθαι κακὸν κατὰ τὸν παῖ-
δα. ἦσαν δὲ τῷ Κροίσῳ δύο παῖδες· πῶν εὐτερος μὲν
διέφθαρτο· (ἦν γὰρ δὴ κωφοί) ὁ δὲ ἕτερος, τῶν ἡλί-
κων μακρῶς τὰ πάντα πρῶτος, οὐνομα δὲ οἱ ἦν Ἄτος.
ἔκτορ δὴ τῶν τῶν Ἀτυν σφραίνει, τῷ Κροίσῳ ὁ ὄνειρος
ὡς ἀπολέει μιν· αἰχμῇ σιδηρῇ βληθέντα· ὁ δὲ ἐπεὶ τ'
ἐξηγέρθη, καὶ ἰωῦτῷ λόγον ἔδωκε, κατὰρρηθῆσας τὰν
ἑνείραν,

Α

ὄνειρον, ἄγεται μὲν τῷ παιδί γυναικὰ ἐσθλὴν δὲ
στρατηγέειν μιν τῶν Λυδῶν, οὐδαμῇ ἔτι ἐπὶ τοιούτων
πρῆγμα ἐξέπεμπε. ἀκόντια δὲ καὶ δοράτια, καὶ τὰ
τοιαῦτα πάντα τοῖσι χρέονται ἐς πόλεμον ἄνθρωποι,
ἐκ τῶν ἀνδρεῶνων ἐκκομίσαι, ἐς τοὺς θαλάμους συνέ-
νησε, μή τι οἱ κρεμáμενον τῷ παιδί ἐμπέσῃ.

2. Ἐχόντας δὲ οἱ ἐν χερσὶ τὸ παιδὸς τὸν γάμον,
ἀπικνέεται ἐς τὰς Σάρδεις ἀνὴρ συμφορῇ ἐχόμενος, καὶ
ἐκ καθαρὸς χειρὸς ἑὼν, Φρύξ μὲν γενεῇ, γένεος δὲ τῆ
Βασιλίδου. παρελθὼν δὲ ἔτῳ ἐς τὰ Κροῖσος οἰκία,
κατὰ νόμους τῆς ἐπιχωρίας καθαρσίῃ ἐδέετο κυρῆσαι.
Κροῖσος δὲ μιν ἐκάθηρε. ἔσι δὲ παραπλησίη ἡ κά-
θαρσις τοῖσι Λυδοῖσι καὶ τοῖσι Ἑλλήσι. ἔπειτα δὲ τὰ
νομιζόμενα ἐποίησε ὁ Κροῖσος, ἐπυνδάνετο ἀκόθεν τε καὶ
τίς εἴη, λέγων τάδε, “Ὁ ἄνθρωπε, τίς τε εἷς, καὶ
“ ἀκόθεν πῆς Φρυγίης ἦκων, ἐπίσιός ἐμοὶ ἄγνεο; τίνα
“ τε ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν ἐφόνευσας; ὁ δὲ ἀμείβετο,
“ ὦ βασιλεῦ, Γορδίου μὲν τῆ Μίδεω εἰμὶ παῖς,
“ ὀνομάζομαι δὲ Ἀδρησος, φονεύσας δὲ ἀδελφὸν
“ ἐμεῦ τὸν Αἰκὼν πάρειμι, ἐξεληλαμένον τε ὑπὸ τῷ
“ πατρὶ, καὶ ἐς ἐρημίαν πάντων.” Κροῖσος δὲ μιν
ἀμείβετο τοῖςδε, “ Ἀνδρῶν τε φίλων τυλχάνεις ἐκγυ-
“ τὸς εἶναι, καὶ ἐλήλυδας ἐς φίλους, ἔνθα ἀμνηστῆσαι
“ χρημάτων ἐδεδόξαι, μένων ἐν ἡμετέροις, συμφορὴν δὲ
“ ταύτην ὡς κεφότηλα φέρον, κερδαλέως πλεῖστον.” Ὁ
μὲν δὴ δίκαιον εἶχε ἐν Κροίσῳ.

3. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ τέτῳ, ἐν τῷ Μυσίῳ
 Οὐλύμπῳ, σὺς χρῆμα γίνεσθαι μέγα ἀρμεύμενον· δὲ
 ἔτι· ἐκ τῆς ἑρῆς· τέτυ, τὰ τῶν Μυσῶν ἔργα διαφ-
 θεύρεσκε· πολλὰκι δὲ οἱ Μυσοὶ ἐπ' αὐτὸν ἐξελθόντες,
 ποιέεσκον μὲν ἑδὲν κακόν, ἔπασχον δὲ πρὸς αὐτῷ.
 τέλος δὲ, ἀπικόμενοι παρὰ τὸν Κροῖσον τῶν Μυσῶν
 ἄγγελοι, ἔλεγόν τ' αὐτῷ, “ ὦ βασιλεῦ, σὺς χρῆμα
 “ μέγιστον ἀνεφάνη ἡμῖν ἐν τῇ χώρῃ, ὅς τὰ ἔργα
 “ διαφθεύρει· τῦτον προθυμέομενοι ἐλέειν, ἔδυνά-
 “ μεθα· νῦν ὦν πρὸςδεόμεθα σεῦ, τὸν παῖδα καὶ
 “ λογάδας νεηνίας καὶ κύνας συμπέμψαι ἡμῖν, ὥς ἂν
 “ μὴν ἐξέλωμεν ἐκ τῆς χώρας.” Οἱ μὲν δὴ τῦτων
 ἔδοντο· Κροῖσος δὲ μνημονεύων τῆς ὀρέξεως τὰ ἔπεα,
 ἔλεγε σφι τ' αὐτῷ, “ Παιδὸς μὲν περὶ τῷ ἐμῷ μὴ
 “ μνηστῆτε· οὐ γὰρ ἂν ὑμῖν συμπέμψαιμι· νεό-
 “ γαμός τε γὰρ ἐστὶ, καὶ ταῦτά οἱ νῦν μέλει· Λυ-
 “ δῶν μὲντοι λογάδας καὶ τὸ κυνηγέσιον πᾶν σαμ-
 “ πέμψω· καὶ διακελεύσομαι τοῖσιν ἰοῦσι, εἶναι ὥς
 “ προθυμοτάτοις συνεξελεῖν ὑμῖν τὸ θηρίον ἐκ τῆς
 “ χώρας.” Ταῦτα ἀμείψατο.

4. Ἀποχρεωμένων δὲ τούτοις τῶν Μυσῶν, ἐπει-
 σέρχεται ὁ τῷ Κροίσῳ παῖς, ἀκηκῶς τῶν ἔδοντο οἱ
 Μυσοὶ· ἔφαμένθ δὲ τῷ Κροίσῳ τὸν γε παῖδά σφι
 συμπέμψειν, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ νεηνίης τ' αὐτῷ, “ ὦ
 “ πατέρ, τὰ κάλλιςα πρότερόν κοτε καὶ γενναίῳ
 “ τατα ἡμῖν ἦν, ἔς τε πολέμους καὶ ἔς ἀγρας φοιτέον
 “ τας εὐδοκίμέειν· νῦν δὲ ἀμφοτέρων με τούτων ἀπο-

“ κληῖσας ἔχεις, οὔτε τινα δειλίην μοι παριδὼν,
 “ οὔτε ἀδυμίην νῦν. τε τεοῖσί με χρή ὀμμασιν ἔς
 “ τε ἀγορὴν καὶ ἐξ ἀγορῆς φοιτέοντα φαίνεσθαι;
 “ κοῖος μὲν τις τοῖσι πολιῆται δόξω εἶναι; κοῖος δὲ
 “ τις τῇ νεογάμφῳ γυναικί; κοίῳ δὲ ἐκείῃ δόξει
 “ ἀνδρὶ συνοικέειν; ἐμὲ ὦν σὺ ἢ μέδεις ἰέναι ἐπὶ τὴν
 “ θήρην, ἢ λόγῳ ἀνάπεισον ὅπως μοι ἀμείνω ἐστὶ ταῦτα
 “ οὕτω ποιεόμενα.” Ἀμείβεται Κροῖσος τοῖςδε, “ ὦ
 “ παῖ, ἔτε δειλίην, ἔτε ἄλλο ἔδεν ἄχαρι παριδὼν
 “ τοι, ποίεω ταῦτα· ἀλλά μοι ὄφεις ὄνειρε ἐν τῷ
 “ ὑπὶ ἐπιστάσα ἔφη σὲ ὀλιγοχρόνιον ἔσεσθαι. ὑπὸ
 “ γὰρ αἰχμῆς σιδηρῆς ἀπολέεσθαι. πρὸς ὦν τὴν
 “ ὄφιν ταύτην, τὸν τε γάμον τοι τῆτον ἔσπευσα, καὶ
 “ ἐπὶ τὰ παραλαμβανόμενα οὐκ ἀποπεμπω, φυλα-
 “ κὴν ἔχων εἴ πως δυναίμην ἐπὶ τῆς ἐμῆς σε ζωῆς
 “ διακλέψαι. εἰς γὰρ μοι μόνος τυγχάνεις ἐὼν παῖς.
 “ τὸν γὰρ δὴ ἕτερον, διεφθαρμένον τὴν ἀκοήν, οὐκ
 “ εἶναι μοι λογίζομαι.” Ἀμείβεται ὁ νεπιῆς τοῖςδε,
 “ Συγνώμη μὲν, ὦ πάτερ, τοι, ἰδέντι γε ὄφιν τοι-
 “ αύτην, περὶ ἐμὲ φυλακὴν ἔχειν. τὸ δὲ ἔμανδρά-
 “ νεις, ἀλλὰ λέληθές σε τὸ ὄνειρον, ἐμέ τοι δίκαιόν
 “ ἐστὶ φράζεσθαι. φῆς τοι τὸ ὄνειρον ὑπὸ αἰχμῆς σιδη-
 “ ρῆς φάναι ἐμὲ τελευτήσειν· ὑὸς δὲ κοῖαι μὲν εἰσι
 “ χεῖρες, κοῖη δὲ αἰχμὴ σιδηρῆ, ἣν σὺ φοβέαι; εἰ
 “ μὲν γὰρ ὑπὸ ὀδόντος τοι εἶπε τελευτήσειν με, ἢ
 “ ἄλλῃ τευ ὅ, τι τούτῳ ἔοικε, χρὴν δὴ σε ποιεῖν
 “ τὰ ποιεῖς· νῦν δὲ ὑπὸ αἰχμῆς. ἐπεὶ τε ὦν ἔπρος
 “ ἀνδρας

“ ἄνδρες ἡμῖν γίνεται ἡ μάχη, μέθεσ με.” Ἀμείβε-
 “ ται Κροῖσος, “ ὦ παῖ, ἐς τῇ με νικᾷς γνώμῃν
 “ ἀποφαίνων περὶ τῷ ἐνυπνίῳ. ὥς ὢν νενικημένος
 “ ὑπὸ σίῳ, μεταγινώσκω, μετήμι τέ σε ἵεναι ἐπὶ
 “ τὴν ἄγρην.”

5. Εἰπας δὲ ταῦτα ὁ Κροῖσος, μεταπέμπεται τὸν
 Φρύγα Ἀδρησον· ἀπικομένῳ δὲ οἱ λέγει τάδε, “ Ἀ-
 “ δρησε, ἐγὼ σε συμφορῇ πεπληγμένον, ἀχαρίτι τὴν
 “ τοι ἐκ ὀνειδίζων, ἐκάθῃρα, καὶ οἰκίοισι ὑποδεξάμε-
 “ νος ἔχω, παρέχων πᾶσαν δαπάνην· νῦν ὢν (ὀφει-
 “ λεις γὰρ, ἐμεῦ προποιοῦσαντ^Θ χρησά^ς ἐς σε, χρη-
 “ σοῖσί με ἀμείβεσθαι) φύλακα παιδός σε τῷ ἐμῷ
 “ χρήσω γενέσθαι, ἐς ἄγρην ὀρμεωμένῃ· μή τινες κατ’
 “ ὁδὸν κλῶπες κακῆργοι ἐπὶ δηλήσει φανέωσιν ὑμῖν.
 “ πρὸς δὲ τῷτο, καὶ σέ τοι χρεῶν ἔσιν ἵεναι ἔνθα ἀπο-
 “ λαμπρύνεαι τοῖσιν ἔργοισι· πατρῷόν τε γάρ τοι
 “ ἐς, καὶ προσέτι ῥώμῃ ὑπάρχει.” Ἀμείβεται ὁ
 “ Ἀδρησος, “ ὦ βασιλεῦ, ἄλλως μὲν ἔγωγε ἂν οὐκ
 “ ἦα ἐς ἄεθλον τοιόνδε· οὔτε γὰρ συμφορῇ τοιῇδε
 “ κεχρημένον εἰκός ἐσιν ἐς ὀμήλικας εὖ πρήσσοντας
 “ ἵεναι, οὔτε τὸ βέλεσθαι πάρα· πολλαχῇ τε ἂν
 “ ἰσχον ἐμεωῦτόν· νῦν δὲ, ἐπεὶ τε σὺ σπεύδεις, καὶ
 “ δεῖ τοι χαρίζεσθαι (ὀφείλω γὰρ σε ἀμείβεσθαι
 “ χρηστοῖσι) ποιεῖν εἰμὶ ἑτοίμ^Θ ταῦτα· παῖδά τε
 “ σὸν, τὰν διακελεύεαι φυλάσσειν, ἀπήμονα τῷ φυ-
 “ λάσσοντος εἵνεκεν προσδόκα τοι ἀπονοστήσειν.”

6. Τοιούτοιςιν

6. Τοιούτοιςιν ἐπεὶ τε ἔτ' ἀμείψατο Κροῖσον, ἦσαν μετὰ ταῦτα ἐξηρτυμένοι λογάσι τε νενηύσι τε καὶ κυσί. ἀπικόμενοι δὲ εἰς τὸν Οὐλυμπον τὸ ὄρος, ἐζήτεον τὸ θηρίον· ἑυροντες δέ, καὶ περιψάντες αὐτὸ κύκλῳ, ἐξηκόντιζον. ἔνθα δὴ ὁ ξείνος ἔτ' ὁ καθαρθεὶς τὸν φόνον, καλεόμενος δὲ Ἀδρης, ἀκοντίζων τὸν σὺν τῇ μὲν ἀμαρτάνει, τυγχάνει δὲ τῷ Κροίσῳ παιδός. ὁ μὲν δὴ βληθεὶς τῇ αἰχμῇ ἐξέπλησε τῷ ὄνειρε τὴν φήμην. ἔσσε δὲ τίς ἀγγελέων τῷ Κροίσῳ τὸ γεγονός· ἀπικόμενος δὲ εἰς τὰς Σάρδεις, τὴν τε μάχην καὶ τὸν τῷ παιδὸς μάρου ἐσήμενέ οἱ.

7. Ὁ δὲ Κροῖσος, ἴῳ θανάτῳ τῷ ἑ παιδὸς συντέλαραγμένῳ, μᾶλλον τι ἐδεινολογέετο, ὅτι μιν ἀπέκτεινε, τὸν αὐτὸς φόνος ἐκάθηρε. περιημεχτείαν δὲ τῇ συμφορῇ δεινῆς, ἐκάλεε μὲν Δία καθάρσιον, μαρτυρόμενος τὰ ὑπὸ τῷ ξείνῳ πεπονηθῆς εἶη. ἐκάλεε δὲ ἐπίσιόν τε καὶ ἑταιρήϊον, τὸν αὐτὸν τῷτον ὀνομάζων θεόν· τὸν μὲν ἐπίσιον καλέων, ὅτι δὴ οἰκίοισιν ὑποδεξάμενος τὸν ξεῖνον, φονέα τῷ παιδὸς ἐλάνθανε βόσκων· τὸν δὲ ἑταιρήϊον, ὡς φύλακα συμπέμφας αὐτῷ, εὐρήκοι πολεμιώτατον. Παρήσαν δὲ μετὰ τῷτο οἱ Ἀυδοὶ φέροντες τὸν νεκρὸν, ὅπιαθεν δὲ εἶπετό οἱ ὁ φόνευσ. τὰς δὲ ἔτ' πρὸ τῶ νεκρῷ παρεδίδε ἐαυτὸν Κροίσῳ, προτείνων τὰς χεῖρας, ἐπικατασφάξαι μιν κελεύων τῷ νεκρῷ· λέγων τὴν τε πρῶτην ἐαυτῷ συμφορὴν, καὶ ὡς ἐπ' ἐκείνῃ τὸν καθήραντα ἀπολω-

λεως

λεκώς εἶπεν· ἐδὲ οἱ εἶπεν βιάσασθον· Κροῖστος δὲ τούτων
ἀκούσας, τὸν τε Ἀδρησον κατοικτεῖρει, καὶ περ ἐὼν
ἐν κακῇ οἰκίᾳ τούτῳ, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν,
“ Ἐχω ὃ ξεῖνι παρὰ σεῦ πάσαι τὴν δίκην, ἐπεὶ δὴ
“ σεαυτοῦ καταδικάζεις θάνατον· εἰς δὲ ἔσθ’ οὐ μοι
“ τῷδε τῷ κακῇ αἵτιος, εἰ μὴ ὅσον ἄεκων ἐξεργά-
“ σαι· ἀλλὰ θεῶν καὶ τις, ὅς μοι καὶ πάλαι προε-
“ σήμασεν τὰ μέλλοντα ἰσχυρῶς.” Κροῖστος μὲν νῦν
ἰδὼς ὡς εἰκὸς ἦν τὸν ἑωυτοῦ παῖδα· Ἀδρησος δὲ
ὁ Γορδῖος τῷ Μίδεω, εἶπε δὴ ὁ φονεὺς μὲν τῷ
ἑωυτοῦ ἀδελφεῷ γενόμενος, φονεὺς δὲ τῷ καθήραν-
τος, ἐπεὶ τε ἡσυχίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο παρὰ τὸ
εἶμα, συγγινώσκόμενος ἀνθρώπων εἶναι τῶν αὐτὸς
ἦδε βαρυνσομφορῶτατος, ἑωυτὸν ἐπικατασφάζει τῷ
τύμβῳ.

ΚΤΡΟΣ ἔκ τῆς ΚΛΕΙΟΥΣ.

ΤΑῦΤΑ δὴ ὡν φυλασσόμενος ὁ Αἰσάκης, ὡς ἐγέ-
νετο ὁ Κύρος, καλέσας Ἀρπαγον, ἀνδρα δι-
κήιον, πιστότατον τε Μήδων, καὶ πάντων ἐπιτροπον

ΤΑῦΤΑ δὴ αἱ.] Hic per somnium vidit e filia quam unicam
habebat, totam suam, cuius palatium omnis Asia obumbratur, Con-
sulti baroli, ex eadem filia nepotem ei futurum, cuius magnitudo
præannunciatur, regniq; ei amissionem portendi, responderunt. Justinus.

τῶν ἐωῦτῃ, ἔλεγέ οἱ τοιάδε. “ Ἀρπαγε, πρῆν
 “ μα τὸ ἄν σοι προσδῶ, μηδ’ αὖτ’ ἀπαχρήσῃ· μηδ’
 “ ἐμὲ τε παραβάλλῃ, καὶ ἄλλῃς ἐλόμενῃ, ἐξ ὑστέρης
 “ σεωῦτῃ περιπέσης. Λάβε τὸν Μανδάνη ἔτεκε
 “ παῖδα· φέρων δὲ ἐς σεωῦτῃ, ἀπόκλεινον· μετὰ δὲ,
 “ θάψον πρόπῳ ὅτῳ αὐτὸς βέλεαι. Ὁ δὲ ἀμείβε-
 “ ται· “ ὦ βασιλεῦ, ἔτε ἄλλοτε καὶ παρῆδες ἀνδρὶ
 “ τῷδε ἄχαρι ἔδεν, φυλασσόμεθα δὲ ἐς σε καὶ ἐς
 “ τὸν μέλλεπειτα χρόνον μηδὲν ἑξαμαρτεῖν· ἀλλ’ εἴ
 “ τοι φίλον τῷτο ἔτω γίνεσθαι, χρὴ δὴ τόγε ἐμὸν
 “ ὑπηρετέεσθαι ἐπιτηδέως.

2. Τέτοισιν ἀμειψάμενῃ ὁ Ἀρπαγος, ὡς αἱ πα-
 ρεδόθη τὸ παιδίον κεκοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἦε
 κλαίων ἐς τὰ οἰκεῖα. Παρελθὼν δὲ ἔφραζε τῇ ἐωῦτῃ
 γυναικὶ τὸν πάντα Ἀσυάγεῃ ρηθέντα λόγον. Ἡ δὲ
 πρὸς αὐτὸν λεγεί, “ Νῦν ὦν τί σοι ἐν νόῳ ἐστὶ ποι-
 “ εῖν;” ὁ δὲ ἀμείβεται, “ Οὐκ ἦ ἐνετέλλετο Ἀσυά-
 “ γης. Οὐδ’ εἰ παραφρονήσειέ τε καὶ μανεῖται κά-
 “ κισι, ἢ νῦν μαινεται, ἢ οἱ ἔγωγε προσδήσομαι τῇ
 “ γνώμῃ, ἢ δὲ ἐς φόνον τοῦτον ὑπηρετήσω. Πολλῶν
 “ δὲ εἵνεκα, ἢ φονεύσω μιν· Καὶ ὅτι αὐτῷ μοι συγ-
 “ γενής ἐστιν ὁ παῖς, καὶ ὅτε Ἀσυάγης μὲν ἐστὶ γέρον,
 “ καὶ ἀπαῖς ἔρσεν γόνυ· εἰ δὲ θελήσει τέττε τελευτή-
 “ σαντῃ ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραν-
 “ νίς, ἢς νῦν τὸν υἱὸν κτείνει δι’ ἐμεῦ, ἄλλο τί ἢ λεί-
 “ πεταὶ τὸ ἐνθεῦτεν ἐμοὶ κινδύνων ὁ μέγιστος; Ἀλλὰ
 “ τῷ

“ τῷ μὲν ἀσφαλέῳ· εἵνεκα ἐμοὶ, δεῖ τῷτον τελευτᾶν
 “ τὸν παῖδα· δεῖ μέντοι τῶν τινὰ Ἀστυάγεῳ· αὐτῷ
 “ φονέα γενέσθαι, καὶ μὴ τῶν ἐμῶν.”

3. Ταῦτα εἶπας ἄγγελον ἐπεμπε ἐπὶ τὸν βυκόλον
 τὸν Ἀστυάγεῳ, τὸν ἠπίσματο νομάς τε ἐπιτηδεωτά-
 τας νέμον|α, καὶ ἔρεα Μηριωδέσσεια· τῷ ἔνομα ἦν Μι-
 τραδάτης. Συνοίκεε δὲ τῇ ἐωῦτῷ συνδέλη· ἔνομα δὲ
 τῇ γυναικὶ ἦν τῇ συνοίκεε Κυνώ, κατὰ τὴν τῶν Ἑλ-
 λήνων γλῶσσαν, κατὰ δὲ τὴν Μηδικὴν, Σπακώ. Τὴν
 γὰρ κύνα καλέουσι σπάκα Μῆδοι. Αἱ δὲ ὑπώρεαι
 εἰσὶ τῶν ἑρέων, ἔνθα τὰς νόμας τῶν βοῶν εἶχε ἔτῳ
 δὴ ὁ βυκόλῳ, πρὸς Βορέῳ τε ἀνέμῳ τῶν Ἑκβαλάνων,
 καὶ πρὸς τῷ πόντῳ τῷ Εὐξείνῳ. Ταύτῃ μὲν γὰρ ἡ
 Μηδικὴ χώρα πρὸς Σαππεύρων ὀρεινὴ ἐστὶ κάρια, καὶ
 ὑψηλὴ τε καὶ ἰδρσι συνηρέφης· ἡ καὶ ἄλλα Μηδικὴ
 χώρα ἐστὶ πᾶσα ἀπεδῳ· ἐπεὶ ὧν ὁ βυκόλῳ σπεδῇ
 πολλῇ καλεόμενῳ ἀπὶ κείῳ, ἔλεγε ὁ Ἀρπαγῳ
 τοιαῦτα.

“ Κελεύει σε Ἀστυάγης τὸ παιδίον τῷτο λαβόν|α,
 “ θείναι ἐς τὸ ἐρημότατον τῶν ἑρέων, ὅπως ἂν τά-
 “ χιστα διαφθαρείῃ· καὶ ταῦτα τοι ἐκέλευσε εἰπεῖν,
 “ Ἦν μὴ ἀποκλείνης αὐτὸ, ἀλλὰ τέω τρόπῳ περι-
 “ ποιήσῃ, ὁλέθρῳ τῷ κακίστῳ σε διαχρήσεσθαι· ἐπο-
 “ ρᾶν δὲ ἐκκείμενον διατέταγμαί ἐγώ.”

B

4. Ταῦτα

4. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βουκόλῳ, καὶ ἀναλαβὼν τὸ παιδίον, ἥτε τὴν αὐτὴν ὀπίσω ὁδὸν, καὶ ἀπικνέσθαι εἰς τὴν ἑπαυλιν· τῷ δ' ἄρα καὶ αὐτῷ ἡ γυνὴ ἐπίτεξ ἔχουσα πᾶσαν ἡμέρην, τίτε κως κατὰ δαίμονα τίκτει, οἰχομένη τῷ βουκόλῳ εἰς πόλιν· ἦσαν δὲ ἐν φροντίδι ἀμφοτέροισι ἀλλήλων περὶ· ὁ μὲν, τῷ τόκῳ τῆς γυναικὸς ἀρρωδεῶν, ἡ δὲ γυνὴ ὅτι ἐκ ἐωδῶς ὁ Ἄρπαγῳ μετεπέμψατο αὐτῆς τὸν ἄνδρα· ἐπεὶ τε δὲ ἀπονοστήσας ἐπέστη, οἷα ἐξ ἀέλπῃς ἰδεῖσα ἡ γυνὴ, ἤρετο πρῶτον ὅτι μὴ ἔτι προθύμως Ἄρπαγῳ μετεπέμψατο· ὃ δὲ εἶπε,

“ὦ γυναῖκα, εἰδὼν τε εἰς πόλιν ἐλθὼν καὶ ἤκουσα,
 “τὸ μὴτε ἰδεῖν ἵφελον, μὴ τέ κοτε γενέσθαι εἰς δεσ-
 “πώτεας ἡμετέρας· οἷκῳ μὲν πᾶς Ἀρπάγῳ
 “κλαυθμῷ καλεῖχτο· ἐγὼ δὲ ἐκπλαγεῖς, ἥϊα ἔσω.
 “ὥς δὲ τάχιστα ἐσήλθον, ὁρῶν παῖδίον προκειμέ-
 “νον, ἀσπαῖρόν τε καὶ κραυγανόμενον, κεκοσμημέ-
 “νον χρυσῷ τε καὶ ἐδῆτι ποικίλῃ· Ἄρπαγῳ δὲ
 “ὡς εἶδέ με, ἐκέλευε τὴν ταχίστην ἀναλαβόντα τὸ
 “παιδίον, οἷχεσθαι φέροντα, καὶ δεῖναι ἔνθα θηριω-
 “δέσασθον εἰπὶ τῶν ἐρέων· φᾶς Ἀστυάγεα εἶναι, τὸν
 “τοιαῦτα ἐπιδέμενόν μοι· πόλλ' ἀπειλήσας, εἰ μὴ
 “σφεα ποιήσαιμι· καὶ ἐγὼ ἀναλαβὼν ἔφερον, δοκίμων
 “τὸν τινῶ οἰκετέων εἶναι· ἔ' γὰρ ἂν κοτε κατέδοξα
 “ἐνδεῖν γε ἦν· Ἐθάμβεον δὲ ὁρίων χρυσῷ τε καὶ
 “εἰμασι κεκοσμημένον· πρὸς δὲ, καὶ κλαυθμὸν κα-
 “τεστῆτα

“ τὰς αἰῶντα ἐμφανέα ἐν Ἀρπάγου. Καὶ δὴ κατ’ ὁδὸν
 “ πυνθάνομαι τὸν πάντα λόγον θεράποντος, ὃς ἐμὲ
 “ προπέμπων ἔξω πόλιν, ἐνεχείρισε τὸ βρέφος ὡς
 “ ἄρα Μανδάνης τε εἶη παῖς τῆς Ἀσυάγου θυγατρὸς,
 “ καὶ Καμβύσῳ τῷ Κύρῳ. καὶ μιν Ἀσυάγης ἐντέλλε-
 “ ται ἀποκτείνειν· νῦν τε ὧδέ ἐστι.”

Ἄμα δὲ ταῦτα ἔλεγε ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐκκαλύψας
 ἀπεδείκνυε. Ἡ δὲ, ὡς εἶδε τὸ παιδίον μέγα τε καὶ
 εὐειδὲς εἶναι, δακρύσασα καὶ λαβομένη τῶν γενάτων τῷ
 ἀνδρὶ, ἔχρηζε μηδεμίᾳ τέχνῃ ἐκθεῖναί μιν. ὁ δὲ
 ἔκ ἔφη οἷός τ’ εἶναι ἄλλως αὐτὰ ποιεῖν. ἐπιφοιτή-
 σειν γὰρ κατὰ σκοπῶς ἐξ Ἀρπάγου κατοφόμενος· ἀπο-
 λείδαι τε κάκισα, ἢν μὴ σφεα ποιήσῃ. Ὡς δὲ ἐκ
 ἔπειθε ἄρα τὸν ἄνδρα, δεύτερα λέγει ἡ γυνὴ τὰδε·

“ Ἐπεὶ τοίνυν ἔδυνάμαί σε πείθειν μὴ ἐκθεῖναι,
 “ σὺ δὲ ὧδε ποιήσον, εἰ δὴ πᾶσά γε ἀνάγκη ὀφθῆναι
 “ ἐκκείμενον. τέτοκα γὰρ καὶ ἐγὼ, τέτοκα δὲ τεθνεός·
 “ τῷτο μὲν φέρων πρόδεις· τὸν δὲ τῆς Ἀσυάγου
 “ θυγατρὸς παῖδα, ὡς ἐξ ἡμέων εἶναι, τρέφωμεν.
 “ καὶ ἔτω ἔτε σὺ ἀλώσῃαι ἀδικέων τὰς δεσπότας,
 “ ἔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσαι. Ὅ τε γὰρ
 “ τεθνεὺς βασιλικῆς ταφῆς κυρήσει, καὶ ὁ περιεὼν ἐκ
 “ ἀπολέσει τὴν ψυχὴν.”

Κάρλα τε ἔδοξε τῷ βηκόλῳ πρὸς τὰ παρόντα εὖ λέγειν ἡ γυνή, καὶ αὐτίκα ἐποίησε ταῦτα. τὸν μὲν ἔφερε θανατώσων παῖδα, τῦτον μὲν παραδιδῶν τῇ ἐωυτῇ γυναικί. τὸν δὲ ἐωυτῇ ἑὸν λαβὼν, ἔθηκε ἐς τὸ ἄγγυον ἐν τῷ ἔφερε τὸν ἕτερον. κοσμήσας δὲ τῷ κόσμῳ παντὶ τῷ ἑτέρῳ παιδὸς, φέρων ἐς τὸ ἐρημότατον τῶν ὄρεων τιθεῖ. ὡς δὲ τρίτῃ ἡμέρῃ τῷ παιδίῳ ἐκκειμένα ἐγένετο, ἥτε ἐς πόλιν ὁ βηκόλος, τῶν τινα προδόσκων φύλακα αὐτῷ καλαλιπών. Ἐλθὼν δὲ ἐς τὴν Ἀρπάγην, ἀποδείκνυναι ἔφη ἐτοῖμον εἶναι τῇ παιδίῳ τὸν νέκυν, πέμψας δὲ ὁ Ἀρπαγὺς τῶν ἐωυτῇ δορυφόρων τῆς πισοτάτης, εἰδὲ τε διὰ τέτων, καὶ ἔθαψε τῷ βηκόλῳ τὸ παιδίον. Καὶ τὸ μὲν ἐδάπνιτο· τὸν δὲ ὕσερον τέτων Κῦρον ὀνομαθέντα, παραλαβῶσα ἔτρεφε ἡ γυνὴ τῷ βηκόλῳ, ἔνομα ἄλλο κεν τι, καὶ ὁ Κῦρον δεμένη.

ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ καὶ ΞΕΡΞΗΣ.

Ἐκ τῆς ΠΟΛΥΜΝΙΑΣ.

Μαρδόνιος μὲν τοσαῦτα ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξῳ γνώμην ἐπέπαυτο. Σιωπῶντων δὲ τῶν ἄλλων Περσέων, καὶ ὁ τολμώντων γνώμην ἀποδείκνυσθαι ἀντίην τῇ προκειμένῃ, Ἀρτάβανος ὁ Ὑζάσπεος, πατέρως ἐὼν Ξέρξῃ, τῷ δὲ καὶ πίσυνος ἐὼν, ἔλεγε τάδε,

“ ὦ

“ Ω βασιλεῦ, μὴ λεχθεῖσίν μὲν γνωμίῳν ἀν-
 “ τίῳν ἀλλήλῃσι, ἕκ ἑστὶ τὴν ἀμείνω αἰρεόμενον ἐλεσ-
 “ θαι, ἀλλὰ δεῖ τῇ εἰρημένῃ χρῆσθαι· λεχθεῖσίν
 “ δὲ, ἑστὶ· ὥσπερ τὸν χρυσὸν τὸν ἀκήρατον, αὐτὸν
 “ μὲν ἐπ’ ἐωῦτοῦ οὐ διαγινώσκουμεν, ἐπεὰν δὲ παρα-
 “ τρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, διαγινώσκουμεν τὸν ἀμεί-
 “ νω· ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ, ἀδελφεῷ δὲ ἐμῷ,
 “ Δαρεῖω, ἡγόρευον μὴ στρατεύεσθαι ἐπὶ Σκύθας, ἀν-
 “ δρας οὐδαμῶς γῆς ἄς νέμοντας· ὁ δὲ, ἐλπίζων
 “ Σκύθας τὰς Νομάδας κατὰσρέψεσθαι, ἐμοὶ τε καὶ
 “ ἐπειθεῖο, στρατευσάμενός τε, πολλοὺς τε καὶ ἀγα-
 “ θούς τῆς στρατῆς ἀποβαλὼν ἀπῆλθε, σὺ δὲ ὦ βα-
 “ σιλεῦ, μέλλεις ἐπ’ ἀνδρας στρατεύεσθαι πολλὰν
 “ ἀμείνονας ἢ Σκύθας· οἱ κατὰ θάλασσαν τε ἄριστοι
 “ καὶ κατὰ γῆν λέγονται εἶναι.

2. “ Σὺ ὦν μὴ βουλεύῃς ἐς κίνδυνον μηδένα τοιῦτον
 “ ἀπικέσθαι, μηδεμιῆς ἀνάγκης εὐθης. ἀλλ’ ἐμοὶ
 “ πείθεο· νῦν μὲν τὸν σύλλογον τόνδε διάλυσον· αὐ-
 “ τίς τε ὅταν τοι δοκέει, πρὸς κεφάμενος ἐπὶ σεαυτοῦ,
 “ προαγόρευε τά τοι δοκέει εἶναι ἄριστα. τὸ γὰρ εὖ
 “ βουλεύεσθαι, κέρδος μέγιστον εὐρίσκω εἶναι. εἰ γὰρ καὶ
 “ ἐναντιωθῆναι τι θέλει, βεβήλευται μὲν ἕδεν ἥσσαν
 “ εὔ, ἔσσωται δὲ ὑπὸ τῆς τύχης τὸ βέλευμα· ὁ δὲ
 “ βελευσάμενος αἰσχυρῶς, εἰ οἱ ἢ τύχη ἐπίσποιτο,
 “ εὖρημα εὖρηκει ἥσσαν δὲ ἕδεν οἱ κακῶς βεβήλευται.
 “ ὁρᾷς ὡς τὰ ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ θεός, ἔδεν
 “ εἴ

“ εἴα φαηλάζεσθαι, τὰ δὲ σμικρὰ ἔδὲ μιν κνίξει;
 “ ὄρως δὲ ὡς ἐς οἰκήματα τὰ μέγιστα αἰεὶ καὶ δένδρεα,
 “ τὰ ταιαυτ’ ἀποσκήπτει βέλεια; φιλέει γὰρ ὁ θεὸς
 “ τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολάειν. οὕτω δὴ καὶ στρατὸς
 “ πολλὸς ὑπὸ ὀλίγῃ διαφθείρεται κατὰ τοιόνδε.
 “ ἐπεὶ σφί’ ὁ θεὸς φθονήσας φάβον ἐμβάλη, καὶ βρον-
 “ τήν, δι’ ὧν ἐφθάρησαν ἀναξίως ἐωυτῶν. ἐ γὰρ εἴα
 “ φρονέειν ἄλλον μέγα ὁ θεὸς καὶ ἐωυτῶν. ἐπειχθῆναι
 “ μὲν νυνὶ πᾶν πρῆγμα, τίκτει σφάλλματα, ἐκ τῶν
 “ ζημίαι μεγάλαι φιλέουσι γίνεσθαι· ἐν δὲ τῷ ἐπισ-
 “ χεῖν ἔνεσι ἀγαθὰ, εἰ μὴ παραυτίκα δοκέουσι εἶναι,
 “ ἀλλ’ ἀνὰ χρόνον εὖροι τις ἄν. σοὶ μὲν δὴ ταῦτα ὦ
 “ βασιλεῦ συμβαλεῖω.

3. “ Σὺ δὲ ὦ πᾶι Γωβρύεω Μαρδόνι, παῦσαι λέ-
 “ γων λόγους ματαιίους περὶ Ἑλλήνων, καὶ ἐόντων ἀξίων
 “ φλαύροις ἀκθεῖν. Ἕλληνας γὰρ διαβάλλων, ἐπαίρεις
 “ αὐτὸν βασιλῆα στρατεύεσθαι. αὐτῷ δὲ τότε εἵνεκα
 “ δοκέεις μοι πᾶσαν προθυμίην ἐκλείνειν. μή νυν ἔτι
 “ γένηται· διαβολὴ γὰρ ἐστὶ δεινότατον· ἐν τῇ δύο μὲν
 “ εἰσι οἱ ἀδικέοντες, εἷς δὲ ὁ ἀδικεόμενος. ὁ μὲν γὰρ
 “ διαβάλλων, ἀδικεῖ, καὶ παρέοντος κατηγορεῖν· ὁ δὲ
 “ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος πρὶν καὶ ἀτρεκέως ἐκμάθοι.
 “ ὁ δὲ δὴ ἀπεὼν τῷ λόγῳ τάδε ἐν αὐτοῖσι ἀδικεῖται,
 “ διαβληθεὶς τε ὑπὸ τῷ ἑτέρῳ, καὶ νομισθεὶς πρὸς
 “ τῷ ἑτέρῳ κακὸς εἶναι.”

4. Ἄλλ' εἰ δὴ δεῖ γε πάντως ἐπὶ τῆς ἀνδρας
 “ τούτους στρατεύεσθαι, φέρε, βασιλεὺς μὲν αὐτὸς ἐν
 “ ἤδεσι τοῖσι Περσέων μενέτω· ἡμῶν δὲ ἀμφοτέρων
 “ παραβαλλομένων τὰ τέκνα, στρατηλάτεις αὐτὸς σὺ
 “ ἐπιλεξάμενός τε ἀνδρας τῆς ἐθέλεις, καὶ λαβὼν
 “ στρατὸν ὁκίσῃν τινα βούλει· καὶ ἦν μὲν τῇ σὺ λέ-
 “ γεις, ἀναβάνη βασιλεῖ τὰ πρήγματα, κτεινέδων οἱ
 “ ἔμοι παῖδες, πρὸς δὲ αὐτοῖσι, καὶ ἐγὼ ἦν δὲ τῇ ἐγὰ
 “ προλέγω, αἱ σοὶ ταῦτα πασχόντων, σὺν δὲ σφί καὶ
 “ σὺ ἦν ἀπονοστήσης· εἰ δὲ ταῦτα μὲν ὑποδύνειν ἔκ
 “ ἐθέλῃσεις, σὺ δὲ πάντως σράτευμα ἀνάξεις ἐπὶ τὴν
 “ Ἑλλάδα, ἀκούσεσθαι τινα φημι τῶν αὐτῆς τῇδε
 “ ὑπολειπομένων, Μαρδόνιον μέγα τι κακὸν ἐξεργασ-
 “ μένον Πέρσας ὑπὸ κυῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμε-
 “ νον, ἢ καὶ ἐν γῇ τῇ Ἀθηναίων, ἢ σὲ γε ἐν τῇ Λακε-
 “ δαιμονίων· εἰ μὴ ἄρα καὶ πρότερον κατ' ὁδὸν, γνόντα
 “ ἐπ' οἷς ἀνδρας ἀναγινώσκεις στρατεύεσθαι βασι-
 “ λῆα.” Ἀρτάβανος μὲν ταῦτα ἔλεξε·

5. Ξέρξης δὲ θυμῶθεϊς ἀμείβεται τοῖςδε, “ Ἀρτιά-
 “ βανε, παῖρὸς εἰς τῷ ἐμῷ ἀδελφεός· τῦτο δὲ σε ρύ-
 “ σθαι μηδένα ἄξιον μισθὸν λαβεῖν ἐπέων μαλαίων·
 “ καί τοι ταύτην τὴν ἀτιμίην προστίθημι, εἰόντι κα-
 “ κῶ τε καὶ ἀδύμῳ, μήτε συστρατεύεσθαι ἔμοι γε ἐπὶ
 “ τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸ τε μένειν ἅμα τῇσι γυναῖξί.
 “ ἐγὼ δὲ καὶ ἄνευ σέο, ὅσα περ εἶπα, ἐπιτελέα ποιήσω.
 “ μὴ γὰρ εἶην ἐκ Δαρείῳ τῷ Ὑδάσπεος, τὸ Ἀρσά-
 “ μεος,

“ μεος, τῷ Ἀρμένῳ, τῷ Τείσπρῳ, τῷ Κύρῳ, τῷ Καμ-
 “ βύτῳ, τῷ Ἀχαιμένεος γεγονώς, μὴ τιμωρησάμενος
 “ Ἀθηναίους· εὐεπιστάμενος ὅτι εἰ ἡμεῖς ἡσυχίην ἔξο-
 “ μεν, ἀλλ’ ἐκ ἐκείνοι, ἀλλὰ καὶ μάλα στρατεύσον-
 “ ται ἐπὶ τὴν ἡμετέραν, εἰ χρὴ σταθμώσασθαι τοῖσι
 “ ὑπαργμένοισι ἐξ ἐκείνων· οἱ Σάρδις τε ἐνέπρησαν,
 “ καὶ ἤλασαν ἐς τὴν Ἀσίην. οὐκ ἔξαναχωρεῖν ὑδετέ-
 “ ροις· δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ ποιεῖν ἢ παθεῖν προ-
 “ κέεται ἀγών· ἵνα ἢ τάδε πάντα ὑπὸ Ἑλλήσι ἢ
 “ ἐκείνῃς πάντα ὑπὸ Πέρσῃσι γένηται· τὸ γὰρ μέσον
 “ ὑδὲν τῆς ἔχθρης ἐστί. καλὸν ὦν προπεπονδότας
 “ ἡμέας τιμωρεῖν ἥδη γίνεται, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ
 “ πείσομαι, τῷτο μάθω, ἐλάσας ἐπ’ ἀνδρας τέτῃς·
 “ τέξ γε καὶ Πέλοψ· ὁ Φρύξ, ἐὼν τῶν ἐμῶν πατέρων
 “ δῖλος, κατεσρέφαλο οὕτω, ὥς καὶ ἐς τόδε αὐτοὶ τε
 “ ὠνδρωποὶ καὶ ἡ γῆ αἰτέων ἐπώνυμοι τῷ κατασρεφα-
 “ μένῃ καλέονται.” Ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσούτῳ ἐλέγῃ.

6. Μετὰ δὲ, εὐφρόνη τε ἐγένετο, καὶ Ξέρξης ἐκνίζε
 ἢ Ἀρταβάνῃ γνώμῃ. νυκτὶ δὲ βελὴν διδύς, πάσῃ
 εὐρίσκῃ οἱ ὁ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλ-
 λάδα.

ΞΕΡΞΗΣ

ΞΕΡΞΗΣ ἢ ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ ἐν ΑΒΥΔΩ.

Ἐκ τῆς ΠΟΛΥΜΝΙΑΣ.

Ἐπεὶ δ' ἐγέναντο ἐν Ἀβύδῳ, ἠδέλυσε Ξέρξης ἰδέσθαι πάντα τὸν στρατὸν, καὶ προεπεποίητο γὰρ ἐπὶ κολωνῇ ἐπίτηδες αὐτῷ ταύτη προαξέδρῃ λίθῳ λευκῷ· ἐποίησαν δὲ Ἀβυδῆνοι, ἐντειλαμένῳ πρότερον βασιλῆος. ἐνθαῦτα, ὡς ἴζετο κατορῶν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, ἔθῃ αὐτο καὶ τὰν τιζόν καὶ τὰς νέας· θηεύμενος δὲ, ἡμέρῃ τῶν νεῶν ἄμιλλαν γενομένην ἰδέσθαι· ἐπεὶ δ' ἐγένετό τε καὶ ἐνίκων Φοίνικες Σιδώνιοι, ἦσθη τε τῇ ἀμίλλῃ καὶ τῇ στρατῇ. ὡς δὲ ὦρα πάντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ τῶν νεῶν ἀποκεκρμμένον, πάσαις δὲ τὰς ἀκτῖας καὶ τὰ Ἀβυδηνῶν πεδιάς ἐπίπλεα ἀνθρώπων, ἐνθαῦτα Ξέρξης ἐωῦτόν ἐμακάρισε· μετὰ δὲ τῷτο, ἐδάκρυσε.

2. Μαθὼν δὲ μιν Ἀρτάβανος ὁ πάτριος, ὃς το-
 πρῶτον γνώμην ἀπεδέξατο ἐλευθέρως, καὶ συμβουλευὼν
 Ξέρξῃ στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα· ἔτος ὠνὴρ φρασ-
 θείς Ξέρξεα δακρύσαντα, εἶρετο τάδε, ὦ βασιλεῦ,
 “ὡς πολὺ ἀλλήλων κεχωρισμένα ἐργάσαιο νῦν τε καὶ
 “ὀλίγῳ πρότερον· μακαρίσας γὰρ σεαυτὸν, δακρύεις.”
 “ὁ δὲ εἶπε, Ἐπὶ ἡλθε γὰρ με λογισάμενον κατοικῆ-
 “τεῖραι ὡς βραχὺς εἴη ὁ πᾶς ἀνθρώπινος βίος, εἰ
 “τιτίων γε ἰόντων τοσούτων, ἔδεις ἐς ἐκαλὸς ἔτος
 C “περίεσθαι.”

“περιέσαι.” ὁ δὲ ἀμείβετο λέγων, “Ἑτέρα τούτῳ
 “παρὰ τὴν ζῶν πεπόνθαμεν οἰκτρότερα. ἐν γὰρ
 “οὕτῳ βραχὺ βίῳ ἔδεις οὕτῳ ἀνδρωπος ἐὼν εὐδαί-
 “μων πέφυκε, οὔτε τουτέων, οὔτε τῶν ἄλλων, τῷ
 “ἐπαρasedησεται πολλάκις, καὶ ἐκὶ ἅπαξ, τεθνάναι
 “βέλεσθαι μᾶλλον ἢ ζῶειν. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ
 “πρὸς πῖπλυσσαι, καὶ αἱ νοῦσοι συνταράσσονται, καὶ
 “βραχὺν ἔοντα, μακρὸν δοκεῖν εἶναι ποιεῦσι τὸν
 “βίον. οὕτῳ ὁ μὲν θάνατος, μοχθηρῆς ἐσθης τῆς
 “ζῆς, καλαφυγὴ αἰρετωτάτῃ τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε.
 “ὁ δὲ θεὸς, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, φθοιερὸς ἐν
 “αὐτῷ εὐρίσκεται ἐὼν.”

3. Ξέρξης δὲ ἀμείβετο λέγων, “Ἀρτάβανε, βιοτῆς
 “μὲν νῦν ἀνθρωπίνης πέρι, ἐσθης τοιαύτης οἴην περ
 “σύ διαίρεσαι εἶναι, παυσώμεθα, μηδὲ κακῶν μεμ-
 “νώμεθα, χρησάμενοι ἔχοντες πόρῳματα ἐν χερσὶ.
 “φράσον δέ μοι τόδε, εἴ τοι ἢ ὄψις τῆ ἐνυπνίου μὴ
 “ἐναργῆς οὕτῳ ἐφάνη, εἴχες ἂν τὴν ἀρχαίην γνώ-
 “μην, ἐκ ἐὼν με στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἢ
 “μετέσθης ἂν; φέρε μοι τῆτο ἀτρεκέως εἰπὲ.” Ὁ δὲ
 “ἀμείβετο λέγων, “ὦ βασιλεῦ, ὄψις μὲν ἡ ἐπιφανείσα
 “τῆ ὀνείρου, ὡς βηλόμεθα ἀμφοτέροι, τελευτήσῃ·
 “ἐγὼ δ’ ἐτι καὶ ἐς τόδε δείματός εἰμι ὑπόπλεος, ἔδ’
 “ἐντὸς ἐμεωῦτῃ· ἀλλὰ τε πολλὰ ἐπιλεγόμενος, καὶ
 “δὴ καὶ ὀρέων τοι δύο τὰ μέγιστα πάντων ἔοντα πο-
 “λεμῳῖα.”

4. Ἐέρξης δὲ πρὸς ταῦτα ἀμείβετο τοῖσδε, “ Δαι-
 “ μόνιε ἀνδρῶν, κοῖα ταῦτα λέγεις μοι εἶναι δύο πο-
 “ λεμιάτα; κότερά τοι ὁ πεζὸς μεμψὶς κατὰ τὸ
 “ πλῆθος ἐστὶ, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν στρατεύμα φαίνεται
 “ πολλαπλήσιον ἔσεσθαι τῷ ἡμετέρῳ; ἢ τὸ ναυικὸν
 “ τὸ ἡμείτερον λείψεται τῷ ἐκείνων; ἢ καὶ συναμφοτέρα
 “ ταῦτα; εἰ γὰρ τοι ταύτῃ ἐνδέεσθαι φαίνεται εἶναι
 “ τὰ ἡμέτερα πρήγματα, στρατῷ ἂν ἄλλῃ τις τὴν τα-
 “ χίστην ἀγερσὶν ποιοῖτο.” ὁ δ’ ἀμείβετο λέγων, “ ὦ
 “ βασιλεῦ, οὔτε στρατὸν τῷτον, ὅστις γε σύνεστιν ἔχει,
 “ μέμφοιτ’ ἂν, οὔτε τῶν νεῶν τὸ πλῆθος· ἦν δὲ
 “ πλεῦνας συλλέξης, τὰ δύο τοι τὰ λέγω, πολλῶ
 “ ἔτι πολεμιώτερα γίνεσθαι. τὰ δὲ δύο ταῦτα, ἐστὶ γῆ
 “ τε καὶ θάλασσα. οὔτε γὰρ τῆς θαλάσσης ἐστὶ λιμὴν
 “ τοσούτος ὑδαμίδι (ὥς ἐγὼ εἰκάζω) ὅστις ἐγειρο-
 “ μένθ’ χειμῶνος, δεξάμενός σευ τῷτο τὸ ναυικόν,
 “ φερέγλυτος ἔσαι διασῶσαι τὰς νέας, καί τοι οὐκὶ ἔνα
 “ αὐτὸν δεῖ εἶναι τὸν λιμένα, ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν τὴν
 “ ἡπειρον, παρ’ ἣν δὴ κομίζεαι. οὐκὼν δὲ ἔόντων τοι
 “ λιμένων ὑποδεξίων, μάθε ὅτι αἱ συμφοραὶ τῶν ἀν-
 “ θρώπων ἀρχαί, καὶ ἐκὶ ὧνθρωποι τῶν συμφορέων.

“ 5. Καὶ δὴ τῶν δύο τοι τῷ ἑτέρῳ εἰρημένθ’, τὸ
 “ ἕτερον ἔρχομαι ἐρέων. γῆ δὲ πολεμὴ τῇδε τοι κα-
 “ τίσεται. εἰ ἐθέλει τοι μῆδέν ἀντίξοον καταστῆναι,
 “ τοσούτω τοι γίνεσθαι πολεμιωτέρη, ὅσῳ ἂν προβαί-
 “ νοις ἐκαστέρῳ, τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος. εὐπρη-
 “ ξίης

“ ξίης γὰρ ἢ ἐξὶ ἀνθρώποισι οὐδεμίῃ πληθύνῃ καὶ
 “ δὴ τοι ὡς ὑδενὸς ἐναντιούμενος, λέγω τὴν χώραν
 “ πλεῦνα ἐν πλεῦνι χρόνῳ γινόμενῃν, λιμὸν τέξασθαι.
 “ ἀνὴρ δὲ ὅττω ἂν εἴη ἄριστος, εἰ βυλευόμενος μὲν,
 “ ἀρρωδέοι, πᾶν ἐπιλεγόμενος πείσασθαι χρήμα, ἐν
 “ δὲ τῷ ἔργῳ θρασύς εἴη.”

6. Ἀμείβεται Ξέρξης τοῖσδε, “ Ἀρτάδανε, εἰκό-
 “ τως μὲν σύ γε τούτων ἕκαστα διαίρεαι· ἀτὰρ μήτε
 “ πάντα φοβέο, μήτε πᾶν ὁμοίως ἐπιλέγεις. εἰ γὰρ δὴ
 “ βελοιο ἐπὶ τῷ αἰεὶ ἐπεσφερομένῳ πρῆγματι τὸ πᾶν
 “ ὁμοίως ἐπιλέγεσθαι, ποιήσεις ἂν ὑδαμᾶ ὑδέν.
 “ κρέσσον δὲ, πάντα θαρσέοντα, ἡμισυ τῶν δεινῶν
 “ πάσχειν μάλλον, ἢ πᾶν χρήμα προδειμαίνοντάς,
 “ μηδαμᾶ μηδὲν παθεῖν. εἰ δὲ ἐρίζων πρὸς πᾶν τὸ
 “ λεγόμενον, μὴ τὸ βέβαιον ἀποδέξης, σφάλλεσθαι
 “ ὀφείλεις ἐν αὐτοῖσι· ὁμοίως καὶ ὁ ὑπεναντία τέτοις
 “ λέξας· τὐτο μὲν νῦν ἐπίσης ἔχει· εἰδέναι δὲ ἀνδρω-
 “ πον ἔοντα καὶς χρὴ τὸ βέβαιον, δοκέω μὲν ὑδαμῶς
 “ τοῖσι τοίνυν βυλομένοις ποιεῖν, ὡς τσέπιπαι φιλέει
 “ γίνεσθαι τὰ κέρδεα· τοῖσι δὲ ἐπιλεγομένοις τε
 “ πάντα καὶ ὀκνεῦσι, καὶ μάλα ἐδέλει.

“ 7. Ὅρας τὰ Περσέων πρῆγματα εἰς ὃ δυνάμιος
 “ προκεχώρηκε; εἰ τοίνυν ἐκεῖνοι οἱ πρὸ ἐμεῦ γενό-
 “ μενοι βασιλεῖς γνώμῃσι ἐχρέωντο τῇσι καὶ σὺ, ἢ μὴ
 “ χρεώμενοι γνώμῃσι τοιαύτησι, ἄλλως συμβέλεις
 “ εἶχον

“ εἶχον τοιεύς, ἐκ ἂν κοῖς εἶδ' ἐς αὖλα ἐς τῆλο προελ-
 “ θόντα· νῦν δὲ κινδύνους ἀναρριπύσαντες ἐς τῆλο σφεία
 “ προηγάγοντο. μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοις
 “ κινδύνοισι ἐδέλει καταίρεσθαι. ἡμεῖς τοῖνυν ὁμοιεύ-
 “ μένοι κείνοισι, ὥρην τε τῶ ἔτεος καλλίστην πορευό-
 “ μεθα, καὶ καλὰς ἐξέμενοι πᾶσαν τὴν Εὐρώπην,
 “ νοστήσομεν ὑπίσω, οὔτε λιμὲν ἐνδοχόντες ἐδαμῶδι,
 “ οὔτε ἄλλο ἄχαρι· ἐδὲν παδῶντες τῆτο μὲν γὰρ,
 “ αὐτοὶ πολλὴν φοβὴν φερόμεθα πορευόμενοι τῆτο
 “ δέ, τῶν ἂν κα ἐπιβώμεν γῆν καὶ ἔδνος, τῆτον τὸν
 “ σῆτον ἔχομεν· ἐπ' ἀροτῆρας δὲ καὶ θ νομάδας τρα-
 “ τευόμεθα ἄνδρας.”

8. Λέγει Ἀρτάβανος μετὰ ταῦτα, “ ὦ βασιλεῦ,
 “ ἐπεὶ τε ἀρροδέειν ἔδεν ἱᾶς πρήγματα, σὺ δὲ μευ συμ-
 “ βολίην ἐνδεξαι· ἀναγκαίως γὰρ ἔχει περὶ πολλῶν
 “ πρηγματῶν πλεῖονα λόγον ἐκτείνειν. Κύρος ὁ Καμ-
 “ βύσεω Ἰωνίην πᾶσαν πλὴν Ἀθηναίων κατεξέφατο
 “ δασμοφόρον εἶναι Πέρσησι. τούτους ὦν τὰς ἄνδρας
 “ συμβουλεύω τοὶ μηδεμιᾷ μηχανῇ ἄγειν ἐπὶ τὰς πα-
 “ τέραις· καὶ γὰρ ἄνευ τούτων οἷοί τε εἶμεν τῶν ἐχ-
 “ θρῶν κατυπέρτεροι γίνεσθαι· ἢ γὰρ σφέας, ἢν
 “ ἔπωνται, δεῖ ἀδικωτάτους γίνεσθαι κατὰ δουλουμέ-
 “ νους τὴν μητρόπολιν, ἢ δικαιοτάτους, συνελευθεροῦν-
 “ τας· ἀδικωτάτοι μὲν νυν γινόμενοι, ἐδὲν κέρδος
 “ μέγα ἡμῖν προσβάλλουσι· δικαιοτάτοι δὲ γινό-
 “ μένοι, οἷοί τε δηλήσασθαι μεγάλως τὴν σην τρα-
 “ τήν

“ τὴν γίνονται. ἐς θυμὸν ὧν βαλεῦ καὶ τὸ παλαιὸν
 “ ἔπος, ὡς εὖ εἴρηται, τὸ μὴ ἅμα ἀρχῇ πᾶν τέλος
 “ καὶ ἀφαινεῖσθαι.”

9. Ἀμείβεται πρὸς ταῦτα Ξέρξης, “ Ἀρτάβανε,
 “ τῶν ἀπεφήναο γνωμέων, σφάλλεαι κατὰ ταύτην
 “ δὴ μάλισα, ὅς Ἰωνας φοβέσαι μὴ μεταβάλλωσι·
 “ τῶν ἔχομην γνώμα μέγιστον, τῶν σύ τε μάρτυς
 “ γίνεαι, καὶ οἱ συστρατευσάμενοι Δαρείῳ ἄλλοι ἐπὶ
 “ Σκύθας, ὅτι ἐπὶ τέτοις ἢ πᾶσα Περσικὴ στρατὴ
 “ ἐγένετο διαφθεῖραι καὶ περιποιῆσαι. οἱ δὲ δικαιο-
 “ σύνην καὶ πιστότητα ἐνέδωκαν, ἄχαρι δὲ εἶδέν· πᾶ-
 “ ρεξ δὲ τότε, ἐν τῇ ἡμετέρῃ καβαλιπρόνιαι τέκνα τε,
 “ καὶ γυναῖκας καὶ χρήματα, εἶδ’ ἐπιλέγεσθαι χρὴ
 “ νεώτερόν τι ποιῆσαι, ἔγω δὲ μηδὲ τῆτο φοβέο,
 “ ἀλλὰ θυμὸν ἔχων ἀγαθόν, σᾶζε οἶκόν τε τὸν
 “ ἐμὸν, καὶ τυραννίδα τὴν ἐμήν. σοὶ γὰρ ἐγὼ μένω ἐκ
 “ πάντων σκῆπτρα τὰ ἐμὰ ἐπιτράπω.”

10. Ταῦτα εἶπας, καὶ Ἀρτάβανον ἀποσεύλας ἐς
 Σῆσα, δεύτερα μετεπέμψατο Ξέρξης Περσέων τῆς
 δοκιματίας· ἐπεὶ δὲ οἱ παρήσαν, ἔλεγέ σφι τάδε,
 “ ὦ Πέρσαι, τῶν δ’ ἐγὼ ὑμῶν χρήζων, συνέλεξα
 “ ἄνδρας τε γίνεσθαι ἀγαθούς, καὶ μὴ καταισχύνειν
 “ τὰ πρόδεν ἐργασμένα Πέρσῃσι, εἶντα μεγάλα τε
 “ καὶ πολλὰ ἄξια· ἀλλ’ εἰς τε ἕκαστος καὶ οἱ σύμπαντες
 “ προθυμίην

“προθυμίην ἔχωμεν. ξυὸν γὰρ τᾶτα πᾶσι ἀγαθόν
 “σπεύδεται. τῶν δὲ εἵνεκα προαγορεύω ἀντέχεσθαι
 “τῷ πολέμῳ ἐντεταμένους· ὥς γὰρ ἐγὼ πυνθάνομαι,
 “ἐπ’ ἀνδρας σρατευόμεθα ἀγαθός. τῶν ἦν κρατήσω-
 “μεν, ὃ μὴ τις ἡμῖν ἄλλος σρατὸς ἀντισηΐη κοτε ἀν-
 “θρώπων. νῦν δὲ διαβαίνωμεν ἐπευξάμενοι τοῖσι
 “θεοῖσι τοῖς Περσίδα γῆν λελόγχασι.”

SELECTA

EX

SCRIPTORIBUS GRÆCIS.

PARS II.

EX THUCYDIDE.

ΠΕΡΙ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων.

Ἐκ τῆς ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΣΤΕΓΓΡΑΦΗΣ.

ΟΙ μὲν Ἕλληνες τοπᾶλαι, καὶ τῶν βαρβάρων οἱ τε ἐν τῇ ἡπείρῳ παραθαλάσσιοι, καὶ ὅσοι νῆπυς εἶχον, ἐπεὶ δὴ ἤρξαντο μᾶλλον περαιθεῖσθαι ναυσὶν ἐπ' ἀλλήλους, ἐτράποντο πρὸς ληστείαν, ἡγυμένων ἀνδρῶν ἐ τῶν ἀδυνατωτάτων, κέρδους τῷ σφετέρῳ αὐτῶν ἕνεκα, καὶ τοῖς ἀσθενέσι τροφῆς. καὶ πρὸς πτόντες πόλεσιν ἀτειχίσοις, καὶ κατὰ κώμας οἰκυμέναις, ἥρπαζον, καὶ τὸν πλεῖστον τὸ βίβιν ἐνλευθεν ἐποιῶντο· ἐκ ἔχοντός πω αἰσχύνῃν τέτο τῷ ἔργῳ, φέροντος δὲ τι καὶ δόξης μᾶλλον. δηλῶσι δὲ τῶν τε ἡπειρωτῶν τινες ἐστὶ καὶ νῦν,

ΑΤΟΒΙΕΣ

οἷς

οἷς κόσμος καλῶς τέτο δρᾶν, καὶ οἱ παλαιοὶ τῶν ποιητῶν, τὰς πύσεις τῶν καὶ ἀπλεόντων πανίανχ' ὁμοίως ἐρωτῶντες, εἰ λησαί εἰσιν, ὡς ἔτε ὦν πυνθάνον-
 γαι ἀπαξιόντων τὸ ἔργον, οἷς τ' ἐπιμελὲς εἴη εἰδέναι,
 ἔκ ὀνειδίζοντων. ἐληΐζοντο δὲ καὶ καὶ ἡπειρον ἀλλή-
 λης. καὶ μέχρι τῆδε πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ πα-
 λαίῳ τρόπῳ νέμειαι, περὶ τε Λοκρὸς τὸς Ὀζόλας,
 καὶ Αἰτωλὸς, καὶ Ἀκαρνανας, καὶ τὴν ταύτην ἡπειρον.
 τό, τε σιδηροφορεῖσθαι τούτοις τοῖς ἡπειρώταις ἀπὸ
 τῆς παλαιᾶς ληθείας ὁμμεμένηκε.

2. Πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει, διὰ τὰς
 ἀφράχθαι τε οἰκῆσεις, καὶ ἐκ ἀσφαλεῖς παρὰ ἀλλήλους
 ἐφόδους. καὶ ξυνήθη τὴν δίαίαν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο,
 ὡς πέρ οἱ βάρβαροι. σημεῖον δ' ἐς ταῦτα τῆς Ἑλλά-
 δος ἔτι ἔτω νεμόμενα, τῶν ποτὲ καὶ ἐς πάντας ὁμοίων
 διαίτημάτων. ἐν τοῖς πρώτοις δὲ Ἀθηναῖοι τὸν τε
 σίδηρον κατέθεντο, καὶ ἀνειμένη τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυ-
 φερώτερον μετέστησαν.

3. Τῶν δὲ πόλεων ὅσαι μὲν νεώτατα ᾤκισθησαν,
 καὶ ἤδη πλωτῖματέρων ὄντων, περιστάς μᾶλλον ἔχουσαι
 χρημάτων, ἐπ' αὐτοῖς τοῖς αἰγίαλοῖς τείχεσιν ἐκτί-
 ζοντο, καὶ τὸς ἰσθμὸς ἀπελάμβανον, ἐμπορίας τε ἐνεκα,
 καὶ τῆς πρὸς τὰς προσοίκας ἑκάστοις ἰσχύος· αἱ δὲ πα-
 λαιαί, διὰ τὴν ληθείαν ἐπιπολὺ ἀντισχῆσαι, ἀπο-
 θαλάσσης μᾶλλον ᾤκισθησαν, αἱ τε ἐν ταῖς νήσοις

καὶ ἐν ταῖς ἡπείροις. ἔφερον γὰρ ἀλλήλους τε καὶ τῶν ἄλλων ὅσοι ὄντες ἐς θαλάσσιοι κάτω ὤκον· καὶ μέχρι τῆδε ἔτι ἀνωκισμένοι εἰσὶ.

4. Καὶ ἐκ ἧσπον λησῶν ἦσαν οἱ νησιῶται, Κᾶρες τε ὄντες καὶ Φοίνικες· ἔτοι γὰρ δὲ τὰς πλείους τῶν νήσων ὤκησαν. μαρτύριον δέ. Δῆλον γὰρ καθαιρομένης ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ, καὶ τῶν θηκῶν ἀναιρεθεῖσων, ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ νήσῳ, ὑπὲρ ἡμισυ Κᾶρες ἐφάνησαν, γνωθέντες τῇ τε σκευῇ τῶν ὅπλων ξυντεταμμένη, καὶ τῷ τρόπῳ ᾧ νῦν ἔτι θάπτῃσι. κατασάντος δὲ τῷ Μίνῳ ναυικῆ, πλωϊμώτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλους· οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακῆργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτῷ, ὅτε περ καὶ τὰς πολλὰς αὐτῶν κατάκιζε. καὶ οἱ παρὰ θαλάσσαν ἄνθρωποι μᾶλλον ἢ δὴ τὴν κλῆσιν τῶν χρημάτων ποιῶμενοι, βεβαιότερον ὤκον. Καὶ τινες καὶ τείχη περιβάλλοντο, ὡς πλεονέστεροι ἐαυτῶν γιγνόμενοι. ἐφίεμενοι γὰρ τῶν κερδῶν, οἳ τε ἦσθες ὑπέμενον τὴν τῶν κρεισσόνων δαλείαν, οἷτε δυνατώτεροι περιουσίας ἔχοντες, προσποιῆντο ὑπηκόους τὰς ἐλάσσης πόλεις. καὶ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ μᾶλλον ἢ δὴ ὄντες, ὑτέρῳ χρόνῳ ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν.

Ἐκ τῆς ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ
 Ὁ τῶν ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΛΟΙΜΟΣ.

ΤΟΥΤ' δὲ θέρους εὐθύς ἀρχομένου, Πελοποννήσιοι
 καὶ οἱ ξύμμαχοι τὰ δύο μέρη, ὥς περ καὶ τοπρω-
 τον, ἐσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν, (ἠγεῖτο δὲ Ἀρχίδα-
 μοι ὁ Ζευξιδάμης, Λακεδαιμονίων βασιλεὺς) καὶ καθε-
 ζόμενοι ἐδήκνυον τὴν γῆν. καὶ ὄντων αὐτῶν ἔπολλας πω
 ἡμέρας ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι
 τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλα-
 χόσας ἐκκαίασκῆσαι, καὶ περὶ Λῆμνον, καὶ ἐν ἄλλοις
 χωρίοις. ἔ μὲντοι τοσούτος γε λοιμὸς, ἔδὲ φθορὰ
 ἔταως ἀνθρώπων ἔδαμῃ ἐμνημονεύετο γενέσθαι. ἔτε
 γὰρ ἰατροὶ ἤρχοντο τοπρωτόν θεραπεύοντες ἀγνοίᾳ,
 ἀλλ' αὐτοὶ μάλιστα ἐθνησκόν ὅσω καὶ μάλιστα προσήε-
 σαν, ἔτε ἄλλη ἀνθρωπεία τέχνη ἐδεμία. ὅσα τε
 πρὸς ἱεροῖς ἰκέτευσαν, ἢ μαντείοις καὶ τοῖς τοιούτοις
 ἐχρήσαντο, πάντα ἀνωφελῇ ἦν. τελευτῶντές τ' αὐ-
 τῶν ἀπέσπασαν, ὑπὸ τῷ κακῷ νικώμενοι.

2. Ἡρξατο δὲ τὸ μὲν πρῶτον, ὡς λέγεται, ἐξ
 Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου, ἔπειτα δὲ καὶ εἰς Αἰγυπ-
 τὸν καὶ Λιβύην κατέβη, καὶ εἰς τὴν βασιλείας γῆν τὴν
 πολλήν. εἰς δὲ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐξαπιναιῶς ἐνέπεσε
 καὶ τοπρωτόν ἐν τῷ Πειραιεῖ ἤφατο τῶν ἀνθρώπων,
 ὥστε καὶ ἐλέχθη ὑπὸ αὐτῶν ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμα-

καὶ ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα. κρῆναι γὰρ ἔπω ἦσαν αὐτόθι. ὕσερον δὲ καὶ ἐς τὴν ἄνω πόλιν ἀφίκετο, καὶ ἔθνησκον πολλῷ μᾶλλον ἥδη. λεγέτω μὲν ἔν περὶ αὐτῆ ὡς ἑκαστος γινώσκει, καὶ ἰατροί, καὶ ἰδιώτης, ἀφ' οὗτοι εἰκὸς ἦν γενέσθαι αὐτὸ, καὶ τὰς αἰτίας ἄστινας νομίζει τοσαύτης μεταβολῆς ἱκανὰς εἶναι δύναμιν ἐς τὸ μεταστῆσαι σχεῖν· ἐγὼ δὲ οἶόν τε ἐγίγνετο λέξω, καὶ ἀφ' ἧν ἂν τις σκοπῶν, εἴποτε καὶ αὐτοῖς ἐπιπίεσοι, μάλλιστ' ἂν ἔχοι τι προειδὼς μὴ ἀγνοεῖν, ταῦτα δηλώσω, αὐτὸς τε μυσήσας, καὶ αὐτοὺς ἰδὼν ἄλλαι πάσχοιαι.

3. Τὸ μὲν γὰρ ἔτος, ὡς ὁμολογεῖτο, ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκείνο ἄνοστον ἐς τὰς ἄλλας ἀδενείας ἐτύχαιεν ὅν· εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τῆτο πάντα ἀπεκρίθη. τὴν δ' ἄλλαι ἀπ' ἐδεμιάς προφάσεως ἀλλ' ἐξαίφνης, ὑγιεῖς ὄντας, πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς δέρμα ἰσχυραὶ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυδήματα καὶ φλόγῳσις ἐλάμβανε, καὶ τὰ ἐντὸς, ἥ τε φαρυγὴ καὶ ἡ ἱλῶσσα, εὐθὺς αἱματώδη ἦν, καὶ πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἠφίει· ἔπειτα ἐξ αὐτῶν ψίαρμος, καὶ βράχχος ἐπεγίγνετο. καὶ ἐν ἑπολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος, μετὰ βήχος ἰσχυροῦ καὶ ὅποτε ἐς τὴν καρδίαν σπρίζαι, ἀνέσρεφέ τε αὐτήν, καὶ ἀποκαθάρσεις χολῆς παῖσαι εἶναι ὑπὸ ἰατρῶν ὠνομασμέναι εἰσίν, ἐπήρσαν, καὶ αὐταὶ μετὰ ταλαιπωρίας μεγάλῃ. λυγρὰ τε τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενὴ σπασμὸν

μόν ἐνδιδῶσα ἰσχυρόν, τοῖς μὲν μετὰ ταῦτα λωφίσαντα, τοῖς δὲ, καὶ πολλῶ ὕστερον. καὶ τὰ μὲν ἔξωθεν ἀπλομένῳ σῶμα, ἐκ ἄγαν θερμόν ἦν, ὅτε χλωρόν, ἀλλ' ὑπέρυθρον, πελιδνόν, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἄλκεσιν ἐξηθηκός· τὰ δὲ ἐνὸς ὅπως ἐκαίετο ὥστε μήτε τῶν πάνυ λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων πὰς ἐπιβολὰς, μήτ' ἄλλο τι ἢ γυμνὸν ἀνεχεσθαι, θάλασσαν τε αὖ ἐς ὕδωρ ψυχρόν σφᾶς αὐτὰς ῥίπτειν. καὶ πολλοὶ τῶν τῶν ἡμελημένων ἀνθρώπων καὶ ἐδράσαν ἐς φρεσίν, τῇ δὲ ψυχῇ ἀπαύστῳ ξυνεχόμενοι. καὶ ἐν τῷ ὁμοίῳ καθεστῆκει τότε πλεον καὶ ἔλαστον ποτόν· καὶ ἡ ἀπορία τῇ μὴ ἡσυχάζειν καὶ ἡ ἀγρυπνία ἐπέκειλο διαπαντός· καὶ τὸ σῶμα, ὅσον περ χρόνον καὶ ἡ νόσος ἀκμάζου, ἐκ ἐμαραινέτο, ἀλλ' ἀνέειχε παρὰ δόξαν τῇ ταλαιπωρίᾳ. ὥς τε ἡ διεφθείροντο οἱ πλείστοι ἐννατᾶιοι καὶ ἐβδομαῖοι ὑπὸ τῇ ἐντὸς καύματος, ἔτι ἔχοντες τι δυνάμεως, ἢ, εἰ διαφύγοιεν, ἐπικατιόντος τῇ νοσήματος ἐς τὴν κοιλίαν, καὶ ἐλκώσεως τε αὐτῇ ἰσχυρᾶς ἐγγιγνομένης, καὶ διαρροίας ἅμα ἀκράτα ἐπιπιπίσεως, οἱ πολλοὶ ὕστερον διὰ τὴν ἀδίνειαν διεφθείροντο. καὶ διεξήκει γὰρ διὰ παντός τῷ σώματι ἀνώγειν ἀρξάμενον τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἰδρυθὲν κακόν· καὶ εἰ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτῷ ἐπεσήμεναι. κατέσκηπτε γὰρ καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας, καὶ πόδας. καὶ πολλοὶ σερισκόμενοι τούτων διέφυγον· εἰσι δ' οἱ καὶ τῶν ῥῥοδαλμῶν· τοὺς δὲ καὶ λήθη ἐλάβανε παρα-
τιχα

τίκα ἀνασάντας τῶν πάντων ὁμοίως, καὶ ἠγνόησαν
σφᾶς τε αὐτὰς καὶ τὰς ἐπιτηδεύσεις.

4. Τεγόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγῳ τὸ εἶδος τῆς νόσου,
τὰ τε ἄλλα χαλεπωτέρως ἢ κατὰ τὴν ἀνθρωπείαν
φύσιν, προσέπιπεν ἐκάσῳ, καὶ ἐν τῷδε ἐδήλωσε μά-
λιστα ἄλλο τι ὄν ἢ τῶν ξυντρόφων τι. τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ
τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἀπείηαι, πολλῶν αἰσάφων
γιγνομένων, ἢ ἔ προσήει, ἢ γευσάμενα διεφθείρετο.
τεκμήριον δὲ, τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίστων ἐπίλειψις σα-
φὴς ἐγένετο, καὶ ἐχ' ἐωρῶντο ἕτε ἄλλως, ἕτε περὶ
τοιούτων εἶδέν. οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἰδοῦσιν παρεῖχον
τῷ ἀποβάινοντος, διὰ τὸ ξυνδιαίτασθαι.

5. Τὸ μὲν ἐν νόσημα, πολλὰ καὶ ἄλλα παραλι-
πόντι ἀτοπίας, ὡς ἐκάσῳ ἐτύχανέ τι διαφερόντως
ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον γιγνόμενον, τοιούτων ἦν ἐπίπαν τὴν
ιδεάν. καὶ ἄλλο παρελύπει κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον
εἶδέν τῶν εἰωθότων. ὁ δὲ καὶ γένοιτο, ἐς τὸτο ἐτελεύτα.
ἐβνησκον δὲ, οἱ μὲν, ἀμελεία, οἱ δὲ, καὶ πάνυ θερα-
πευόμενοι. ἐν τε εἶδέν καί εἰση ἱαμα, ὡς εἰπεῖν, ὅ τι
χρὴν προσφέροντας ὠφελεῖν. τὸ γὰρ τῷ ξυνενεῖκον
ἄλλον τὸτο ἐβλαπτε. σῶμά τε αὐταρκες ὄν εἶδέν διε-
φάνη πρὸς αὐτὸ, ἰσχύος πέρι ἢ ἀδυνείας, ἀλλὰ πάντα
ξυνήρει, καὶ τὰ πάση διαίτῃ θεραπευόμενα. δεινότητον
δὲ παντός ἦν τῷ κακῷ, ἢ τε ἀδυμία, ὅποτε τις αἰ-
δοῖτο κάμνων, (πρὸς γὰρ τὸ ἀνέλπισον εὐθὺς τρα-
πόμενοι

πόμενοι τῇ γνώμῃ, πολλῷ μᾶλλον προΐεντο σφᾶς αὐ-
 τές, καὶ ἔκ ἀντείχον) καὶ ὅτι ἕτερος ἀφ' ἑτέρου, θερα-
 πείας ἀναπιμπλάμενοι, ὥσπερ τὰ πρόβατα, ἔθνησκον
 καὶ τὸν πλεῖστον φθόρον τῦτο ἐνεποίει. εἴτε γὰρ μὴ
 δέλοιν δειδιότες ἀλλήλοισι προσιέναι, ἀπώλλυντο ἑρη-
 μοι, καὶ οἰκίαι πολλαὶ ἐκενώθησαν ἀπορία τῆς θερα-
 πείας· εἴτε προσίοιεν, διεφθείροντο, καὶ μάλιστα
 οἱ ἀρετῆς τι μελαποῖέμενοι. αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδην
 σφῶν αὐτῶν, ἐσιόντες παρὰ τὴν φίλιν, ἐπεὶ καὶ τὰς
 ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες καὶ οἱ αἰ-
 κεῖοι ἐξέκαμνον, ὑπὸ τῆς πολλῆς κακῆς νικώμενοι. ἐπι-
 πλέον δὲ ὅμως οἱ διαπεφευγότες τὸν τε θνησκόντα καὶ
 τὸν πονέμενον ὠκίζοντο, διὰ τὸ πραιδέναι τε, καὶ
 αὐτοὶ ἤδη ἐν τῷ θαρσάλέῳ εἶναι. δις γὰρ τὸν αὐτὸν
 ὥστε καὶ κλείνειν, ἔκ ἐπελάμβανε. καὶ ἑμακαρίζοντο
 τε ὑπὸ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτοὶ τῷ παραχρῆμα περι-
 χαρεῖ, ἐς τὸν ἑπεία χρόνον ἐλπίδος τι εἶχον κούφης
 μηδ' ἂν ὑπ' ἄλλῃ νοσήματος ποτὲ ἐτι διαφθαρῆναι.

6. Ἐπίεσε δ' αὖτοὺς μᾶλλον πρὸς τῷ ὑπάρχοντι
 πόνῳ καὶ ἡ ξυκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ ἄστυ, καὶ ἔχ-
 ῃσσαν τὴν ἐπελθόντα. οἰκιῶν γὰρ ἔχῃ ὑπαρχουσῶν,
 ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγνῆαῖς ὥρα ἔτους διαλιγμένων, ὁ
 φθόρος ἐγίγνετο ὑδενὶ κόσμῳ, ἀλλὰ καὶ νεκροὶ ἐπ' ἀλ-
 λήλοισι ἀποθνήσκοντες ἐκείνῳ, καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκυλι-
 δοῦντο, καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀπάσας, ἡμιθνήτες, τῇ
 τῷ ὑδάτος ἐπιθυμίᾳ· τὰ τε ἱερὰ ἐν οἷς ἐσκήνητο, νεκ-
 ρῶν

ρῶν πλεονάζει, αὐτὰ ἐναποδνησκόντων. ὑπερβιάζομεν
 γὰρ τῷ κακῷ, οἱ ἄνθρωποι ἔκ ἔχοντες ὃ, τι γένωνται,
 εἰς οὐδενόριαν ἐστράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως, νόμοι
 τε πάντες συνελαράχθησαν, οἷς ἐχρῶντο πρότερον
 περὶ τὰς λαφύρας· ἔδωκον δὲ ὡς ἕκαστος ἡδύνατο, καὶ
 πολλοὶ εἰς ἀναισχύνεισι θήκας ἐστράποντο, σπάνει τῶν
 ἐπιηδείων, διὰ τὸ συχνὲς ἦδη προτεθνάναι σφίσιν.
 ἐπὶ πυρᾶς γὰρ αἰλοτρίας, φθάσαντες τὰς νήσαντας,
 οἱ μὲν, ἐπιθέντες τὸν ἑαυτῶν νεκρὸν ὑφῆπλον, οἱ δὲ,
 καιομένους ἄλλους, ἀνωθεν ἐπιβαλόντες ὃν φέροιεν, ἀ-
 πήσαν.

7. Πρώτον τε ἤρξε καὶ εἰς τὰλλα τῇ πόλει ἐπιπλεόν
 ἀνομίας τὸ νόσημα. ῥᾶον γὰρ ἐτόλμα τις ἢ πρό-
 τερον ἀπεκρῦπτετο, μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, ἀλχίστα-
 φον τὴν μελαβολὴν ὀρῶντες, τῶν τ' εὐδαιμόνων καὶ αἰφ-
 νιδίως θνησκόντων, καὶ τῶν ὑδὲν πρότερον κεκλημένων,
 εἰθίς δὲ τὰ κείνων ἔχόντων. ὥστε ταχείας τὰς ἐπαυ-
 ρεσεις καὶ πρὸς τὸ τερπνὸν ἡξίουν ποιεῖσθαι, ἐφήμερα τὰ
 τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡέμενοι. καὶ τὸ μὲν
 προσβλαπτικώρειν τῷ δόξαντι καλῷ, εἰδείς πρόθυμος
 ἦν, ἀδελὸν νομίζων εἰ πρὶν ἐπ' αὐτὸ ἐλθεῖν, διαφθα-
 ρήσεαι· ὃ, τι δὲ ἦδει τε ἡδὺ καὶ πανταχόθεν τὸ εἰς
 αὐτὸν κερδαλέον, τῷτο καὶ καλὸν καὶ χρήσιμον κα-
 λῆσθαι. θεῶν δὲ φόβος ἢ ἀνθρώπων νόμος ὑδὲς ἀπειργε-
 τὸ μὲν, κρίνοντες ἐν ὁμοίᾳ καὶ σέβειν καὶ μὴ, ἐκ τῷ
 πάντας ὁρᾶν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους· τῶν δὲ ἀμαρτημάτων

των ἑδείς ἐλπίζων μέχρι τῆς δίκης γενέσθαι βίης ἂν τῇ τιμωρίαν ἀντιδύнай· πολὺ δὲ μείζω τὴν ἤδη κατεψηφισμένην σφῶν ἐπικρεμαδῆναι, ἢν πρὶν ἐμπεσεῖν, εἰκὸς εἶναι τῆ βίῃ τι ἀπολαῖσαι.

8. Τοιότῳ μὲν πάθει οἱ Ἀθηναῖοι περιπεσόντες ἐπέζοντο, ἀνθρώπων τε ἔδον θνησκόντων, καὶ γῆς ἔξω θημμένης. ἐν δὲ τῷ κακῷ, οἷα εἰκὸς, ἀνεμνησθησαν καὶ τῆδε τῆ ἐπὶ φασκόντες οἱ πρεσβύτεροι πάλαι ἀδεῖσαι, Ἡγεῖ Δωριακὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ· ἐγένετο μὲν ἔν ἑρὶς τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὠνομάσθαι ἐν τῷ ἔπει ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ λιμὸν ἐνίκησε δὲ ἐπὶ τῷ παρόντι, εἰκότως, λοιμὸν εἰρησθαι. οἱ γὰρ ἀνδρῶποι πρὸς ἃ ἐπασχον, τὴν μνήμην ἐποιῶντο. ἦν δὲ γε, οἶμαι, ποτὲ ἄλλος πόλεμος καὶ ἀλάβη Δωρικὸς τῆδε ὕστερος, καὶ ξυμβῆ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς ἕτως ἄσσονται. μνήμη δὲ ἐγένετο καὶ τῇ Λακεδαιμονίων χρησιμὴ τοῖς εἰδόσιν, ὅτε ἐπερωτῶσιν αὐτοῖς τὸν θεὸν εἰ χρηστὸν πολεμεῖν, ἀνείλε κατὰ κράτος πολεμῶσι νίκην ἔσεσθαι, καὶ αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσθαι. περὶ μὲν ἔν τῷ χρησιμῇ, τὰ γιγνόμενα εἰκάζον ὅμοια εἶναι. ἐσβέβληκότες δὲ τῶν Πελοποννησίων, ἡ νόσος ἤρξατο εὐθύς· καὶ ἐς μὲν Πελοποννησον ἐκ ἐσῆλθεν, ὅ, τι καὶ ἄξιον εἰπεῖν, ἐπενείμαρτο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων χωρίων τὰ πολυανθρωπώτατα, ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νόσον γεγνημένα.

Ἐκ τῆς ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΕΥΓΓΡΑΦΗΣ.

Ἡ τῷ Νικίᾳ καὶ τῷ Δημοσθένει ἐν Σικελίᾳ ξυμφορά.

ΜΕΤΑ δὲ τῆτο, ἐπειδὴν ἐδόκει τῷ Νικίᾳ καὶ τῷ Δημοσθένει ἱκανῶς παρασκευάσασθαι, καὶ ἡ ἀνάστασις ἤδη τῷ στρατεύματος τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ναυμαχίας ἐγίγνετο. δεινὸν ἔν ἦν καὶ ἐν μόνον τῶν πραγμάτων, ὅτι τας τε ναῦς ἀπολωλεκότες πάσας ἀπεχώρουν, καὶ αἰτὶ μεγάλης ἐλπίδος καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ πόλις κινδυνεύοντες. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀπολείψει τῷ στρατοπέδῳ ξυνέβαινε τῇ τε ὅφει ἐκάσῳ ἀλγεινὰ καὶ τῇ γνώμῃ αἰδεῖσθαι. τῶν τε γὰρ νεκρῶν ἀτάφων ὄντων, ὅποτε τις ἴδοι τινὰ τῶν ἐπιτηδείων κείμενον, εἰς λύπην μετὰ φόβου καθίστατο. καὶ οἱ ζῶντες καλαλιπόμενοι τραυματίαι τε καὶ ἀδενεῖς πολὺ τῶν τεθνεώτων τοῖς ζῶσι λυπηρότεροι ἦσαν, καὶ τῶν ἀπολωλότων ἀθλιώτεροι. πρὸς γὰρ ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι, εἰς ἀπορίαν καθίστασαν, ἄγειν τε σφᾶς ἀξιούντες, καὶ εἴνα ἕκασον ἐπιβώμενοι, εἴ τινα πῦρ τις ἴδοι ἢ ἐταίρων, ἢ οἰκείων τῶν τε ζυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι, καὶ ἐπακολουθεῖντες ὅσον δυναίντο. εἴτω δὲ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, ἕκ ἀνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολιπόμενοι, ὥστε δάκρυσι πᾶν τὸ στρατεύμα πληθεῖν καὶ ἀπορία τοιαύτη, μὴ ῥαδίως ἀφορμᾶσθαι, καίπερ ἐκ πολεμίας τε, καὶ μείζων κατὰ δάκρυα,

τὰ

τὰ μὲν, πεπονθότας ἤδη, τὰ δὲ περὶ τῶν ἐν ἄφαντι
 δεδιότας μὴ τι πάθωσι, κατήφεια τε τις ἅμα καὶ
 κατὰ μέμφεις σφῶν αὐτῶν πολλή ἦν· ἐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ
 πόλει ἐκπεπολιορκημένη ἐώκεσαν ὑποφευγέσθαι, καὶ ταύτη
 ἔσμικρά. μυριάδες γὰρ τῷ ξυμπαντος ὄχλου ἐκ ἐλάσ-
 σης τεσσάρων ἅμα ἐπορεύοντο. καὶ τῶν οἱ τε ἄλλοι
 πάντες ἔφερον ὅ, τι τις ἐδύνατο κατὰ τὸ χρήσιμον,
 καὶ οἱ ὀπλίται καὶ οἱ ἵππεις, παρὰ τὸ εἰώδες, αὐτοὶ τε
 καὶ τὰ σφέτερά αὐτῶν σιτία, ὑπὸ τοῖς ὅπλοις, οἱ μὲν,
 ἀπορία ἀκολουθῶν, οἱ δὲ, ἀπιστία. ἀπηυτομολήκεσαν
 γὰρ πάσαι τε, καὶ οἱ πλείστοι παραχρήμα· ἔφερον δὲ
 ἐδὲ ταῦτα ἱκανά. σίτος γὰρ ἐκέτι ἦν ἐν τῷ στρατο-
 πέδῳ. καὶ μὴν ἡ ἄλλη αἰκία, καὶ ἰσομοιρία τῶν κακῶν,
 ἔχουσα τινὰ ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κέφισαι, ἐδ' ὡς
 ῥαδία ἐν τῷ παρόντι ἐδοξάζετο. ἄλλως τε καὶ ἀπὸ
 οἴας λαμωρότητος καὶ αὐχήμετος τῷ πρώτῳ ἐς οἴαν
 τελευτήν καὶ ταπεινότητα ἀφίκτο. μέγιστον γὰρ δὴ τὸ
 διάφορον τῷ τῷ Ἑλληνικῷ στρατεύματι ἐγένετο, οἷς
 ἀντὶ μὲν τῷ ἄλλῃ θηλωσομένους ἤκειν, αὐτοὺς τῶν
 μᾶλλον δεδιότας μὴ πάθωσι, ξυνέβη ἀπίναι· ἀκτὶ
 δ' εὐχῆς τε καὶ παιάων, μεθ' ὧν ἐξέπλεον, πάλιν τῶ-
 νων τοῖς ἐναντίοις ἐπιφρηίσμασιν ἀφορμάσθαι· πεζοὺς
 δὲ ἀντὶ ναυατῶν πορευομένους, καὶ ὀπλιτικῷ προ-
 χόντας μᾶλλον ἢ ναυτικῷ. ὅμως δὲ ὑπὸ μεγέθους τῆς
 ἐπικρεμαμένης ἐπὶ κινδυνὸς πάντα ταῦτα αὐτοῖς οἷα
 ἐφαίνετο.

2. Ὅρων δὲ ὁ Νικίας τὸ σράτευμα ἀδυμῆν, καὶ ἐν μεγάλῃ μεταβολῇ ὄν, ἐπιπαριῶν, ὡς ἐκ τῶν ὑπάρχόντων ἐξάρσυνέ τε καὶ παρεμυθεῖτο, βόη τε χρώμενος ἐτι μᾶλλον ἐκάσους καθ' ἑς γίγνοιτο ὑπὸ προσυμίας, καὶ βεβλόμενος ὡς ἐπιπλείστον γεγωνίσκων ὠφελεῖν.

3. Ἐτι καὶ ἐκ τῶν παρόντων, ὧς Ἀθηναῖοι καὶ ξυμμαχοί, ἐλπίδα χρηρῆ ἔχουσιν. ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν. μηδὲ καλαμέμφασθαι ἡμᾶς ἄγαν ἀβύς, μήτε ταῖς ξυμφοραῖς, μήτε ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν νῦν κακοπαθείαις. καὶ γὰρ τοι ἔδενός ὑμῶν ἔτε ῥά μὴ προφέρων, (ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς κόπῃ) ἔτ' εὐτυχία δοκῶν περ ὑπερὸς τε εἶναι κατὰ τὸν ἴδιον βίον, καὶ ἐς τὰ ἄλλα, νῦν ἐν τῷ αὐτῷ κινδύνῳ τοῖς φαυλοτάτοις αἰωρεῖται. καίτοι πολλὰ μὲν ἐς θεὸς νόμισμα δεδιήτημαι, πολλὰ δὲ ἐς ἀνδρώπεια δίκαια καὶ ἀνεπίφθορα. ἀνθ' ὧν ἡ μὲν ἐλπίς ὅμως θαρσεῖα τε μέλλοντος, αἱ δὲ ξυμφοραὶ κατ' ἀξίαν δὴ φοβῆσι, τάχα δ' αὖ καὶ λωφῆσειαν. ἱκανὰ γὰρ τοῖς τε πολέταις εὐτύχηται· καὶ εἴτω θεῶν ἐπίφθοροι ἐσρατεύσασθαι, ἀποχρῶντως ἤδη τετιμωρῆμεθα. ἦλθον γὰρ περ καὶ ἄλλοι τινὲς ἤδη ἐφ' ἑτέρας, καὶ ἀνδρώπεια δρασακτές, ἀνεκτὰ ἔπαθον. καὶ ἡμᾶς εἰκός νῦν τὰ τε ἀπὸ τῆς θεῆς ἐλπίζειν ἠπιώτερα ἔχειν· (οἴκη γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἀξιώτεροι ἤδη ἐσμὲν ἢ φθόνῃ) καὶ ὁρῶντες ὑμᾶς αὐτὰς οἶα ὀπλῖται ἅμα καὶ ὅσοι ξυντεταγμένοι χωρεῖτε, μὴ καταπεπλήχθε

ταπεπλήχθε ἄγαν· λογίζεσθε δὲ ὅτι αὐτοὶ τὴ πόλιν
 εὐδύς ἐσέ, ὅποι ἂν λαθίζοιθε, καὶ ἄλλη ἐδεμία ὑμᾶς
 τῶν ἐν Σικελίᾳ ἢ ἂν ἐπιόντας δέξαιτο ῥαδίως, εἰ
 ἂν ἰδρυθέντας περ ἐξαναστήσειε. τὴν δὲ πορείαν ὥς
 τ' ἀσφαλὴ καὶ εὐτακτον εἶναι, αὐτοὶ φυλάξατε, μὴ
 ἄλλο τι ἡγησάμενος ἕκαστος, ἢ ἐν ᾧ ἀναλκαδῇ χωρὶς
 μάχεσθαι, τῦτο καὶ πατρίδα καὶ τεῖχος κρατήσας ἐξαι-
 σπῶσθαι δὲ ὁμοίως καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἔσαι τῆς οὐδ'·
 τὰ γὰρ ἐπιτίδεια, βραχέα ἔχομεν· καὶ ἢ ἀντιλαβώ-
 μεθα τῷ φιλίᾳ χωρὶς τῶν Σικελῶν, (ἔτοι γὰρ ἡμῖν
 διὰ τὸ Συρακυσίων δέος ἐπὶ βέβαιοί εἰσι) ἤδη νομίζετε
 ἐν τῷ ἐχθρῷ εἶναι· προπέμπετε δ' ὡς αὐτοὺς, καὶ ἀπαν-
 τῶν, εἰρημένον, καὶ σιτία ἄλλα κομίζεσθαι. τὸ δὲ ξύμπαν
 γινώτε, ὧ ἄνδρες φρατιῶνται, ἀναλκαῖόν τε ἐν ὑμῖν ἀν-
 δράσιν ἀγαθοῖς γίγνεσθαι, ὥς μὴ ὄντος χωρὶς ἐγγύς
 ὅποι ἂν μαλακιωθέντες σωθῆητε, καὶ ἢ νῦν διαφύγετε
 τῶν πολεμίων, οἳ τε ἄλλοι τευξόμενοι ὧν ἐπιθυμεῖτε
 περ ἐπιδεῖν, καὶ οἳ Ἀθηναῖοι τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς
 πόλεως, καὶ περ πεπλοκῦσαν, ἐπανορθώσαντες· ἄνδρες
 γὰρ πόλιν, καὶ ἐπὶ τείχει, εἰδὲ νῆες ἀνδρῶν κεναί.

4. Ο μὲν Νικίας, τριᾶδε παρακελεύόμενος ἅμα
 ἐπὶ τὸ ἐράτευμα, καὶ εἶπεν ὁρῶν διεσπασμένον καὶ μὴ
 ἐν τάξει χωρῶν, ξυνάγων καὶ καθίσας· καὶ ὁ Δημοδέν-
 νης, εἰδὲν ἥσσον τῶς κατ' ἑαυτὸν τοιαῦτά τε καὶ πα-
 ραπλήσια λέγων. τὸ δὲ ἐχώρει ἐν πλαισίῳ τεταλμέ-
 νον τῷ Νικίᾳ, ἐφεπόμενον δὲ, τῷ Δημοδένεος· τῆς δὲ
 σκευοφόρος

σκευοφόρους καὶ τὸν πλεῖστον ὄχλον ἐντὸς εἶχον οἱ ὀπλι-
ταὶ καὶ ἐπειδὴ τε ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει τῆς Ἀνά-
παιστος, ἔβρον ἐπ' αὐτῷ παρατεταγμένοι τῶν Συρα-
κουσίων καὶ ξυμμάχων, καὶ τρεψάμενοι αὐτοὶ καὶ κρα-
τήσαντες τῆς πόρε, ἐχώρουν εἰς τὸ πρόδιον. οἱ δὲ Συρα-
κουσῖοι, παριππεύοντες τε προσέκειντο, καὶ ἐσακοντί-
ζοντες οἱ ψилоί. καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ προελθόντες
σαδίθαι ὡς τεσσαράκοντα, ἠυλίσαντο πρὸς λόφῳ τινὶ οἱ
Ἀθηναῖοι τῇ δ' ὕσεραία, πρῶτ' ἐπορεύοντο, καὶ προῆλθον
ὡς εἴκοσι σαδίθαι. καὶ κατέβησαν εἰς χωρίον ἀπὸ τῆς
καὶ αὐτὴ ἐσρατοπέδευσαντο, βεβλόμενοι ἐκ τε τῶν οἰκιῶν
λαβεῖν τι ἐδώδιμον (ὥκειτο γὰρ ὁ χώρος) καὶ ὕδωρ
μετὰ σφῶν αὐτῶν φέρεσθαι αὐτόθεν. ἐν γὰρ τῷ πρό-
σθεν ἐπὶ πολλὰ σαδία ἢ ἐμελλον ἵεναι, ἐκ ἀφθονοῦ
ἦν. οἱ δὲ Συρακουσῖοι ἐν τῷ προελθόντες, τὴν θίο-
δον τὴν ἐν τῷ πρόσθεν ἀπετείχιζον. ἦν δὲ λόφος καρ-
τερός, καὶ ἐκατέρωθεν αὐτῶν χαράδρα κρημνώδης·
ἐκάλειτο δὲ Ἀκραῖον λέπας. τῇ δ' ὕσεραία οἱ Ἀθη-
ναῖοι προήεσαν, καὶ οἱ τῶν Συρακουσίων καὶ ξυμμάχων
αὐτοὶ ἰππεῖς καὶ ἀκοντίσται ὄντες πολλοὶ ἐκάτεροι
ἐκώλυον, καὶ ἐσηκόντιζόν τε καὶ παρίππευον· καὶ χρόνον
μὲν πολὺν ἐμάχοντο οἱ Ἀθηναῖοι, ἔπειτα ἀνεχώ-
ρησαν πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον, καὶ τὰ ἐπιτή-
δεια ἐκέτι ὁμοίως εἶχον. ἔτι γὰρ ἔτι ἀποχωρεῖν οἶόν
τ' ἦν ἀπὸ τῶν ἰππέων.

5. Πρῶτ' δὲ ἄραυτες, ἐπορεύοντο αὐτοῖς, καὶ ἐξιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν τὸν ἀπολειχισμένον. καὶ ἔυρον πρὸ ἑαυτῶν ὑπὲρ τῆ ἀπολειχίσματος τὴν πεζὴν στρατιὰν παραβληγμένην ἐπ' ὀλίγων ἀσπίδων. σενὸν γὰρ ἦν τὸ χωρίον. καὶ προσβαλόντες οἱ Ἀθηναῖοι εἰειχομάχην, καὶ βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τῆ λόφου ἐπάντης ὄντος (δμικνῆτο γὰρ ῥᾶον οἱ ἄνωθεν) καὶ ὃ δύναμει βιάσασθαι, ἀνεχώρησαν πάλιν, καὶ ἀνεπαύοντο. ἔτυχον δὲ καὶ βρονταὶ τινες ἅμα γινόμεναι, καὶ ὕδωρ, οἷα τῷ ἔτεσι πρὸς μετόπωρον ἤδη ὄντος φιλεῖ γίνεσθαι. ὅφ' ὧν οἱ Ἀθηναῖοι μᾶλλον ἔτι ἠδύμενοι, καὶ ἐνόμιζον ἐπὶ τῷ σφετέρῳ ὀλέθρῳ καὶ ταῦτα πάντα γίνεσθαι. ἀναπαυομένων δὲ αὐτῶν, ὁ Γύλιππος καὶ οἱ Συρακέσιοι πέμπουσι μέρος τι τῆς στρατιᾶς, ἀπολειχίσαντας ἐκ τῆ ὀπίσθεν αὐτῶν ἢ προελθούσας. ἀντιπέμφαντες δὲ καὶ οἱ σφῶν αὐτῶν τινὰς, διεκώλυσαν. καὶ μετὰ ταῦτα πᾶσι τῇ στρατιᾷ ἀναχωρήσαντες πρὸς τὸ πεδίον μάλλον οἱ Ἀθηναῖοι, ηὐλίσαντο· τῇ δ' ὑστέρᾳ προχώρησαν. καὶ οἱ Συρακέσιοι προσέβαλλέν τε πανταχῇ αὐτῶν κύκλῳ, καὶ πολλὰς καίεραυμάτιζον· καὶ εἰ μὲν ἐποίειν οἱ Ἀθηναῖοι, ὑπεχώρησαν· εἰ δ' ἀναχωροῖεν, ἐπέκειντο, καὶ μάλιστα τὰς ὑστάτους προσπίπλοντες, εἰπὼς καταβραχὺ τρεφόμενοι, πᾶν τὸ στρατεῖμα φοβήσιν. καὶ ἐπιπολὺ μὲν τοιούτῳ τρόπῳ ἀνείχον οἱ Ἀθηναῖοι. ἐπεὶ δὲ προελθόντες πείθε ἢ ἕξ σταδίους, ἀνεπαύοντο ἐν τῷ πεδίῳ. ἀνεχώρησαν δὲ καὶ οἱ Συρακέσιοι ἀπ' αὐτῶν εἰς τὸ ἑαυτῶν στρατόπεδον.

6. Τῆς

6, Τῆς δὲ νυκτὸς τῷ Νικίᾳ καὶ Δημοδένει ἔδοκει, (ἔπειδαν κακῶς σφίσι τὸ στρατευμα εἶχε, τῶν τε ἐπι-
 τηδείων πάντων ἀπορία ἦδη, καὶ κατὰ βίαν κατασφραγισμένοι
 ἦσαν πολλοὶ, ἐν πολλαῖς προσβολαῖς τῶν πολεμίων
 γεγενημέναις) πυρὰ καύσαντες ὥς πλεῖστα ἀπάγειν
 τὴν στρατίαν, μηκέτι τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἣ διανοήθησαν,
 ἀλλὰ τέναντίον ἢ οἱ Συρακούσιοι εἰήτην, πρὸς τὴν
 θάλασσαν· ἦν δὲ ἡ ξύμπασα ὁδὸς αὕτη ἕκ ἐπὶ Κα-
 τάνης τῷ στρατεύματι, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἕτερον μέρος
 τῆς Σικελίας, τὸ πρὸς Καμαρίναν καὶ Γέλαν, καὶ
 τὰς ταύτη πολεῖς καὶ Ἑλληνίδας καὶ βαρβάρους καύ-
 σαντες ἐν πυρὰ πολλὰ, ἐχώρουν ἐν τῇ νυκτί. καὶ
 αὐτοῖς (ὅδε φιλεῖ καὶ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα
 δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δειμάλα ἐγγίγνεσθαι, ἄλ-
 λως τε καὶ ἐν νυκτί τε καὶ διὰ πολεμίας, καὶ ἀπὸ
 πολεμίων καὶ πολλῶν ἀπεχόντων ἰούσιν) ἐμπίπτει ταρα-
 χή. καὶ τὸ μὲν Νικίᾳ στρατευμα, ὥσπερ ἡγεῖτο, ξυ-
 νέμενέ τε καὶ πρῆλαβε πολλῶν. τὸ δὲ Δημοσθένες,
 τὸ ἥμισυ μάλιστα καὶ τὸ πλεον ἀπεσπᾶσθαι τε, καὶ
 ἀτακτότερον ἐχώρει. ἅμα δὲ τῇ ἐπὶ ἀφικνῶνται ὁμῶς
 πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσβάντες ἐς τὴν ὁδὸν τὴν
 Ἐλωρινὴν καλεσμένην, ἐπορεύοντο, ὅπως, ἐπειδαν γένοιτο
 παρὰ τῷ ποταμῷ τῷ Κακυπάρει, παρὰ τὸν ποταμὸν
 ἴσιεν ἄνω διὰ μεσογείας. ἡλπιζον γὰρ καὶ τῆς Σι-
 κελὸς ταύτης, ὅς μετέπεμψαν, ἀπαντήσεσθαι. ἐπεὶ
 δ' ἐγένοντο ἐπὶ τῷ ποταμῷ, ἔυρον καὶ ἐνταῦθα φυ-
 λακὴν τινα τῶν Συρακούσιων ἀποτεχιζέσθαι καὶ ἀπο-
 σταυροῦσαν

φαιρουσαν τὸν πόρον. καὶ βιασάμενοι αὐτήν, διέβησαν τε τὸν ποταμὸν, καὶ ἐχώρην αὐτῆς πρὸς ἄλλον ποταμὸν τὸν Ἐρινεὸν. ταύτῃ γὰρ οἱ ἡγεμόνες ἐκέλευον.

7. Ἐν τῷ δ' οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, ὥς ἡ τε ἡμέρα ἐγένετο, καὶ ἔγνωσαν τὰς Ἀθηναίους ἀπεληλυθότας, ἐν αἰτίᾳ τε οἱ πολλοὶ τὸν Γύλιππον εἶχον, ἐκόντα ἀφείναι τὰς Ἀθηναίους, καὶ καὶα τάχος διώκοντες, ἢ ἔχαιεπαῖς ἡδάνοντο κεχωρηκότας, καταλαμβάνει περὶ ἀρίστη ὥραν. καὶ ὥς προσέμιξαν τοῖς μετὰ τῷ Δημοδένει, ὕστεροις τε ἔσι, καὶ σχολαίτερον καὶ ἀτακτότερον χωρεῖν, ὥς τῆς νυκτὸς τότε ξυνεταράχθησαν, εὐθὺς προσπεσόντες ἐμάχοντο. καὶ οἱ ἱππεῖς τῶν Συρακουσίων ἐκυκλῆντό τε ῥᾶον αὐτῆς, δίχα δὲ ὄντας, καὶ ξυνῆγόν ἐς ταῦτό. τὸ δὲ Νικίῳ στρατεύμα ἀπεῖχεν ἐν τῷ πρόδεν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα σταδίους. θᾶσσόν τε γὰρ ὁ Νικίας ἦγε, νομίζων ἔτι τὸ ὑπομένειν ἐν τῷ τοιούτῳ ἐκόντας εἶναι, καὶ μάχεσθαι, σωτηρίαν, ἀλλὰ τὸ ὠστάχιστα ὑποχωρεῖν, τοσαῦτα μαχομένης ὅσα ἀναγκάζονται. ὁ δὲ Δημοδένεις ἐτύγχανε τε ταπλεῖω ἐν πόνῳ τε ξυνεχεσέμεν ὦν, διὰ τὸ ὑστέρῳ ἀναχωρεῖν αὐτῷ ἐπικειῖσθαι τὰς πολεμίας, καὶ τότε γνῆς τὰς Συρακουσίων διώκουσας, ἔτι πρὸς χωρεῖ μάλλον, ἢ ἐς μάχην ξυνεβίβασετο, ἕως ἐνδιατρίβων κυκλῆται τε ὑπ' αὐτῶν, καὶ πολλῶν θορύβῳ αὐτός τε καὶ οἱ μετ' αὐτῷ Ἀθηναῖοι ἦσαν. ἀνελθόντες γὰρ ἐς τι χωρίον, ὃ κύκλῳ μὲν τειχίον περιῖν, ὁδὸς δὲ ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν,

ἐλαίαι δὲ ἐκ ὀλίγας εἶχεν, ἐβάλλοντό τε περισσόν.
 τοιαύταις δὲ προσβολαῖς, καὶ ἐξυσαδὸν μάχαις, οἱ
 Συρακῆσιοι εἰκότως ἐχρῶντο. τὸ γὰρ ἀποκινδυνεύειν
 πρὸς ἀνδρώπας ἀπονενοημένους, ἢ πρὸς ἐκείνων μᾶλλον
 ἦν ἔτι ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων. καὶ ἅμα φειδῶ τε τις
 ἐγένετο ἐπ' εὐπραγία ἥδη σαφεῖ μὴ προαναλωθῆναι
 τῷ, καὶ ἐνόμιζον καὶ ὥς ταύτῃ τῇ ἰδέᾳ καταδρασάμε-
 νοι λῆψεσθαι αὐτούς.

8. Ἐπειδὴν γυν δι' ἡμέρας βάλλοντες πανταχόθεν,
 τὰς Ἀθηναίους καὶ ἑυμαχῆς ἑώραν ἥδη τεταλαιπωρη-
 μένους τοῖς τε τραύμασι καὶ τῇ ἄλλῃ κακώσει, κήρυγμα
 ποιῶνται Γύλιππος καὶ Συρακῆσιοι καὶ οἱ ἑυμαχοί,
 πρῶτον μὲν τῶν νησιωτῶν εἴ τις βέλεται ἐπ' ἐλευθερίᾳ
 ὥς σφᾶς ἀπιέναι, καὶ ἀπεχώρησάν τινες πόλεις ἢ πολ-
 λαί. ἔπειτα δ' ὕστερον καὶ πρὸς τὴν ἄλλαν ἀπάντας
 τὰς μετὰ Δημοθέους ὁμολογία γίνεται, ὥστε ὅπλα
 τε παραδῆναι, καὶ μὴ ἀποδάνειν μηδὲνα, μήτε βιαίως,
 μήτε δεσμοῖς, μήτε τῆς ἀναγκαιοτάτης ἐνδείας διαίτης.
 καὶ παρέδωκαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτοὺς ἑξακισχίλιοι, καὶ
 τὸ ἀργύριον ὃ εἶχον ἅπαν κατέδεσαν, ἐσβαλόντες ἐς
 ἀσπίδας ὑπέρβας, καὶ ἐνέπλησαν ἀσπίδας τέσσαρας. καὶ
 τούτους μὲν εὐθὺς ἀπεκόμισαν ἐς τὴν πόλιν. Νικίας
 δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτῷ ἀφικνῶνται αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐπὶ τὸν
 ποταμὸν τὸν Ἑρνεόν, καὶ διαβὰς πρὸς μετέωρον τι
 ἐκάθισε τὴν στρατίαν.

9. Οἱ δὲ Συρακῆσιοι τῇ ὑπεραίᾳ καταλαβόντες αὐτόν, ἔλεγον ὅτι οἱ μετὰ Δημοσθένης παραδεδωκοῖεν σφᾶς αὐτὲς, κελεύοντες κακέϊνον τὸ αὐτὸ δρᾶν. ὃ δ' ἀπιστῶν σπένδεται ἰππέα πέμψαι σκεψόμενον. ὡς δ' οἰχόμενος ἀπήγγειλε πάλιν παραδεδωκότας, ἐπικηρυκεύεται Γυλίππῳ καὶ Συρακυσίοις εἶναι ἕτοιμος ὑπὲρ Ἀθηναίων ξυμβῆναι, ὅσοι ἀνάλωσαν χρήματα Συρακῆσιοι ἐς τὸν πόλεμον, ταῦτα ἀποδοῦναι, ὥστε τὴν μετ' αὐτῶν στρατιὰν ἀφεῖναι αὐτῶν. μέχρις ἢ δ' ἂν τὰ χρήματα ἀποδοθῇ, ἀνδρας δάσειν Ἀθηναίων ὁμήρου, ἓνα κατὰ τάλαντον. οἱ δὲ Συρακῆσιοι καὶ Γυλίππος ἔ' προσεδέχοντο τῆς λόγους, ἀλλὰ προσπεσόντες, καὶ περισσύντες πανταχόθεν, ἔβαλλον καὶ τέτῳς μέχρι οὔτε εἶχον δὲ καὶ ἔτοι πονήρως σίττε τε καὶ τῶν ἐπιηδείων ἀπορία· ὅμως δὲ τῆς νυκτὸς φυλάξαντες τὸ ἥσυχάζον ἐμελλον πορεύσεσθαι. καὶ ἀναλαμβάνοντες τε τὰ ὕπλα, καὶ οἱ Συρακῆσιοι αἰσθάνονται, καὶ ἐπαιώνισαν. γνόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ὅτι ἔ' λανθάνουσι, κατέθεντο πάλιν, πλὴν τριακοσίων μάλιστα ἀνδρῶν. ἔτοι δὲ διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι, ἐχώρην τῆς νυκτὸς ἢ ἐδύναντο.

10. Νικίας δὲ, ἐπειδὴν ἡμέρα ἐγένετο, ἦγε τὴν στρατιάν· οἱ δὲ Συρακῆσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι προσέκειντο τὸν αὐτὸν τρόπον πανταχόθεν βάλλοντές τε καὶ κατακοντίζοντες. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἠπείγοντο πρὸς τὸν Ἀσσίναρον ποταμὸν, ἅμα μὲν βιαζόμενοι ὑπὸ

τῆς πανίαχόθεν προσβολῆς ἱππέων τε πολλῶν καὶ
 τῷ ἄλλῃ ὄχλῳ, οἵομενοι ῥᾶόν τι σφίσιν ἔσεσθαι, ἣν
 διαβῶσι τὸν ποταμόν· ἅμα δὲ ὑπὸ τῆς ταλαιπωρίας
 καὶ τῷ πεινῇ ἐπιθυμία. ὥς δὲ γίνονται ἐπ' αὐτῷ
 ἐσπίπῃσιν ἐδενὶ κόσμῳ ἔτι, ἀλλὰ πᾶς τε τις διαβῆναι
 πρῶτος βεβλόμενος, καὶ οἱ πολέμιοι ἐπικείμενοι, χα-
 λεπὴν ἤδη τὴν διάβασιν ἐποίουν. ἀθρόοι γὰρ ἀναγκα-
 ζόμενοι χωρεῖν, ἐπέπιπλόν τε ἀλλήλοις, καὶ κατεπάτην,
 περὶ τε τοῖς δораτίοις καὶ σκέυεσιν οἱ μὲν εὐθὺς διε-
 φθείροντο, οἱ δὲ, ἐμπαλασσόμενοι κατέρρεον. ἐς τὰ
 ἐπὶ θάτεραί τε τῷ ποταμῷ παρὰσάντες οἱ Συρακέσιοι
 (ἣν δὲ κρημνῶδες) ἔβαλλον ἄνωθεν τὰς Ἀθηναίους,
 πίνοντάς τε τὰς πολλὰς ἀσμένους καὶ ἐν κοίλῳ ὄντι τῷ
 ποταμῷ ἐν σφίσιν αὐτοῖς ταρασσομένους. οἳ τε Πελο-
 ποννήσιοι ἐπικαλαβάντες τὰς ἐν τῷ ποταμῷ μάλιστα
 ἔσφαζον καὶ τὸ ὕδωρ εὐθὺς διέφθαρτο, ἀλλ' ἐδὲν ἦσσαν
 ἐπίνετό τε ὁμῶς τῷ πηλῷ ἡματωμένον, καὶ περιμάχη-
 τὸν ἦν τοῖς πολλοῖς.

II. Τέλος δὲ, νεκρῶν τε πολλῶν ἐπ' ἀλλήλοις ἤδη
 κείμενων ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ διεφθαρμένῃ τῇ σφατεύμα-
 τος, τῷ μὲν, κατὰ τὸν ποταμόν, τῷ δὲ, καὶ εἴτι διαφύγοι,
 ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὁ Νικίας Γυλίππῳ ἑαυτὸν παραδί-
 δωσι, πισεύσας μᾶλλον αὐτῷ ἢ τοῖς Συρακεσίοις.
 καὶ ἑαυτῷ μὲν χρῆσθαι ἐκέλευεν ἐκείνόν τε καὶ Λακεδαι-
 μονίους ὅ, τι βέλονται, τὰς δὲ ἄλλους σφατιώτας παύ-
 σασθαι φονεύοντάς. καὶ ὁ Γύλιππος μετὰ τῷτο ζω-
 γρεῖν

γρεῖν ἤδη ἐκέλευε, καὶ τὰς τε λοιπὰς ὅσας μὴ ἀπεκρύ-
 φαντο, (πολλοὶ δὲ ἔτοι ἐγένοντο) ξυνεκόμισαν ζῶντας,
 καὶ ἐπὶ τὰς τριακοσίας, οἳ τὴν φυλακὴν διεξῆλθον τῆς
 νυκτός, πεμφάντες τὰς διώκομένους, ξυνέλαβον τὸ μὲν
 ἐν ἀθροιδεῖν τῷ στρατεύματος ἐς τὸ κοινόν, ἢ πολὺ
 ἐγένετο, τὸ δὲ διακλαπέν, πολὺ. καὶ κατεπλήθη πᾶσα
 Σικελία αὐτῶν, ἅτε ἐκ ἀπὸ ξυμβάσεως, ὥσπερ τῶν
 μετὰ Δημοδένους, ληφθέντων. μέρος δὲ τι ἐκ ὀλίγων
 καὶ ἀπέθανε. πλεῖστος γὰρ δὴ φόνος ἔτος καὶ ἑξήντος
 ἐλάσσων τῶν ἐν τῷ Σικελικῷ πολέμῳ τότε ἐγένετο.
 καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις προσβολαῖς ταῖς κατὰ τὴν πορείαν
 συχναῖς γενομέναις ἐκ ὀλίγοι ἐτεθνήκεσαν, πολλοὶ δὲ
 ὅμως καὶ διέφυγον, οἳ μὲν, καὶ παραιτίκα, οἳ δὲ, καὶ δε-
 λεύσαντες, καὶ διαδιδρασκοντες ὕπερον. τέτοις δ' ἦν
 ἀναχώρησις ἐς Κατάνην.

12. Συναθροιδέντες δὲ οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμ-
 μαχοι, τῶν τε αἰχμαλώτων ὅσους ἐδύναντο πλείους
 καὶ τὰ σκύλα ἀναλαβόντες, ἀνεχώρησαν ἐς τὴν πό-
 λιν· καὶ τὰς μὲν ἄλλας Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων
 ὅπόσους ἐλάβον, κατεβίβασαν ἐς τὰς λιθοβολίας, ἀσφα-
 λεσάτην εἶναι νομίσαντες τὴν τήρησιν. Νικίαν δὲ καὶ
 Δημοδένην ἄκοντος Γυλίππου ἀπέσφαξαν. ὁ γὰρ Γύ-
 λιππος καλὸν τὸ ἀγώνισμα ἐνόμιζεν οἳ εἶναι, ἐπὶ τοῖς
 ἄλλοις καὶ τὰς ἀντιστρατήτας κομισαὶ Λακεδαιμονίοις.
 ξυνέβαινε δὲ, τὸν μὲν πολεμιώτατον αὐτοῖς εἶναι Δημο-
 δένην, διὰ τὰ ἐν τῇ νήσῳ καὶ Πύλῳ· τὸν δὲ, διὰ αὐτὰ
 ἐπιτηδείοτατον.

ἐπιτηδείοτατον. τὲς γὰρ ἐκ τῆς νήσου ἄνδρας τῶν Λακεδαιμονίων ὁ Νικίας πρὸς θυμῷ, σπονδὰς ποίησαι τὲς Ἀθηναῖες ποιήσασθαι, ὥστε ἀφεθῆναι. ἀνθ' ὧν οἷτε Λακεδαιμόνιοι ἦσαν αὐτῷ προσφιλεῖς, καὶ κείνος ἔχ' ἥκιστα πεισέσθαι ἑαυτὸν τῷ Γυλίππῳ παρέδωκεν. ἀλλὰ τῶν Συρακεσίων τινὲς, (ὡς ἐλέγετο) οἱ μὲν δέισαντες, ὅτι πρὸς αὐτὸν ἐκεκοινολόγητο, μὴ βασιλευσόμενος διὰ τὸ τοιοῦτον παραχρῆν σφίσι ἐν εὐπραγίᾳ ποιήσῃ, ἄλλοι δὲ (καὶ ἔχ' ἥκιστα οἱ Κορίνθιοι) μὴ χρήμασι πείσας τινὰς (ὅτι πλεσίος ἦν) ἀποδρᾶ, καὶ αὐτοὶ σφίσι νεώτερόν τι ἀπ' αὐτῆς γένηται, πείσαντες τε τὲς θυμμάχους ἀπέκλειναν αὐτὸν. καὶ ὁ μὲν τοιαύτη ἦ ὅτι ἐγλυτάτω τούτων αἰτία ἐτεθῆκε, ἥκιστα δὲ ἄξιός ὢν τῶν γε ἐπ' ἐμῇ Ἑλλήνων ἐς τῷτο δυσυχίας ἀφικέσθαι, διὰ τὴν νενομισμένην ἐς τὸ θεῖον ἐπιτηδεύειν.

13. Τὲς δ' ἐν ταῖς λιθοβολίαις οἱ Συρακεῖοι χαλεπῶς τὲς πρώτης χρόνης μέλεχέρισαν. ἐν γὰρ κοίλῳ χωρίῳ ὄντας πολλὰς οἱ τε ἥλιοι τοπρῶτον καὶ τὸ πνίθος ἐτι ἐλύπει, διὰ τὸ ἀσέλασον, καὶ αἱ νύκτες ἐπιδιδόμεναι τὴν ἀντίον μελοπωρινὰ καὶ ψυχραὶ, τῇ μελαβολῇ ἐς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον. πάντα τε ποιόντων αὐτῶν διὰ στενοχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, καὶ προσέτι τῶν νεκρῶν ὅμῃ ἐπ' ἀλλήλοις ξυννενημένων, οἱ ἕκ τε τῶν τραυμάτων, καὶ διὰ τὴν μεταβολὴν καὶ τὸ τοιοῦτον ἀπέθνησκον. καὶ ὅσμαι ἦσαν ἐκ ἀνεκτοῖ, καὶ λιμῷ ἅμα καὶ δίψει ἐπιέζοντο. ἐδίδosan γὰρ αὐτῶν ἐκάσῳ ἐπὶ ὀκτῷ μῆνας κοτύλην ὕδατος

ὑδαίος καὶ δύο κοτύλας σίτου· ἄλλα τε ὅσα εἰκὸς ἐν τῷ
ταῖς τε χωρίῃ ἐμπεπληκότας κακοπαθεῖναι, εἰδέν ὅτι
ἐκ ἐπεγένετο αὐτοῖς. καὶ ἡμέρας μὲν ἐβδομήκοντά τινας
ἔτι διατρήθησαν ἀδρόοι ἐπεὶ αἰ, πλὴν Ἀθηναίων, καὶ εἴ-
τινες Σικελιωτῶν ἢ Ἰταλιωτῶν ξυνεστράτευσαν, τὲς ἄλ-
λως ἀπέδρα. ἐλάφθησαν δὲ οἱ ξύμπαντες ἀκριβεῖα μὲν
χαλεπὸν ἐξεπεῖν, ὅμως δὲ ἐκ ἐλάσσης ἐπ' ἰακισχι-
λίων. ξυνέβη τε ἔργον τῷτο Ἑλληνικὸν τῶν κατὰ τὸν
πόλεμον τόνδε μέγιστον γενέσθαι· δοκεῖν δ' ἔμοι γε
καὶ τῶν αἰκοῦ Ἑλληνικῶν ἴσμεν, καὶ τοῖς τε κρατήσασι
λαμπρότατον, καὶ τοῖς διαφθαρείσι δυσυχέστατον
κατὰ πάντα γὰρ πάντως νικηθέντες, καὶ εἰδέν ὀλίγον
ἐς εἰδέν κακοπαθήσαντες, πανωλεθρία δὴ, τὸ λε-
γόμενον, καὶ πρὸς καὶ νῆες, καὶ εἰδέν ὅ, τι ἐκ ἀπά-
λετο· καὶ ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐπ' οἴκῳ ἀπενόσησαν.
ταῦτα μὲν τὰ περὶ τὴν Σικελίαν γενόμενα.

14. Εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας ἐπειδὴν ἠγγέλθη, ἐπιπολὺ
μὲν ἠπίσθη καὶ τοῖς πάντι τῶν στρατιωτῶν, ἐξ αὐτῶν
τὲ ἔρθε διαπνευγόντι, καὶ σαφῶς ἀγγελλῶσι, μὴ ἔτι γε
ἐν πασσοῦν διὰφάρθαι· ἐπειδὴ δὲ ἔγνωσαν, χαλε-
ποὶ μὲν ἦσαν τοῖς ξυμποροδυμηδεῖσι τῶν ῥητόρων
τὸν ἐκπλην, ὥς περ ἐκ αὐτοῖς ψηφισάμενοι, ὠργίζοντο
δὲ καὶ τοῖς χρησμοδόοις τε καὶ μάνησι, καὶ ὅπόσοι τι
τότε αὐτὲς θείασαντες ἐπήλπισαν ὥς λήφονται Σι-
κελίαν. πάντα δὲ πανταχόθεν αὐτὲς ἐλύπει τε, καὶ
περιεσκήκει ἐπὶ τῷ γεγεννημένῳ φόβος τε καὶ κατὰ-
πληξίς

πληξίς μεγίστη δὴ· ἅμα μὲν γὰρ σερόμενοι καὶ ἰδίᾳ
 ἕκαστος καὶ ἡ πόλις ὀπλιτῶν τε πολλῶν καὶ ἱππέων, καὶ
 ἡλικίας οἷαν εἶχ' ἑτέραν ἑώρων ὑπάρχουσιν, ἐβαρύν-
 οντο· ἅμα δὲ ναῦς εἶχ' ὀρῶντες ἐν τοῖς νεωσοῖκοις
 ἱκανὰς, καὶ ἐκ χρημάτων ἐν τῷ κοινῷ, καὶ ὑπηρεσίας
 ταῖς ναυσὶν, ἀνέλπιστοι ἦσαν ἐν τῷ παρόντι σωθῆσε-
 σθαι. τὲς τε ἀπὸ τῆς Σικελίας πολεμίαις εὐθὺς σφί-
 σιν ἐνόμιζον τῷ ναυϊκῷ ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ πλευσεῖσθαι,
 ἄλλως τε καὶ τοσούτον κρατήσαντας, καὶ τὲς αὐτόθεν
 πολεμίαις, τότε δὴ καὶ διπλασίως πάντᾳ παρεσκευασ-
 μένης, καλῶς κράτος ἦδη καὶ ἐκ γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης
 ἐπικεῖσεσθαι, καὶ τὲς ξυμμάχους σφῶν μετ' αὐτῶν ἀπο-
 ζάντας. ὅμως δὲ, ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἐδόκει
 χρῆναι μὴ ἐνδιδόναι, ἀλλὰ παρασκευάζεσθαι καὶ ναυ-
 τικόν, ὅθεν ἂν δύνωνται ξίλα ξυμπορισαμένους καὶ
 χρημάτων, καὶ τὰ τῶν ξυμμάχων ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖ-
 σθαι, καὶ μάλιστα τὴν Ἑυβοίαν, τῶν τε κατὰ τὴν πό-
 λιν τι ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσαι· καὶ ἀρχὴν τίναν πρεσ-
 βυτέρων ἀνδρῶν ἐλέσθαι, οἵτινες περὶ τῶν παρόντων
 ὡς ἂν καιρὸς ἦ, προβλεύουσιν· πάντα τε πρὸς τὸ πα-
 ραχρῆμα περιδεῖς (ὅπερ φιλεῖ δῆμος ποιεῖν) ἑτοιμοὶ
 ἦσαν εὐτακτεῖν. καὶ ὡς ἐδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐποίησαν ταῦτα,
 καὶ τὸ θῆρος ἐτελεύτα.

P A R S I I I .

E X X E N O P H O N T E .

ΑΡΜΕΝΙΟΣ καὶ ΤΙΓΡΑΪΝΗΣ παρὰ Κύρῳ.

Ἐκ τῆς Ξενοφώντος Κυρῶ παιδ. γ'.

Ο Ἀρμένιος, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Κύρε, νόμιζε, ἔφη, ἂν καὶ ἀλίπης, μηδὲν ἦτον σὰ εἶναι ὧν ἂν ἔχων ἀπίης. εἶεν, ἔφη ὁ Κύρῳ, ὥς δὲ τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν πόσα ἂν μοι χρήματα δώης; ὅποσα ἂν δυνάιμην, ἔφη. τί δέ, ὥς τὴς παιδᾶς; καὶ τέτων, ἔφη, ὅποσα ἂν δυνάιμην. ἔκῃ, ἔφη ὁ Κύρῳ, ταῦτα μὲν ἤδη διπλάσια τῶν ὄντων. Σὺ δέ, ἔφη, ὦ Τιγράνη, λέξον μοι ὅπου ἂν πρίαίω, ὥς τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν (ὁ δὲ ἐτύγχανε νεόγαμός τε ὢν, καὶ ὑπερφιλῶν τὴν γυναῖκα.) ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὦ Κύρε, καὶ τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥς μήποτε λατρεῦσαι ταύτην. σὺ μὲν τοίνυν, ἔφη, ἀπάγε τὴν σὴν. ἐδὲ γὰρ ἐλθῆναι ἐγωγε αἰχμάλωτον ταύτην νομίζω, σὺ γε πῇ πώποτε φυγόντῃ ἡμᾶς. καὶ σὺ δέ, ὦ Ἀρμένιε, ἀπάγε τὴν τε γυναῖκα καὶ τὴς παιδᾶς, μηδὲν

G

αὐτῶν

αὐτῶν καθαθεῖς, ἵνα εἰδῶσιν ὅτι ἐλεύθεροι πρὸς σε
ἀπέρχονται, καὶ νῦν μὲν, ἔφη, δειπνεῖτε παρ' ἡμῖν·
δειπνήσαντες δὲ ἀπελαύνετε ὅπως ὑμῖν θυμός. Οὕτω
δὴ κατέμειναν.

2. Διασκηέντων δὲ μετὰ τὰ δεῖπνοι, ἐπῆρθε ὁ
ΚῦρⓈ, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιγράνη, πῶς δὲ ἐκεῖνός ἐστι
ὁ ἀνὴρ, ὃς συνεθήρα ἡμῖν· καὶ σύ μοι μάλα ἐδόκεις
θαυμάζειν αὐτόν. Οὐ γάρ, ἔφη, ἀπέκλεινεν αὐτόν
ἐτοσί ὃ ἐμὸς πατήρ· Τί λαβὼν ἀδικῆντα; Διαφθεί-
ρειν αὐτόν ἐφη ἐμέ. Καίτοι, ὦ Κυρε, ἔγω καλὸς κα-
γαθὸς ἦν ἐκεῖνⓈ, ὥς καὶ ὅτε ἀποθνήσκειν ἔμελλε,
προσκαλέσας με εἶπε, Μὴ τι σύ, ὦ Τιγράνη, ἔφη,
ὅτι ἀποκτενεῖ με, χαλεπῆναι τῷ πατρί· ἐγὼ γὰρ κα-
κοποιῶ τῷ τῆτο ποιεῖ, ἀλλ' ἀγνοῶ. ὅποσα δὲ ἀγνοῶ
ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκέραια ταῦτ' ἔγνω-
ναμίξω. Οὐ μὲν δὲ ΚῦρⓈ ἐπὶ τέτοις εἶπε, Φεῦ τῷ ἀν-
δρός. Οὐ δὲ ἈρμένιⓈ ἐγὼ ἐκεῖνⓈ, ἔφη, ἐφθόνησα, ὅτι
μοι ἐδόκει τὸν ἐμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυ-
μάζειν ἢ ἐμέ. Καὶ ὁ ΚῦρⓈ εἶπεν, Ἀλλὰ καὶ μά-
τηρ θεός, ἔφη, ὦ Ἀρμένιε, ἀνθρώπινά μοι δοκεῖ ἀμαρτάνειν,
καὶ σύ, ὦ Τιγράνη, συγγνώμης τῷ πατρί. Τότε μὲν
δὲ τοιαῦτα διαλεχθέντες καὶ φιλοφρονηθέντες, ὥσπερ
εἶπός, ἐκ συναλλαγῆς ἀναβάντες ἐπὶ τὰς ἀρμαμάξας
σὺν ταῖς γυναῖξιν, ἀπῆλθον ἀνὰ εὐφραίνόμενοι.

13. Ἐπεὶ δ' ἦλθεν οἰκάδε, ἔλεγον τῷ Κύρῳ ὁ μὲν τις
τὴν σοφίαν, ὁ δὲ τὴν καρτερίαν, ὁ δὲ τὴν πρῶσθηλα, ὁ δὲ
τις κατὰ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος. Ἐνθα δὴ ὁ Τιγράνης
ἐπῆρξεν τὴν γυναῖκα, καὶ αἰσὶν ἔφη, ὦ Ἀρμενία, καλὸς
ἐδόκει ὁ Κύρῳ εἶναι; Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, ἐκ ἐκείνου
ἐδιδόμην. Ἀλλὰ τίνα μὲν; ἔφη ὁ Τιγράνης. Τὸν
εἰπόντα ἢ Δία, ὡς τῆς αὐτῆς ψυχῆς ἂν ᾤείτο, ὥστε
μή με δαλεύειν. Τότε μὲν δὴ, ὥσπερ εἰκός, ἐκ τοιού-
των ἀνεπαύοντο σὺν ἀλλήλοις.

ΠΑΝΘΕΙΑ, ἐκ τῆς ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΚΤΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ.

ΚΑΛΕΣΑΣ δὲ ὁ Κύρῳ Ἀράσπην Μῆδον, (ὅς
ἦν αὐτῷ ἐκ παιδὸς εταῖρος, ὃ καὶ τὴν σολὴν
ἐκδύς ἔδωκε τὴν Μηδικήν, ὅτε παρὰ Ἀσυάγης εἰς
Πέρσας ἀπῆλθε) τέτοιον ἐκέλευσε διαφυλάξαι αὐτῷ τὴν
τε γυναῖκα καὶ τὴν σκηνήν· ἦν δὲ αὕτη, ἡ γυνὴ Ἀβρα-
δάτα τῷ Σέρων βασιλεῶς· ὅτε δὲ ἠλίσκετο τὸ τῶν
Ἀσσυρίων στρατόπεδον, ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐκ ἐτυχῆς ἐν
τῷ στρατοπέδῳ ὦν, ἀλλὰ πρὸς τὸν Βακτριανῶν βα-
σιλέα πρὸςθεύων ὥχεται· ἐπεμψε δὲ αὐτὸν ὁ Ἀσσύ-
ριος περὶ συμμαχίας· ἔπειτα γὰρ ὦν ἐτύγχανε τῷ
τῶν Βακτριανῶν βασιλεῖ· ταύτην ἔν ἐκέλευσεν ὁ Κυ-
ρῳ διαφυλάττειν τὸν Ἀράσπην, ἕως ἄν αὐτὸς λάβῃ
Κελευόμενος δὲ ὁ Ἀράσπης ἐπῆρξεν, Εὔρακας δ', ἔφη,

ὦ Κῦρε, τὴν γυναῖκα, ἣν με κελεύεις φυλάττειν; Μὰ Δί', ἔφη ὁ Κῦρ, ἐκ ἔγωγε. Ἀλλ' ἐγώ, ἔφη, ἥνίκα ἐξηράμην σοι αὐτήν· καὶ δῆτα ὅτε μὲν εἰσῆλθομεν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτῆς τὸ πρῶτον, εἰ διέγνωμεν αὐτήν· (χαμαὶ τε γὰρ ἐκάθητο, καὶ αἱ δεράπαινοι πᾶσαι περὶ αὐτήν· καὶ τοίνυν ὁμοίαν ταῖς δέλαις εἶχε τὴν ἐσθῆτα) ἐπεὶ δὲ, γινῶναι βεβλόμενοι ποία εἴη ἡ δέσποινα, πᾶσας περιεβλέψαμεν, ταχὺ πάνυ καὶ πασσῶν ἐφαίνετο διαφέρουσα τῶν ἄλλων, καίπερ καθημένη, κεκαλυμμένη τε καὶ εἰς γῆν ὀρώσα. Ὡς δὲ ἀναστῆναι αὐτὴν ἐκελεύσαμεν, συνανέστησαν μὲν αὐτῇ πᾶσαι αἱ ἀμφ' αὐτήν· διήνεγκε δὲ ἐνλαῦθα, πρῶτον μὲν, τῷ μεγέθει, ἔπειτα δὲ, τῇ ῥώμῃ, καὶ τῇ ἀρετῇ, καὶ τῇ εὐσχημοσύνῃ, καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἐσηκυῖα. Δῆλα δ' ἦν αὐτῇ καὶ τὰ δάκρυα κατασάζοντα τὰ μὲν κατὰ τῶν πέπλων, τὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς πόδεσσι. Ὡς δ' ἡμῶν ὁ γεραίτερος εἶπε, Θάρρει, ὦ γύναι· καλὸν μὲν γὰρ καὶ ἀγαθὸν ἀκούμεν καὶ τὸν σὸν ἄνδρα εἶναι, νῦν μέντοι ἐξαιρῶμεν ἀνδρὶ σε εὖ ἴσθι ὅτι ἔτε τὸ εἶδός ἐκεῖνο χειρόν, ἔτε τὴν γνώμην, ἔτε τὴν δύναμιν· ἀλλ', ὥς ἡμεῖς γε νομίζομεν, εἴ τις καὶ ἄλλος ἀνὴρ, καὶ ὁ Κῦρ, ἀξίος ἐστὶ θαυμάζεσθαι, καὶ σὺ ἔση τὸ ἀπὸ τούδε. Ὡς ἔν τῷτο ἤκουσεν ἡ γυνὴ, περικατέρρηξαι δὲ τὸν ἄνωθεν πέπλον, καὶ ἀνωδύρατο· συνανέβησαν δὲ αὐτῇ καὶ αἱ δμῳαί. Ἐν τῷτῳ δ' ἐφάνη μὲν αὐτῆς τὸ πλεῖστον μέρος τῷ προσώπῳ, ἐφάνη δὲ καὶ ἡ δέξις καὶ αἱ χεῖρες· καὶ εὖ ἴσθι, ἔφη, ὦ Κῦρε, ὡς ἐμοὶ

τε ἔδοξε καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι τοῖς ἰδῶσι μήπω φῦναι
 μηδὲ γενέσθαι γυναῖκα ἀπὸ θνητῶν τοιαύτην ἐν τῇ
 Ἀσίᾳ· ἀλλὰ πάντως, ἔφη, καὶ σὺ θεάσῃ αὐτήν. Καὶ
 ὁ Κῦρος ἔφη, Ναὶ μὰ Δία, πολὺ γε ἥττον, εἰ τοι-
 αῦτη ἐστὶν οἷαν σὺ λέγεις. Τί δαί; ἔφη ὁ νεανίσκος·
 Ὅτι, ἔφη, καὶ νῦν σὺ ἀκέσας ὅτι καλὴ ἐστίν, εἰ πεισθή-
 σομαι ἐλθεῖν θεασόμενον, ἢ πάνυ μοι σχολῆς ἔσης,
 δέδοικα μὴ πολὺ θᾶττον ἐκείνη με αὐτῷ ἀναπείσῃ καὶ
 πάλιν ἐλθεῖν θεασόμενον· ἐκ δὲ τέτθ' ἴσως ἂν ἀμε-
 λήσας ὦν με δεῖ πρᾶττειν, καθοίμην ἐκείνην θεώ-
 μεν.

2. Ὁ δὲ νεανίσκος, ἅμα μὲν ὁρῶν ὑπερκαλλῇ τὴν
 γυναῖκα, ἅμα δὲ αἰσθόμενος τὴν καλοκαγαθίαν αὐ-
 τῆς, ἅμα δὲ θεραπεύων αὐτήν, καὶ οἶμενος χαρί-
 ζεσθαι αὐτῇ, ἅμα δὲ αἰσθανόμενος ἐκ ἀχάριστον
 ἔσαν, ἀλλ' ἀντεπιμελημένην διὰ τῶν αὐτῆς οἰκεῶν ὥς
 καὶ εἰσιόντι εἴη αὐτῷ τὰ δούλια, καὶ εἰ ποτὲ ἀσθενήσειεν,
 ὥς μηδενὸς ἂν δέοιτο· ἐκ πάντων τέτων ἡλίσκετο ἔρωτι,
 καὶ ἴσως ἔδεν θαυμαστὸν ἔπασχε. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ
 ἔτως ἐπράττειτο.

3. Ἡ δὲ Πάνθεια, ὥς ᾗσθητο οἰχόμενον τὸν Αῤῥά-
 σπαν, πέμψασα πρὸς τὸν Κῦρον εἶπε, Μὴ λυπεῖ, ὦ
 Κῦρε, ὅτι Αῤῥάσπας οἰχέται εἰς τὰς πολεμίας· εἰάν γὰρ
 ἐμὲ ἐάσης πέμψαι πρὸς τὸν ἐμὸν ἄνδρα, ἐγὼ σοι ἀνα-
 δέχομαι ἥξειν πολὺ Αῤῥάσπην πιστότερόν σοι φίλον καὶ
 δύναμιν

δύναμιν δ' οἶδ' ὅτι ὅποσιν ἂν δύνῃται ἔχων παρέσται
 σοι. Καὶ γὰρ ὁ μὲν παῖς τῷ νῦν βασιλεύοντι φίλος
 ἦν αὐτῷ. ὁ δὲ νῦν βασιλεύων καὶ ἐπεχειρήσῃ ποτε ἐμὲ
 καὶ τὸν ἄνδρα διασπᾶσαι ἀπ' ἀλλήλων· ὕβρις ἦν ἐν
 νομίζων αὐτὸν, οἶδ' ὅτι ἀσμένως ἂν πρὸς ἄνδρα οἶτο
 σὺ εἰ ἀπαλλαγείῃ. Αἰέσας ταῦτα ὁ Κύρῳ κελεύει
 πέμπειν πρὸς τὸν ἄνδρα· ἡ δ' ἐπέμψεν. Ως δ' ἔγνω
 ὁ Αἰσάδης τὰ παρὰ τῆς γυναίκος σύμβουλα, καὶ
 τὰλλα δὲ ἥσθεο ὡς εἶχεν, ἄσμεν πορεύεσθαι πρὸς
 Κύρον, ἵππους ἔχων ἀμφὶ τέτταρις δισχιλίαις. Ως δ' ἦν
 πρὸς τοῖς τῶν Περσῶν σκοποῖς, πέμπει πρὸς τὸν
 Κύρον, εἰπὼν ὅς ἦν. Ο δὲ Κύρῳ εὐθὺς ἄγειν κελεύει
 αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα. Ως δ' ἰδέτην ἀλλήλους ἡ
 γυνὴ καὶ ὁ Αἰσάδης, ἡσπάσαντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ἐκ
 δυσελπίστου. Ἐκ τέττ' δ' λέγει ἡ Πάνθεια τῷ Κύρῳ
 τὴν ὁσιότητα καὶ τὴν σωφροσύνην, καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν
 καλοῖκλίσιν. Ο δὲ Αἰσάδης ἀκέσας εἶπε, Τί ἂν ἐν
 ἐγὼ ποιῶν, ὦ Πάνθεια, χάριν Κύρῳ ὑπὲρ τε σὺ καὶ
 ἑμαυτῷ ἀποδοίῃν; Τί δὲ ἄλλο, ἔφη ἡ Πάνθεια, ἡ
 πειρώμεν ὅμοιον περὶ ἐκεῖνον εἶναι οἷός περ καὶ
 ἐκεῖνον περὶ σέ;

4. Ἐκ τέττ' δ' ἔρχεται πρὸς τὸν Κύρον ὁ Αἰσά-
 δης· καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, λαβόμενος τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ
 εἶπεν, Ἀνθ' ὧν σὺ εὖ πεποίηκας ἡμᾶς, ὦ Κύρ'· ἐκ
 ἔχω τί μείζον εἶπω, ἢ ὅτι φίλον σοι ἑμαυτὸν δίδωμι
 καὶ στρατόν τε καὶ σύμμαχον· καὶ ὅσα ἂν ὀρῶ σε σπουδά-
 ζοντα,

ζῶντα, συνεργός σοι πειράσομαι γίγνεσθαι ὡς ἂν δύνα-
μαι· κράτις. Καὶ ὁ Κύρῳ εἶπεν, Εγὼ δὲ δεχο-
μαι καὶ νῦν μὲν σε ἀφήμι, ἔφη, σὺν τῇ γυναικὶ δειπ-
νεῖν· αὐτὸς δὲ καὶ παρ' ἐμοὶ δεήσει σὲ σκηνὴν σὺν τοῖς
σοῖς τε καὶ ἐμοῖς φίλοις.

5. [Μετὰ δὲ ταῦτα, ξύμμαχος ἦδη τῷ Κύρῳ γε-
νόμενος, καὶ σὺν αὐτῷ κατὰ τὰς πολεμίας μαχιστό-
μενος Ἀβραδάτης] εἶπεν, Εγὼ σοι, ὦ Κύρε, ἐθελέ-
σθαις ὑφίσταμαι τὴν καλὰ πρόσωπον τῆς ἀνίας φά-
λαγγος τάξιν ἔχειν, εἰ μὴ τι σοὶ ἄλλο δοκεῖ. Καὶ ὁ
Κύρῳ ἀγαθὴν αὐτὸν καὶ δεξιωσάμεν, ἐπήρξο τὰς
ἐπὶ τοῖς ἀλλοῖς ἄρμασι Πέρσας, Ἡ καὶ ὑμεῖς, ἔφη,
ταῦτα συγχωρεῖτε; Ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι ἀπεκρίναντο ὅτι
καλὸν εἴη ταῦτα ὑφίστασθαι, διενκλήρωσεν αὐτὰς, καὶ
ἔλαχεν Ἀβραδάτης ἥπερ ὑφίστατο, καὶ ἐγένετο καλὰ τὰς
Αἰγυπλίας. Τότε μὲν δὴ ἀπιόντες, καὶ ἐπιμεληθέντες
ὧν προσέειπον, εἰδικοποιήσαντο, καὶ φυλακὰς κατέστησαν·
οἱ ἐκοιμήθησαν. Τῇ δ' ὑπεραίῳ πρῶτῃ μὲν ὁ Κύρῳ
ἔβητο· ὁ δ' ἄλλῳ στρατὸς ἀριστήσας καὶ σπονδαῖς ποιη-
σάμεν ἐξωπλίζετο πολλοῖς μὲν καὶ καλοῖς χιτῶσι,
πολλοῖς δὲ καὶ καλοῖς θώραξι καὶ κράνεσιν ὀπλίζον
δὲ καὶ ἵππων προμήλιπιδίοις καὶ προσερνιδίοις· καὶ τὰς μὲν
μονίππας παραμηριδίοις, τὰς δ' ἐπὶ τοῖς ἄρμασι,
παραπλευριδίοις ὥς ἡσραπτο μὲν χαλχῶ, ἦνθαι δὲ
φοινίκισι πᾶσα ἡ στρατιά.

6. Καὶ τῷ Αβραδάτῃ δὲ τὰ τετραρῦμον ἄρμα καὶ ἵππων ὀκτὼ παλικάλως ἐκεκόσμητο. Ἐπεὶ δ' ἔμελλε τὸν λιγὺν θώρακα, ὃς ἐπιχώριος ἦν αὐτοῖς, ἐνδύεσθαι, προσφέρει αὐτῷ ἡ Πάνθεια χρυσῶν κράνη, καὶ περιβραχιόνια καὶ φέλλια πλατεῖα περὶ τῆς καρπῆς τῶν χειρῶν, καὶ χιτῶνα πορφυρεῖν, ποδήρη, σολιδωτὸν τὰ κάτω, καὶ λόφον ὑακινθινοβαφῇ. Ταῦτα δὲ ἐποίησατο, λάθρα τῷ ἀνδρὶ ἐκμετρησαμένη τὰ ἐκείνη ὅπλα. Ὁ δὲ ἰδὼν ἐθαύμασέ τε, καὶ ἐπῆρετο τὴν Πάνθειαν, Σὺ δὴ ποῦ, ὦ γύναι, συγκόψασα τὸν σαυτῆς κόσμον τὰ ὅπλα μοι ἐποίησω; Μὰ Δί', ἔφη ἡ Πάνθεια, τὸν γε πλείεσθ' ἄξιον· σὺ γὰρ ἐμοίγ', ἦν καὶ τοῖς ἄλλοις φανῆς οἷον ἐμοὶ δοκεῖς εἶναι, μέγιστον κόσμον ἔσθαι. Ταῦτα δὲ λέγουσα ἐνέδύε τε τὰ ὅπλα, καὶ λανθάνειν μὲν ἐπειράτο, εἰλείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν.

7. Ἐπεὶ δὲ καὶ πρόσθεν ὦν ἀξιοθίαστον ὁ Αβραδάτης ὠπλίσθη τοῖς ὅπλοις τέτοις, ἐφάνη μὲν κάλλιστον καὶ ἐλευθεριώταστον. ἅτε καὶ τῆς φύσεως ὑπαρχούσης λαβὼν δὲ παρὰ τῷ ὑψηλίῳ τὰς ἡνίας, παρεσκευάζετο ὡς ἀναβησόμενον ἤδη ἐπὶ τὸ ἄρμα. Ἐν δὲ τῷ Πάνθεια, ὑποχωρῆσαι κελεύσασα τῆς παρόντας πάντας, ἔλεξεν, " Ἀλλ' ὅτι μὲν, ὦ Αβραδάτα, εἴ τις καὶ
 " ἄλλη πώποτε γυνὴ τὸν αὐτῆς ἄνδρα μεῖζον τῆς ἑαυ-
 " τῆς ψυχῆς ἐτίμησεν, οἶμαί σε γιγνώσκειν ὅτι καὶ
 " ἐγὼ μία τέτων εἰμί. Τί ἔν με δεῖ καθ' ἐν ἑκά-
 " σον

“τον λέγειν· τὰ γὰρ ἔργα οἶμαί σοι πιθανώτερα
 “παρεσχῆσθαι τῶν νῦν λεχθέντων λόγων. Οὐτως δ’
 “ἔτις ἔχουσα πρὸς σε, ὥσπερ σὺ οἶσθα, ἐπομνύω σοι
 “τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν, ἢ μὴν ἐγὼ βέλεσθαι ἀν
 “μεῖα σὲ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ γενομένου κοινῇ γῆν ἐπιέσασ-
 “θαι μάλλον, ἢ ζῆν μετ’ αἰσχυνομένῃ αἰσχυρομένην·
 “ἔτις ἐγὼ καὶ σὲ τῶν καλλίστων καὶ ἐμαυτὴν ἡξίωκα.
 “Καὶ Κύρω δὲ δοκῶ μεγάλην τινα ἡμᾶς χάριν ὀφεί-
 “λειν, ὅτι με αἰχμάλωτον γεγεννημένην καὶ ἑξαيرهῖ-
 “σαν ἐαυτῷ, ἔτε με ὡς δέλην ἡξίωσε κεκῆσθαι, ἔτε
 “ὡς ἐλευθέραν ἐν ἀτίμῳ ὀνόματι· διεφύλαξε δὲ σοι
 “ὥσπερ ἀδελφεῖ γυναῖκα λαβών. Πρὸς δέ, καὶ ὅτε ὁ
 “Αράσπας ἀπέστη αὐτῆς, ὁ ἐμὲ φυλάττων, ὑπεσχόμην
 “αὐτῷ, εἰ με ἐάσειε πρὸς σε πέμψαι, ἥξειν αὐτῷ σὲ
 “πολὺ Αράσπης πιστότερον καὶ ἀμείνονα.”

8. Ἡ μὲν ταῦτα εἶπεν· ὁ δὲ Ἀβραδάτης ἀγα-
 σθεὶς τοῖς λόγοις, καὶ θύγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς, ἀνα-
 βλέψας εἰς τὸν ἕρανόν, ἐπεύξατο· Ἀλλ’, ὦ Ζεῦ μέ-
 γιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲν Παιδείας ἀνδρὶ, ἀξίῳ
 δὲ Κύρῳ φίλῳ τῷ ἡμᾶς τιμήσαντι. Ταῦτα εἰπὼν
 κατὰ τὰς θύρας τῷ ἄρματι δίφρῳ ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ
 ἄρμα. Ἐπεὶ δὲ ἀναβάντι αὐτῷ κατέκλεισε τὸν δί-
 φρον ὁ ὑφηνίοχος, ἐκ ἔχουσα ἡ Πάνθεια πῶς ἀν
 ἔτι ἄλλως ἀσπάζατο αὐτόν, κατεφίλησε τὸν δίφρον
 καὶ τῷ μὲν προῆει ἤδη τὸ ἄρμα, ἡ δὲ λαβύσα αὐ-
 τὸν συνεφείπετο, ἕως ἐπιστραφεὶς καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Ἀβρα-
 δάτης

δάτης εἶπε, Θάρρει Πάνθεια, καὶ χαίρει, καὶ ἀπιθι πόη. Ἐκ τότε δὴ οἱ εὐνέχοι καὶ αἱ Δεράπαινοι λαβέσαι αὐτὴν ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, καὶ κατακλίναντες κατέκalyψαν τὴν σκηνήν. Οἱ δὲ ἀνθρώποι, καλῶ ὄντο-
 τῷ Δεάματι τῷ Αβραδάτῃ καὶ τῷ ἄρματι, ἐπρό-
 σθεν ἐδύναντο δεῖσασθαι αὐτὸν πρὶν ἢ Πάνθεια
 ἀπῆλθεν.

9. [Τῇ δ' ὕσεράῃ, μετὰ τὴν νίκην,] καλέσας ὁ
 Κύρος τινὰς τῶν παρόντων ὑπηρετῶν, εἶπατε μοι, ἔφη,
 εἰρακὲ τις ὑμῶν Αβραδάτην; θαυμάζω γάρ, ἔφη,
 ὅτι πρὸσθεν θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς, νῦν ἔδαμν φαίνε-
 ται. Τῶν ἐν ὑπηρετῶν τις ἀπεκρίνατο ὅτι, ὡ δέσ-
 ποτα, ἐξ ἧ, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανεν, ἐμβαλὼν
 τὸ ἄρμα εἰς τὴν Αἰγυπλίαν· οἱ δ' ἄλλοι, πλὴν τῶν
 ἱταίρων αὐτῷ, ἐξέκλιναν, ὥς φασιν, ἐπεὶ τὸ σίφ-
 εἶδον τὸ τῶν Αἰγυπλίων. Καὶ νῦν γε, ἔφη, λέγεται
 αὐτῷ ἡ γυνή, ἀνελομένη τὸν νεκρὸν, καὶ ἐνδεμένη εἰς
 τὴν ἁρμάμαξαν, ἐν ᾗ περ αὐτὴ ὤχεϊτο, προσκεκο-
 μικέναι αὐτὸν ἐνθάδε πῇ πρὸς τὸν Πακίωλὸν ποτα-
 μόν. Καὶ τὰς μὲν εὐνέχους καὶ τὰς Δεράποντας αὐτῷ
 ὁρῦντειν φασὶν ἐπὶ λόφῳ τινὸς, δῆκην τῷ τελευτήσαντι·
 τὴν δὲ γυναῖκα λέγουσιν ὡς κἀδῆσαι χαμαὶ, κέκοσ-
 μηκοῖα οἷς εἶχε τὸν ἄνδρα, τὴν κεφαλὴν αὐτῷ ἔχουσα
 ἐπὶ τοῖς γόνασι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κύρῳ ἐπαίσατο
 ἄρα τὸν μηρόν, καὶ εὐθὺς ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵπ-
 πον, λαβὼν χιλὶνς ἱππέας ἤλαυτεν ἐπὶ τὸ πᾶθος.

Γαδάταν

Γαδάταν δὲ καὶ Γωβρύαν ἐκέλευσεν ὁ, τι δύναιτο λα-
βόντας καλὸν κόσμημα ἀνδρὶ φίλῳ καὶ ἀγαθῷ τετε-
λευηκότι, μελαδιώκειν· καὶ ὅσις εἶχε τὰς ἐπομένας
αγέλας καὶ βῆς καὶ ἵππους, εἶπε τέτῳ καὶ ἄλλα πρό-
βαλα πολλὰ ἐλαύειν ὅποι ἂν αὐτὸν πωθήσῃται ὄν-
τα, ὡς ἐπισφαγεῖν τῷ Αβραδάτη.

10. Επεὶ δὲ εἶδε τὴν γυναῖκα χαμαὶ καθημένην
καὶ τὸν νεκρὸν κείμενον, ἐδάκρυσέ τε ἐπὶ τῷ πάθει,
καὶ εἶπε, Φεῦ ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ, οἴχη δὴ ἀπο-
λιπὼν ἡμᾶς· καὶ ἅμα ἐδεξῆτο αὐτὸν, καὶ ἡ χεὶρ τῆ
νεκρῷ ἐπηκολέθησεν. ἀποκίκοπλο γὰρ κοπίδι ὑπὸ τῶν
Αἰγυπτίων. Ο δὲ, ἰδὼν, πολὺ ἔτι μᾶλλον ἤλγησε·
καὶ ἡ γυνὴ δὲ ἀνωδύσατο, καὶ δεξαμένη δὴ παρὰ τῷ
Κύρῳ ἐφίλησέ τε τὴν χεῖρα, καὶ πάλιν ὡς οἶόν τ'
ἦν προσήρμοσε· καὶ εἶπε, Καὶ τὰλλα τοι, ὦ Κύρε,
ἔτῳς ἔχει. Ἀλλὰ τί δεῖ σε ὁρᾶν; Καὶ ταῦτ', ἔφη,
οἶδ' ὅτι δὲ ἐμὲ ἔχ' ἥκιστα ἔπαθεν, ἴσως δὲ καὶ διὰ
σέ, ὦ Κύρε, ἔδεν ἦτον. Εγὼ τε γὰρ ἡ μωρὰ πολλὰ
διεκελευόμην αὐτῷ ἔτῳ πρᾶειν, ὅπως σοι φίλῳ ἀξι-
λόγῳ φανείη· αὐτὸς τε οἶδ' ὅτι ἔτῳ ἢ τῷτο ἐνε-
νόει ὁ, τι πείσοιτο, ἀλλὰ τί ἂν σοι ποιήσας χα-
ρίσαιτο. Καὶ γὰρ ἔν, ἔφη, αὐτὸς μὲν ἀμέμπῳς τε-
τελεύτηκεν, ἐγὼ δ' ἡ παρακελευομένη, ζῶσα παρα-
κάθημαι. Καὶ ὁ Κύρῳ χρόνον μὲν τινα σιωπῇ κα-
τεδάκρυσεν, ἐπεὶ δὲ ἐφθέγγατο, Ἀλλ' ἔτῳ μὲν δὴ,
ὦ γύναι, ἔχει τὸ κάλλιστον τέλῳ· νικῶν γὰρ τετε-
λεύτηκε·

λείτηκε· σὺ δὲ λαβῆσα τοῖσδε ἐπικόσμει αὐτὸν τοῖς παρ' ἐμῷ (παρῆν δὲ Γωβρύας καὶ ὁ Γαδάτας πολὺν καὶ καλὸν κόσμον φέροντες) ἔπειτα δ' ἔφη, ἴσθι ὅτι ἐδὲ τὰ ἄλλα ἄτιμῳ ἔσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μῆμα πολλοὶ χάσθουσιν ἀξίως ὑμῶν, καὶ ἐπισφαγήσεται αὐτῷ ὅσα εἰκὸς ἀνδρὶ ἀγαθῷ. Καὶ σὺ δὲ, ἔφη, ἐκ ἔρημῳ ἔσθι ἀλλ' ἐγὼ σε καὶ σωφροσύνης ἕνεκα καὶ πάσης ἀρετῆς καὶ τὰλλα τιμήσω, καὶ συστήσω ὅσους ἀποκομιεῖ σε ὅποι' ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς· μόνον, ἔφη, δῆλωσον πρὸς ὄντινα χρήζεις κομισθῆναι. Καὶ ἡ Πάνθεια εἶπεν, Ἀλλὰ θάρρει, ἔφη, ὦ Κύρε, ἐ μὴ σε κρύψω πρὸς ὄντινα βέλομαι ἀφικέσθαι.

II. Ο μὲν δὴ ταῦτα εἰπὼν ἀπήει, καλοκλείρων τὴν τε γυναῖκα, οἷον ἀνδρὸς ἑεροῖτο, καὶ τὸν ἄνδρα, οἷον γυναῖκα καβαλιπὼν ἐκέτ' ὄφοίλο. Ἡ δὲ γυνὴ τὸς μὲν εὐνέχους ἐκέλευσεν ἀποσῆναι· (ἔως ἂν, ἔφη, τόνδε ἐγὼ ὀδύρωμαι ὡς βέλομαι) τῇ δὲ τροφῷ εἶπε παραμένειν, καὶ ἐπέταξεν αὐτῇ, ἐπειδὴν ἀποδύνη, περιεκάλῦπαι αὐτὴν τε καὶ τὸν ἄνδρα ἐν ἐνὶ ἱμαλίῳ. Ἡ δὲ τροφὸς πολλὰ ἐκέλεύεσσα μὴ ποιεῖν τῦτο, ἐπεὶ ἐδὲν ἦννε, καὶ χαλεπαίνεσθαι εὔρα, ἐκάδητο κλαίεσα. Ἡ δὲ ἀκινάκην παλαι παρσκευασμένη, σφάττει ἑαυτὴν, καὶ ἐπιθεῖσα ἐπὶ τὰ σέρνα τῷ ἀνδρὶ τὴν ἑαυτῆς κεφαλὴν ἀπέδνησκειν. Ἡ δὲ τροφὸς ἀνωλοφύρατό τε καὶ περιεκάλυπεν ἄμφω, ὥσπερ ἡ Πάνθεια ἐπέσελλεν. Ο δὲ Κύρῳ, ὡς ἦσθετο τὸ ἔργον τῆς γυναικὸς, ἐκπλαγεῖς,

γείς, ἵεται εἴ τι δύναίτο βοηθῆσαι. Οἱ δὲ εὐνῶχοι,
ιδόντες τὸ γεγεννημένον, τρεῖς ὄντες, σπασάμενοι κακεί-
νοι τὰς αἰνιάκας, ἀποσφάττονται, ἕπερ ἔταξεν αὐτὰς
ἐστηκότες.

12. Ο δὲ Κύρῳ, ὡς ἐπλησίασε τῷ πάθει, ἀγασθεῖς
τε τὴν γυναῖκα καὶ καλολοφυράμενῳ ἀπῆει καὶ τῶ
των μὲν ἡ εἰκὸς ἐπεμελήθη, ὡς τύχοιεν πάντων τῶν
καλῶν, καὶ τὸ μνήμα ὑπερμέγεδες ἐχώσθη, ὡς φα-
σιν.

Τὰ τῷ ΚΥΡΟΥ ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΟΣ.

Ἐκ τῆς ΚΥΡΟΥ ΠΑΙΔ.

ΟΥΤΩ τῷ αἰῶνι προκεχωρηκότε, μάλα δὲ
πρεσβύτης ὢν ὁ Κύρῳ ἀφικνεῖται εἰς Πέρσας
τὸ ἔθρονον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς. Καὶ ὁ μὲν πατήρ
καὶ ἡ μήτηρ πάσαι δὲ, ὡς περ εἰκὸς, ἐτελεύτηκασαν
αὐτῶ· ὁ δὲ Κύρῳ ἔθυσσε τὰ νομιζόμενα ἱερά, καὶ τῷ
χορῷ ἡγήσατο Πέρσαις κατὰ τὰ πάτρια, καὶ τὰ δῶρα
πᾶσι διέδωκεν, ὡς περ εἰώθει. Κοιμηθεὶς δ' ἐν τῷ βα-
σιλείῳ, ὄναρ εἶδε τοιόνδε· ἑδόξεν αὐτῷ προσελθὼν
κρείττων τις ἢ κατὰ ἄνθρωπον, εἰπεῖν, συσκευάζε, ὡ
Κύρε· ἡδὴ γὰρ εἰς θεὸς ἄπει. Τὸτο δὲ ἰδὼν τὸ ὄναρ
ἐξηγέρθη, καὶ σχεδὸν ἐδόκει εἰδέναι ὅτι πῦρ βίη ἡ τε-
λευτῇ παρείη. Εὐθὺς ἐν λαῶν ἱερεία, ἔθυσεν Διὶ τε
πατρί.

παῖράν κ' Ἡλίῳ κ' τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐπὶ τῶν ἁκρῶν
 ὡς Πέρσαι θύουσιν, ὧδε ἐπευχόμενοι. “ Ζεῦ παῖρ’ ὅς
 “ κ' Ἡλίε, κ' πάντες θεοὶ δέχεσθε τάδε, κ' τελεσθή-
 “ ρια πολλῶν κ' καλῶν πράξεων, κ' χαρισθήτω, ὅτι
 “ ἐσημύναί με μοι κ' ἐν ἱεροῖς κ' ἐν ὑβανίοις σημείοις κ'
 “ ἐν οἰωνοῖς κ' ἐν φήμαις ἃ τ' ἐχρῆν ποιεῖν κ' ἃ ἐκ
 “ ἐχρῆν. Πολλὴ δ' ὑμῖν χάρις ὅτι καὶ γὰρ ἐγὼ γινώσκον
 “ τὴν ὑμετέραν ἐπιμέλειαν, κ' οὐδ' ἐπώποισε ἐπὶ ταῖς
 “ εὐτυχίαις ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐφρόνησα. Αἰτῶμαι δ'
 “ ὑμᾶς δεῖναι κ' νῦν παισὶ μέν κ' γυναικὶ κ' φίλοις
 “ κ' πατρίδι εὐδαιμονίαν· ἐμοὶ δὲ, οἷον περ αἰῶνα
 “ δεδῶκαί με, τοιαύτην κ' τελευτήν δεῖναι.”

2. Ο μὲν δὴ ταῦτα ποιήσας, κ' οἰκάδε ἐλθὼν ἔδοξεν
 ἡδέως ἀναπαύσεσθαι, κ' κατεκλίθη. Ἐπεὶ δὲ ὥρα ἦν,
 οἱ τελαγμένοι προσιόντες λέσασθαι αὐτὸν ἐκέλευον. Ο
 δ' ἔλεγεν ὅτι ἡδέως ἀναπαύοιτο. Οἱ δ' αὖ τελαγμένοι,
 ἐπεὶ ὥρα ἦν, δεῖπνον παρετίθεσαν· τῷ δὲ ἡ ψυχὴ σί-
 τον μὲν ἔ' προσίετο, διψῆν δ' ἔδοκει, κ' ἔπινεν ἡδέως.
 Ὡς δὲ κ' τῇ ὑπεραίᾳ συνέβαινεν αὐτῷ ταῦτα κ' τῇ
 τρίτῃ, ἐκάλεσε τὰς παῖδας· οἱ δ' ἔτυχον συνηκολυθη-
 κότες αὐτῷ, κ' ὄντες ἐν Πέρσαις. Ἐκάλεσε δὲ κ'
 τὰς φίλους, κ' τὰς Περσῶν ἀρχάς· παρόντων δὲ πάν-
 των, ἤρχετο τοιούδε λόγῳ·

3. “ Παῖδες ἐμοί, κ' πάντες οἱ παρόντες φίλοι, ἐμοὶ
 “ μὲν τῷ βίῃ τὸ τέλος ἤδη πάρεστιν· (ἐκ πολλῶν
 “ τῶν

10 τὸ το σαφῶς γινώσκω) ὑμᾶς δὲ χρή, ὅταν τελευ-
 11 τήσω, ὥσπερ εὐδαίμονα· ἐμὲ δὲ λέγειν καὶ ποιεῖν
 12 πάντα. Ἐγὼ γὰρ παῖς τε ὢν, τὰ ἐν παισὶ νομι-
 13 ζόμενα καλά, δοκῶ κεραιπῶσθαι· ἐπεὶ τε ἤβησα,
 14 τὰ ἐν νεανίσκοις· τέλειός τε ἀνὴρ γεγόμενος, τὰ ἐν
 15 ἀνδράσι. Σὺν τῷ χρόνῳ τε προϊόντι· αἰὲ συναι-
 16 ξανόμενήν ἐπιγινώσκειν ἐδόκην καὶ τὴν ἐμὴν δύναμιν
 17 ὥς τε καὶ τὸν γῆρας· ἐδέσποτο· ἡσθόμην τῆς ἐμῆς
 18 νεότητος· ἀσθενέστερον γινόμενον, καὶ ἔτι ἐπιχει-
 19 ρήσας ἔτι ἐπιθυμήσας οἶδα ὅτι ἠτύχησα. Καὶ
 20 τὰς μὲν φίλους ἐπεῖδον δι' ἐμὲ εὐδαίμονας γενομέ-
 21 νους, τὰς δὲ πολεμίους ὑπ' ἐμὲ δεσλυνθείας· καὶ τὴν
 22 πατρίδα πρόσθεν ἰδιωτεύουσαν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, νῦν προ-
 23 τετιμημένην καταλείπω· ὡν τ' ἐκλήσασθαι ἔδην οἶδα
 24 ὅ, τίς ἐ' διεσώσασθαι. Καὶ τὸν μὲν παρελθόντα
 25 χρόνον ἐπραττον ἔτι, ὥσπερ ἠυχόμενον φόβῳ· δὲ
 26 μοι συμπαρομαρτῶν μή τι ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ ἢ
 27 ἴδοιμι ἢ ἀκούσαιμι ἢ πάθοιμι χαλεπὸν, ἐκ εἰα τε-
 28 λείως μέγα φρονεῖν, ἢ δ' εὐφραίνεσθαι ἐκπεπταμένως.
 29 Νῦν δ' ἢν τελευτήσω, καταλείπω μὲν ὑμᾶς, ὡ παῖ-
 30 δες, ζῶντας, ὥσπερ ἔδοσαν μοι οἱ θεοὶ γενέσθαι· κα-
 31 ταλείπω δὲ πατρίδα καὶ φίλους εὐδαίμονεστας· ὥς τε
 32 πῶς ἐκ' αὖ ἐγὼ δικαίως μακροζόμενος· τοῦ αἰ-
 33 χρόνον μνήμης τυγχάνοιμι;

4. Δεῖ δὲ καὶ τὴν βασιλείαν μὲ ἤδη σαφηνίσαι·
 5. καταλείπειν· ὥς αὖ μὴ ἀμφίλογον γενομένην πράγ-
 6. ματα

“ ματα ὑμῖν παράσχη. Εγὼ δὲ τῶν φιλῶ μὲν ἀμ-
 “ φοτέρως ὑμᾶς ὁμοίως, ὡς παῖδες· τὸ δὲ προσβλεῦν
 “ καὶ προηγεῖσθαι ἐφ’ ὅ, τι ἂν καιρὸς δοκῇ εἶναι, τῷτο
 “ προσάτιω τῷ προτέρῳ γεγαμένῳ, καὶ πλειόνων κατὰ
 “ τὸ εἶκος ἐμπείρω. Εὔπαιδύθην δὲ καὶ αὐτὸς ἦτο
 “ ὑπὸ τῆσδε τῆς ἐμῆς τε καὶ ὑμετέρας πατρίδος, τοῖς
 “ πρεσβυτέροις, καὶ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολέ-
 “ ταις, καὶ ὀδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπείκειν· καὶ ὑμᾶς
 “ δέ, ὡς παῖδες, ἔως ἐξ ἀρχῆς ἐπαίδευσον, τὰς μὲν
 “ γειραιτέρας προτιμᾶν, τῶν δὲ νεωτέρων προτετα-
 “ μῆσθαι.

5. “ Ὡς ἐν παλαιᾷ καὶ εἰδιαμένῳ καὶ ἔννομῳ λό-
 “ γοντι· ἐμῷ, ἔως ἀποδέχεσθαι. Καὶ σὺ μὲν, ὡς
 “ Καμβύση, τὴν βασιλείαν ἔχε, θεῶν τε διδόντων καὶ
 “ ἐμῷ, ὅσον ἐν ἐμοί· σοὶ δέ, ὡς Ταναοξάρη, Σατρά-
 “ πην εἶναι δίδωμι Μίδων τε καὶ Ἀρμενίων, καὶ τρίτων
 “ Καδυσίων· ταῦτα δέ σοι δίδες, νομίζω ἀρχὴν μὲν
 “ μείζω καὶ τῷμα τῆς βασιλείας τῷ πρεσβυτέρῳ κα-
 “ καταλιπεῖν, εὐδαιμονίαν δέ σοι ἀλυποτέραν.
 “ Ὡς οἷός μιν γὰρ ἀνθρωπίνης εὐφροσύνης ἐπιδεῆς εἶη
 “ ἢ ὅτι· ἀλλὰ πάντα σοι τὰ δοκῆναι ἀνθρώπου
 “ εὐφραίνειν παρέσαι. Τὸ δὲ δυσκαταπραξιότερον
 “ εἶναι, καὶ τὸ πολλὰ μεριμνᾶν, καὶ τὸ μὴ δύνασθαι
 “ ἡσυχίαν ἔχειν, κενήριζόμενον ὑπὸ τῆς πρὸς τὰ μὲν
 “ ἔργα φιλοτιμίας, καὶ τὸ ἐπιβλεῦν καὶ τὸ ἐπιβ-
 “ λῦσθαι, ταῦτα τῷ βασιλεύοντι ἀνάγκη σὲ μάλ-
 “ λον

“ λον συμπαρομαρτεῖν· ἃ, σάφ’ ἴσθι, τῷ εὐφραίνεσθαι
 “ πολλὰς ἀσχολίας παρέχει· Οἶσθα μὲν ἐν ἧ σὺ,
 “ ὦ Καμῦση, ὅτι ἐπὶ τόδε τὸ χρυσὸν σκῆπτρον τὸ τῆν
 “ βασιλείαν διασῶζόν ἐστιν, ἀλλ’ οἱ πιστοὶ φίλοι
 “ σκῆπτρον βασιλεύειν ἀληθέστατον καὶ ἀσφαλέστατον.
 “ Πιστὺς δὲ μὴ νόμιζε φύσει φύεσθαι ἀνθρώπους·
 “ (πᾶσι γὰρ ἂν οἱ αὐτοὶ πιστοὶ φαίνοιντο, ὥσπερ καὶ
 “ τᾶλλα τὰ πεφυκότα πᾶσι τὰ αὐτὰ φαίνεσθαι)
 “ ἀλλὰ τὲς πιστὺς τίθεσθαι δεῖ ἕκαστον ἐαυτῷ· ἡ δὲ
 “ κλῆσις αὐτῶν ἐστὶν ἐδαμῶς σὺν τῇ βίᾳ, ἀλλὰ
 “ μᾶλλον σὺν τῇ εὐεργεσίᾳ· Εἰ ἐν καὶ ἄλλης τινὸς
 “ πειρᾶση συμφύλακας τῆς βασιλείας ποιεῖσθαι,
 “ μηδαμῶθεν πρότερον ἄρχῃ ἢ ἀπὸ τῷ ὁμόθεν γενο-
 “ μένῃ· Καὶ πολῖται τοὶ ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν
 “ οἰκειότεροι, καὶ σύσσιλοι ἀποσκήνων· οἱ δὲ ἀπὸ τῷ
 “ αὐτῷ σπέρματι φύντες, καὶ ὑπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς
 “ τραφέντες, καὶ ἐν αὐτῇ οἰκίᾳ αὐξηθέντες, καὶ ὑπὸ
 “ τῶν αὐτῶν γονέων ἀγαπώμενοι, καὶ τὴν αὐτὴν μη-
 “ τέραν καὶ τὸν αὐτὸν πατέρα προσαγορεύοντες, πῶς ἔ
 “ πάντων ἔτοι οἰκειότατοι; Μὴ ἐν ἃ οἱ θεοὶ ὑφ’ ἡγήσιν
 “ ἀγαθὰ εἰς οἰκειότητα ἀδελφοῖς, μάταια ποτὲ ποιή-
 “ σῃτε, ἀλλ’ ἐπὶ ταῦτα εὐθὺς οἰκοδομεῖτε ἄλλα φι-
 “ λικὰ ἔργα· καὶ ὅπως αἰεὶ ἀνυπέρβλητον ἄλλοις ἔσαι ἢ
 “ ὑμεῖς φιλικὰ.

6. Ἀλλὰ πρὸς θεῶν πατρῶων, παῖδες, τιμᾶτε
 “ ἀλλήλους, εἴ τι καὶ τῷ ἐμοὶ χαρίζεσθαι μέλει ὑμῶν.

“ ἔ γὰρ δὴ πῶς τὸτο γε σαφῶς δοκεῖτε εἰδέναι, ὥς
 “ ἔδέν ἔσομαι ἐγὼ ἔτι ἐπειδὴν τῷ ἀνθρώπινῳ βίῃ
 “ τελευτήσω· ἔδὲ γὰρ νῦν τοι τὴν γ’ ἐμὴν ψυχὴν ἐω-
 “ ρᾶτε, ἀλλ’ οἷς διεπράττετο, τέτοις αὐτὴν ὥς ἔσαν
 “ καλεφωρᾶτε· Τὰς δὲ τῶν ἀδίκων παθόντων ψυχὰς
 “ ἔπω κατενοήσατέ οἷος μὲν φέβος τοῖς μισαιφόνοις
 “ ἐμβάλλουσιν; οἷος δὲ παλαμναῖος τοῖς ἀνασίοις ἐπι-
 “ πέμπῃσι; Τοῖς δὲ φθιμένοις τὰς τιμὰς διαμένειν
 “ ἔτι ἂν δοκεῖτε, εἰ μηδενὸς αὐτῶν αἱ ψυχαὶ κύριαι
 “ ἦσαν; Οὗτοι ἐγώ γε, ὦ παῖδες, ἔδὲ τὸτο πώποτε
 “ ἐπίσθην, ὥς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι
 “ ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τῷ ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Οὐδ’
 “ γὰρ ὅτι καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὅσον ἂν ἐν αὐτοῖς
 “ χρόνον ἢ ἡ ψυχὴ, ζῶντα παρέχεται. Οὐδέ γε
 “ ὅπως ἄφρων ἔσαι ἡ ψυχὴ, ἐπειδὴν τῷ ἄφρονι Σώ-
 “ ματι δίκαια γίνονται, ἔδὲ τὸτο πέπεισμαι· ἀλλ’
 “ ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νῦς ἐκκριθῇ, τότε καὶ
 “ φρονιμώτατον εἶκος αὐτὸν εἶναι. Διαλυομένη δὲ
 “ ἀνθρώπου, δῆλόν ἐστιν ἕκαστα ἀπτόντα πρὸς τὸ ὁμό-
 “ φυλον, πλὴν τῆς ψυχῆς· αὕτη δὲ μόνη ἔτε παρῶσα
 “ ἔτε ἀπύσσα ὁράται. Εἰνοήσατε δὲ, ἔφη, ὅτι ἐγγύ-
 “ τερον μὲν τῷ ἀνθρώπινῳ θανάτῳ ἔδέν ἐστιν ὕπνῳ· ἢ
 “ δὲ τῷ ἀνθρώπινῳ ψυχῇ τότε δῆπote θειοτάτη κατα-
 “ φαίνεται, καὶ τότε τι τῶν μελλόντων προορᾷ· τότε
 “ γὰρ, ὥς ἔοικε, μάλιστα ἐλευθερεῖται. Εἰ μὲν ἔν ἕτως
 “ ἔχει ταῦτα, ὥσπερ ἐγὼ οἶομαι, καὶ ἡ ψυχὴ κατα-
 “ λείπει τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν καταιδόμενοι
 “ ποιεῖτε ἅ ἐγὼ δέομαι·

7. Εἰ

7. Εἰ δὲ μὴ ἔτως, ἀλλὰ μένεσα ἢ ψυχὴ ἐν τῷ
 “ σώματι συναποθνήσκει, ἀλλὰ θεὸς γε τὰς αἰεὶ ὄν-
 “ τας, καὶ πάντ’ ἐφοῦνθας, καὶ πάντα δυναμένους, οἱ
 “ καὶ τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀτρίβῃ καὶ
 “ ἀγήραον καὶ ἀναμάρτητον, καὶ ὑπὸ κάλλους καὶ με-
 “ γέθους ἀδμήγητον, τέθως φοβούμενοι, μήτε ἀσεβὲς μη-
 “ δὲν, μηδὲ ἀνόσιον, μήτε ποιήσῃς, μήτε βελεύσῃς.
 “ Μετὰ μέντοι θεοί, καὶ ἀνθρώπων τὸ πᾶν γένος τὸ
 “ αἰεὶ ἐπιγιγνόμενον αἰδεῖσθε· ὃ γὰρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς
 “ οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται, ἀλλ’ ἐμφανῆ πᾶσιν ἀνάγκη
 “ αἰεὶ ζῆν τὰ ὑμέτερα ἔργα· ἃ ἢ μὲν καθαρά καὶ ἔξω
 “ τῶν ἀδίκων φαίνεται, δυνατὸς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀν-
 “ θρώποις ἀναδείξει· εἰ δὲ ἐς ἀλλήλους ἀδικόν τι φρο-
 “ νήσετε, ἐκ πάντων ἀνθρώπων τὸ ἀξιοπίστοι εἶναι ἀπο-
 “ βαλεῖτε. Οὐδεὶς γὰρ ἂν ἔτι πιστεῦσαι δύναίτο ὑμῖν,
 “ εἰ εἰ πάντῳ προθυμοῖτο, ἰδὼν ἀδικέμενον τὴν μά-
 “ λιστα φιλίᾳ προσήκοντα.

8. “ Εἰ μὲν ὅν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω οἷός τις χρή-
 “ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· εἰ δὲ μή, καὶ παρὰ τῶν προ-
 “ γεγενημένων μανθάνετε· αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκα-
 “ λία. Οἱ μὲν γὰρ πολλοὶ διαγεγένησθαι φίλοι μὲν
 “ γονεῖς παισὶ, φίλοι δὲ ἀδελφοῖς· ἥδε δὲ τιμὴς τέτων
 “ καὶ ἐναντία ἀλλήλοις ἔπραξαν· ὁποτέρους ἂν ὅν αἰ-
 “ σθάνησθε τὰ παραχθέντα συνενεγκόντα, ταῦτα δὲ
 “ αἰρέμενοι, ὀρθῶς ἂν βελεύσισθε.

9. “Καὶ τέτων μὲν ἴσως ἤδη ἄλλε. Τὸ δ’ ἐμὸν
 “σῶμα, ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτε ἐν χρυσῷ
 “θῆτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ, μηδ’ ἐν ἄλλῳ μηδενί· ἀλλὰ
 “τῇ γῇ ὡς τάχις αἰπόδοτε. Τί γὰρ τότε μακα-
 “ριώτερον, τῷ γῇ μιχθῆναι, ἢ πάντα μὲν τὰ κα-
 “λὰ, πάντα δὲ τὰ γαθὰ φύει τε καὶ τρέφει; Ἐγὼ
 “καὶ ἄλλως φιλάνθρωπος ἐγενόμην, καὶ οὖν ἡδέως ἂν
 “μοι δοκῶ κοινωῆσαι τῷ εὐεργέτῃ ἀνθρώπῳ.

10. Ἀλλὰ γὰρ ἤδη, ἔφη, ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται
 “ἡ ψυχὴ ὀθενπερ, ὡς εἰκε, πᾶσιν ἀρχέσθαι ἀπολι-
 “πῶσα. Εἴ τις ἐν ὑμῶν ἢ δεξιὰς βέλειαι τῆς ἐμῆς
 “ἄφασθαι, ἢ ὄμμα τὸ μὲν ζῶντος ἐτι προσιδεῖν εἰδέ-
 “λει, προσίτω· ὅταν δ’ ἐγὼ ἐγκαλύψωμαι, αἰτῶ-
 “μαι ὑμᾶς, ὦ παῖδες, μηδεὶς ἐπ’ ἀνθρώπων τὸ μὲν
 “σῶμα ἰδέτω, μηδ’ αὐτοὶ ὑμεῖς. Πέρσας μὲντοι
 “πάντας καὶ τὰς συμμαχὰς ἐπὶ τὸ μνήμα τὸ μὲν πα-
 “ρακαλεῖτε, συνησθησομένους ἑμοὶ ὅτι ἐν τῷ ἀσφαλεῖ
 “ἤδη ἔσομαι, ὡς μηδὲν ἂν ἐτι κακὸν παθεῖν, μήτε
 “ἢν μετὰ τῷ θείῳ γένωμαι, μήτε ἢν μηδὲν ἐτι ὦ·
 “ὅποσοι δ’ ἂν ἔλθωσι, τέτρες εὖ ποιήσαντες, ὅποσα ἐπ’
 “ἀνδρὶ εὐδαίμονι νομίζεσθαι, ἀποπέμπετε. Καὶ τῷτο,
 “ἔφη, μέμνησθέ με τελευταῖον, τὰς φίλους εὐεργετήνας,
 “καὶ τὰς ἐχθρὰς δυνήσεσθε κολάζειν. Καὶ χαίρειτε ὦ
 “φίλοι παῖδες, καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε ὡς παρ’
 “ἐμῷ καὶ πάντες δὲ οἱ παρόντες καὶ οἱ ἀπόντες φίλοι
 “χαίρειτε.”

11. Ταῦτ’

II. Ταῦτ' εἰπὼν καὶ πάντας δεξιωσάμενος, συνεκαλύφτο, καὶ ὕτως ἐτελεύτησεν.

Ἡ ΠΡΟΔΙΚΟΤ' ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ,

Ἐκ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ.

ΠΡΟΔΙΚΟΤ. ὁ σαφὲς ἐν τῷ συγγραμμάτι τῷ περὶ τῆς Ηρακλέους, ὡσαύτως περὶ τῆς ἀρετῆς ἀποφαίνεται, ὡδὲ πως λέγων, ὅσα ἐγὼ μέμνημαι. φησὶ γὰρ Ηρακλέα, ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὤρματο, (ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλῶσιν, εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέφονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε τὴν διὰ κακίας) ἐξεληθόντα εἰς ἡσυχίαν καθῆδαι, ἀπορεντὰ ποτέραν τῶν ὁδῶν τρέπῃαι.

2. Καὶ φαῖνται αὐτῷ δύο γυναῖκες προΐεναι μεγάλας, καὶ τὴν μὲν ἑτέραν εὐπρεπὴ τε ἰδεῖν καὶ ἑλευθέριον, φύσει κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαρόληϊ, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῦ, τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνη, ἐδῆται δὲ λευκῇ· τὴν δὲ ἑτέραν τετραμμένην μὲν εἰς πολυσαρκίαν τε καὶ ἀπαλότητα, κεκαλλωπισμένην δὲ τὸ μὲν χρῶμα, ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τῇ ὄντι δοκεῖν, φαίνεσθαι, τὸ δὲ σχῆμα ὥστε δοκεῖν ὀρδοτέραν τῆς φύσεως εἶναι, τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπλάμενα, ἐδῆτα δὲ, ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ὥρα διαλάμποι. κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτήν, ἐπισκοπεῖν δὲ

δὲ καὶ εἴτις ἄλλῃ αὐτὴν θεᾶται, πολλάκις δὲ καὶ εἰς
τὴν ἑαυτῆς σκιάν ἀποβλέπειν.

3. Ως δ' ἐγένετο πλησιέστερον τῷ Ἡρακλέει, τὴν
μὲν προοδὲν ῥηθεῖσαν ἵεναι τὸν αὐτὸν τρόπον· τὴν δὲ
ἐτέραν φθάσαι βυλομένην προσδραμεῖν τῷ Ἡρακλεῖ,
καὶ εἰπεῖν· Ὀρῶ σε, ὦ Ἡράκλεις, ἀπορῶντα ποίαν
ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράπη· εἰ δ' ἔν ἐμὲ φίλην ποιή-
σης, ἐπὶ τὴν ἡδίστην τε καὶ ῥαῖστην ὁδὸν ἄξω σε, καὶ τῶν
μὲν τερπνῶν ὑδενὸς ἄγευς ἔσῃ, τῶν δὲ χαλεπῶν
ἀπειρὸς διαβιώσῃ.

4. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐκ πολέμων ἐδὲ τραυμά-
των φροντιεῖς, ἀλλὰ σκοπέμεν διέση, τί ἂν κε-
χαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτόν εὖροις, ἢ τί ἂν ἰδὼν ἢ
τί ἀκούσας τερφθεῖης, ἢ τίνων ὑσφραινόμεν ἢ ἀππό-
μεν ἡδεΐης, τίσι δὲ παιδιαῖς μάλιν ἂν εὐφραν-
θεῖης, καὶ πῶς ἂν μαλακώτατα καρδεύδοις, καὶ πῶς
ἂν ἀπονώτατα τέτων πάντων τυγχάνοις.

5. Εἰ δέ ποτε γένηταί τις ὑποψία σπάνεως,
ἀφ' ὧν, ἔσαι ταῦτα, ἐφόβῃ, μή σε ἀγάγω ἐπὶ
τὸ πονῶντα καὶ ταλαιπωρῶντα τῷ σώματι καὶ τῇ
ψυχῇ, ταῦτα ποριζέσθαι· ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι
ἐργάζωνται, τέτοις σὺ χρήσῃ, ὑδενὸς ἀπεχόμεν,
ὅθεν ἂν δυνατόν ἢ τι κερδαῖναι· πανταχόθεν γὰρ
ὠφελεῖσθαι τοῖς ἐμοὶ ξυνῆσιν ἐξῆσθαι ἐγὼ γε παρέχω.

6. Καὶ

6. Καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀκέσας ταῦτα, ὧ γύναι, ἔφη, ὄνομα δέ σοι τί ἐστίν; ἡ δὲ, οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλεῖσίν με Εὐδαιμονίαν· οἱ δὲ μισούντές με, ὑποκοριζόμενοι καλεῖσίν με Κακίαν.

7. ' Καὶ ἐν τέτῳ ἢ ἑτέρᾳ γυνὴ προσελθούσα εἶπεν· Καὶ ἐγὼ ἤκω πρὸς σε, ὦ Ἡράκλεις, εἰδυῖα τῆς γεννήσαντάς σε, καὶ τὴν φύσιν τὴν ἐν τῇ παιδία καλαμαθούσα· ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἂν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἐμὲ ἔτι πολὺ ἐντιμότεραν, καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεσέραν φανῆναι. ἐκ ἑξαπατήσω δὲ σε προοιμίῳ ἡδονῆς, ἀλλ' ἢ περ οἱ θεοὶ δίδεσαν, τὰ ὄντα διηγῆσθαι μετ' ἀληθείας.

8. ' Τῶν γὰρ ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν ἔδεν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας θεοὶ διδόασιν ἀνθρώποις· ἀλλ' εἴτε τῆς θεῆς ἰλέως εἶναι σοι βέλει, θεραπυτέον τῆς θεῆς· εἴτε ὑπὸ φίλων ἐθέλοις ἀγαπᾶσθαι, τῆς φίλης εὐεργετητέον· εἴτε ὑπὸ τινος πόλεως ἐπιδυμεῖς τιμᾶσθαι, τὴν πόλιν ὠφελήτεον· εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀξιοῖς ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον εὖ ποιεῖν· εἴτε τὴν γῆν φέρειν σοι βέλει καρπὸς ἀφθόνος, τὴν γῆν θεραπυτέον· εἴτε ἀπὸ βοσκημάτων οἶε δεῖν πλετίζεσθαι, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον· εἴτε διὰ πολέμου ὁρμῆς αὐξέσθαι,

' αὐξέσθαι, καὶ βέλει δύνασθαι τὰς τε φίλης ἐλευθερῶν
 ' καὶ τὰς ἐχθρὰς χειρῶν, τὰς πολεμικὰς τέχνας αὐ-
 ' τὰς τε παρὰ τῶν ἐπισταμένων μαθητέον, καὶ ὅπως
 ' αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι, ἀσκητέον· εἰ δὲ καὶ τῷ σώματι
 ' βέλει δυνατὸς εἶναι, τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐδιστέον τὸ
 ' σῶμα, καὶ γυμνασέον σὺν πονοῖς καὶ ἰδρῶτι.

9. Καὶ ἡ Κακία ὑπολαβῶσα εἶπεν, ' ἐννοεῖς, ὥς
 ' Ἡράκλεις, ὥς χαλεπὴν καὶ μακρὰν ὁδὸν ἐπὶ τὰς εὐ-
 ' φροσύνας ἡ γυνὴ σοι αὕτη διηγεῖται; ἐγὼ δὲ ῥα-
 ' διαν καὶ βραχεῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε.

10. ' Καὶ ἡ Ἀρετὴ εἶπεν· ὦ τλήμων, τί δὲ σὺ
 ' ἀγαθὸν ἔχεις; ἢ τί ἡδὺ οἶδα, μὴδὲν τέτων ἕνεκα
 ' πρᾶττειν ἐθέλῃσα; ἥ τις εἰδὲ τὴν τῶν ἡδέων ἐπιθυ-
 ' μίαν ἀναμένεις· ἀλλὰ πρὶν ἐπιθυμῆσαι, πάντων ἐμ-
 ' πίπλασαι, πρὶν μὲν πεινῆν, ἐδίθῃσα, πρὶν δὲ διψῆν,
 ' πίνῃσα· καὶ ἵνα μὲν ἡδέως φάγῃς, ὀψοποιὸς μηχανω-
 ' μένη· ἵνα δὲ ἡδέως πίνῃς, οἶνός τε πολυτελεῖς πα-
 ' ρασκευάζῃ, καὶ τῷ δέρουσι χιόνα περιδέσῃς ζητεῖς·
 ' ἵνα δὲ καθυπνώσῃς ἡδέως, καὶ μόνον τὰς τρωμνάς
 ' μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλῖνας καὶ τὰ ὑπόβαστρα
 ' ταῖς κλῖναις παρασκευάζεις· καὶ γὰρ διὰ τὸ πονεῖν,
 ' ἀλλὰ διὰ τὸ μὴδὲν ἔχειν ὅ, τι ποιῇς ὑπὲρ ἐπιθυ-
 ' μεῖς. ἔγω δὲ παιδεύεις τὰς σαυτῆς φίλης, τῆς μὲν
 ' νυκτὸς ὑβρίζῃσα, τῆς δὲ ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον
 ' κατακοιμίζῃσα.

11. ' Ἀθά-

11. Ἀθάνατος δὲ ἔσα, ἐκ θεῶν μὲν ἀπέριπτοι,
 ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ἀγαθῶν ἀτιμάζῃ· τῷ δὲ πάν-
 των ἡδίστη ἀκέσματος, ἐπαίνει ἑαυτῆς ἀνήκοον εἶ, καὶ
 τῷ πάντων ἡδίστη θεάματος, ἀθέατος· ἔδεν γὰρ
 πώποτε σαυτῆς ἔργον καλὸν τεθέασαι. τίς δ' ἂν σοι
 λεγούσῃ τι πισεύσεις; τίς δ' ἂν δεομένη τινὸς ἐπαρ-
 χήσειεν; ἢ τίς ἂν εὖ φρονῶν τῷ σὲ διάσῃ τολμή-
 σειεν εἶναι; οἱ νέοι μὲν ὄντες, τοῖς σώμασιν ἀδύ-
 νατοί εἰσι, πρεσβύτεροι δὲ γενομένοι, ταῖς ψυχαῖς
 ἀνόητοι· ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος τρεφό-
 μενοι, ἐπιπόνως δὲ αὐχμηροὶ διὰ γῆρας περῶντες·
 τοῖς μὲν πεπραγμένοις ἀισχυνόμενοι, τοῖς δὲ πρᾶτ-
 τομένοις βαρυνόμενοι· τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι
 διαδραμέντες, τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποδέ-
 μενοι.

12. Ἐγὼ δὲ σύνειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δὲ ἀνθρώ-
 ποις τοῖς ἀγαθοῖς· ἔργον δὲ καλὸν ἔτε θεῖον ἄτε ἀν-
 θρώπινον, χωρὶς ἑμῆ γίνεται. τιμῶμαι δὲ μάλιστα
 πάντων καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρὰ ἀνθρώποις, οἷς
 προσήκει· ἀγαπητὴ μὲν συνεργὸς τεχνίταις, πιστὴ
 δὲ φύλαξ οἰκων δεσπόταις, εὐμενὴς δὲ παραστάτης
 οἰκέταις, ἀγαθὴ δὲ συλλήπρις τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων,
 βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔργων, ἀρίστη
 δὲ φιλίας κοινωνός.

13. Ἐσι δὲ τοῖς μὲν ἐμοῖς φίλοις ἡδεῖα μὲν καὶ
 ἀπράγμων σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις· ἀνεχονῖα,

γὰρ ἕως ἂν ἐπιθυμήσωσιν αὐτῶν. ὕπνῳ δὲ αὐτοῖς
 πάρεσιν ἡδίων, ἢ τοῖς ἀμόχθοις· καὶ ἔτε ἀπολιπόν-
 τες αὐτὸν ἄχθονται, ἔτε διὰ τῆτον μεδιᾷσι τὰ
 δέοντα πράττειν. καὶ οἱ μὲν νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέ-
 ρων ἐπαίνοις χαίρουσιν, οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν
 νέων τιμαῖς ἀγάλλονται· καὶ ἡδέως μὲν τῶν παλαιῶν
 πράξεων μεμνηνται, εὖ δὲ τὰς παρῆσας ἡδονται
 πράττοντες, οἱ ἐμὲ φίλοι μὲν θεοῖς ὄντες, ἀγαπητοὶ
 δὲ φίλοις, τίμιοι δὲ πατρίσιν· ὅταν δ' ἔλθῃ τὸ
 πεπρωμένον τέλος, καὶ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται,
 ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν αἰεὶ χρόνον ὑμνέμενοι θάλα-
 λθσι. τοιαῦτά σοι, ὦ παῖ τοκέων ἀγαθῶν Ἡράκλεις,
 ἔξεσι διαπαρησαμένῳ τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμο-
 νίαν κεκτῆσθαι.

14. Οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπὸ Ἀρετῆς
 Ἡρακλέους παιδείusin. ἐκόσμησε μὲν τοι τὰς γνώμας
 ἔτι μεγαλειότεροις ῥήμασιν, ἢ ἐγὼ νῦν. σοὶ δ' ἔν
 ἄξιον, ὦ Ἀρίσιππε, τέτων ἐνθυμεμένῳ πειρᾶσθαι τι
 καὶ τῶν εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον τῷ βίῃ φροντίζειν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ περὶ ΠΡΟΣΤΑΤΕΙΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ. ΑΠΟΜΝ.

Γλαύκωνα δὲ τὸν Ἀρίωνος, (ὅτ' ἐπεχειρεῖ δημη-
 γορεῖν, ἐπιθυμῶν προσατεύειν τῆς πόλεως, ἡδίστω
 εἴκοσιν ἔτη γεγονώς) ὄντων ἄλλων οἰκειῶν καὶ φίλων,
 εὐδείς

ἑδείς ἐδύνατο παῦσαι, ἐλκόμενόν τε ἀπὸ τῆ βήματος, καὶ κατὰ γέλασον ὄντα· Σωκράτης δὲ εὖνθε ὦν αὐτῷ διὰ τε Χαρμίδην τὸν Γλαύκωνος, καὶ διὰ Πλάτωνος, μόνος ἔπαυσεν.

2. Εντυχὼν γὰρ αὐτῷ, πρῶτον μὲν εἰς τὸ ἐδεῖν σαι ἀκέειν, τοιάδε λέξας, κατέσχει· ὦ Γλαύκων, ἔφη, προσατεύειν ἡμῖν διανενόησαι τῆς πόλεως; ἔγωγ', ἔφη ὦ Σωκράτες. νῆ Δί', ἔφη· καλὸν γάρ, εἴπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἐν ἀνδρώποισι. δῆλον γάρ, ὅτι ἐὰν τῆτο διαπράξης, δυνατὸς μὲν ἔσῃ αὐτὸς τυγχάνειν ὅτε ἂν ἐπιθυμῆς, ἱκανὸς δὲ πῶς φίλος ὠφελεῖν, ἔπαρεῖς δὲ τὸν πατρῶον οἶκον, αὐξήσεις δὲ τὴν πατρίδα, ὀνομαστὸς δ' ἔσῃ πρῶτον μὲν ἐν τῇ πόλει, ἔπειτα δ' ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἴσως δὲ, ὥσπερ Θεμιστοκλῆς, καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις· ὅπερ δ' ἂν ᾗς, πανήλαχ' ἐπερίβλεπτο· ἔσῃ.

3. Ταῦτ' ἔν ἀκέων ὁ Γλαύκων ἐμεγαλύνετο, καὶ ἡδέως παρέμενε. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Σωκράτης, ἔκ' ἐν, ἔφη, τῆτο μὲν, ὦ Γλαύκων, δῆλον, ὅτι εἴπερ τιμᾶσθαι βέλεις, ὠφελητέα σοι ἢ πόλις ἔστιν· πάνυ μὲν ἔν, ἔφη· πρὸς Θεῶν, ἔφη, μὴ τοῖνυν ἀποκρίψῃ, ἀλλ' εἴπερ ἡμῖν, ἐκ τίνος ἄρξῃ τὴν πόλιν εὐεργετεῖν.

4. Επεὶ δὲ ὁ Γλαύκων διεσιώπησεν, ὡς ἂν τότε σκοπῶν ὁπόθεν ἀρχοῖτο· ἄρ', ἔφη ὁ Σωκράτης, ὥσπερ

φίλῳ οἶκον εἰ αὐξῆσαι βέλοιο, πλεσιώτερον αὐτὸν ἐπι-
χειρόιης ἂν ποιεῖν, ἔγω καὶ τὴν πόλιν περὶ αὐτὴν πλε-
σιωτέραν ποιῆσαι; πάνυ μὲν ἔν, ἔφη.

5. Οὐκ ἔν πλεσιωτέρα γ' ἂν εἴη, προσόδων αὐτῇ
πλειόνων γενομένων; εἰκὸς γάρ, ἔφη. λέξον δὴ, ἔφη,
ἐκ τίνων νῦν αἱ πρόσοδοι τῇ πόλει, καὶ πόσαι τινές
εἰσι. ὁ δὲ ἔφη, ὅτι ἔσκεται, ἵνα εἰ μὲν τινες αὐ-
τῶν ἐνδεῶς ἔχουσιν, ἐκπληρώσῃς· εἰ δὲ παραλείπον-
ται, προσπορίσῃς. ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη ὁ Γλαῦκων,
ταῦτα γε ἐκ ἐπέσκεμμαι.

6. Ἀλλ' εἰ τότο, ἔφη, παρέλιπες, τὰς γε δαπά-
νας τῆς πόλεως ἡμῖν εἰπέ· ὁ δὲ ἔφη, γὰρ, ὅτι καὶ τῶν
τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖν διανοή· ἀλλὰ μὰ πρὸς τὸν
Δί', ἔφη, ἔδ' ἐπὶ τὰς πόλιν πῶς ἐσχόλασα. οὐκ ἔν,
ἔφη, τὸ μὲν πλεσιωτέραν τὴν πόλιν ποιεῖν ἀναβα-
λέμεθα. πῶς γὰρ οἷόν τε μὴ εἰδότα γε τὰ ἀναλω-
ματα καὶ τὰς προσόδους, ἐπιμελεσθῆναι τῶν;

7. Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Γλαῦκων, δυνατόν
ἔστι καὶ ἀπὸ πολεμίων τὴν πόλιν πλετιζεῖν. καὶ Δία
σφόδρα γ', ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰάν τις αὐτῶν κρείττων
ᾖ· ἡτῶν δὲ ὧν καὶ τὰ οἰκεῖα προσαποβάλοι· καὶ ἄλλῃ
δὴ λέγεις, ἔφη.

8. Οὐκ ἔν, ἔφη, τὸν γε βαλευσόμενον πρὸς ἑστῆς
δεῖ πλεσιωτέραν τὴν πόλιν ποιεῖν· ἀλλὰ τὴν πόλιν πλεσιω-
τέραν ποιεῖν, ὅταν τις αὐτῶν κρείττων ᾖ.

τῶν ἐναντίων εἰδέναι δεῖ, ἵνα, εἰ μὲν ἡ τῆς πόλεως κρείττων ᾖ, συμβουλευῇ ἐπιχειρεῖν τῷ πολέμῳ· εἰ δὲ ἥττων τῶν ἐναντίων, εὐλαβεῖσθαι πείθῃ. ὁρῶνς λέγεις, ἔφη.

9. Πρῶτον μὲν τοῖνυν, ἔφη, λέξον ἡμῖν τῆς πόλεως τὴν τε πεζικὴν καὶ τὴν ναυικὴν δύναμιν, εἴτα τὴν τῶν ἐναντίων. ἀλλὰ μὰ τὸν Δί', ἔφη, ἐκ ἂν ἔχοιμί σοι ὅτως γε ἀπὸ σόματος εἰπεῖν. ἀλλ' εἰ γέγραπται σοι, ἐνεγκε, ἔφη· πάντ' γὰρ ἡδέως ἂν τῷτο ἀκῶσαιμι. ἀλλὰ μὰ τὸν Δί', ἔφη, ἐδὲ γέγραπται μοί πω.

10. Οὐκ ἔν, ἔφη, περὶ πολέμου συμβουλευεῖν τὴν γε πρῶτην ἐπισχίσομεν· ἴσως γὰρ καὶ διὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν ἄρτι ἀρχόμενοι τῆς προσητέας ἔπω ἐξήτακας. ἀλλὰ τοι περὶ γε φυλακῆς τῆς χώρας οἶδ' ὅτι σοι μεμέληκεν, καὶ οἶδα ὅποσαι τε φυλακαὶ ἐπικαίροι εἰσι, καὶ ὅποσαι μὴ, καὶ ὅποσοι τε φρεοὶ ἱκανοὶ εἰσι, καὶ ὅποσοι μὴ εἰσι· καὶ τὰς μὲν ἐπικαίρως φυλακαὶ συμβουλευεῖν μείζονας ποιεῖν, τὰς δὲ περιττὰς ἀφαιρεῖν.

11. Νὴ Δί', ἔφη ὁ Γλαῦκων, ἀπάσας μὲν ἐν ἐγῶγε, ἐνεκά γε τὸ ὅτως αἰτὰς φυλαττέσθαι, ὥς τε καὶ ἀπ'εἶναι τὰ ἐκ τῆς χώρας. εἰ δὲ τις ἀφελῇ γ', ἔφη, τὰς φυλακὰς, ἐκ οἷοι καὶ ἀρπάζειν ἐξῆσθαι εὐεῖναι τῷ βελομένῳ; ἀτὰρ ἔφη, πότερον ἔλθων αὐτὸς ἐξήτακας

ἐξήτακας τῷτο, ἢ πῶς οἶδα, ὅτι κακῶς φυλάττονται·
εἰκάζω, ἔφη. ἔκην, ἔφη, καὶ περὶ τέτων, ὅταν μηκέτι
εἰκάζωμεν, ἀλλ' ἤδη εἰδῶμεν, τότε συμβουλευόμεν
ἴσως, ἔφη ὁ Γλαύκων, βέλτιον.

12. Εἰς γε μὴν, ἔφη, τὰργύρια οἶδ' ὅτι ἐκ ἀφί-
ξαι, ὥς' ἔχειν εἰπεῖν, διότι νῦν ἐλάττω, ἢ πρόθεν,
προσέρχεται αὐτόθεν. καὶ γὰρ ἐν ἐλήλυθα, ἔφη. καὶ γὰρ
νῆ Δι', ἔφη ὁ Σωκράτης, λέγεται βαρὺ τὸ χωρίον
εἶναι, ὥςτε ὅταν περὶ τέτῳ δὲ συμβουλευεῖν, αὕτη σοι
ἢ πρόφασις ἀρκέσει· σκέπτομαι, ἔφη ὁ Γλαύκων.

13. Αλλ' ἐκεῖνός γε τοι, ἔφη, οἶδ' ὅτι ἐκ ἡμέληκας,
ἀλλ' ἔσκεψαι, πόσον χρόνον ἱκανός ἐστιν ὁ ἐκ τῆς
χώρας γιγνόμενος σῖτος διατρέφειν τὴν πόλιν, καὶ
πόσῳ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν προσδέεται, ἵνα μὴ τῷτό γε
λάδη σέ ποτε ἡ πόλις ἐνδεής γενομένη, ἀλλ' εἰδῶς
ἔχῃς ὑπὲρ τῶν ἀναγκαίων συμβουλευὼν τῇ πόλει βοη-
θεῖν τε, καὶ σώζειν αὐτήν. λέγεις, ἔφη ὁ Γλαύκων,
παμμέγεδρος πρᾶγμα, εἴ γε τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖ-
σθαι δεήσει.

14. Αλλὰ μέντοι, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰδ' ἂν τὸν
ἑαυτῷ ποτε οἶκον καλῶς τις οἰκήσειεν, εἰ μὴ πάντα
μὲν εἰσεται ὧν προσδέεται, πάντων δὲ ἐπιμελόμενος
ἐκπληρώσει· ἀλλ' ἐπεὶ ἡ μὲν πόλις ἐκ πλείονων ἢ μυ-
ρίων οἰκιῶν συνέστηκε, χαλεπὸν δὲ ἐστὶν ἅμα τού-
των

τῶν οἴκων ἐπιμελεῖσθαι, πῶς ἔχ' ἓνα τὸν τῷ θεῷ
πρῶτον ἐπειράδης αὐξῆσαι; (θεῖαι δὲ) καὶ μὲν τῶτον
δύνη, καὶ πλείουσιν ἐπιχειρήσεις· ἓνα δὲ μὴ δυνάμεν
ὠφελῆσαι, πῶς ἂν πολλές γε δυνήσῃς; ὥσπερ εἴ τις
ἐν τάλαντον μὴ δύναίτο φέρειν, πῶς ἔφανερόν, ὅτι
πλείω γε φέρειν ἔδ' ἐπιχειρητέον αὐτῷ;

15. Αλλ' ἐγὼ γ', ἔφη, ὁ Γλαῦκων, ὠφελοῖν ἂν τὸν
τῷ θεῷ οἶκον, εἴ μοι ἐθέλοι πείθεσθαι. εἴτα, ἔφη ὁ
Σωκράτης, τὸν θεῖον ἔδυνάμεν πείθειν, Ἀθηναίως
πάντας μετὰ τῷ θεῷ νομίζεις δυνήσεσθαι ποιῆσαι
πείθεσθαι σοι;

16. Φυλάτις, ἔφη, ὁ Γλαῦκων, ὅπως μὴ τῷ εὐδο-
ξεῖν ἐπιθυμῶν εἰς τεύαντίον ἔλθῃς· ἢ ἔχ' ὁρᾷς, ὥς
σφαλερόν ἐστι τὸ, ἂ μὴ οἶδέ τις, ταῦτα λέγειν ἢ
πράττειν; ἐνθυμῶ δὲ τῶν ἄλλων, ὅσους οἶδα τοιοῦτους,
οἶοι φαίνονται καὶ λεγοντες, ἂ μὴ ἴσασι, καὶ πράττοντες,
πότερά σοι δοκῶσιν ἐπὶ τοῖς τοιοῖτοις ἐπαίνει μάλλον,
ἢ ψόγῃ τυγχάνειν, καὶ πότερον θαυμάζεσθαι μάλλον,
ἢ καταφρονεῖσθαι.

17. Ενθυμῶ δὲ καὶ τῶν εἰδότην ὅ, τι τε λέγῃσι, καὶ
ὅ, τι ποιῶσι· καὶ, ὥς ἐγὼ νομίζω, εὐρήσεις ἐν πᾶσιν
ἐργοῖς τὰς μὲν εὐδοκιμούντας τε καὶ θαυμαζομένους, ἐκ
τῶν μάλιστα ἐπισηαμένων ὄντας, τὰς δὲ κακοδοξούν-
τας τε καὶ καταφρονεμένους, ἐκ τῶν ἀμαρτεσάτων.

18. Ε.

18. Εἰ ἐν ἐπισυμεῖς εὐδοκίμειν τε καὶ θαυμάζεσθαι ἐν τῇ πόλει, πειρῶ κατεργάσασθαι ὥς μάλιστα τὸ εἶδέναι ἃ βέλει πράττειν· εἰ γὰρ τέτῳ διενεγκῶν τῶν ἄλλων, ἐπιχειρῆς τὰ τῆς πόλεως πράττειν, ἕκ ἂν θαυμάσαιμι, εἰ πάνυ ῥαδίως τύχοις, ὃν ἐπισυμεῖς.

ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ.

Τὸ μὲν ἐν λεκτικῆς καὶ πρακτικῆς καὶ μηχανικῆς γίγνεσθαι τὰς συνόψεις ἐκ ἑσπευθεν, ἀλλὰ πρότερον τέτων ὥς οὖν χρῆναι σωφροσύνην αὐτοῖς ἐγγείεσθαι. τὰς γὰρ ἄνευ τῆς σωφρονεῖν ταῦτα δυναμένους, ἀδικώτεροι τε καὶ δυναιωτέροις κακουργεῖν ἐνόμιζεν εἶναι.

2. Πρῶτον μὲν δὴ περὶ θεῶν ἐπειράτο σώφρονας ποιεῖν τὰς συνόψεις· ἄλλοι μὲν ἐν αὐτῷ πρὸς ἄλλους θύως ὁμιλῶντι παραγενόμενοι διηγέοντο· ἐγὼ δὲ, ὅτε πρὸς Ευθύδημον τοιάδε διελέγξομαι, παραγενόμενον.

3. Εἰπέ μοι, (ἔφη) ὦ Ευθύδημε, ἥδη ποτέ σοι ἐπὶ ἡλθεῖν ἐνδυμηθῆναι, ὥς ἐπιμελῶς οἱ θεοὶ, ὃν οἱ ἄνθρωποι δέονταί, κατεσκευάκασιν; καὶ ὅς, μὰ τὸν Δί, ἔφη, ἕκ ἐμοιγε. ἀλλ' οἶσθ' ἄ γ' (ἔφη) ὅτι πρῶτον μὲν φωτὸς δέομεθα, ὃ ἡμῖν οἱ θεοὶ παρέχουσι; καὶ Δί; (ἔφη) ὃ γ' εἰ μὴ εἰχομεν, ὁμοιοὶ τοῖς τύφλοις ἂν

ἀν ἡμεν, ἕνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ ἀναπαύσεώς γε δεομένοις ἡμῖν νύκτα παρέχουσι κάλλιστον ἀναπαυτήριον. πάνυ δ' (ἔφη) καὶ τὺτο χάρις ἄξιον.

4. Τὸ δὲ, ἐπεὶ τροφῆς δεόμεθα, ταύτην ἡμῖν ἐκ τῆς γῆς διδόναι, καὶ ὥρας ἀρμοτίσσας πρὸς τὸτο παρέχειν, αἱ ἡμῖν ἔ μόνον ὧν δεόμεθα πολλὰ καὶ παντοῖα παρασκευάζουσιν, ἀλλὰ καὶ οἷς εὐφραινόμεθα; πάνυ (ἔφη) καὶ ταῦτα φιλανθρωπα.

5. Τὸ δὲ καὶ ὕδωρ ἡμῖν παρέχειν ἔτω πολλὸν ἄξιον, ὥς τε καὶ φύειν τε καὶ συναύξειν τῇ γῇ καὶ ταῖς ὥραις πάντα τὰ χρήσιμα ὑμῖν, συντρέφειν δὲ καὶ αὐτὸς ἡμᾶς, καὶ μίγνύμενον πᾶσι τοῖς τρέφεσιν ἡμᾶς, εὐκαλεργαζότερά τε καὶ ὠφελιμώτερα καὶ ἡδίων ποιεῖν αὐτὰ καὶ ἑπειδὴν πλείους δεόμεθα τούτου, ἀφρονέστατον αὐτὸ παρέχειν ἡμῖν; καὶ τὸτο (ἔφη) προνοητικόν.

6. Τὸ δὲ καὶ τὸ πῦρ πορίσασθαι ἡμῖν ἐπὶ κηρον μὲν φύχης, ἐπὶ κηρον δὲ σκάτης, συνεργῶν δὲ πρὸς πᾶσαν τέχνην, καὶ πάντα ὅσα ὠφελείας ἕνεκα ἄνθρωποι κατασκευάζονται; ὡς γὰρ συνελεύηι εἰπεῖν, ὑδὲν ἀξιόλογον ἄνευ πυρὸς ἄνθρωποι τῶν πρὸς βίον χρησίμων κατασκευάζονται. ὑπερβάλλει (ἔφη) καὶ τὸτο φιλανθρωπία.

7. Τὸ δ' αὖ (εἰπεῖν) καὶ τὸτο φανερόν, ὅτι ἂν ὑπενέκοιμὲν ἔτε το καύμα ἔτε το φύχος, εἰ ἕξαπίνης
L γίγνοιτο)

γίγνασθαι) ὅταν μὲν κατὰ μικρὸν προσιέναι τὸν ἥλιον, ὅταν δὲ κατὰ μικρὸν ἀπιέναι, ὥστε λαμβάνειν ἡμᾶς εἰς ἐκότερα τὰ ἰσχυρότερα καὶ διαφερόμενα· ἐγὼ μὲν ἔν (ἔφη ὁ Εὐθύδημος) ἤδη τὸτο σκοπῶ, εἰ ἄρα τί ἐστὶ τοῖς θεοῖς ἔργον, ἢ ἀνθρώπων θεραπεύειν· ἐκεῖνο δὲ μόνον ἐμποδίζει με, ὅτι καὶ τὰλλα ζῶα τῶν μετεχει.

8. Οὐ γὰρ καὶ τὸτ' (ἔφη ὁ Σωκράτης) φανερόν, ὅτι καὶ ταῦτα ἀνθρώπων ἕνεκα γίγνεσθαι τε καὶ ἀναλρεφεται· τί γὰρ ἄλλο ζῶον αἰγῶν τε καὶ ὕων καὶ ἵππων καὶ βοῶν καὶ ὄνων καὶ τῶν ἄλλων ζῶων τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀπολαύει, ὅσα ἀνθρώποι; ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ πλείω τῶν φετῶν τρέφονται γὰρ καὶ χρηματίζονται· ἐδὲν ἦσαν ἀπὸ τῶν, ἢ ἀπ' ἐκείνων. πάλυ δὲ γένος ἀνθρώπων τοῖς μὲν ἐκ τῆς γῆς φουμένους εἰς τροφήν ἢ χρεῶνται, ἀπὸ δὲ βοσκημάτων γάλακτι καὶ τυρῶ, καὶ κρέαςι τρεφόμενοι ζῶσι· πάντες δὲ τιθασεύοντες καὶ δαμάζοντες τὰ χρήσιμα τῶν ζῴων, εἰς τε πόλεμον καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ συνεργοὺς χρεῶνται· ὁμοφώνουσί σοι καὶ τὸτ', ἔφη· ὁρῶ γὰρ αὐτῶν καὶ τὰ πολλὰ ἰσχυρότερα ἡμῶν, ὅταν ὑποχείρια γιγνόμενα τοῖς ἀνθρώποις, ὥστε χρῆσθαι αὐτοῖς ὅ, τι αὐτοὶ βέλονται.

9. Τὸ δ' (ἔπειτα πολλὰ μὲν καλὰ καὶ ὠφέλιμα, διαφέρουσα δὲ κλήλων ἐστὶ) προσδεῖναι τοῖς ἀνθρώποις

ποῖς αἰσθήσεσιν ἀρκούσας πρὸς ἕκαστα, δι' ὧν ἀπο-
λαύομεν πάντων τῶν ἀγαθῶν. τὸ δὲ, καὶ λογισμὸν
ἔχον ἐμφῶσαι, ὃ περὶ ὧν αἰσθανώμεθα λογιζόμενοί τε
καὶ μηχανούμεντες καταμανθάνομεν, ὅπῃ ἕκαστα συμ-
φέρει, καὶ πολλὰ μηχανώμεθα, δι' ὧν τῶν τε ἀγαθῶν
ἀπολαύομεν, καὶ τὰ κακὰ ἀλεξόμεθα. τὸ δὲ καὶ ἐρμη-
νεύειν δεῖναι, δι' ἧς πάντων τῶν ἀγαθῶν μεταδίδω-
μεν τε ἀλλήλους διδάσκοντες, καὶ κοινωνούμεν, καὶ νόμους
τιθέμεθα, καὶ πολιτευόμεθα; παντάπασιν οἰοίκασιν,
ὅτι Σωκράτης, οἱ θεοὶ πολλὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπιμέ-
λειαν ποιεῖσθαι.

10. Οἱ δὲ γε ἀληθεῖ λέγω, (εἶφη ὁ Σωκράτης) καὶ
σύ γνώσῃ, ἂν μὴ ἀναμένης, ἕως ἂν τὰς μορφὰς τῶν
θεῶν ἴδῃς, ἀλλ' ἐξ ἀρχῇ σοι τὰ ἔργα αὐτῶν ὁρῶντι
σέβεισθαι καὶ τιμᾶν τέξῃς. ἐννοεῖ δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ
οἱ θεοὶ οὕτως ὑποδείκνυσιν. οἱ τε γὰρ ἄλλοι ἡμῖν τὰ
ἀγαθὰ δίδόντες, εἰδὲν τέτων εἰς τὸ ἐμφανὲς ἰόντες δι-
δύασιν, καὶ ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων τε καὶ συνέ-
χων, ἐν ᾧ πάντα καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἐσι, καὶ αἰεὶ μὲν
χρωμένοις, ἀτρίβῃ τε καὶ ὑγιῇ καὶ ἀγήρατον παρέχων,
θάττον δὲ νοήματος ἀναμαρτήτως ὑπηρετῆλα, ἔτι
τὰ μέγιστα μὲν πρᾶττων ὁρᾶται, τόδε δὲ οἰκονομῶν
ἀόρατος ἡμῖν ἐσιν.

11. Εννοεῖ δὲ, ὅτι καὶ ὁ πᾶσι φανερός δοκῶν εἶναι
ἥλιος, ἐκ ἐπιτρέπει τοῖς ἀνθρώποις ἑαυτὸν ἀκριβῶς

ὄραν, ἀλλ' εἰάν τις αὐτὸν ἀναιδῶς ἐγχειρῇ θεῶσαι,
τὴν ἑψὶν ἀφαιρεῖται. καὶ τὰς ὑπηρετάς δὲ τῶν θεῶν
εὐρήσεις ἀφανεῖς ὄντας. κεραυνός τε γὰρ ὅτι μὲν ἄνωθεν
ἀφίεται, δῆλον, καὶ ὅτι οἷς ἂν ἐντύχη, πάντων κρατεῖ·
ὁρᾶται δ' ἔτ' ἐπιών, ἕτε καλασκήφας, ἕτε ἀπῶν. καὶ
ἄνεμοι αὐτοὶ μὲν ἔχ' ὁρῶνται· ἃ δὲ ποιεῖσι, φανερά
ἡμῖν ἔστι, καὶ προσϊόντων αὐτῶν αἰσθανόμεθα. ἀλλὰ
μὴν καὶ ἀνδρώπων γε ψυχὴ (εἴπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἀν-
δρωπίνων) τῷ θεῷ μετέχει. ὅτι μὲν γὰρ βασιλεύει
ἐν ἡμῖν, φανερόν· ὁρᾶται δὲ ἕδ' αὐτῇ. ἃ χρὴ καλε-
νοῦντα μὴ καλαφρονεῖν τῶν ἀοράτων, ἀλλ' ἐκ τῶν γι-
νομένων τὴν δύναμιν αὐτῶν καλαμανθάνοντα, τιμᾶν
τὸ δαίμονιον.

12. Εγὼ μὲν, ὦ Σώκρατες, (εἶφη ὁ Εὐθύδημος)
ὅτι μὲν ἔδὲ μικρὸν ἀμελήσω τῷ δαίμονίῳ, σαφῶς
οἶδα. ἐκεῖνο δὲ ἀθυμῶ, ὅτι μοι δοκεῖ τὰς τῶν θεῶν
εὐεργεσίας ἕδ' ἂν εἰς ποτε ἀνδρώπων ἀξίαις χάρισιν
ἀμείβεσθαι.

P A R S IV.

EX PLATONIS PHÆDONE

ὍΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟΣ.

Ἐκ τῆ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΦΑΙΔΩΝΟΣ.

ἌΤΤΗ ἡ δίκη ὑπὸ τῶν δικαστῶν αὐτοῖς ἐτάχθη. οἱ δὲ δὴ ἂν δόξωσι διαφερόντως πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι, ἑτοίμοι εἰσιν οἱ τῶνδε μὲν τῶν τόπων τῶν ἐν τῇ γῇ ἐλευθερέμενοι τε καὶ ἀπαλλαττόμενοι, ὥσπερ δεσμωτηρίων, ἄνω δὲ εἰς τὴν καθάραν οἴκησιν ἀφικνέμενοι, καὶ ἐπὶ γῆς οἰκίζόμενοι. τέτων δὲ αὐτῶν οἱ φιλοσοφία ἱκανῶς καθηράμενοι, ἄνευ τε σωμάτων ζῶσι το πᾶράπαν εἰς τὸν ἑπειτα χρόνον, καὶ εἰς οἰκήσεις ἔτι τέτων καλλίους ἀφικνῶνται· ἃς ἔτε ῥάδιον δηλῶσαι, ἢ τε ὁ χρόνος ἱκανὸς ἐν τῷ παρόντι.

2. Ἀλλὰ τέτων δὴ ἔνεκα χρὴ ὧν διεληλύδαμεν, ὧ Σιμμία, πάντα ποιεῖν, ὥς τε ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ἐν τῷ βίῳ μετασχεῖν· καλὸν γὰρ τὸ ἄθλον, καὶ ἡ ἐλπίς μεγάλη.

μεγάλη. Τέτων δὲ ἕνεκα θάρρειν χρή περὶ τῇ αὐτῇ
 ψυχῇ ἄνδρα, ὅστις ἐν τῷ βίῳ τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς
 τὰς περὶ τὸ σῶμα, καὶ τὰς κόσμους εἶασε χαίρειν, ὡς
 ἀλλοτρίους τε ὄντας καὶ πλέον θάτερον ἡγησάμενος
 ἀπεργάζεσθαι· τὰς δὲ περὶ τὸ μανθάνειν ἐσπένδασέ τε,
 καὶ κόσμους τὴν ψυχὴν καὶ ἀλλοτρίαν ἀλλὰ τῷ αὐτῷ
 κόσμῳ, σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία καὶ
 ἐλευθερία, καὶ ἀληθεία, ὅτω περιμένει τὴν εἰς αὐτὴν
 πορείαν, ὡς πορευσόμενος· ὅταν ἡ εἰμαρμένη καλῇ.

3. Ὑμεῖς μὲν ἔν, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, καὶ
 οἱ ἄλλοι, εἰσαΐδεις ἐν τινὶ χρόνῳ θνατοὶ πορεύεσθαι·
 ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ (φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικός) ἡ εἰ-
 μαρμένη, καὶ σχεδόν τι μοι ὥρα τραπέδαι πρὸς τὸ λυ-
 τρὸν. δοκεῖ γάρ ἤδη βέλτιον εἶναι λυσάμενον πιεῖν τὸ
 φάρμακον, καὶ μὴ πρᾶγμαίᾳ ταῖς γυναῖξιν παρέχειν,
 νεκρὸν λυεῖν. Ταῦτα δὲ εἰπόνῃς αὐτῷ, ὁ Κρίτων,
 εἶεν, ἔφη, ὦ Σώκρατες· τί δὲ τέτοις ἡ ἐμοὶ ἐπιτέλλῃ,
 ἢ περὶ τῶν παίδων, ἢ περὶ ἄλλου τοῦ, ὅ, τι ἂν σοί,
 παιωντες ἡμεῖς, ἐν χάριτι μάλιστα ποιοῖμεν; Ἀπερ-
 αἶ λέγω, ἔφη, ὦ Κρίτων· εὐδὲν καινότερον ὅτι ὑμῶν αὐ-
 τῶν ἐπιμελόμενοι ὑμεῖς, καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ ὑμῖν
 αὐτοῖς ἐν χάριτι ποιήσεθε ἅτ' ἂν ποιῆτε, καὶ μὴ νῦν
 ὁμολογήσητε· εἰάν δὲ ὑμῶν μὲν αὐτῶν ἀμελήτε, καὶ μὴ
 θέλητε, ὥσπερ κατ' ἰχθυή, κατὰ τὰ νῦν τε εἰρημένα
 καὶ τὰ ἐν πῶ ἔμπροσθεν χρόνῳ, ζῆν, εὐδὲ εἰάν πολλα
 ὁμολογήσητε ἐν τῷ παρόντι καὶ σφόδρα, εὐδὲν πλέον
 ποιήσετε.

ποιήσετε. Ταῦτα μὲν τοίνυν προδυμησόμεθα (ἔφη)
 ὑπὸ ποιῆν. Σάπτομεν δὲ τινα σὲ πρόπον; Ὅπως αὖ
 (ἔφη). βέλυσθε· εἰάν περ γε λάβητέ με, καὶ μὴ ἐκφυγῶ
 ὑμᾶς. Γελάσας δὲ ἅμα ἡσυχῇ, καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀπο-
 βλέψας, εἶπεν, Οὐ πείθω (ἔφη) ὦ ἄνδρες, Κρίτωνος
 ὡς ἐγὼ εἶμι· ἔτι δὲ Σωκράτης ὁ νυνὶ διαλεγόμενος
 καὶ διατάττων ἑκάστα τῶν λεγομένων. ἀλλ' οἶτά μοι
 ἐκεῖνον εἶναι ὃν ὄψεται ὁ λόγον ὑπερῶν νεκρῶν, καὶ ἐρωτᾷ
 πῶς δέ μοι διάψειν. ὅτι δὲ ἐγὼ πάλας πολλὸν λόγον
 πεποιθήμαι, ὡς ἐπειδὴν πίνω τὸ φάρμακόν, ἐκέτι ὑμῶν
 παραμεινῶ, ἀλλ' οἰχίσσομαι ἀπιὼν, εἰς μακάρεσσιν δὴ
 τινὰς εὐδαιμονίας, ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέ-
 γειν, παραμυθόμενος· ἅμα μὲν ὑμᾶς, αἵμα δ' ἐμαυτὸν
 ἐγκυλίσσας· ἐν με πρὸς Κρίτωνα (ἔφη) τὴν ἐναντίαν
 ἐγκυλῆν, ἢ ἢν ἔτι πρὸς τὰς δίκας αἰγγυῶτο. ἔτι
 μὲν γὰρ ἢ μὴν παραμεινέιν· ὑμεῖς δέ, ἢ μὴν μὴ πα-
 ραμεινέιν ἐγκυλίσσας, ἐπειδὴν ἀποδάνω, ἀλλὰ οἰχί-
 σσας ἀπιόντα· ἵνα Κρίτων ῥᾶον φέρῃ, καὶ μὴ, ὁρῶν με
 τὰ σῶμα ἢ καίόμενον, ἢ καίοντιόντα, ἀγανακτῇ
 ὑπεργεμῆ, ὡς δεινὰ ἄλλα πάσχοιμι· μηδὲ λέγῃ ἐν
 τῇ ταφῇ, ὡς ἢ προσίδοιαι Σωκράτη, ἢ ἐκφέρει, ἢ κα-
 ταύτι. ἀλλὰ διαρρῆν τε χρῆ, καὶ φάναι τὸ μὲν σῶμα
 διάπειν ὑπὸς ὅπως ἂν σοι φίλον ᾖ, καὶ μάλιστα ἡγῇ
 νόμιμον εἶναι.

4. Ταῦτ' εἰπὼν, ἐκεῖνος μὲν ἀνίστατο εἰς οὐκισμῶ
 τι ὡς λασόμενος, καὶ ὁ Κρίτων εἶπετο εὐαχῶ· ἡμᾶς δ'

ἐκέλευε

ἐκέλευε περιμένειν. περιεμένομεν ἔν, πρὸς ἡμᾶς αὐ-
 τὸς διαλεγόμενοι περὶ τῶν εἰρημένων, καὶ ἀνασκοποῦ-
 μες· τότε δ' αὖ περὶ τῆς συμφορᾶς διεξιόντες, (ὅση
 ἡμῖν γεγονυῖα εἴη, ἀτεχνῶς ἠγόμενοι, ὥσπερ παῖδες
 τερηθεῖντες, διάξιν ὄρφανοὶ τὸν ἑπείτα βίον. ἐπεὶ δὲ
 ἐλάσαιο, καὶ ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παῖδιά· (δύο γὰρ
 αὐτῷ υἱεῖς μικροὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας) καὶ αἱ οἰκεῖαι
 γυναῖκες ἀφίκοντο, ἐκείναις ἐναντίον τῷ Κρίτῳ· διω-
 λεχθεῖς τε καὶ ἐπισειλάς ἅτλα ἐβόλετο, τὰς μὲν γυ-
 ναῖκας καὶ τὰ παῖδιά ἀπιέναι ἐκέλευσεν, αὐτὸς δὲ
 ἦκε παρ' ἡμᾶς· καὶ ἦν ἡδὴ ἐγγυὺς ἡλίου δυσμῶν χρό-
 νον γὰρ πολὺν διέτριψεν ἐνδον· ἐλθὼν δ' ἐκαδέξετο
 λευμεν· καὶ ἔ· πολλὰ ἅτλα μετὰ ταῦτα διελέχθη
 καὶ ἦκεν ὁ τῶν ἑνδεκα ὑπερέτης· καὶ εἰς παρ' αὐτὸν,
 ὦ Σώκρατες (εἶπεν) ἔ· καὶ ἀγνώσκει γέ σε ὅπερ ἄλ-
 λων καὶ ἀγινώσκω, ὅτι μοι χαλεπαίνεσι καὶ κατάρων-
 ται, ἐπεὶ δ' αὖν αὐτοῖς παραγγέλλω πίνειν τὸ φάρμα-
 κόν, ἀναγκαζόντων τῶν ἀρχόντων· σὲ δ' ἐγὼ καὶ ἄλ-
 λως ἔγνωκα ἐν τούτῳ χρόνῳ γενναῖοτάλον καὶ πρᾶσ-
 τάλον καὶ ἀριστον ἄνδρα ὄντα τῶν πώποτε δεῦρο ἀφι-
 κομένων· καὶ δὴ καὶ νῦν εὖ οἶδ' ὅτι ἐκ ἐμοὶ χαλε-
 παίνεις (γινώσκεις γὰρ τὸς αἰτίαι) ἀλλὰ ἐκείνοισι
 νῦν ἐν (οἶδα γὰρ ἃ ἡλθον ἀγγελῶν) χαῖρέ τε καὶ
 πειρῶ ὡς ῥᾶσα φέρειν τὰ ἀναγκαῖα· καὶ ἅμα δακρύ-
 σας, μέλας ρεφόμενος ἀπῆει· Καὶ ὁ Σωκράτης, ἀνα-
 βλέψας πρὸς αὐτὸν, Καὶ σὺ, εἶπεν, χαῖρε, καὶ ἡμεῖς
 ταῦτα ποιήσομεν· Καὶ ἅμα πρὸς ἡμᾶς, ὡς ἄσει·
 εἶπεν,

ἔφη, ὁ ἄνθρωπος· καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον προσήει, καὶ διελέγετο ἐνίοτε· καὶ ἦν ἀνδρῶν λῶς· καὶ νῦν ὡς γενναίως με ἀποδακρύει. ἀλλὰ γε δὴ, ὦ Κρίτων, πειθόμεθα αὐτῷ, καὶ ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον, εἰ τέτριπται· εἰ δὲ μὴ, τριψάτω ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὁ Κρίτων, Ἄλλ' οἶμαι, ἔφη, ἔγωγε, ὦ Σωκράτες, ἔτι ἥλιον εἶναι ἐν τοῖς ὅρεσι, καὶ ἔπω δεδυκέναι. καὶ ἅμα ἐγὼ οἶδα καὶ ἄλλους πάνυ ὀψέ πίνοντας, ἐπειδὴν παραγγελθῇ αὐτοῖς, δειπνήσαντας τε καὶ πίνοντας εὖ μάλα. ἀλλὰ μηδὲν ἐπείγῃ· ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ. Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰκότως γ' ἔφη, ὦ Κρίτων, ἐκεῖνοί τε ταῦτα ποιοῦσιν ἃ σὺ λέγεις (οἷον αἱ γὰρ κερδανεῖν ταῦτα ποιήσαντες) καὶ ἔγωγε εἰκότως ταῦτα εἰ ποιήσω. εἰδὲν γὰρ οἶμαι κερδαίνειν, ὀλίγου ὕστερον πινὼν, ἄλλό γε ἢ γέλῳ αὐτὸν φλῆσειν παρ' ἐμαυτῷ, γλιχόμενος τῷ ζῆν καὶ φειδόμενος εἰδενὸς ἔτι ἐνόντος. ἀλλ' ἴσθι, ἔφη, πείθε' καὶ μὴ ἄλλως ποίει.

5. Καὶ ὁ Κρίτων ἀκέσας ἔνευσε τῷ παιδὶ πλῆσιον ἐσῶτι. καὶ ὁ παῖς ἐξελθὼν καὶ συχρὸν χρόνον διατρίψας, ἦκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον, ἐν κύλικι φέροντα τέτριμμένον. Ἰδὼν δὲ ὁ Σωκράτης τὸν ἄνθρωπον, εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε (σὺ γὰρ τέττων ἐπιστήμων) τί χρὴ ποιεῖν; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη, ἢ πιόντα περιεῖναι, ἕως ἂν σε βάρῃ ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται· ἐπεῖτα κατακεῖσθαι· καὶ ἕτως αὐτὸ ποιήσεις. καὶ ἅμα ὠρεῖε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει. καὶ

ὃς λαβὼν, καὶ μάλα ἱλεως, ὡς Ἐχέκρατες, ἐδὲν τρέσας, ἐδὲ διαφθεύρας οὔτε τῷ χρώματι, οὔτε τῷ προσώπῳ, ἀλλ' ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνδρα, Τί λέγεις, ἔφη, περὶ τῷδε τῷ πόματι, πρὸς τὸ ἀποσπεῖσθαι τινί; ἔξουσιν, ἢ οὔ; Τοσούτον, ἔφη, ὡς Σώκρατες, τρίβομεν, ὅσον οἰόμεθα μέτριον εἶναι πιεῖν. Μανθάνω, ἦ δ' ὅς· ἀλλ' εὐχεσθαι γέ πῃ τοῖς θεοῖς ἔξουσί τε καὶ χρῆ, τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνδένδε ἐκεῖσε εὐτυχῇ γενέσθαι· ἃ δὴ καὶ ἐγὼ εὐχομαί τε, καὶ γένοιτο ταυτὴ· καὶ ἅμα εἰπὼν ταῦτα, ἐπισχόμενος καὶ μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἔξέπτε. καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὴν ἐπιεικῶς οἰοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν· ὡς δὲ εἶδομεν πίνοντά τε καὶ πεπωκότα, ἔκετι. ἀλλ' ἐμῷ γε βία καὶ αὐτῷ ἀσρακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα. ὥς ἐγκαλυφάμενος ἀπέκλαιον ἑμαυτόν. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνον γε, ἀλλὰ τὴν ἑμαυτοῦ τύχην, οἷον ἀνδρὸς ἐταίρου ἐσσημένον εἶην. ὁ δὲ Κρίτων ἔτι πρότερος ἐμῷ, ἐπειδὴ ἔχουός τ' ἦν κατέχειν τὰ δάκρυα, ἐξάνεση. Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἐδὲν ἐπαίμετο δακρύων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, ἐδένα ὄντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων, πλὴν γε αὐτῷ Σωκράτης· ἐκεῖνος δὲ, Οἶα, ἔφη, ποιεῖτε ὡς θαυμάσιαι. ἐγὼ μέντοι ἔχῃς καὶ τέτθ' ἐνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλήμμελοιέν. καὶ γὰρ ἀκήκοα ὅτι ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν. ἀλλ' ἡσυχίαν τε ἄγετε, καὶ καρτερεῖτε. καὶ ἡμεῖς ἀκούσαντες ἡσυχώσμεν τε καὶ ἐπέσχομεν τῷ δακρύειν. ὁ δὲ

περιελθὼν,

περιελθὼν, ἐπειδὴ οἱ βαρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη, κατε-
κλίθη ὑπὶ τοῦ. ἔτω γὰρ ἐκέλευσεν ὁ ἄνθρωπος. καὶ ἅμα
ἐφαπτόμενος αὐτῷ ἕτος ὁ δὲ τὸ φάρμακον, διαλιπὼν
χρόνον, ἐπεσκόπει τὰς πόδας καὶ τὰ σκέλη. καὶ πείτα
σφόδρα πῖσας αὐτῷ τὸν πόδα, ἤρετο εἰ αἰσθάνοιτο.
ὁ δ' ἐκ ἔφη καὶ μετὰ τῷτο αὖτις τὰς κνήμας. καὶ
ἔπαιον ἕτως ἡμῖν ἐπεδείκνυτο ὅτι ψύχοιτό τε καὶ
πῆγνυτο. καὶ αὐτὸς ἤπλετο, καὶ εἶπεν, ὅτι ἐπειδὴν πρὸς
τῇ καρδίᾳ γένηται αὐτῷ, τότε οἰχήσεται. ἤδη ἔν
σχεδόν τι αὐτῷ ἦν τὰ περὶ τὸ ἦτρον ψυχόμενα. καὶ
ἐκκαλυφάμενος (ἐνεκεκάλυπτο γὰρ) εἶπεν, (ὁ δὲ τε-
λευταῖον ἐφθέγγετο) ὦ Κρίτων, ἔφη, τῷ Ἀσκληπιῷ
ὀφείλομεν ἀλεκτρυόνα. ἀλλὰ ἀπόδοτε, καὶ μὴ ἀμελή-
σητε. Ἀλλὰ ταῦτα ἔσαι, ἔφη ὁ Κρίτων. ἀλλ' ὅρα
εἴ τι ἄλλο λέγεις. Ταῦτα ἐρομένης αὐτῷ, εἰδὲν ἔτι
ἀπεκρίνατο· ἀλλ' ὀλίγον χρόνον διαλιπὼν, ἐκινήθη τε,
καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξεκάλυψεν αὐτόν. καὶ ὅς τὰ ὀμμάια
ἔσησεν. ἰδὼν δὲ ὁ Κρίτων συνέλαβε τὸ σῶμα τε καὶ
τὰς ὀφθαλμούς· Ἦδε ἡ τελευταῖα, ὧ Ἐχέκρατες, τῷ
ἑταίρῳ ἡμῖν ἐγένετο, ἀνδρὸς, ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν, τῶν
τότε ὧν ἐπειράθημεν ἀρίστου καὶ ἄλλως φρονιμωτάτου καὶ
δικαιοτάτου.

P A R S V.

E X I S O C R A T E.

ΠΡΟΣ ΔΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ.

ΕΝ πολλοῖς μὲν, ὦ Δημόνικε, πολὺ διεξώσας
 εὐρήσομεν τὰς τε τῶν σπυδαίων γνῶμας, καὶ τὰς
 τῶν φαύλων διανοίας· πολὺ δὲ μεγίστην διαφορὰν εἰ-
 λήφασιν ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους συνηθείαις. οἱ μὲν γὰρ,
 τὰς φίλους, παρόντας μόνον, τιμῶσιν· οἱ δὲ, καὶ μα-
 κρὰν ἀπόντας ἀγαπῶσι· καὶ τὰς μὲν τῶν φαύλων συ-
 νηθείας ὀλίγον χρόνον διέλυσε· τὰς δὲ τῶν σπυ-
 δαίων φιλίας, ἐπὶ ἃν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν· ἡγέμε-
 νον οὖν πρέπει, τὰς δόξης ὀρεγομένους καὶ παιδείας
 ἀντιποιομένους, τῶν σπυδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων
 εἶναι μιμητὰς; ἀπέσαλκά σοι τόνδε τὸν λόγον δῶρον,
 τεκμήριον μὲν τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλίας, σημεῖον καὶ τῆς
 πρὸς Ἰππόνικον συνηθείας· πρέπει γὰρ τὰς παιδας,
 ὥσπερ τῆς ἐσίας ἔτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς
 κληρονομεῖν· ὁρῶ δὲ καὶ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβά-
 νουσαν,

νῆσαν, καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον· σὺ
 μὲν γὰρ παιδείας ἐπιθυμεῖς, ἐγὼ δὲ παιδεύειν ἄλλως
 ἐπιχειρῶ· καὶ σὺ μὲν ἰσχυρὴν φιλοσοφεῖς, ἐγὼ δὲ τῶν
 φιλοσοφούντων ἐπανορθωτὴς ὅσοι μὲν ὦν πρὸς τὰς αὐτῶν
 τῶν φίλων τὰς προτρεπτικὰς λόγους συγγράφῃσι, καλὸν
 μὲν ἔργον ἐπιχειροῦσιν, ὃ μὲν περί γε τὰ κράτιστον τῆς
 φιλοσοφίας διατρέψουσιν· ὅσοι δὲ ταῖς νεωτέροις εἰση-
 γοῦνται, μὴ δὲ ὦν τὴν δεινότητα τὴν ἐν τοῖς λόγοις
 ἀσκήσασιν, ἀλλ' ὅπως τὰ τῶν πρόπων ἦθη σπασθῶσι
 πεφυκέναι δόξῃσι· τοσούτω μᾶλλον ἐκείνων, τὰς ἀκρόντας
 ὠφελεῖσιν, ἵσον οἱ μὲν ἐπὶ λόγον μόνον παρακαλεῖσιν,
 οἱ δὲ καὶ τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπανορθοῦσι· διόπερ ἡμεῖς,
 ὃ παρακλήσιν εὐρόντες, ἀλλὰ παραινεῖσιν γραψάντες
 μέλλομεν σοὶ συμβεβηέναι, ὦν χρὴ τὰς νεωτέρας ὁρᾶ-
 γεσθαι, καὶ τίνων ἔργων ἀπέχεσθαι, καὶ ποίοις τισὶν
 ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, καὶ πῶς τὸν αὐτῶν βίου οἰκονο-
 μεῖν· ὅσοι γὰρ τὴν βίαν ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν
 ἔτοι μόναι τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι ἠδυνήθησαν·
 ἢ ἂν κτῆμα σεμνότερον, ὃ δὲ βεβαιότερόν ἐστι· κάλλος
 μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανεν· πλεόν-
 τος δὲ, κακίας μᾶλλον ἢ καλοκαγαθίας ὑπέρτης
 ἐστίν· (ἐξῆσθαι μὲν τῇ ραθυμίᾳ παρασκευάζων, ἐπὶ δὲ
 ταῖς ἡδοναῖς τὰς νέας παρακαλῶν) ῥώμη δὲ μετὰ μὲν
 φρονήσεως ὠφείλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης, πλείω τὰς
 ἔχοντας ἔβλαψε, καὶ τὰ μὲν σώματα τῶν ἀσχεντῶν
 ἐκόσμησε, ταῖς δὲ τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις ἐπεσκόπη-
 σεν· ἢ δὲ τῆς ἀρετῆς κτῆσις, οἷς ἂν ἀκισδύλως ἐν ταῖς
 διανοαῖς

διανοίαις συναυξηθῇ, μόνη μὲν συγγιγρᾶσκει· πλέτε
 δὲ κρείττων, χρησιμωτέρα δὲ ευγενείας ἐστὶ. τὰ μὲν
 τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ καθιστῶσα· τὰ δὲ τῶν
 πλήθει φοβερά, θαρσαλέως ὑπομένοντα· καὶ τὸν μὲν
 ὄκνον φόγον, τὸν δὲ πόνον ἔπαινον ἡγούμενη. ῥάδιον
 δὲ τῆτο καταμαθεῖν ἐστίν, ἔκ τε τῶν Ηρακλέους ἀθλῶν
 καὶ τῶν Θησέως ἔργων· οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τηλικύ-
 τον εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλεν, ὥς τε
 μηδὲ τὸν ἅπαντα χρόνον δύνασθαι λήθην ἐμποιοῦσαι
 τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. καὶ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰς τῆ
 πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνηθεῖς, οἰκείον καὶ καλὸν ἔχεις
 παράδειγμα τῶν ὑπ' ἐμὲ λεγομένων· ἐδὲ γὰρ ὀλιγα-
 ρῶν τῆς ἀρετῆς, ἐδὲ ῥαθυμαῶν διετέλεσε τὸν βίον·
 ἀλλὰ μὲν τὸ σῶμα τοῖς πόνοις ἐγύμναζε, τῇ δὲ ψυχῇ
 τοὺς κινδύνους ὑπέμενε· ἐδὲ τὸν πλεῖστον παρακαίρως ἡγά-
 πα, ἀλλ' ἀπήλαυε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητός,
 ἐπεμελεῖτο δὲ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος· ἐδὲ τα-
 πείνως διώκει τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀλλὰ φιλόκαλός τε ἦν, καὶ
 μεγαλοπροεπὴς καὶ τοῖς φίλοις κοινός· καὶ μᾶλλον ἐθαύμα-
 ζε τῆς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντα, ἢ τῆς τῷ γένει προσή-
 κοντάς· ἡγεῖτο γὰρ εἶναι πρὸς ἑταιρίαν πολλῶν κρείττω
 φύσιν νόμος, καὶ τρόπον γενεῆς, καὶ προαίρεσιν ἀνάγκης· ἐπι-
 λίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος· εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πρά-
 ξεις καταριθμησαίμεθα. ἀλλὰ τὸ μὲν ἀκριβὲς αὐτῶν
 ἐν ἑτέροις καιροῖς δηλώσομεν· δείγμα δὲ τῆς Ἰππο-
 νίκης φύσεως νῦν ἐξηκηνόχοιμεν, πρὸς ὃ δεῖ ζῆν σέ,
 ὥσπερ πρὸς παράδειγμα· νόμον μὲν, τὸν ἐκείνου τρό-
 πον

πον ἡγησάμενον, μιμητὴν δὲ καὶ ζηλωτὴν τῆς πατρίδας
ἀρετῆς γενόμενον· αἰσχρὸν γὰρ τὴν μὲν γραφεῖς ἀπει-
κάζειν τὰ καλὰ τῶν ζῶν· τῆς δὲ παίδας μὴ μι-
μεῖσθαι τὴν σπαρτάειαν τῶν γονέων· ἡγεῖ δὲ μηδενὶ τῶν
ἀθλητῶν ἔτι προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἀνταγωνιστὴν ἀσκειν
ὥς σοι σκοπεῖν, ὅπως ἐφάμιλλόν γενησὴ τοῖς τῶν πα-
τρὸς ἐπιτηδεύμασιν· ἔτι δὲ τὴν γνώμην ἀδύνατον
διατεθῆναι, τὸν μὴ πολλῶν καὶ καλῶν ἀκροσμάτων
πεπληρωμένον· τὰ μὲν γὰρ σώματα τοῖς συμμέ-
τροις πόνοις, ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπαρταίοις λόγοις αὖξε-
σθαι πέφυκε· διόπερ ἐγὼ σοι πειράσομαι συντόμως
ὑποδείξαι, δι' ὧν ἂν μοι δοκοῖς ἐπιτηδεύμάτων
πλείστον πρὸς ἀρετὴν ἐπιδέξαι, καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις
ἁπασιν ἀνθρώποις εὐδοκιμῆσαι.

Πρῶτον μὲν οὖν εὐσέβει τὰ πρὸς τῆς θεῆς, μὴ μόνον
θύων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμένων· ἐκεῖνο μὲν γὰρ
τῆς τῶν χρημάτων ευπορίας σημεῖον· τὸ δὲ τῆς τῶν
τρόπων καλοκαγαθίας τεκμήριον· Τίμα τὸ δαιμό-
νιον αἰεὶ μὲν, μάλις δὲ μετὰ τῆς πόλεως ἔτι γὰρ
δόξεις ἅμα τε τοῖς θεοῖς θύειν, καὶ τοῖς νόμοις ἐμ-
μένειν.

Ταῦτά γε γίνεσθαι περὶ τῆς γονεῖς, οἷός τις εὐχαιο περὶ
ἑαυτὸν γενέσθαι τῆς σαυτῆ παίδας.

Ἄσκει τῶν περὶ τὸ σῶμα γυμνασίων, μὴ τὰ πρὸς
τὴν ῥώμην, ἀλλὰ τὰ πρὸς τὴν ὑγίειαν συμφέροντα·

τάτα

τῶν δ' αὖ ἐπιτυχάνοις, εἰ λήθοις τῶν πόδων, ἐτι
 ποιεῖν δυνάμειν.

Μήτε γέλωτα προσητῇ στήθε, μήτε λόγον μετὰ
 δράσας ἀποδέχου· τὸ μὲν ἀνόητος, τὸ δὲ μανικὸς.

Ἄ ποιεῖν αἰσχρόν, ταῦτα κόμισζε μηδὲ λέγειν εἶναι
 καλόν.

Ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύνην·
 δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ τὸτο, φρόνιμος
 εἶναι δοξεῖς.

Ἡγοῦ μάλιστα σεαυτῷ πρέπειν, κόσμον, αἰσχύνην,
 δίκαιοσύνην, σωφροσύνην· τέτοις γὰρ ἅπασι δοκεῖ
 κρατεῖσθαι τὸ τῶν νεωτέρων ἥδ' οἱ.

Μηδέποτε μηδὲν αἰσχρόν ποιήσας ἔλπιζε λήσειν·
 καὶ γὰρ ἂν τις ἄλλης λάθῃς σαυτῷ γε συνείδησεις.

Τὸν μὲν θεὸν φοβέ, τὴς δὲ γονεῖς τίμα.

Τῆς δὲ φίλης αἰσχύνῃ, τοῖς δὲ νόμοις πείθε.

Τὰς ἡδονὰς στήρει· τὰς μετὰ δόξης· τέρψις γὰρ σὺν
 τῷ καλῷ μὲν, ἄριστον· ἄνευ δὲ τῶν, κάκιον.

Εὐλαβέ· τὰς διαβολὰς, καὶ ψευθεῖς ἄσιν, οἱ γὰρ
 πολλοὶ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι, πρὸς δὲ τὴν δόξαν
 ἀποβλέπουσιν.

Ἄπαν-

Ἄπαντα δόκει ποιεῖν, ὥς μηδένα λήσων· ἤ γὰρ
ἂν παρὰ τὸ κρύψας, ὕστερον ὀφθήσῃ.

Μάλιστα δ' ἂν εὐδοκιμοίης, εἰ φαίνοιο ταῦτα μὴ
πράττων ἅ τοις ἄλλοις ἂν πράττῃσιν ἐπιτιμώης.

Εἰν ἧς φιλομαθής, ἔσῃ πολυμαθής.

Ἄ μὲν ἐπίσασαι, διαφύλαττε ταῖς μελέταις· ἃ δὲ
μὴ μεμάδηκας, προσλαμβάνε ταῖς ἐπιστήμας· ὁμοίως
γὰρ αἰσχρὸν, ἀκέσαντα χρήσιμον λόγον, μὴ μανθάνειν,
ἢ διδόμενόν τι ἀγαθὸν παρὰ τῶν φίλων μὴ λα-
βεῖν. Κατανάλισκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν
τῶν λόγων φιληκοίαν· ἔτω γὰρ τὰ τοῖς ἄλλοις χα-
λεπῶς ευρημένα συμβῇσεται σοι ῥαδίως μανθάνειν.
Ἡγοῦ τῶν ἀκησμάτων πολλὰ πολλῶν εἶναι χρημάτων
κρείττω· τὰ μὲν γὰρ ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα
τὸν χρόνον παραμένει· σοφία γὰρ μόνη τῶν κτημά-
των ἀθάνατον.

Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τὴς
διδάσκειν τὸ χρήσιμον ἐπαγγελλομένους· αἰσχρὸν γὰρ
τὴς ἐμπόρου τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾶν, ἕνεκα τῆς
πλείω ποιῆσαι τὴν ὑπάρχουσαν ἐσίαν· τὴς δὲ νεωτέ-
ρης μὴδὲ τὰς κατὰ γῆν πορείας ὑπομένειν, ἐπὶ τῷ
βελτίῳ καταστῆσαι τὴν ἑαυτῶν διάνοιαν.

Τῷ μὲν τρόπῳ γίνε φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ
 εὐπροσήγορος· ἐστὶ δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν, τὸ προ-
 σφωνεῖν τὰς ἀπαντῶντας, εὐπροσηγορίας δὲ, τὸ τοῖς
 λόγοις αὐτοῖς οἰκείοις ἐντυγχάνειν· ἡδέως μὲν ἔχε
 πρὸς ἅπαντας, χρῶ δὲ τοῖς βελτίστοις, ὅτω γὰρ
 τοῖς μὲν ἀπεχθὲς ἔσῃ, τοῖς δὲ φίλος γενήσῃ. τὰς
 ἐνλεύξεις μὴ πυκνάς ποιῶ τοῖς αὐτοῖς, μηδὲ μακρὰς
 περὶ τῶν αὐτῶν, πλησμονὴ γὰρ ἀπάντων.

Γύμναζε σεαυτὸν πόνοις ἐκασίοις, ὅπως ἂν δύναιο
 καὶ τὰς ἀκασίας ὑπομενεῖν.

Ἐφ' ὧν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχροῦ, τῶν
 ἐγκράτειαν ἄσκει πάντων, κέρδους, ὀργῆς, ἡδονῆς, λύ-
 πης· ἔσῃ δὲ τοιοῦτος, ἂν κέρδη μὲν εἶναι νομίζῃς, δι'
 ὧν εὐδοκιμήσεις, ἀλλὰ μὴ δι' ὧν εὐπορήσεις· τῇ δὲ ὀργῇ
 ἂν παραπλησίως ἔχῃς πρὸς τὰς ἀμαρτάνοντας, ὥσπερ
 ἂν πρὸς σεαυτὸν ἀμαρτάνοντα καὶ τὰς ἄλλας ἔχειν
 ἀξιώσεως· ἐν δὲ τοῖς τερπνοῖς, ἂν αἰσχροῦ ὑπολάβῃς,
 τῶν μὲν οἰκετῶν ἄρχειν, ταῖς δ' ἡδοναῖς δελεῦν· ἐν
 δὲ τοῖς λυπηροῖς, ἂν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας ἐπι-
 βλέπῃς, καὶ σεαυτὸν ὡς ἀνδρωπῶν, ὑπομιμνήσκῃς.

Μᾶλλον τήρει τὰς τῶν λόγων, ἢ τὰς τῶν χρημά-
 των παρακαταθήκας· δεῖ γὰρ τὰς ἀγαθὰς ἀνδρὰς
 τρόπον ὅρκα πιστότερον φαίνεσθαι παρεχομένους.

Προσέκειν

Προσθήκειν ἡγοῦ τοῖς πονηροῖς ἀπιστεῖν, ὥσπερ τοῖς χρηστοῖς πιστεύειν. Περὶ τῶν ἀπορρήτων μηδενὶ λέγε, πλὴν ἐὰν ὁμοίως συμφέρῃ τὰς πράξεις σιωπᾶσαι σοὶ τε τῷ λέγοντι, καὶ κείνοις τοῖς ἀκούσιν.

Ὅρκον ἐπακλὸν προσδέχεσθαι διὰ δύο προφάσεις· ἢ σεαυτὸν αἰτίας αἰσχροῦς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων· ἐνέκα δὲ χρημάτων μηδένα θεὸν ὁμοσῆς, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς· δόξεις γὰρ τοῖς μὲν ἐπιορκεῖν, τοῖς δὲ φιλοχρημάτως ἔχειν.

Μηδένα φίλον ποιῆ, πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πῶς κέχρηται τοῖς προτέροις φίλοις· ἔλπιζε γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ σε γενέσθαι τοιῦτον οἶον καὶ περὶ ἐκείνου γέγονε.

Βραδέως μὲν φίλον γίνεσθαι, γενόμενον δὲ πειρῶ διαμένειν· ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν, μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλὰς ἐταίρους μεταλλάττειν.

Μήτε μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων, μήτε ἄπειρον εἶναι τῶν ἐταίρων θέλε· τῆτο δὲ ποιήσεις, ἂν μὴ δεόμενον, τὸ δεῖσθαι προσποιῇ. Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοίνε. μὴ τυχῶν μὲν γὰρ, εἰδὲν βλάβησιν· τυχῶν δὲ, μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπισήσῃ.

Δοκίμαζε τὸς φίλους ἐν τε τῇς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας, καὶ τῇς ἐν τοῖς κινδύνοις κοινωνίας, τὸ μὲν γὰρ

χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν, τὲς δὲ φίλοι ἐν ταῖς ἀτυχίαις διαγινώσκομεν.

Οὕτω δ' ἂν ἄριστα χρήσῃ τοῖς φίλοις, ἂν μὴ περιμένης τα παρ' ἐκείνων δεήσεις, ἀλλ' αὐτεπάγγελτος, ἐν τοῖς καιροῖς, αὐτοῖς βοηθῇς.

Ὅμοίως αἰσχροὺς νόμιζε, τῶν ἐχθρῶν νικάσθαι ταῖς κακοποιΐαις, καὶ τῶν φίλων ἡττάσθαι ταῖς εὐεργεσίαις.

Ἀποδέχεσθαι τῶν ἐταίρων μὴ μόνον τὲς ἐπὶ τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας, ἀλλὰ καὶ τὲς ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς μὴ φθονοῦντας· πολλοὶ μὲν γὰρ ἀτυχοῦσι τοῖς φίλοις συνάχθονται, καλῶς δὲ πράττεισι φθονῶσι.

Τῶν ἀπώνων φίλων μέμνησο πρὸς τὲς παρόντας· ἵνα δοκῇς μηδὲ τέτων ἀπόνων ὀλιγωρεῖν.

Εἶναι βέλτε τὰ περὶ τὴν ἐδῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιζής· ἔστι γὰρ φιλοκάλε τὸ μεγαλοπρεπές· καλλωπιζοῦ δὲ, τὸ περιέργον.

Ἀγάπα τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν μὴ τὴν ὑπερβάλλουσαν κτήσιν, ἀλλὰ τὴν μετρίαν ἀπόλαυσιν.

Καταφρόνει τῶν περὶ τὸν πλοῦτον σπωδάζοντων, χρῆσθαι δὲ τοῖς ὑπάρχουσι μὴ δυναμέων, παραπλή-

σιον γὰρ οἱ τοιοῦτοι πάσχουσιν, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἵππον κτήσαστο καλόν, κακῶς ἵππεύειν ἐπιστάμενος.

Τίμα τὴν ὑπάρχουσαν ἑστίαν δυοῖν ἕνεκα, τῷτε ζημίαν μεγάλην ἐκτίσαι, καὶ τοῦ φίλου σπυδαίου δυσχοῦντι βοηθῆσαι· πρὸς δὲ τὸν ἄλλον βίον μηδὲν ὑπερβαλλόντως, ἀλλὰ μετρίως αὐτὸν ἀγάπα· σέργε μὲν τὰ παρόντα, ζῇται δὲ τὰ βελτίω.

Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσης· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη, τὸ μέλλον, ἀόρατον.

Τὲς ἀγαθὰς εὖ ποιεῖ· καλὰς γὰρ θησαυροὺς παρ' ἀνδρὶ σπυδαίω, χάρις ὀφειλομένη· Τὲς κακὰς εὖ ποιῶν, ὅμοια πείσῃ τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτί- ζουσιν· ἐκεῖναί τε γὰρ τὲς διδόντας, ὥσπερ τὲς τυ- χόντας, ὑλακτῶσιν· οἳ τε κακοὶ τὲς ὠφελοῦντας, ὥσ- περ τὲς βλάπτοντας, ἀδικοῦσι.

Μίσσει τὲς κολακεύοντας, ὥσπερ τὲς ἐξαπατῶντας· ἀμφοτέροι γὰρ πεισευθέντες τὲς πιστεύοντας ἀδικοῦσιν.

Γίνε πρὸς τὲς πλεσιάζοντας ὁμιλητικὸς, ἀλλὰ μὴ σεμνός· τῶν μὲν γὰρ τὸν ὑπεροπτικὸν ὄγκον μόλις ἂν οἱ δοῦλοι καρτερήσειαν· τῶν δὲ τὸν ὁμιλητικὸν τρόπον ἅπαντες ἡδέως ὑποφέρουσιν. Ὅμιλητικὸς δὲ ἔσῃ, μὴ δύσερις ὦν, μηδὲ δυσάρες, μηδὲ πρὸς πάντα φι- λόνεικ,

λόνεικα[⊙], μηδὲ πρὸς τὰς τῶν πλησιαζόντων ὀργὰς τραχέως ἀπαντῶν, μηδ' ἂν ἀδίκως ὀργιζόμενοι τυγχάνουσιν· ἀλλὰ θυμωμένοις μὲν αὐτοῖς εἰκων, πεπαυμένοις δὲ τῆς ὀργῆς ἐπιπλήττων· μηδὲ περὶ τὰ γελοῖα σπυδαῖζων, μηδὲ περὶ τὰ σπυδαῖα τοῖς γελοίοις χαίρων· τὸ γὰρ ἄκαιρον πανταχοῦ λυπηρόν· μηδὲ τὰς χάριτας ἀχαρίστως χαριζόμεν[⊙], ὅπερ πᾶσχουσιν οἱ πολλοὶ· ποιοῦντες μὲν εὖ, ἀηδῶς δὲ τοῖς φίλοις ὑπεργοῦντες· μηδὲ φιλαίτι[⊙] ὦν, βαρὺ γὰρ μηδὲ φιλεπιτιμῆς, παροξυντικὸν γὰρ.

Μάλιστα μὲν ευλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνθιάζ· ἂν δὲ ποτέ σοι συμπέσῃ καιρὸς, ἐξανίστασο πρὸ μέθης· ὅταν γὰρ ὁ νῆς ὑπὸ οἴνου διαφθαρῇ, ταῦτά πάσχει τοῖς ἄρμασι, τοῖς τὸς ἡνίοχος ἀποβάλλουσιν· ἐκεῖνά τε γὰρ ἀτάκτως φέρεται, διαμαρτάνοντα τῶν εὐθυνομένων· ἢ τε ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται, διαφθαρείσης τῆς διανοίας.

Ἀθάνατα μὲν φρόνει, τῷ μεγάλῳ ψυχ[⊙] εἶναι· θνητὰ δὲ, τῷ συμμέτρως τῶν ὑπαρχόντων ἀπολαύειν.

Ἦγοῦ τὴν παιδείαν τοσέτω μεῖζον ἀγαθὸν εἶναι τῆς ἀπαιδευσίας, ὅσω τὰ μὲν ἄλλα μοχθηρὰ πάντες κερδαίνοντες πράττουσιν· αὕτη δὲ μόνη καὶ προσέζημίωνσε τὸς ἔχοντας· πολλάκις γὰρ, ὃν τοῖς λόγοις, ἐλίπησαν, τέττω τοῖς ἔργοις τὴν τιμωρίαν ἔδασαν.

Οὐς ἂν βέλη ποιήσασθαι φίλοι, ἀγαθόν τι λέγε
περὶ αὐτῶν πρὸς τὰς ἀπαγγέλλοντας· ἀρχὴ μὲν γὰρ
φιλίας, ἔπαινος· ἔχθρας δὲ, φόβος.

Βουλευόμενος, παραδείγματα ποιῶν τὰ παρεληλυ-
θότα τῶν μελλόντων· τὸ γὰρ ἀφανὲς ἐκ τοῦ φανεροῦ
ταχιστὴν ἔχει τὴν διάγνωσιν· Βουλευόμενος βραδέως, ἐπι-
τελεῖ δὲ ταχέως τὰ δόξαντα. Ἡγοῦ κράτιστον εἶναι
παρὰ μὲν θεῶν εὐτυχίαν, παρὰ δ' ἡμῶν αὐτῶν εὐε-
λίαν· Περὶ ὧν ἂν αἰσχύνη παρρησιάσασθαι, βάλει δὲ
τισι τῶν φίλων ἀνακοινώσασθαι, χρῶ τοῖς λόγοις, ὥς
περὶ ἀλλοτρίου τοῦ πράγματος· ἔγω γὰρ τὴν ἐκείνων
τε γνώμην αἰδέησθαι, καὶ σεαυτὸν ἐκ καταφανῇ ποιήσεις.

Ὅταν δ' ὑπὲρ τῶν σεαυτῶν μέλλῃς τινὶ συμβε-
λεύεσθαι, σκόπει πρῶτον, πῶς ὑπὲρ τῶν αὐτῶν διώκη-
σεν· ὁ γὰρ κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, ἐδέ-
ποτε καλῶς βηλεύσεται περὶ τῶν ἀλλοτρίων.

Οὕτω δ' ἂν μάλιστα βηλεύεσθαι παροξυνθεῖς, εἰ
τὰς συμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβελίας ἐπιβλέψῃς· καὶ
γὰρ τῆς ὑγιείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχομεν, ὅταν
τὰς λύπας τὰς ἐκ τῆς ἀρρώστιας ἀναμνησώμεν.

Εἰς ἀρχὴν καταστθεὶς μηδενὶ χρῶ πονηρῶ πρὸς τὰς
διοικήσεις· ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἀμάρτοι, σοὶ τὰς αἰ-
τίας ἀναθήσῃ.

Ἐκ

Ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάτῃς, μὴ πλεσιώτερος, ἀλλ' ἐνδοξότερος. πολλῶν γὰρ χρημάτων κρείττων, ὁ παρὰ τῇ πλήθει ἐπαινέσθαι.

Μηδενὶ πονηρῷ πράγματι μήτε παρίστας, μήτε συνηγόρει· δόξεις γὰρ καὶ αὐτὸς τοιαῦτα πράττειν, οἷα περ ἂν τοῖς ἄλλοις πράττεισι βοηθῇς.

Παρασκευάζε σεαυτὸν πλεονεκτεῖν μὲν δυνάμενον, ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχειν, ἵνα δοκῇς ὀρεγέσθαι τῆς δικαιοσύνης, μὴ δὲ ἀδένειαν, ἀλλὰ δι' ἐπιείκειαν.

Μᾶλλον ἀποδέχεσθαι δικαίαν πενίαν, ἢ πλεόντον ἀδικον· τασέτω γὰρ κρείττων δικαιοσύνη χρημάτων, ὥσπερ τὰ μὲν ζῶντας μένον ὠφελεῖ, ἡ δὲ καὶ τελευτήσασι δόξαν παρασκευάζει· κακείνων μὲν τοῖς φαύλοις μέτεσι, ταύτης δὲ τοῖς μοχθηροῖς ἀδύνατον μελαλθεῖν.

Μηδένα ζήλῃς τῶν ἐξ ἀδικίας κερδαινόντων, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχεσθαι τὴν μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας· οἱ γὰρ δίκαιοι, τῶν ἀδίκων, εἰ μηδὲν ἄλλα πλεονεκτῶσιν, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίαις ὑπερέχουσιν.

Πάντων μὲν ἐπιμελεῖ τῶν περὶ τὸν βίον, μάλιστα δὲ τὴν σεαυτῷ φρόνησιν ἄσκει, μέγιστον γὰρ ἐν ἐλαχίστῳ νοῦς ἀγαθὸς ἐν ἀνθρώπῳ σώματι.

Πειρῶ τὸ μὲν σῶμα εἶναι φιλόπον, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφον· ἵνα τῷ μὲν ἐπιτελεῖν δύνῃ τὰ δόξαια, τῇ δὲ προουρᾷ ἐπίσῃ τὰ συμφέροντα.

Πᾶν, ὅ, τι ἂν μέλλῃς λέγειν πρότερον ἐπισκόπει τῇ γιῶμῃ. πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρεχει τῆς διανοίας.

Νόμιζε μὴδὲν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων, βέβαιον· ἔτω γὰρ ἔτ' εὐτυχῶν, ἔσῃ περιχαρῆς, ἔτε δυστυχῶν, περίλυπος.

Δύω ποιῶ καιρὸς τῷ λέγειν, ἢ περὶ ὧν οἶδα σαφῶς ἢ περὶ ὧν ἀναγκαῖον εἰπεῖν· ἐν τέτοις γὰρ μόνοις ὁ λόγος τῆς σιγῆς κρείττων· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἄμεινον σιγαῖν ἢ λέγειν.

Χαῖρε μὲν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τῶν ἀγαθῶν, καὶ λυπῶ μετρίως ἐπὶ τοῖς γινόμενοις τῶν κακῶν· γίνῃ δὲ τοῖς ἄλλοις μὴδ' ἐν ἑτέροις ὧν κατάδηλος· ἄτοπον γὰρ τὴν μὲν ἕσταν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρυπτεῖν, τὴν δὲ δεινότητα φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν.

Μᾶλλον εὐλαβοῦ φόγον ἢ κίνδυνον· δεῖ γὰρ εἶναι φοβεράν τοῖς μὲν φαύλοις τὴν τῷ βίῃ τελευτήν, τοῖς δὲ σπασδαίοις τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀδοξίαν.

Μάλιστα μὲν πειρῶ ζῆν κατὰ τὴν ἀσφάλειαν· εἰν δὲ ποτέ σοι συμβῇ κινδυνεύειν, ζήτει τὴν ἐκ τῷ πά-
λέμῃ σωτηρίαν μετὰ καλῆς δόξης, ἀλλὰ μὴ μετ' αἰσ-
χροῦς φήμης· τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι, πάντων ἢ πε-
πρωμένη κατεκρίνει· τὸ δὲ καλῶς ἀποθανεῖν ἴδιον
τοῖς σπῆδαίοις ἢ φύσις ἀπένειμε.

Καὶ μὴ θαυμάσης, εἰ πολλὰ τῶν εἰρημένων ἐ πρέ-
πει σοι πρὸς τὴν νῦν παρῶσαν ἡλικίαν· ἐδὲ γὰρ ἐμέ
τῆτο διέλαθεν· ἀλλὰ προεβλόμην διὰ τῆς αὐτῆς
πραγματείας, ἅμα τῷ τε παρόντι βίβιν συμβεβλῆσαν
ἐξενεγκεῖν, καὶ τῷ μέλλοντι χρόνῳ παράγγελμα κα-
ταλιπεῖν· τὴν μὲν γὰρ τῶντων χρεῖαν ῥαδίως εἰδήσεις,
τὸν δὲ συμβεβλεύοντα μετ' εὐνοίας χαλεπῶς εὐρήσεις·
ὅπως ἔν τὰ λοιπὰ μὴ παρ' ἐτέρῃ ζητῆς, ἀλλ' ἐντεῦθεν
ὥσπερ ἐκ ταμείῃς προφέρης, ὥσθην δεῖν μηδὲν παραλι-
πεῖν, ὃν ἂν ἔχω σοὶ συμβεβλεύειν. Πολλὴν δ' ἂν τῷ
θεῷ χάριν σχοίην, εἰ μὴ διαμάρτοιμι τῆς δόξης, ἣν
ἔχων περὶ σὺ τυγχάνω· τῶν μὲν γὰρ ἄλλων τὲς
πλείους, εὐρήσομεν, ὥσπερ τῶν σιτίων τοῖς ἡδίστοις
μᾶλλον, ἢ τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαιροντας, ἔτω καὶ τῶν
φίλων τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζοντας, ἀλλ' ἐ
τοῖς νεφετῶσι· σὲ καὶ νομίζω τῶναντίον τῶντων ἐγνω-
κέναι, τηκμηρίῳ χρώμεν· τῇ περὶ τὴν ἄλλην σε παι-
δείαν φιλοπονία· τὴν γὰρ αὐτῷ τὰ βέλτιστα πράττειν
ἐπιταττόντα, τῆτον εἰκός, καὶ τῶν ἄλλων τὲς ἐπὶ
τὴν ἀρετὴν παρακαλοῦντας ἀποδέχεσθαι. μάλιστα δ'
ἂν

ἂν παροξυνθεῖς ὀρεχθῆναι τῶν καλῶν ἔργων, εἰ κα-
 ταμάδοις, ὅτι καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ἐκ τούτων μάλι-
 στα γνησίως ἔχομεν· ἐν μὲν γὰρ τῷ ῥαθυμεῖν, καὶ
 τὰς πλησμονὰς ἀγαπᾶν, εὐδὺς αἱ λύπαι ταῖς ἡδοναῖς
 παραπεπήγασι· τὸ δὲ περὶ τὴν ἀρετὴν φιλοπονεῖν,
 καὶ σωφρόνως τὴν ἑαυτοῦ βίον οἰκονομεῖν, αἰεὶ τὰς τέρ-
 ψεις εἰλιπρινεῖς, καὶ βεβαιότερας ἀποδίδωσι· καὶ κεῖ μὲν
 πρῶτον ἡδέντες, ὕστερον ἐλυπηθημεν· ἐνταῦθα δὲ μετὰ
 τὰς λύπας, τὰς ἡδονὰς ἔχομεν· ἐν ἅπασιν δὲ τοῖς ἔρ-
 γοις ἔχ' ἕτω τῆς ἀρχῆς μνημονεύομεν, ὡς τῆς τελευ-
 τῆς αἰδοῖσιν λαμβάνομεν· τὰ γὰρ πλείστα τῶν περὶ
 τὸν βίον, καὶ δι' αὐτὰ τὰ πράγματα ποιεῖμεν, ἀλλὰ
 τῶν ἀποθαινόντων ἕνεκα διαπονούμεν, ἐνθυμοῦ δὲ
 θύοι· τοῖς μὲν φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράτ-
 τειν· (εὐδὺς γὰρ τῷ βίῳ τοιαύτην πεποιήνται τὴν ὑπό-
 θεσιν)· τοῖς δὲ σωφθαιαῖς ἔχ' οἶόν τε τῆς ἀρετῆς
 ἀμελεῖν, ἢ πολλὰς ἔχειν τὰς ἐπιπληθύνουσας· πάντες
 γὰρ μισέουσιν ἔχ' ἕτω τὰς ἑξαμαρτάνουσας, ὡς τὰς
 ἐπιεικεῖς μὲν φάσκουσας εἶναι, μηδὲν δὲ τῶν τυχόντων
 διαφέρουσας· εἰκότως· ὥς γὰρ τὰς τῷ λόγῳ μόνῳ
 ψευδομένους, ἀποδοκιμάζομεν, ἥτοι τὰς τῷ βίῳ
 παντὶ ἐλαττωμένους, καὶ φαύλους εἶναι φήσομεν· δικαίως
 δ' ἂν τὰς τοιούτους ὑπολάβοιμεν, μὴ μόνον εἰς ἑαυτὰς
 ἁμαρτάνειν, ἀλλὰ καὶ τῆς τύχης εἶναι προδότας· ἢ
 μὲν γὰρ αὐτοῖς χρήματα καὶ δόξαν καὶ φίλους ἐνεχέι-
 ρισεν· οἱ δὲ, σφᾶς αὐτὰς ἀναξίους τῆς ὑπαρχέσης εὐ-
 δαιμονίας, κατέστησαν· εἰ δὲ δεῖ θνητὸν ὄντα τῆς

τῶν θεῶν ἑοχάσασθαι διανοίας, ἡγῆμαι καὶ κείνους ἐπὶ τοῖς οἰκειοτάτοις μάλισα δηλῶσαι, πῶς ἔχουσι πρὸς τὰς φαύλης, καὶ τὰς σπουδαίας τῶν ἀνθρώπων· Ζεὺς γὰρ Ἡρακλέα καὶ Τάνταλον γενήσας (ὥς οἱ μῦθοι λέγουσι, καὶ πάντες πιστεύουσι,) τὸν μὲν, διὰ τὴν ἀρετὴν ἀθάνατον ἐποίησε· τὸν δὲ, διὰ τὴν κακίαν ταῖς μεγίσταις τιμωρίαις ἐκόλασεν· οἷς χρηρὰ παρδείγμασι χρωμένους ὀρέγεσθαι τῆς καλοκαγαθίας, καὶ μὴ μόνον τοῖς ὑφ' ἡμῶν εἰρημένοις ἐμμένειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ποιητῶν τὰ βέλτιλα μανθάνειν, καὶ τῶν ἄλλων σοφιστῶν, εἴ τι χρήσιμον εἰρήκασιν, ἀναγινώσκειν· ὥσπερ γὰρ τὴν μέλιτταν ὀρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλασθήματα καθιζάνουσαν, ἀφ' ἑκάστη δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσαν· οὕτω χρηρὰ καὶ τὰς παιδείας ὀρεγομένης, μηδεὲν μὲν ἀπειρώς ἔχειν, πάνταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν· μόλις γὰρ ἂν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμηλείας τὰς τῆς φύσεως ἀμαρτίας ἐπικρατῇσιν.

P A R S VI.

Ex L U C I A N O.

DIALOG. I.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ, & ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΚΥΚΛΩΨ.

Ω Πάτερ, οἷά πεπονθα ὑπὸ τῆς καθάρτης ξένης,
ὅς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπι-
χειρήσας. ΠΟ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πο-
λύφημε; ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον, Οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπε-
κάλει· ἐπεὶ δὲ δέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Οδυσσεὺς
ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. Οἶδα ὃν λέγεις· τὸν Ἰθακή-
σιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει· ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν,
ἐδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν.

Ω Πάτερ.] Polyphemum Neptuno & Europā Tityi filiā na-
tum fuisse autor est Apollonius. Homerus verò Neptuno &
Thetisā.—Vid. Od. 4. Hic autem Dialog. ex Od. 1.

2. ΚΥ.

2. ΚΤ. Κατέλαβον ἐν τῇ ἀνίρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνασρέφας, πολλὰς τινὰς, ἐπιβλεπόντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρῃ τὸ πῦμα· πέτρα δὲ ἐςί μοι παμμέγεθς, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσαι ἐναυσάμεν· ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τῶ ὄρεος, ἐφάνησαν, ἀποκρύπτειν αὐτὰς περρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαλον λησὰς ὄντας· ἐνλαῦθα ὁ πανερῆστατος· ἐκεῖν, εἴτε Οὐτίς, εἴτε Οδυσσεὺς ἦν, διδωσί μοι πειεῖν φάρμακόν τι ἐγχείας ἡδὺ μὲν καὶ εὖοσμον, ἐπιβλότατον δὲ, καὶ παραχωδέσालον· ἅπαντα γὰρ εὐθύς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πτόνῃ, καὶ τὸ σπῆλαιον αὐτὸ ἀνασρέφειν, καὶ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ, ἐς ὕπνον κατεσπασθῆν. ὃ δὲ, ἀποξύσας τὸν μάχλον, καὶ πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς· εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

3. ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον ὅς σε ἐξέθρες μελαῖν τυφλέμεν. ὁ δ' ἐν Οδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; καὶ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι, ἐδυνήθη ἀποκινήσαι

¹ Τέλος δὲ] Ellipsis pro eis vel πρὸς vel κατὰ τέλος.

² Ἀπ' ἐκείνου] Subaud. χρόνον.

³ Εἰμί σοι] Σοὶ & μοι quemadmodum apud Hebræos, Latinos, & Gallos sæpe παρόμοιον. Vid. Viger.

⁴ Ὡς βαθὺν] Subaud. ὕπνον.

⁵ Ὁ τέκνον, ἢ, ἔσθ.] In omni five generis five numeri Anomaliā habita est ratio πρὸς τὸ σημαίνόμενον, non τὸ ρητόν. Vid. Scot. Gram.

τὴν πύργον ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥ. ἀλλ' εἰς αἰφύλον
ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας, παρὰ
τὴν θύραν ἐθήρων, τὰς χεῖρας ἐκτείνας, μόνον παρὲς
τὰ πρόβατα εἰς τὴν νομὴν, ἐνθιλάμενος τῷ κριῷ,
ὅπως ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῆ.

4. ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλαθεν
ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τὸς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει
ἐπιβήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ. Σύνεκάλεσα, ὦ πά-
τερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρηντο τῷ ἐπιβλεπόντι τὸ ὄνο-
μα, καὶ ὡς ἔφη ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες
με, ὥχοντο ἀπιόντες. ἔγωγε καί σοφίσαιτό με ὁ καλὰ-
ρα· τῷ ὀνόματι καὶ ὁ μάστιγα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ
ὄνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν ἐδ' ὁ πατήρ, φησὶν, ὁ
Ποσειδῶν ἰάσειαί σε. ΠΟ. Θάρσει, ὦ τέκνον· ἀμυ-
νῆμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη, ὅτι εἰ καὶ πῆρυσίν μοι
ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων,
τὸ σῶζειν αὐτὸς καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἐμοὶ πρόσεςσι. πλεῖ-
στε ἔτι.

* Ἐλαθεν ὑπεξελθὼν σε] Participium cum verbo λανθάνω con-
junctum per verbum explicari debet. λανθάνω vero aut per ad-
verbium *clam*, ut ἔλαθεν ὑπεκρυγὼν, *clam aufugit*. aut per nomen
imprudens, ut ἔλαθεν εἰς μέσους ἐμπεσὼν τοὺς πολεμίους. *imprudens*
mediis in hostes incidit. quin & per particulam καὶ cum alio verbo
conjunctum *clam* redditur, ut ἔλαθον καὶ ἀπέκτειναν, *clam interfecerunt*. Vid. Viger.

* Ὤχοντο ἀπιόντες] Participia quaedam eleganter in oratione
παρέλκυσιν. Hinc illud frequentissimum ὥχεται ἀπὸν, quod ad
verbum sonat, *abim discedens*, i. e. discessit. Vid. Viger.

DIALOG.

DIALOG. II.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ καὶ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ΕΤΓΕ, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ ¹ φιλάνθρωποι ἔσε·
 καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς ² Ἰνῆς παιδίου ³ ἐπὶ τὸν
 Ἰσθμὸν ἐκομίσασθαι, ὑποδεξάμενοι ⁴ ἀπὸ τῶν Σκιρων-
 νίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν, καὶ νῦν σὺ τὸν κιθά-
 ρωδὸν τέτον ⁵ τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς
 Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· εἰδὲ περιεῖδες κακῶς

¹ φιλάνθρωποι] Vid. Plin. 9. c. 8. Cogn.

² Ἰνῆς παιδίου] Melicertam, de quo Apollod. lib. 1 & 3. Athamas ob Junonis iram, quod Bacchum, Jovis Nothum, educandum in se susceperat, iis filiis, quos ex Inone sustulerat, orbatus fuit. Ipse enim furore percitus Learchum sagittâ interemit: Ino autem Melicertam secum ipsâ in mare dejecit. Vid. & Ov. Met. lib. 4. & sequent. Dialogum.

³ Ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν] Illum scilicet, quo Peloponnesus reliquæ Græciæ connectitur, inter sinum Corinthiacum & sinum Saronicum situm.

⁴ Ἀπὸ τῶν Σκιρωννίδων] In orâ inter Megara & Corinthum sitæ sunt Scironides petræ. teste Strabone, lib. IX. & teste Solino, non procul a Piræo in mare 6. m. p. porrectæ. Hæc autem saxa Scironia dicta sunt a Scirone, qui hanc montanam regionem larociniis infestam habuit, & postquam eum interfecerat Theseus, ossa ejus, teste Ovidio, in saxa mutabantur. Vid. Ov. Met. lib. 7.

⁵ Τὸν ἐκ Μηθύμνης] Arionem Methymnæ, quæ urbs est Lesbii, natum.

ὑπὸ τῶν ναυίων ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. Μὴ θαυμά-
σης, ὦ Πόσειδον, εἰ τὸς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ
ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. ΠΟ. Καὶ
μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καλῶν αὐτοῦ καὶ
μέλῃσιν αὐτοῦ, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τὸς ἄλλους
ὑπηγάγειο. ὅπως γὰρ τὰ κατὰ τὸν Αῤῖονα τῦτον ἐγέ-
νετο, ὦ Δελφίν;

2. ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ,
καὶ πολλὰκις μελεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ,
πλεθίσας παρὰ τῷ τυράννῳ, ἐπεθύμησε πλεῦσας οἰ-
καδε εἰς τὴν Μήθυμναν ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον. καὶ
ἐπιβὰς πορθμεῖς τινὸς κακέρων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε
πολὺν ἄλῳν χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ
Αἶγαῖον ἐγένετο, ἐπιβλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ,
(ἡκροῶμεν γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ
ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα
με, καὶ ἅπαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσαι
ρίψαι ἐμαυτὸν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται καὶ ἀνέλαβε τὴν
σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θά-
λατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανέμεν. ἐγὼ δὲ
ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμεν αὐτὸν, ἐξηγητάμην ἔχων εἰς

¹ Εἰ τοὺς] Εἰ post verba, quæ affectum aliquem animi signifi-
cānt, ferè nunquam non pro ὅτι usurpatur. Viger.

² Περίανδρος] Corinthiorum rex, apud quem Arion in pretio
fuit. Vid. Herod. Clio.

Ταίναρον. ΠΟ. Επαινώ τῆς φιλομυσίας· ἄξιον ὅτι
τὴν μισθὸν ἀποδίδωκε αὐτῇ τῆς ἀκροάσεως.

ΚΑΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΕΙΡΩΝΕΥΕΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΗΤΗΝ ΕΝ ΤΗ
ΑΛΛΗΛΟΥΤΗΤΕΙ ΤΟΥΤΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΦΡΑΣΙΝ ΤΗΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΥ. ΠΙ.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, καὶ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΖΕΥΣ.

ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ασκληπιέ, καὶ Ηράκλει, ἐρί-
ζουτες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπρεπὴ
γάρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τῆνόν τόν φαρμακῆα
παροκατακλίνεισθαι με; ΑΣΚΛΗ. Νὴ Δία· καὶ ἀμεί-
νων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόνιθε; ἢ διότι
σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἢ ἂ μὴ θέμις ποιῶντα, νῦν δὲ
κατ' ἐλέον αὐτοῖς ἀθανασίας μετέλκοντας; ΑΣΚΛΗ.

¹ Τῆς φιλομυσίας] Elliptica est oratio, pro ἐπαινῷ σε ἕνεκα τῆς
φιλομυσίας.

² Τῆς ἀκροάσεως] Idem quod τοῦ ἀκροαμένου. eodem modo ὁ
θεῶν πρὸ τοῦ θεάματος usurpatur.

³ Ἀ μὴ θέμις ποιῶντα] Hippolito ab equis discerpto vitam
restituit Æsculapius.

*Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina surgere vitæ,
Ipse repertorem medicinæ talis ὧ' artis
Fulmine Phœbigenam Stygias detraxit ad undas.*

Virg. Æn. 7.

Ἐπι-

Ἐπιλέλυσαι γὰρ καὶ αὐτὸν Ἡρακλῆς, * ἐν τῇ Οἷτῃ κατὰ
φλεγέει, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; **ΗΡΑ.** Οὐκ ἔστι
ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωσαι ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι,
τοσαῦτα δὲ πεπνυγμένα ἐκκαθαίρων, * τὸν βίον, θηρία
καταλυνίζομεν, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμαρτέμεν;
σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, κοῦσαι μὲν ἴσως ἀν-
θρώποις χρήσιμον, ἐπιθήσεις τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες
δὲ ἔδεν ἐπιδεδειγμένον.

2. ΑΣΚΛΗ. Εὖ λέγεις, ὅτι σὺ τὰ ἐγκαύματα ἰα-
σάμην, ὅτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμίφλεκτον, ὑπ' αἰμοφῶν
διεφθαρμένον τῷ σώματι, τῷ χιτῶνι, καὶ μετὰ τῆτο,
τῷ πυρὸς, ἐγὼ δὲ, * εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐδέλευσα
ὥσπερ σὺ, ἔτε ἕξαμον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐν-
δεδυκώς, καὶ παίομεν, * ὑπὸ τῆς Ομφάλης χρυσῶ

* Ἐν τῇ Οἷτῃ] Oeta Mons Thessal. morte & sepulchro Her-
culis clarus. Vid. Apollod. lib. 2. cap. 6.

* Τὸν βίον] Βίον eodem modo, quo vita apud Romanos, in-
terdum significat ipsos homines. Lucret. I. 64.

Humana ante oculos fadè cum vita jaceret

In terris oppressa gravi sub religione. Hemsterhuis.

* Διεφθαρμένον τῷ σώματι] Subaud. ἐν vel ἐπὶ τὸ χιτῶν
verò ad vestem, quam ex Deianirâ acceperat, hydrae veneno in-
fectam, τὸ πῦρ, ad rogam, quem in Oetâ conscenderat, re-
spicit.

* Εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο] Ελλειπτικῶς dicitur pro εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο
ἐπιδεδυγμαι, vel, εἰ καὶ κατὰ μηδὲν ἄλλο σὺ ἀμείνων εἰμι.

* ὑπὸ τῆς Ομφάλης] Omphale fuit Lydiæ regina, cui, sive
oraculo jussus, sive amore captus, per triennium servivit Hercu-
les.

σανδ' ἀλφί' ἀλλ' ἐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκλεινα τὰ
τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. Ἐἰ μὴ παύσῃ λοι-
δοῦμένους μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ ὡς εἰ πολὺ σε ὀνή-
σει ἡ ἀθανασία· ἐπεὶ ἀράμενος σε ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν
ἐκ τοῦ ἑρᾶν, ὥς· ἐμὴ δὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαι σε
τὸ κρανίον συνβριβείη. Ζ. Παύσασθε, φημί, καὶ μὴ
ἐπιβράττειε ἡμῖν τὴν ξυνοσίαν, ἢ ἀμφοτέρως ἀπο-
πέμψομαι ὑμᾶς τῷ συμποσίῳ. Καίτοι εὐλῶμον, ὦ
Ηρακλεῖ, προκατακλίνεσθαί σε τὸν Ἀσκληπιόν, ἄτε
καὶ πρότερον ἀπαθανόνησας.

DIALOG. IV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ καὶ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Πολύδευκες, ἐνέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα
ἀνέλθης, (ὅσον γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναξιώναι
αὐριον)

* Τὰ τέκνα] Deicoontem scilicet, Therimachum, cæteroque quos ex Megarâ genuit. Vid. Natal. Com. lib. VII. τὴν γυναικα ἢ ipsam Megaram respicit. Vid. Eurip. Herc. Furens. Aët. 4.

° Σὺν γὰρ ἐσιν, &c.] Castor & Pollux erant Gemini, Hie Jovis ex Ledâ sub cygni formâ compressâ, Ille Tyndarei Filius; nam quâ nocte Jupiter cum Ledâ, eâdem cum eâ rem habuit Tyndareus: Hinc evenit ut Castor & Clytemnestra, ex altero ovo
prognati,

αὐριον) ἦν περ ἴδης ¹ Μένιππον τὸν κύνα, εὐροις δ' ἂν αὐτὸν ² ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων κατὰ γελῶντα, εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν ³ ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοὶ ἱκανῶς ⁴ τὰ ὑπὲρ γῆς καταγέγελαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῶν πλεῖον ἐπιελασόμενον. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ⁵ καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ, καὶ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστ' ἐπειδὴν ὄρας τὰς πλεονεξίας, καὶ σαλῶντας, καὶ τυράνους καὶ ταπεινούς, καὶ ἀσέμνους, ἐκ μένης οἰμωγῆς διακινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνων. Ταῦτα λέξε αὐτῷ· καὶ

prognati, mortales fuerint, Pollux verò & Helena ex altero, immortales. Verùm ubi obiit Castor, ferunt Pollucem a Jove impetrâsse, ut immortalitatem suam cum fratre posset partiri; unde alternatim mori dicuntur & reviviscere. Vid. Apoll. lib. 3. c. 9. & Virg. Æn. 6.

*Si fratrem Pollux alternâ morte redemit,
Itque reditque viam toties.* —

¹ Μένιππον.] E Cynicis philosophis erat Menippus. Vid. Diog. Laert. lib. 6.

² Ἐν Κορίνθῳ, ὅς.] Corinthus urbs Achaiae ferè medio Isthmi Peloponnensiaci sita. Craneum erat Corinthi, Lyceum prope Athenas, Gymnasium.

³ Ὅτι σοι.] Ὅτι. redundat cum alicujus verba referuntur. Viger.

⁴ Τὰ ὑπὲρ γῆς.] Subaud. πεπραγμένα.

⁵ Καὶ πολὺ τὸ.] Subaud. ἐν λόγοις ἐστὶ, in ore hominum est, aut aliquid ejusmodi.

προσέτι

προσέτι ἐμπλησάμενον τὴν πόλιν ἤκειν δέμῳ τε πολλῶν καὶ εἰ ποῦ εὔροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης δειπνῶν κείμενα, ⁷ ἢ ὧν ἐν καθαρσίῃ, ἢ τι τοῦτο.

2. ΠΟ. Ἄλλ' ἀπαγγέλω ταῦτα, ὦ Διόφενες. ὅπως δὲ εἶδ' ὧ μάλα, ὅπαῖός τίς ἐστι τὴν ῥῆμιν; ΔΙ. Γέρον, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων παλύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπλάμενον, καὶ ταῖς ἐπιπύχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ καὶ τὰ πολλὰ τὴν ἀλαζόνα τῆς φιλοσόφου ἐπισκώπτει. ΠΟ. Ράδιον εὔρεῖν ἀπὸ γε τῶτων. ΔΙ. Βάλει καὶ πρὸς αὐτὴς ἐκείνης ἐνείλωμαι τι τὴν φιλοσόφου; ΠΟ. Λέγε. Οὐ βαρὺ γὰρ

⁶ Ἐκάτης δειπνῶν] Quid significet Ἐκάτης δειπνῶν, ostendit Aristoph. in Pluto Glossographus; κατὰ δὲ νεμητίαν οἱ πλέστοι ἐπεμνον δειπνῶν ἐν πόλει, ὡς θυσίαν τῇ Ἐκάτῃ ἐν ταῖς τριόδῳ· ἢ δὲ πέντες (addo & Cynicos) ἡρχοῦτο πεινᾶν, καὶ ἡσθιον αὐτὰ, καὶ ἔλεγον ὅτι ἡ Ἐκάτη ἐφαγεν αὐτὰ. Vid. Brodaci Misc. lib. i. c. xxiv.

⁷ Ἡ ὧν ἐν καθαρσίῃ] Καθάρσιον Græcis expiatio quædam erat, quâ totas plerumque insulas (ut de Delo apud Herodotum & Thucydidem legimus) urbes, conciones, theatra, exercitum lustrabant, ad quam ritè peragendam apta erant admodum ova. Ovid. in Art.

Et veniat quæ lustrat annus lectumque locumque,

Præferat & tremulâ sulphur & ova marn.

— nisi se centum lustraveris ovis. Juv. Sat. 6.

cæterum si quis animalibus siue ovis ad expiationem usus esset, his vesci nefas existimabat, teste περὶ τῆς ἱερῆς νόσου Hippocrate. Quam superstitionem Cynici parum curantes ea foras projecta helluari consueverant. Brod. Misc. lib. i. c. xxv.

⁸ Τὰ πολλὰ] Integre κατὰ τὰ πολλὰ ῥήματα.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 119

ἔδιδε τῷτο. ΔΙΟ. Ὁ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς
παρεγλύα ληρῆσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζεσι, καὶ κί-
ραβα φύσιν ἀλλήλοισι, καὶ κροκοδείλει ποιῶσι, καὶ ται-
αῦτά ἄπορα ἐρωτᾷ διδάσκουσι τὰς νέας. ΠΟ. Ἀλλ'
ἐμὲ ἀμαθὴ καὶ ἀπαιδευτὸν εἴκει φήσας, κατηγοροῦντα
τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙ. Σὺ δὲ οἰμώζεις αὐτοῖς παρ'
ἐμοῦ λήγε. ΠΟ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενε, ἀπαγ-
γελῶ.

3. ΔΙ. Τοῖς πλεσίοις δὲ, ὦ φίλιτον Πολυδευ-
κτον, ἀπάγγελθε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τίς ὦ μάταιοι,
τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτὰς λο-
γίζόμενοι τὰς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντι-
θέμεναι, ὅς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον;
ΠΟ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνης. ΔΙ. Ἀλλὰ

• Τὸ ὅλον] Pro ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν.

• Καὶ κέρατα, Ὑ. c.] Per κέρατα, captiosos syllogismos ad
hunc modum conflatos intelligit Lucianus, εἴ τι ἐκ ἀπέσταλεις,
τῷτο ἔχεις· κέρατα δὲ ἐκ ἀπέσταλεις· κέρατα ἄρα ἔχεις. Cro-
codilus sophisma ex fabulâ huiusmodi nomen habet. Mulier
quædam Ægyptia secus Nili ripas puerum errabundum a Croco-
dilo ablatum sensit, rogat ea Crocodilum, ut reddere filium dig-
netur. Crocodilus respondet, se redditurum, si verum dixeret. Illa
autem dixit, Non mihi reddes. Conditio sanè inexplicabilis erat
propterea quod huius orationis veritas ex voluntate Crocodili
penderet. Quintil. lib. 1. Ceratinas & Crocodilinas appellat
ambiguitates. Brodæus. lib. 11. Misc. c. 3.

• ἥκειν μετ' ὀλίγον.] Ἑλλειπτικῶς dicitur pro ἥκειν εἰς ἄδ' οὖ-
λον μετ' ὀλίγον χρόνον.]

καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπαῖα ἢ μέλανα ὄμμαθα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα εὐτόνα ἢ ὦμοι καρβεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί, κρανία γυμνά τε κάλλους. ΠΟ. Οὐ χαλεπὸν εἰ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυρὰς.

4. ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτεῖρον τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμεν^α τὴν ἐνταῦθα ἰστορίαν· καὶ ὅτι ὄφονται τὸς ἐκεῖ πλοσίους ἔδεν ἀμείνους αὐτῶν. Καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμῷ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκτελέσθαι αὐτὸς. ΠΟ. Μηδὲν, ὦ Διόγεες περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἔγὼ ἀνέξομαι γε· ἀπὸς τὰς ἄλλας ἐφησθα, ἀπαγγεῶ. ΔΙ. Ἐάσωμεν δὲ τέτους, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ· σὺ δὲ, οἷς προεῖπας, ἀπένειχαι παρ' ἐμῷ τὰς λόγους.

^α Ω Λάκων] Filius erat Λήδας τῆς Λακωνίης. Schol. cur autem Diogenes paulo post τοῖς σοῖς Λακεδαιμονίοις dicat, hoc in causâ est, quod Lacedemonii Castorem & Pollucem pro Diis Patriis habuerint. Vid. Nat. Com. lib. 8.

ΔΙΑΛΟΓ. V.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ἢ κατὰ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Κ Ρ Ο Ι Σ Ο Σ.

ΟΥ φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιππον τῆλονι τὸν
 κύνα παροικούντι· ὥς· εἴ ἢ ἐκεῖνον ποῖ καλᾶςησον,
 ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛ. Τί δ'
 ὑμᾶς θεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν; ΚΡ. Ἐπειδὴν
 ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ σένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν
 ἄνω. Μίδαο μὲν αὐτασί τε χρυσίῳ, Σαρδανάπαλῳ
 δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θησαυρῶν, ἐπι-
 γυλῶ, καὶ ἐξονεοῖζεν ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα ἡμᾶς
 ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπὶ ἰαράτῃ ἡμῶν τὰς οἰ-
 μωγὰς. Καὶ ὅλως, λυπηρὸς εἰμι. ΠΛ. Τί ταῦτά
 φασιν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. Μί-
 σῶ γὰρ αὐτὰς, ἀγεννεῖς καὶ ὀλεθρίους οὐκ· οἷς ἐκ ἀπέ-
 χρηστε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνην-
 ται καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. Χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν
 αὐτάς. ΠΛ. Ἀλλ' οὐ γὰρ λυπεῖται γὰρ οὐ μι-
 κρῶν σενόμενοι. ΜΕ. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων,
 ὁμόψυχος ὢν τοῖς τέτων σεναγμοῖς; ΠΛ. Οὐδαμῶς·
 ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβλήσαιμι τασιάζειν ὑμᾶς.

Τούτῳ] Demonstrativis additur in contextu orationis i acu-
 tum ad vim significationis intendendam. Vid. Scot Gramm.

Q

2. ME.

2. ΜΕ. Καὶ μὲν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν καὶ
 Ασσυρίων, οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένῃ με-
 ῖνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολυθῆσθαι ἀνίων καὶ κατὰδων, καὶ
 καταγελῶν. ΚΡ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕ. Οὐκ·
 ἀλλ' ἐκείναι ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι
 ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τὸ
 θανάτῳ τὸ παράπαν ἔμνημονεύοντες. Τοιγαρὲν
 οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι. ΚΡ. Πολλῶν
 γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙ. Ὅσον μὲν
 ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. Ὅσον δὲ ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. Εὐγε-
 οὕτω ποιεῖτε· ὁ δ' ὕπερθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ
 ΣΕΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσσομαι ὑμῖν·
 ὥς γὰρ ἂν ταῖς τοιαυταῖς οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

DIALOG. VI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ, καὶ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΣΦΩ μέντοι, ὦ Τροφώνιε καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ
 ὄντες, ἐκ οἷο' ὅπως ναιῶν κατηξιώθητε, καὶ μὲν
 τρεῖς δοκεῖτε, καὶ οἱ μάλιστα τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς
 ὑπεληφασίν.

* Ὁ Τροφώνιε καὶ Ἀμφίλοχε] Trophonius & Amphilechus erant
 Yates, de primo Schol. ἔτι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι
 θεοῖς, σπλάγιον τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμὸν ἐκείνην εὐνοῖαν, καὶ τὴν
 ζῆλον ἀθλίως κατέσβεψε. Quod autem post mortem pro Deo ha-
 bitus

ὑπελήφασιν εἶναι. AM. Τί ἔν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ME. Ἄλλ' ἐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. TP. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὕτω ἂν εἰδείη ὅτι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῷ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἢν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. Σὺ δ' εἰκας ἐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδεία τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίσεις σὺ τέτοις.

2. ME. Τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμένῳ ταῖς ὀθόναῖς γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἐσερπύσω διὰ τοῦ σομίε ταπεινῷ ὄντῳ ἐς τὸ σπήλαιον, καὶ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. TP. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ Θεοῦ σύνθετον. ME. Ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς φῆς, μήτε Θεός, καὶ συναμφοτέρων ἐστίν. Νῦν οὖν πῶς σε τὸ Θεῷ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; TP. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ME.

bitus fuerit, & Lebadiz Bæotiz oppidi sub Jovis Trophonii nomine cultus. Vid. Pausan. in Bæoticis, & Strab. lib. ix.—De Amphilocho autem Amphiarai & Eriphyles Filio Vid. Pausaniam, qui in libro de Atticis rebus, *Amphilochi in Albemium urbs ara est, & in Ciliciæ loco Mallo oraculum, sed ætate omnium verissimum.*

Ἄλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς] Subaud. τέχνης.

ἡμίτομον] Scilicet μέτρον.

Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφάνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι
 ὅλῃ εἰ νεκρὸς, ἀκρίβως ὁρῶ.

Dialog. VII.

ΕΡΜΟΥ καὶ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα
 μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι
 περὶ αὐτῶν. ΧΑ. Λογισώμεθα, ὦ Ερμῆ· ἄμεινον γὰρ
 ὀρίσαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέσμερον. ΕΡ. Ἀγκυραν
 ἐντεταμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. Πολλὴ
 λέγεις. ΕΡ. Νῆ τὸν Αἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην,
 καὶ τροπῶν δὲ δύο ὀβολῶν. ΧΑ. Τίθει πέντε δραχμαί,
 καὶ ὀβολὸς δύο. ΕΡ.⁷ Καὶ ἀκέραν ὑπὲρ τῆ ἰσθμῆ
 πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. Καὶ τέτους προ-
 σίθει. ΕΡ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίῳ
 τὰ ἀνέωγτα, καὶ ἥλως δέ, καὶ καλῶδιον, ἀφ' οὗ τὴν
 ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἀπανῆα. ΧΑ.
 Εὖγε ἀξία ταῦτα ὠνησῶ. ΕΡ. Ταῦτά ἐσιν, εἰ μὴ τι
 ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. Πότε δ' αὖν
 ταῦτ' ἀποδώσειν φῆς.

⁷ Καὶ ἀκέραν, &c.] Subaud. ὠνησάμην.

⁸ Ὑπέρην] Ὑπέρα est funis nauticus, quo antennarum cornua transferuntur, seu tendantur, seu laxentur.

2. ΧΑ. Νῦν μὲν, ὦ Ερμῆ ἀδύνατον· ἦν δὲ λοιμός
τις ἢ πώλεμ· καὶ ἀπέμψη ἀθρόους τινάς, ἐνέσαι τότε
ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλοῖζόμενον τὰ πορθ-
μία. ΕΡ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδούμαι, τὰ κάκις αὖ-

χόμεν· γενέσθαι, ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

ΧΑ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ερμῆ. Νῦν δ' ὀλίγοι, ὥς
ἔρῃς, ἀφικνεῖνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

ΕΡ. Ἀμεινον οὕ-
τως, εἰ καὶ ἡμῖν παραλείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα.

Πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοί, ὦ Χάρων, εἶσθαι οἷοι

παρεγίνοντο, ἀνδρεῖαι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλω,

καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ φαρμάκῃ τις ὑπὸ

τοῦ παιδὸς ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ

τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη ὥχροι

γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις· οἱ δὲ

πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκυσιν, ἐπιβλεύοντες

ἀλλήλοις, ὥς εἰκόσι. ΧΑ. Πάνυ γὰρ περιπόθηα

ἐσι ταῦτα. ΕΡ. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάν-
γειν, πικρῶς ἀπαίψων τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

DIALOG. VIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ καὶ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΤΟΝ γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεληρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν ἔκ εἰσιν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πενήκισμύριοι; ΕΡ. Ναί, τὸν Σικυώγιον φῆς; τί οὖν; ΠΑ. Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ερμῇ, ζῆν ἔασον, ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἰ γε οἶόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δὲ γε κόλακας αὐτῷ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, καλῖσπασον ἐφεξῆς ἀπαντας. ΕΡ. Ἀτοπον ἂν δοξείε τὸ τοιῦτον. ΠΑ. Οὐ μένου, ἀλλὰ δικαιοτάτον. ⁹ Τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται, ἔδεν προσήκοιες; ὃ δὲ πάντων ἐς μιαν ῥώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἔν γε τῷ φανερώ¹⁰ καὶ νοσῆν¹¹, ἃ μὲν βελεύονται, πᾶσι πρόδηλα. δύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνέονται, ἢν ῥαίσῃ καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα, ὃ μὲν ἔσω ἀθάνατος. οἱ δὲ προαπίψαν αὐτῷ μάτην ἐπιχανόντες.

⁹ Τί παθόντες] Atticum dicendi genus pro simplice τί, idebque quorsum redditur, verbatim quid patitur, quo affecti incommodo.

¹⁰ Ἐν τῷ φανερώ] Subaud. τότῳ.

2. ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανῦροι ὄντες. Πολλὰ καί κειν[⊙] εὖ μάλα διαβυχολεῖ αὐτὲς, καὶ ἐπιελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι εἰκῶς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. Οἱ δὲ, ἥδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκονται, ζῶνι μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν, ἀποδυσάμεν[⊙] τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνησπάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὄνειροποληθέντα πλεῖστον ἀπολιπόντες, ἡέτωσαν ἥδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. Ἀμέλησον, ὦ Πλέτων· μελεεύσομαι γάρ σοι ἥδη αὐτὸς καθ' ἑα ἐξῆς. Ἐπὶ δὲ, οἶμαι, εἰσί. ΠΛ. Κατάσπα[⊙] ὁ δὲ παραπέμψει ἕκασον, ἀντὶ γέρον[⊙] αὐτοῖς πρωθέλης γενόμεν[⊙].

DIALOG. IX.

ΧΑΡΩΝΟΣ, καὶ ΕΡΜΟΥ, καὶ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡΩΝ.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα. Μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σμαφίδιον, καὶ ὑπόσταθρόν ἐστιν, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ· καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ

[Ἰόλεως] Iphicli F, qui Herculi Hydram interficienti adfuit, ferroque candente crurorem cohibuit, ne alia ex eo capita suppullarent. Hic cum ætate longe provectus fuerit, Herculis precibus juventuti restitutus est. Vid. Ov. Met. lib. 9.

Σάτερα,

τάτερα, οὐχ ἡσέται περικτραπὴν· ὑμεῖς δέ, τοσῶτοι
 ἅμα ἦκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἑκάς. Ἦν οὖν μετὰ
 τέτων ἐμβῆτε δέδια μὴ ὑπερὸν μετανοήσετε· καὶ μά-
 λιστα ὅποσοι κείν ἐκ ἐπίστασθε. ΝΕ. Πῶς οὖν ποιή-
 σαιτες εὐπλοῦσομεν; ΧΑ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω· γυμ-
 κοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς
 ἡσίου· καλαλιπύνας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο
 ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. Σοὶ δέ, ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ
 ἀπὸ τέτε μηδένα παραδέχασθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ
 ψυχὸς ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλά, ὥσπερ ἔφην, ἀποβάλλειν.
 Παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐσῶς, διαγίνωσκε αὐτοὺς,
 καὶ ἀναλαμβάνετε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. ΕΡ.
 Εὖ λείεις, καὶ οὕτω ποιήσωμεν.

2. Οὕτως τίς ὁ πρῶτος ἐστὶ; ΜΕ. Μένιπτε·
 ἔωλε. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκ-
 λρον, ἐς τὴν λίμνην ἀπορρίφθω. Τὸν τρίβωνα δέ
 ἐμὲ ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. Ἐμβαντε, ὦ Μένιπτε
 ἀνδρῶν ἄρισε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερ-
 νήτην ἐφ' ὑψηλῷ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας.

3. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔτοσι, καὶ τὸ διάδημα,
 ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; ΛΑ. Λάμπτιχ.

2. Απορρίφθω] Pro ἀπορρίφθων (quæ est 2da pers. dual. Imp. ab aorist. primo ἀπερρίφθην) per Syncopen ponitur. in uno autem Codice Lugduni edito ἀπερρίφθων legitur, quæ est secunda persona dual. Imperat. a perfecto, ἀπερρίμμαι.

Τελαων

³ Γελῶν τύραννον. ΕΡ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑ. Τί οὖν ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. Τύραννον μὲν ἔδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥς ἀπόθῃ ταῦτα. ΛΑ. Ἴδ' εἰ σοι ὁ πλῦτ' ἀπέρριπται. ΕΡ. Καὶ τὸν τύπον ἀπορρίψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόνῃα. ΛΑ. Οὐκ οὐν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασὼν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεσρίδα. ΕΡ. Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ. Εἴεν· τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀρᾷς. ΕΡ. Καὶ τὴν ὠμότητά, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ. Ἴδού σοι φίλος εἰμι. ΕΡ. Ἐμβαινε ἤδη.

4. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. Ναὶ ἔοικας. Οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδῶν. ΔΑ. Ναὶ ὦ Ἑρμῇ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτις, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥς ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τὸ σκάφ' ἔτερον πόδα ὑπερθεῖς μόνον. Ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνους τέτρες ἀπορρίψον, καὶ τὰ κηρυγμάλια. ΔΑ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὀρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοςάσι τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. Οὕτως ἄμεινον ἄβαρα ἔχειν ὥς ἔμβαινε.

³ Γελῶν] Geloī erant Siciliae populus. Vid. Diod. Sic. lib. XIII.

5. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλεῖτον ἀποθέμεν^Θ, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μηδὲ⁴ τὰ ἐντάφια κομίζε, μηδὲ τὰ τῶν προδόνων ἀξιώματ' ἀλάλιπε δὲ καὶ γέν^Θ, καὶ δόξαν, καὶ εἰ ποῖέ σε ἡ πόλις ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάνων ἐπιγραφάς, μηδὲ ἔτι μέλαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσαν λέει· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύόμενα. ΚΡ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

6. ΕΡ. Βαβαί. Σὺ δὲ ὁ ἐνοπλ^Θ, τί βέλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τῷτο φέρεις; ΝΕΚ. "Οτι ἐνίκησα, ὦ Ερμῆ καὶ ἡρίσευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. "Αφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη, καὶ ἐδὲν ὀπλων δεήσει.

7. Ὁ σεμνὸς δὲ ἔτ^Θ ἀπὸ γε τοῦ σχήματ^Θ, καὶ βρενθυόμεν^Θ, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντῖδων, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθὺν πῶλωνα καθειμέν^Θ; ΜΕ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ερμῆ· μᾶλλον δέ, γόνις, καὶ τεραλείας μεσός· ὥςτε ἀπόδυσον καὶ τῷτον· ὄφει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱμαλίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. Καθάπερ σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃν μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσῃν δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαινώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους· ἀλλὰ καὶ μαλαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον ἐκ ὀλίγου, καὶ ὕβλες, καὶ μικρολογίαν.

⁴ Τα ἐντάφια] Subaud. κοσμήματα.

Νῆ Δία, καὶ χρυσὸν γε τέτι, καὶ ἡδυπάθειαν δέ,
καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφήν, καὶ μα-
λακίαν· ἔ' λελυθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπ-
τεῖς αὐτά. Καὶ τὸ ψεύδῃ δέ ἀπόθε, καὶ τὸν τύ-
φον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων· ὡς εἰ
γε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πένηκόντορ
δέξαιτο ἂν σε; ΦΙΛ. Ἀπορίθεμαι τοίνυν αὐτά, ἐπεί-
περ ἔτω κελεύεις.

8. ΜΕ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πύγωνα τῷτον ἀποθέσθω,
ὦ Ερμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λᾶσιον, ὡς ὀρᾷς· πένη
μῶν τρίχες εἰσὶ τελάχισον. ΕΡ. Εὖ λέγεις. Ἀπόθε
καὶ τῷτον. ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσαι; ΕΡ. Μέν-
ιππε· ἔτοσί λαβὼν πέλεκυν, τῶν ναυπηγικῶν ἀπο-
κόψει αὐτόν, ὃ ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρᾳ χρυσάμεν.
ΜΕ. Οὐκ, ὦ Ερμῆ· ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδῃ· γε-
λοιότερον γὰρ τοῦτο, ΕΡ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός· εὖτε
ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηναις, ἀποθέμεν αὐτῇ
τὴν κινάβραν. ΜΕ. Βέλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν
ὀφρύων; ΕΡ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύ-
τας ἐπήρκεν, ἐκ οἷδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. Τί
τῷτο; καὶ δακρύεις, ὦ καθαῖρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀπο-
δειλιάς; ἐμβηθὶ δ' ἔν. ΜΕ. Ἐν ἐτι τὸ βαρύτατον
ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ. Τί, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Κο-

⁵ Τῶν ναυπηγικῶν Subaud. ἐκ vel ἀπὸ

⁶ Ἐπικόπῃ Sic vocat truncum, super quo aliquid dissecatur.
Bourdcl.

λακείαν, ὦ Ερμῆ, πολλά ἐν τῷ βίῳ χρησιμέυσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μενίππε, ἀπόθε τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. ΜονΘ. γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς; ΕΡ. Μηδαμῶς. Ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατὰ πλὴν χρησιμαί.

9. Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθε τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρσιώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τῶν λόγων. ΡΗ. Ἦν ἴδου, ἀπολίθεμαι. ΕΡ. Εὖ ἔχει. Ὡς γὰρ λυεῖ τὰ ἀπόγεια τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ αἰκύριον ἀνεσπᾶσθω πέτασον τὸ ἰσίον· εὐθύνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

10. Τί οἰμώζεῖς, ὦ μάταιοι, καὶ μάλις ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πῶλωνα δεδωμένον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ερμῆ, ἀθάνατον ὦμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕ. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ εἴκει λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. Τὰ ποῖα; ΜΕ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δειπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατελήσας, περιείσιν ἐν κυκλωτὰ χαμαῖ τυπεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τὸς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀργυρίου λήφεται. Ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ.

Τὰ ἀπόγεια] Subaud. σχοινία.

Σὺ

Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕ. Πῶς, ὅς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός;

11. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, εἰ κραυγὴ τις ἀκούεται ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. Ναὶ ὦ Μένιππε, ἐκ ἀφ' ἐνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν, ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῷ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδία νεοτὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινῶσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιλαφίης λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τέτῳ καὶ τῇ Δία γε ἡ Δαμασίῃ μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ· σὲ δὲ εὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσθαι μόνον.

12. ΜΕ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτίσον ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυτφομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότ' ἂν συνελθόντες θάψωσί με. ΕΡ. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. Ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, ³ εὐθεῖαν ἐκείνην προΐοντες, ἐγὼ δέ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλως μελευσόμεθα. ΜΕ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ερμῆ. Προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. Τί οὖν ἔτι καὶ μέλλεις; δικάσθῃναι δεήσει καὶ τὰς καταδίκας φασὶν

³ Εὐθεῖαν ἐκείνην] Subaud. ὁδόν.

εἶναι βαρεῖας, τροχού, καὶ γύπας, καὶ λίθους. Δείχ-
θῆσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

DIALOG. X.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΥ,
καὶ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΕΜΕ δεῖ προκεκρίσθαι σε, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ
εἰμι. ΑΝ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. Οὐκ ἔν
ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙ. Τίνες δ' ἐσ; ΑΛ. Οὐτὸς
μὲν Αννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ, Αλέξανδρος ὁ
Φιλίππου. ΜΙ. Νὴ Δία ἐνδοξοὶ γε ἀμφότεροι. Ἀλλὰ
περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. Περὶ προεδρίας· φησὶ
γάρ τις ἀμείνων γεγενῆσθαι τραίηγός ἐμῷ· ἐγὼ δὲ,
ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, ἔχῃ τήτου μόνον, ἀλλὰ πάν-
των χεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημι διενεῖκεῖν τὰ πολέμια.
ΜΙ. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. Σὺ δὲ πρῶ-
τος, ὦ Λίβυ, λείβε.

2. ΑΝ. Ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μίνως ἀνάμην, ὅτι ἐν-
θαῦθα καὶ τὴν Ελλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥς ἐξέ ταύτη
πλέον ἔτος ἐνέγκαιτό με. Φημι δὲ τέτθες μάλισα
ἐπαίνω ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὸ μὴδ' ἐν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὁμῶς
ἐπὶ

ἔπι μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περι-
βαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δοξάντες ἀρχῆς. Ἐγὼ γοῦν
μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ὁ εἰς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον
ὑπαρχῶν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἄρισ-
τι κριθεὶς καὶ τοὺς γε ἁ Κελτίβηρας εἶλον, καὶ ἁ Γαλατῶν
ἐκράτησα τῶν Εσπερίων καὶ ἁ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερ-
βάς, ἁ τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαντα κατέδραμον καὶ
ἀναστάντες ἐποίησα τοσαύτας πόλεις καὶ τὴν πεδινήν
Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην καὶ μέχρι τῶν προασείων τῆς
πρὸς ἡμᾶς πόλεως ἦλθον καὶ τοσούτους ἀπέκλεινα μιᾶς
ἡμέρας, ὥς τε τὰς διακτυλίσας αὐτῶν μεδίμοις ἀπομερῆ-
σαι, καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρῶσαι νεκροῖς. Καὶ ταῦτα
πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἀμμωνῶν υἱὸς ὀνομαζόμενος,
ἔτε Θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς
διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγῶν
τε τοῖς συνετωγῆτοισι ἀντιεξελαζόμενος, καὶ στρατιώταις

¹ Ἐπὶ μέγα] Subaud. χώρον.

² Εἰς τὴν Ἰβηρίαν] V. Liv. lib. xxi. c. v.

³ Τῷ ἀδελφῷ] Asdrubale, Amilcaris genero, sub quo Impe-
ratore triennio meruit. Liv. lib. xxi, c. iv.

⁴ Κελτίβηρας] Ad Iberum Hisp. fluv. populos. Cogn.

⁵ Γαλατῶν] Gallia Transalpinæ incolæ erant; quæ enim Ro-
manis Gallia, Græcis Γαλατία appellatur, & ἰσπερία Γαλατία,
ut à Galatiâ Asiaticâ (cujus incolæ hujus ἀποικοι) distinguatur.

⁶ Τὰ μεγάλα ὄρη] Alpes. Vid. Liv. lib. xxi. xxii. xxiii,
ubi omnia videre est quæ sequuntur.

⁷ Περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαντα] Elliptica est oratio, pro ἅπαντα
τὰ χωρία τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ὄντα.

⁸ Οὐτε Ἀμμωνῶν, ὅς.] Hæc omnia Alexander. Vid. Just.
lib. xi.

τοῖς μαχιμωιάτοις συμπλεκόμε⁹. οὐ Μήδους καὶ
 Ἀρμενίως καλῶνιζόμεν⁹ ὑποφεύδοντας, πρὶν διασκέιν
 τινά, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόσας εὐθὺ τὴν
 νίκην.

3. Ἀλέξανδρ⁹ δὲ, παρρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν,
 ᾗξῃσε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρυσάμεν⁹ τῇ τῆς τύχης
 ὁρμῇ· ἐπεὶ δ' ἔν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνον Δα-
 ρεῖον ⁷ ἐν Ἰσσω τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἀποσας τῶν
 πατρώων, προσκυνεῖσθαι ᾗξίε, ⁸ καὶ δίαίαν τὴν Μηδικὴν
 μέδωτήσεν ἑαυτόν, καὶ ἐμιαφώνει ἐν τοῖς συμποσίοις
⁹ τὰς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ· Ἐγὼ δὲ
 ᾗρξα ἐπίσης τῆς παλρίδ⁹· καὶ ⁹ ἐπειδὴ μετεπέμπετο
 τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λι-
 βύης, ταχέως ὑπήκῃσα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέσχον·
 καὶ καλαδικασθεὶς ἤνεκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. Καὶ
 ταῦτ' ἐπραξα, βάρβαρ⁹ ὦν, καὶ ἀπαίδευτ⁹ παιδείας
 τῆς Ἑλληνικῆς, ¹ καὶ ὅτε Ὀμηρον, ὥσπερ ἔστ⁹, ραψωδῶν

⁷ Ἐν Ἰσσω, [Ἑρ.] Ihsus urbs Ciliciæ, (ubi Alex. Darium vi-
 cit, ideoque Nicopolis ab eo dicta est) Arbela Persiæ civitas. V.
 Diod. Sic. lib. xvii.

⁸ Δίαίαν τὴν Μηδικήν, [Ἑρ.] Vid. Diod. Sic. lib. xii. Liv.
 l. ix.

⁹ Τὰς φίλους] Cliti cædem tangit.

⁹ Ἐπειδὴ μετεπέμπετο] V. Liv. lib. 30. cap. xx.

¹ Καὶ οὗτε Ὀμηρον] Ἐφώνει Ἀλέξανδρ⁹ μέγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ
 στόμα⁹ προφέρειν τὴν Ἰλιάδα. Schol.

ἄτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς μόνῃ δὲ τῇ
φυσεὶ αἰσθη χρῆσάμεν. Ταῦτά ἐστιν, ἄξι' Ἀλεξάν-
δρ' ἀμείνων φημί εἶναι· εἰ δ' ἐς καλλίων ἔτοςί, διότι
διαδῶματι τὴν κεφαλὴν διεδέδελο, Μακεδόσι μὲν ἴσως
καὶ ταῦτα σεμνά· οὐμὴν διὰ τῶν ἀμείνων δόξειεν ἂν
γενναίῃς καὶ στρατηγικῷ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλεον ἢ περ τῇ
τύχῃ κεχρημένῃ. ΜΙ. Ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν
λόγον, οὐδ' ὡς Λίδυν εἰκὸς ἦν, ὑπερ αὐτῷ. Σὺ δέ, ὦ
Ἀλεξάνδρ', τί πρὸς ταῦτα φῆς;

4. ΑΛ. Ἐχρην μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα
οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν
ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ἔτ' Ἀλκιβίου ἐγένετο. Ὅμως δὲ
ὄρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτὸς διήνεκα· ὅς νεὸς ὢν ἔτι, πα-
ρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τετραγαμέ-
νην κατέσχον, καὶ τὰς φονέας τοῦ πατρὸς μετήλθον,
καταφρόνησας τὴν Ἑλλάδα· τῇ Θεβαίων ἀπωλείᾳ
στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροβόνηθεις, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μα-
κεδόνων ἀρχὴν περιεπών, ἀλλὰ πᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ
πατήρ κατέλιπεν· ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν,
καὶ δεινὸν ἡγήσάμεν· εἰ μὴ ἀπάντων κράνησαιμι, ὀλί-

ἢ Οὐτε ὑπ' Ἀριστοτέλει, [Ἔς.] Aristotele præceptore per quin-
quennium Alexander usus est. Vid. Just. lib. xii.

ἢ Οὐδ' ὡς Λίδυν, &c.] Ut qui Barbarus fuerit.

ἢ Ἀρχὴν τετραγαμένην] Vid. Q. Curt. lib. 2.

ἢ Τῇ Θεβαίων ἀπωλείᾳ] Vid. Diod. Sic. lib. xvi. ubi videre
est omnia quæ sequuntur.

γους ἄλων, ἐπέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ περ ὁ Γρα-
νικῶ ἐκράτησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν,
καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ἕλως τὰ ἐν πασὶν αἰεὶ χεί-
ρῳ μένος, ἦλθον ἐπὶ Ἰσσοῦ, ἐνθα Δαρείος ὑπέμεινε, μυ-
ριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄλων.

5. Καὶ τὸ ἀπὸ τότε, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους
ὑμῖν νεκρὸς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψεν. Φησὶ γὰρ
ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκαρῶ,
ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τὰς πολλὰς αὐτῶν δια-
πλεῦσαι. Καὶ ταῦτα δὲ ἐπρατίοντο αὐτὸς προκινδυ-
νεύων, καὶ τήρῳσκεσθαι ἀξιών. Καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ
ἐν Τόρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοισι διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ
μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποίησάμην
τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ ἑπὶ Πάρον
ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ ἐκ εὐκαταφρονήτης ἀνδραί,
ὑπερβὰς τὸν Τάγκαιν, ἐνίκησα, μεγάλη ἵππομαχία·
καὶ τὰς φίλας εὖ ἐποίησα, καὶ τὰς ἐχθροὺς ἡμυνάμην.
Εἰ δὲ καὶ Θεοὶ ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγχύεσθαι
ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέλει τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτάν
τι πεισεύσαντες περὶ ἐμῷ.

6. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέ-
θανον·

⁶ Γρανικῶ] Bithyniae fluvio.

⁷ Πάρον] Indiae regem.

θανόν· ὅτος δὲ ἐν φυγῇ ὦν⁸ παρὰ Προυσία τῷ Βι-
θυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανηγότατον καὶ ὠμότατον
ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἔω λεγεῖν, ὅτι
οὐκ ἰσχυρί, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισ·⁹ νόμι-
μον δέ, ἢ προφανές, ἐστίν. Ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδισε τὴν
τρυφὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίησεν¹⁰ ἐν Καπύῃ
ἐταίραις συνῶν, καὶ τὰς τοῦ πολέμου καιρὸς ὁ Σαυμάσιος
καθηδυπαθῶν. Ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ ἐσπέρια
δόξας, ἐπὶ τὴν ἔω μάλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἐπρα-
ξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ
μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενον¹¹; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα
ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσονται ἤδη, καὶ δευπώτην
ὁμολοσοῦντα Εἰρηκα. σὺ δέ, ὦ Μίνως, δικάζεις.
ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7. ΣΚ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμὲ ἀκρόσῃς. ΜΙ.
Τί γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς; ΣΚ.¹² Ἰτα-
λιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα,

⁸ Παρὰ Προυσία] Bithyniæ regi, ad quem Annib. à Romanis victus se receperat; cæteram postea à Romanis postulatus, & Prusias fidem suspectam habens, hausto, quod inclusum annulo gestabat, veneno se confecit. Vid. Liv. lib. 39. c. 51.

⁹ Νόμιμον δέ, &c.] Subaud. ἐποίησε.

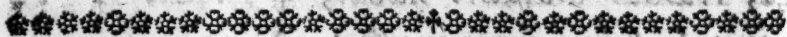
¹⁰ Ἐν Καπύῃ] Vid. Liv. lib. 23. c. 17.

¹¹ Τὰ μέχρι Γαδείρων] Subaud. χώρα & ἐκτεταμένον.

¹² Σκηπίων Ἰταλιώτης] Scipio Africanus major.

¹³ Ο καθελὼν Καρχηδόνα] Καθελὼν hîc significat, vici, expugna-

καὶ κρατήσας Λεύων μεγάλας μάχαις. ΜΙ. Τί οὖν
καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚ. Αλεξάνδρου μὲν ἦτλων εἶναι, τοῦ δ'
Ἀννίβη ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυλεῖν
καταναγκάσας ἀτίμως· πῶς ἂν ἐκ ἀναίσχυτος ἔτος,
ὃς πρὸς Αλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃς ἔδῃ Σκηπτίων ἐγὼ,
ὃ νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; ΜΙ. Νῆ
Δί' εὐνόμενα φῆς, ὃ Σκηπτίων. Ὡς πρῶτον μὲν
κεκρίσθω Αλέξανδρον· μετ' αὐτὸν δὲ, σὺ· εἴτα, εἰ
δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβης, ὃς ἔτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

DIALOG. XI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΤΙ τῆτο, ὦ Αλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ. Ὅρας, ὦ Διόγενες; εἰ
παράδοξον δὲ, εἰ ἀνθρωπῶν ὥν ἀπέθανον. ΔΙ.

vi, non *delevi*, quod volunt Interpretes. Scipio enim de quo
hunc agitur, Carthaginem tantum expugnavit; Vid. Liv. 26. de-
levit Africanus junior.

⁴ Καὶ φυλεῖν, &c.] Vid. Liv. lib. 30. c. 35. quinetiam in ca-
pite trigesimo septimo ejusdem libri dicit, sunt qui Annibalem ex
acie ad mare pervenisse, inde præparatâ nave ad regem Antio-
chum extemplo profectum tradant; postulantique ante omnia Sci-
pioni, ut *Annibal sibi tradere*ur, responsum esse. *Annibalem in*
Africa non esse.

[Οὐκοῦν

⁵ Οὐκοῦν ὁ Αμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδὴ· οὐ γὰρ αὖ ἐτεθνήκειν Αμμων ὢν. ΔΙ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ολυμπιάδος ὁμοίᾳ ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἴτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατήσθαι, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι· ΑΛ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σὺ· νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι ἔθεν ὕμεις αὐτὴν ἢ μήτηρ, ἔτε αἱ τῶν Αμμωνίων προφῆται ἐλέγον. ΔΙ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἀχρηστὸν σοι, ὦ Αλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπλησσαν Θεὸν εἶναι σε νομίζοντες.

2. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί νιν τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; ΑΛ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενης. Οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαι τι περὶ αὐτῆς ἢ τῷτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων ⁶ Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. Πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενης; ΔΙ. ⁷ Τί γὰρ

⁵ Οὐκοῦν ὁ Αμμων, &c.] Olympias mater Alexand. viro suo Philippo confessa fuerat se Alexand. non ex eo, sed ex serpente ingentis magnitudinis concepisse. Quā ex causā Olympiadem, velut stupri compertam, repudio dimisit. Alexander igitur cupiens originem divinitatis acquirere, simul & matrem infamia liberare, ad Iovem Hammonem pergit, & per praemissos subornat amicitias quid sibi responderi velit. Ingredientem templum statim antistites ut Hammonis filium salutant. Justin. lib. XI. c. 11.

⁶ Περδίκκα] Vid. Diod. Sic. lib. 19.

⁷ Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Ellipsis est, quam sic supple, τί γὰρ ἄλλο ἐγέλασσα, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην.

ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτί σε πα-
ρειληφότες τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προσάτην αἰ-
ρούμενοι, καὶ γρατῆγον ἐπὶ τὰς βαρβάρους, ἐποίοι δὲ καὶ
τοῖς δώδεκα Θεοῖς παρασθέντες, καὶ νεὼς οἰκοδομοῦμενοι,
καὶ θύοντες ὡς δράκοντι. οὐδὲν γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδὲν οὐκ ἔστιν

3. Ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;
ΑΛ. Ἐπεὶ ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι, τρίτην ταύτην ἡμέραν
ὑπὸ σκηνῇ δὲ Πτολεμαῖοι οὐκ ὑπασπιστής, ἢν πολλὴ
ἀγάπη σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσίν,
ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγόν με, θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοί-
μην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙ. Μὴ γελάσω ὦ
Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ᾧ ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπί-
ζοντα Ἀνθεῖν, ἢ Οσιριν γενέσθαι; πολλὰ ἄλλα
ταῦτα μὲν ᾧ θεῖοτατε, μὴ ἐλπίσης. Οὐ γὰρ θέμις
ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην,
καὶ ἐς τὸν εἶσω τοῦ σομίτη παρελθόντων· καὶ γὰρ ἀμει-
λὴς ὁ Αἰακός· καὶ δὲ ὁ Κέρκερος εὐκαλαφρόνητι.

* Καὶ τοῖς δώδεκα Θεοῖς.] Diis majorum Gentium, quos huic
disticho inseruit Ennius.

Juno, Vesta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars,
Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

* Τῶν ἐν ποσίν] Periphrastica locutio pro τῶν παρόντων.

* Ες Αἴγυπτον] Vid. Diod. Sic. lib. 18.

* Ἀνθεῖν ἢ Οσιριν] Duos apud Aegyptios Deos, quorum alter
canis formā, alter bovis colebatur. V. Diod. Sic. lib. 1.

* Ες τὸν εἶσω.] Sub. τόπον.

4. Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέ-
ρεις ὅπου ἂν ἐννοήσῃς ὅσῃν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπο-
λιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ
σατραπάς, καὶ χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα,
καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ
τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, δια-
δεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμ-
πεπορημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην
ἰούλα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σο-
φὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι
τὰ παρὰ τῆς τύχης;

5. ΑΛ. Σοφὸς, ἀπάντων ἐκεῖν^α κολάκων ἐπίριπ-
τότα^α ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέ-
ναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέσελλεν· ὡς
δὲ κατεχρητό^α με τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ, θω-
πεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν εἰς τὸ κάλλ^α, ὡς καὶ
τῷτο μέρ^α ὃν· τὰς αὖθις, ἄρτι δ' εἰς τὰς πράξεις, καὶ
τὸν πλούτον· καὶ γὰρ αὖ καὶ τῷτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ'
εἶναι, ὡς μὴ ἀισχύνοιτο καὶ αὐτοὶ λαμβάνων· γόης, ὦ
Διόφενες, ἄνθρωπ^α, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τῷτό
γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς
ἐπὶ μεγίστοις αἰσθοῖς, ἃ κατηριθμήσω μικρῶ γε ἐμ-
προσθεν.

Ἰ Τὰς αὖθις] Nota Emphasim articuli τοῦ ἀγαθοῦ signif. bonum,
τὸ ἀγαθὸν summum bonum.

6. ΔΙ.

6. ΔΙ. Ἄλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἀλλ' γάρ σοι τῆς
λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνλαύθα γε ἐλλέβορος ἔ-
φύεται, σὶ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χαλρὸν ἐπισπα-
σαμεν· πῖε, καὶ αὖθις πῖε, καὶ πολλακίς· οὕτω
γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστέλης ἀγαθοῖς ἀνιῶμε-
ν. Καὶ γὰρ καὶ ⁴Κλείταν ἐκείνῳ ὤρω, καὶ Καλ-
λισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σε ὁρμώντας, ὡς δια-
σπασαίντο, καὶ ἀμυναίντο σε ⁵ὧν ἑδράσας αὐτοί.
Ὡς ἐπὶ τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε· καὶ πῖνε πολλακίς,
ὡς εἶπεν.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΝΥΝ μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, ἔκ' ἂν ἔξαρν' ὀνόμοιο
μὴ ἔκ' ἐμὸς υἱὸς εἶναι· ἔκ' γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμ-
μωνός γε ὦν. ΑΛ. Οὐδ' αὐτὸς ἡγόμην, ὦ πατήρ, ὡς
Φιλίππε τέ Ἀμύντα υἱὸς εἶμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ

⁴ Κλείτον καὶ Καλλισθένη] Clitum interfecit Alexand., quod Phi-
lippi memoriam tueretur, & patrem plus quam filium laudaret;
Callisthenem vero, quod illum pro Deo habere recusaverit. Vid.
Just. lib. xii.

⁵ Ὡν ἑδράσας αὐτούς] Ellip. pro ὑπὲρ ἐκείνων τῶν ἑδράσας
αὐτούς.

μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενοι εἶναι. ΦΙ. Πῶς λείεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρῆχαιν σεαυτὸν ἐξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. Οὐ τῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάησαν με, καὶ εἰδείς ἐτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι Θεῷ μάχεσθαι· ὥς ῥᾶον ἐκράτων αὐτῶν.

2. ΦΙ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὅς δειλοῖς αἰὲ συνηνεχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, ⁶ καὶ γέρρα οἰσύναι προβεβλημένοις; ⁷ Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ⁸ ὀπλιτικόν, καὶ τὴν Θετταλικὴν ἵππον, καὶ τὴν Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικόν, ἢ Θράκας, ἢ Ἰλλυριεύς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Καλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἄβρων, ἐκ οἷσθα ὡς πρὸ σοῦ μύριοι; ⁹ μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, ἐπ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ, πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων;

⁶ Καὶ γέρρα] Περσικὰ μὲν ἐστὶν ὄπλα κυρίως τὰ γέρρα. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερματίνον, εἴτε καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. Schol.

⁷ Ἑλλήνων] Quæ de Philipppo sequuntur, videre est in Diod. Sic. lib. xvii.

⁸ Ὀπλιτικόν] Post ὀπλιτικόν & πελτασικόν subauditur πλῆθος vel στρατεύμα.

⁹ Μετὰ Κλεάρχου] Vid. Diod. Sic. lib. 14. & Ξενοφ. Κύρου ἡγεμ. lib. i.

3. ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ
 Ἰνδῶν ἐλέφαντες, καὶ εὐκαταφρόνητόν τι ἔρπον^ο καὶ
 ὅμως καὶ διασῆσας αὐτὸς, καὶ ἐκ προδοσίαις ὠνύμενοι^ο
 τὰς νίκας, ἐκράτην αὐτῶν^ο ἐδ' ἐπιώρκησα πώπολε, ἢ
 ὑποσχόμενοι^ο ἐφεισάμην, ἢ ἄπισον ἐπραξά τι τοῦ νι-
 κᾶν ἔνεκα^ο καὶ τὸς Ἕλληνας δὲ, τὸς μὲν ἀναιμωτὶ
 παρέλαβον, ἢ Θεβαίους δὲ ἴσως ἀκύνεις ὅπως μετῆλθον.
 ΦΙ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ
 μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνῶν^ο
 ἐφόνευσας, ὅτι^ο με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι
 ἐτόλμησε^ο

4. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καὶ αἰ-
 λῶν, κάνδυν, ὡς φασὶ, μελενέδους, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθει
 καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀν-
 δρῶν ἡξίεις^ο καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμίμῃ^ο τὰ

^ο Καὶ ὅμως, [Sc.] Tangit patris cauponium, de quo Demosth. & alii. Bourdel.

^ο Θεβαίους δὲ] Thebanis Alexander bellum ideo intulit, quod cum aliis Græciæ civitatibus ab eo Perficum bellum aggressuro defecerant, nec postea precibus nec deprecatione usi sunt: itaque vidui gravissima quæque supplicia miserrimæ captivitatis experti sunt. Just. lib. 11. Vid. & Diod. Sic. lib. 17.

^ο Με πρὸς τὰς σὰς πράξεις] Hoc modo dixisse Ciceronem observat Gronovius, Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyfiæ comparetur; & Justinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles; nullus tamen fortuna Candaui comparandus.

^ο Τὰ τῶν νενηχημένων] Subaud. ἔθνη.

τῶν νενικημένων· ἐγὼ γὰρ λείβειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας
 ἄλυσσι συγκατακλείων· πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γὰρ
 μὴς τοιούτης γαμῶν, καὶ Ἡφαισίωνα ὑπεράλαπῶν· ἐν
 ἐπὶ ἤνεστα μόνον ἀκῆσας, ὅτι ἀπέσχετο τῆς τοῦ Δαρείου
 γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυ-
 γατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικά γὰρ ταῦτα.

5. ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, ἐκ ἐπαινεῖς,
 καὶ τὸ ἑν Οἰξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι⁷ εἰς τὸ

* Λέγουσι συγκατακλείων, [Ἑ.]. Ad Lyfimachum Agathoclis F.
 respicit, qui virtutis & philosophiæ palmam inter cæteros tulit. Ad
 hunc autem modum se habet historia: Alex. Callisthenem philoso-
 phum, quod cum adorare recusaverat, abscissis auribus, naso, labiisque
 deforme ac miserandum spectaculum reddidit, & cum cane in cavea
 clausum ad metum cæterorum circumtulit: tunc Lyfimachus (audire
 Callisthenem, & præcepta ab eo virtutis accipere solitus) misertus
 tanti viri, venenum ei in remedia calamitatum dedit. Quod tam egre
 tulit Alexander, ut eum leoni ferocissimo objici juberet. Justin. lib.
 XV. ubi & plura: γάμους δὲ τοιούτους respicit ad captivas mu-
 lieres ab eo in matrimonium receptas; Justinus enim de Statira
 in matrimonium receptâ loquens, vocat crimen regis; Arrianus au-
 tem in 4 lib. de Alexandri Expedit. de Rhoxane Oxyartis filia lo-
 quens, scribit, Alexandrum ejus amore captum, nihilominus tamen contu-
 meliam, utpote captivæ, inferre noluisse, matrimonio autem dedignatum
 non fuisse. Quod quidem Alexandri factum laude potius quam repre-
 hensione dignum censuerim. Vid. Epit. Arriani de Alex. Exped.
 Diodoro Siculo annexam.

⁵ Τῆς τοῦ Δαρείου, [Ἑ.]. Vid. Diod. Sic. lib. 17.

⁶ Ἐν Οἰξυδράκαις] Indiæ gens erant Oxydracæ. Vid. Diod.
 lib. 16.

⁷ Εἰς τὸ, [Ἑ.]. Subaudi, Χόριον.

ἐν τῷ τοῦ τείχεος, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα· ΦΙ.
 Οὐκ ἐπαινεῖς τῷτο, ὦ Αλέξανδρε· αὐχὸς ὅτι μὴ καλὸν
 εἶναι αἶμαι καὶ τὴν ῥώσκειν ποιεῖ τὸν βασιλέα, καὶ προ-
 κινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοὶ τοιοῦτο ἥκιστα
 συνέφερε· Θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε πτωθεῖς
 καὶ βλέποίεν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον
 αἵματι ρέομενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα
 γέλως ἦν τοῖς ὄρωσι· καὶ ὁ Αἰμῶν γῆρας, καὶ ψευδομαν-
 τισ ἠλέει· καὶ οἱ προφῆται, κόλακες· Ἡ τίς ἐκ
 ἂν ἐλέασεν ὄρων τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχῶντα,
 δέομενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὥστε ἦδη
 τέθνηκας, οὐκ αἰεὶ πολλὰς εἶναι τοῖς τὴν προσποίησιν
 ἐκείνῃ ἐπικερταμύνας, ὄρωντας τὸν νεκρὸν τοῦ Θεοῦ ἐκ-
 τράδην κείμενον, μυδῶντα ἦδη, καὶ ἐξωδηκῶτα, κατὰ
 νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χερσὶμον
 ὁ ἔφη, Αλέξανδρε, τὸ διὰ τῷτο κραεῖν ῥαδίως, πολὺ
 σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθωμένων. Πᾶν γὰρ
 ἐδόκει ἐνδεὲς, ὑπὸ Θεῷ γίνεσθαι δεκτὸν.

6. ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονέσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ
 ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐκἀμιλλον τεθείασί με
 καίτοι τὴν Ἄσπρον ἐκείνην, καὶ ἑτέρῃ ἐκείνων λα-
 βόντες, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙ. Ὅρα, ὅτι
 ταῦτα ὡς υἱὸς Αἰμῶν λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διο-

* Ἀσπρον] Petra apud Indos mira asperitatis & altitudinis, Just.
 lib. 12. Vid. & Diod. Sic. lib. 17.

νύσω παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ ἐκ αἰσχύνῃ, ὦ Αἰ-
ξάνδρῃ, εἰδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν,
καὶ αὐτῆς ἥδη νεκρὸς ὢν.

ΔΙΑΛΟΓ. XIII.
ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑἰΑΚΟΥ, ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ,
ΕΜΠΕΔΟΚΛΟΥΣ, καὶ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΠΡΟΣ τοῦ Πλέτωνος, ὦ Αἰακέ, περήνησαί μοι
τὰ ἐν ἄδου πάγια. Αἰ. Οὐ γάρ διον, ὦ Μένιππε,
ἅπαντα ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη μάθανε. Οὔτεσι
μὲν ὅτι Κέρκερός ἐστιν οἶσθα καὶ τὸν πορθμέα τῆτον,
ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέ-
θοντα ἥδη ἐώρακας ἐσιών. ΜΕ. Οἶδα ταῦτα, καὶ
σέ ὅτι πυλωρεῖς καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Βρινῶς
τούς δ' ἀνθρώπους μοι τὴς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα
τὴς ἐπισήμους αὐτῶν. Αἰ. Οὐτὸ μὲν Αἰαμένωνι
ἔτο. δ' Ἀχιλλεύς· οὐτὸ δὲ Ἰδομενεὺς πλοῖόν
ἐπέλα Οδυσσεύς· εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι
ἔτι τῶν Εὐκλῆων.

2. ΜΕ. Βαβαί. Ὁμηρε, οἷά σοι τῶν ραψωδιῶν
τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἄμυρφα,
κονίς

κόνις πάντα, καὶ λῆρ' πολὺς· ἀμειννά ὡς ἀληθῶς
 κάρηνα. Οὐτ' δὲ Κροῖστος· καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδα-
 νάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τέτθς, Μίδας· ἐκεῖν' δὲ Ξέρξης.
 ΜΕ. Εἴτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε· ξευ-
 νῦντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν πλεῖν
 ἐπιθυμῶντα; οἷ' δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδα-
 νάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης
 ἐπίτρεψον. Αἰ. Μηδαμῶς. Διαθρυφεῖς γὰρ αὐτῷ
 τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕ. Οὐκὲν ἀλλὰ προσπ-
 τύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι.

3. Αἰ. Βέλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τὲς σοφές; ΜΕ. Νὴ
 Δία γε. Αἰ. Πρῶτος ἔτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἔστι.
 ΜΕ. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε, ἡ Ἀπολλον, ἢ ὅ, τι αὐ

* Ἀμειννά, ἔσ.] Ad Hom. locum respexit, Od. κ'. v. 521.

Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκρῶν ἀμειννά κάρηνα. Græc.

* Ζευγῦντα μὲν τὸν, ἔσ.] Vid. Herod. lib. 7. & Juv. Sat. X.
Ille tamen qualis rediit Salamine relictâ.

In Corum atque Eurum solitus sævire flagellis

Barbarus, Æolio nunquam hoc in carcere passos,

Ipsam compedibus qui vincerat Ennosigæum?

* Ὁ Εὐφορβε, ἔσ.] Allusum est ad Pythagoræ dogma περὶ τῆς
 μετεμψυχώσεως. Pythagoras enim dixit se primo fuisse Ætha-
 lidem, deinde Euphorbum, postea Hermotimum, quarto Pyr-
 rhum, Delium piscatorem, postremo Pythagoram. Cur autem
 & Apollinem dicat Menippus hoc in causâ est, scilicet quod di-
 scipuli ejus propter formam venustissimam pro Apolline illum ha-
 buerint. Vid. Diog. Lært. lib. 8. & Ælian. qui in Var. Hist.
 lib. 11. Ἀριστοτέλης λέγει ὑπὸ τῶν Κροτωνιάτῶν τὸν Πυθαγόραν
 Ἀπόλλωνα ὑπερέβριον προσαγορεύεσθαι.

* Ἡ ὅ, τι αὐ ἐθέλης] Integre, καθ' ὅ, τι αὐ ἐθέλης ὄνομα κα-
 λείσθαι.

ἐθέλης.

ἐθέλης. ΠΥ. Νῆ, καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕ. Οὐκ
 ἔτι ³ χρυσοῦς ὁ μηρός ἐσί σοι; ΠΥ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ
 φέρε ἰδω εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕ. Κυά-
 μης, ὦ γαθέ· ⁴ ὥστε καὶ τῷτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥ.
 Δὸς μόνον· ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόμαλα. ἔμαθον γάρ,
⁵ ὡς καὶ ἐν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.

4. ΑΙ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Εξηκесίδης, καὶ Θαλῆς
 ἐκεῖν· καὶ παρ' αὐτὲς Πιττακός, καὶ οἱ ἄλλοι· ⁶ ἑπτὰ

³ Χρυσοῦς ὁ μηρός] De aureo femore Pythagoræ meminit Luci-
 anus in alio Dialogo, cui titulus *Vitarum Audio*; Iamblichus in
 vit. Pythag. c. 28; nec non & Diog. Laert. λέγεται δὲ αὐτοῦ
 ποτὲ γυμνωθέν· τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. Porphyrius ait id
 eum ostendisse Abaridi Sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum
 esse Apollinem, ut, eo viso, pro certo haberet. Leeds.

⁴ ὥστε οὐ τοῦτο, ἔσ·] E Pythagoræ præceptis erat Ἀπέχεσθε
 κυάμων. De quo Menagius in observat. in lib. 8. Diog. Laertii,
 Multæ, inquit, causæ afferuntur, propter quas Pythagoras fabis absti-
 nendum decreverat; de quibus videndus Lilius Gregorius Giraldus in
 Syntagmate de Pythagoricis Symbolis. Quod vero tot causæ hujusce
 prohibitionis afferantur, id ipsum argumento est veram ignorari. Nec
 mirum; cum hoc præceptum abditum occultumque profanis esse voluerit
 Pythagoras: adeo ut Timæa Pythagorica, cum eam Dionysius cogeret
 id mysterium revelare, ipsa arcanum ne proderet, mordicus sibi linguam
 præcidens, in faciem Tyranni exspuisse dicatur. Rem narrat Iamblich.
 in Vit. Pythag. § Olympiodorus ad Platonis Phædonem.

⁵ ὡς καὶ ἐν, ἔσ·] Alludit ad hunc versum,

Ἰσον τοι κύαμος τρώσειν κεφαλὰς τε τοκήων.

i. e. æquè malum est edere fabas ac parentum capita. Ἐχ·σι
 subauditur.

⁶ ἑπτὰ δὲ πάντες] Septem Græciæ Sapientes.

δὲ πάντες εἰσὶν, ὥς ὁρᾷ. ΜΕ. Ἄλυστοι ἔστοι, ὦ Αἰακέ, μόντοι, καὶ παιδοὶ τῶν ἄλλων. Ὁ δὲ σποδὺ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὃ ταῖς φλυαίαις ὅλον ἐξηνθηκώς, τίς ἐστίν; Αἰ. Ἐμπεδόκλης, ὃ Μένιππε, ἡμίφθορος ἀπὸ τῆς Αἴτης παρών. ΜΕ. Ὁ χαλκόπτε βέλτισε, τί παθὼν σαυτόν ἐς τὰς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜ. Μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε. ΜΕ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐτὰς κρηπίσιν ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἑδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν ἐφαράδης γὰρ τεθνεώς. Ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακέ, πῶς ποτε ἄρά ἐσι; Αἰ. Μετὰ Νέσσορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖ· ληρεῖ τὰ πολλὰ. ΜΕ. Ὅμως ἐξουλόμην ἰδεῖν αὐτόν, εἶπε ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. Ὅρας τὸ φαλακρόν; ΜΕ. Ἀπάντες φαλακροὶ εἰσιν· ὥς πάντων ἂν εἴη τὸτο τὸ γνῶρισμα. Αἰ. Τὸν σιμόν λέγῃ. ΜΕ. Καὶ τῶθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

5. ΣΩ. Ἐμέζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τί τὰ ἐν Αθήναις; ΜΕ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι· καὶ τὰ γε σχήματα

⁷ Εμπεδόκλης] Philosophus & Poeta Agrigéntinus, de quo Horatius ad Pisones,

Deus immortalis habet
Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam
Infiluit.

αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλό-
σοφοι μάλα πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας, οἶμαι,
οἷός γε ἦκε παρὰ σοί· Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός·
ὁ μὲν ἀποπνέων μύρεθ, ὁ δὲ τῆς ἐν Σικελίᾳ τυράννης
θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονέ-
σιν; ΜΕ. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος· εἴ τά
γε τοιαῦτα· πάντες ἔν σε θαυμάσιον οἰοῦναι ἄνδρα
γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ
οἶμαι τἀληθὲς λέγειν)· οὐδὲν εἰδότες. ΣΩ. Καὶ
αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνεῖαν
ᾧ οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος εἶναι.

6. ΜΕ. Τίνες δὲ ἔσθ' οἱ εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩ. Χαρ-
μίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κλεινίῳ.
ΜΕ. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν
σαυτῷ τέχνην, καὶ ἐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩ. Τί
γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πρεσβύτοις; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν
κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕ. Μὰ Δί, ἐπὶ τὸν Κροῖ-
σον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων

* Ἀρίστιππος.] Aristippus erat Cyrenacius, Socratis auditor: sed
de voluptate cum Epicuro sensit. Hunc Diogenes, quod Dionysio
aliisque ventris gratiā adularetur, Regium Canem appellavit.
V. D. Laertium in Vit. Aristippi.

* Πλάτων.] Plato erat sectæ Academicæ princeps. De cuius
luxuriâ vid. Theodoret, θεραπευτ. β'. Grævius.

* Οὐδὲν εἰδότες.] Alludit ad id quod fertur Socratem dixisse,
ipsum se nihil scire id unum scire.

* Ο τοῦ Κλεινίου.] Alcibiades.

αὐτῶν· εἶκα γοῦν ἐκ ὀλίγα γελάσειθαι, οἰμωζόντων
αἰθέων. Αἱ. Καγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς
νεκρῶν λάθῃ διαφυγῶν. Τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄφει,
ὦ Μένιππε. ΜΕ. Ἀπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ
Αἰακέ.

ΔΙΑΛΟΓ. XIV.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΜΕΝΙΠΠΟΥ, καὶ ΕΡΜΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

ΑΠΟΔΟΣ, ὦ κατάρραζε, τὰ παρθμία. ΜΕ. Βόα
εἰ τὸτό σοι ἡδίων, ὦ Χάρων. ΧΑ. Ἀπόδος,
φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕ. Οὐκ ἂν
λάβοις παρὰ τῷ μὴ ἔχοντι. ΧΑ. Ἐγὼ δέ τις ὅσο-
λόν μὴ ἔχων; ΜΕ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἐκ οἷδα·
ἐγὼ δέ, ἐκ ἔχω. ΧΑ. Καὶ μὲν ἄρξω σε νῆ τὸν
Πλέτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕ. Καγὼ τῷ
ξύλῳ σὺ πωλιάξαι διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑ. Μάτην
ὅν ἐσὶ πεπλευκῶς τοσούτον πλῆν. ΜΕ. Ὁ Ερμῆς
ὑπὲρ ἐμῶ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

² Εἰ τὸτό σοι ἡδίων] Subaud. ἡ στήλην.

ΕΡ. Νῆ Δία ὀναίμεν, ἢ εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκ-
τίτειν τῶν νεκρῶν. ΧΑ. Οὐκ ἀποσῆσομαί σε. ΜΕ.
Τέτρυγε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, παράμενε·
πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἔν λάβοις; ΧΑ. Σὺ
δ' ἐκ ἡδεις ὡς κομίζεις δέον; ΜΕ. Ἦδειν μὲν, καὶ
εἶχον δέ. Τί ἔν ἐχρῆν διὰ τῆτο μὴ ἀποθανεῖν;
ΧΑ. Μόν[Ⓢ] ἐν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕ.
Οὐ προῖκα, ὦ βέλτισε; καὶ γὰρ ἤνλησα, καὶ τῆς κώ-
πης ἐπελαβόμην, καὶ ἐκ ἐκλαιον μόν[Ⓢ] τῶν ἄλλων ἐπι-
σταῶν. ΧΑ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμῖα· τὸν
ὄβολον ἀποδύναί σε, δεῖ, καὶ γὰρ θέμις ἄλλως γε-
νέσθαι.

3. ΜΕ. Οὐκ ἔν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν βίον.
ΧΑ. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τέτρῳ παρὰ
τῷ Αἰακῷ προσλάβω. ΜΕ. Μὴ ἐνόχλει ἔν. ΧΑ.
Δείξον τί ἐν τῇ πόρῃ ἔχεις. ΜΕ. Θέρμης, εἰ θέ-
λεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑ. Πόθεν τῆτον
ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤλας; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει
παρὰ τὸν πλῆν, τῶν ἐπιβαλῶν ἀπάντων καὶ αἰγελῶν,
καὶ ἐπισκώπων, καὶ μόν[Ⓢ] ἄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων.
ΕΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπάρθμευσας;
ἐλεύθερον ἀκριβοῶς, καὶ δένος αὐτῷ μέλει. Οὗτός ἐστιν

³ Εἰ μέλλω ὑπερεκτίτειν] *Si futurum est ut solvam, vel si solvere
debeam*; μέλλω enim interdum significat *debeo*. Vid. Budæi Comm.
Ling. Græcæ.

ὁ Μένιππος. ΧΑ. *Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ;
 ΜΕ. *Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτις· δις δὲ ἐκ ἂν λάβοις.

DIALOG. XV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, καὶ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΩΚαὶ, ἐπὶ τίνι μεῖα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προ-
 τιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ
 μὲν, * ὦ Σινωπεῦ, ὅτι ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης,
 ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων· καὶ οἴσους δὲ τινὰς ὑπελαγό-
 μιν, καὶ ἄχρι Μιλήτης ἐπέβην, * τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας
 κατ'ατρεφόμεν· καὶ καλὰς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πο-
 λέμοις καρτέρους· † τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Αλικαρνασσῶ

* Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.] Hic aliquid, quod pro sua cuique
 sententiâ licet adicere, eleganter supprimitur; hæc enim sup-
 pressio, quam ἀποσιώπησιν vocant, terrori incutiendo non parùm
 inservit: ut in illo Virg. Æn. 1.

Quos ego—sed motos præstat componere fluctus.

† Ω Σινωπεῦ] Sinopensis dicitur Diogenes, à Sinope, urbe ma-
 ritimâ Paphlagoniæ, ubi natus erat.

* Τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας] Subaud. μέν.

† Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ πρό ὁ sumitur, & vox ἐστὶ subauditur.

μνηλα

ἢ μνήμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἢ ἥλικον ἐκ
ἄλλου νεκρὸς, ἀλλ' ἔδ' ἔτι καὶ κάλλος ἐξησκημένον,
ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθη
σὺ καλλίστου, οἷον ἔδ' νεῶν εὐρη τις ἂν ῥαδίως. Οὐ
δοκῶ σοι δίκαιως ἐπὶ τέτοις μέγα φρονεῖν;

2. ΔΙ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ
τῷ βάρει τῆ τάφου; ΑΥ. Νῆ Δί' ἐπὶ τέτοις. ΔΙ.
Ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε, ἔτε ἡ ἰσχυρὸς ἐτι σοι ἐκείνη,
ἔτε ἡ μορφὴ πᾶρεςιν· εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν
εὐμορφίας περὶ, καὶ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν
κρανίον προτιμηθεῖν ἂν τῷ ἐμῷ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω,
καὶ γυμνά· καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς
ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεισώμεθα.
Ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Αλι-
καρνασσεῦσι μὲν ἴσως· εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτι-
μεῖσθαι πρὸς τὰς ξένας, ὥς δ' ἡ τι μέγα οἰκοδόμημα
αὐτοῖς ἐστὶ. Σὺ δ' ὦ βέλτιστε, ἔχ' ὁρῶ ὅτι τι ἀπο-
λαύεις αὐτοῦ, πολλὴν εἰ μὴ τέτο φῆς, ὅτι μάλλον
ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικαύταις λίθοις πιεζόμενος.

ἢ μνήμα παμμέγεθες] De quo. Aul. Gell. lib. 10. & passim
Poetae.

ἢ ἥλικον] Integre, τηλικαῦτον, ἥλικον.

ἢ εἶεν ἐπιδείκνυσθαι] Verbum ἔμει ἀλλοῖς infiniti modi verbis
additum, sive absolute & per se, sive subauditā voce δυνατός vel
οἶος eleganter pro δύναιται usurpatur.

3. ΜΑΥ.

3. ΜΑΥ. Ἀνόντα ἔν μοι ἐκείνη φάνη; καὶ ἰσότημι· ἴσαι Μαύσωλ· καὶ Διογένης; ΔΙ. Οὐκ ἰσότημι, ὃ γυναιότατι· ἔ γάρ. Μαύσωλ· μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημέν· τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταλείδεται αὐτῷ. Καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τῷ μὲν σώματι· εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, ἐκ οἷδεν· ὁ δὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τέτοιον. Λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῷ καθάλελοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβαιώως, ὑψηλότερον, ὢ Καρῶν ἀνδραποδωδέσσει, τῷ σὺ μνήματι, καὶ ἐν βεβαιωτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

ΔΙΑΛΟΓ. XVI.
ΜΕΝΙΠΠΟΣ, Ἡ ΝΕΚΤΟΜΑΝΤΙΑ.
ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Χαῖρε μέγαθρον, πρόπιλά· δ' ἐξίας ἐμῆς ὡς ἄσμενός σ' ἰσεῖδον, ἐς φάος μολών. Φιλωνίδης.
Οὐ Μένιππος ἔπος ἐστίν ὁ κύων; ἡμεγουν ἄλλοι, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μένιππος ὄλας. Τί δ' αὐτῷ

[Χαῖρε, &c.] Vid. Eurip. Herc. Furens. v. 523.

βέλεται

βέλεται τὸ ἀλλόκοτον τῷ σχήματι, * πῖλος, καὶ κόρα,
καὶ λεοντή; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε, ὦ Μένιππε. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον
ἐπέφηνας ἐν τῇ πόλει. ME. ³ Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα
καὶ σκοτὲ πύλας λιπὼν, ἵν' αἴθης χωρὶς ὤκισαι θεῶν.
ΦΙΛΩ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππον ἡμᾶς ἀποθα-
νόν· καὶ τ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; ME. Οὐκ' ἀλλ'
ἔτ' ἐμπνουν αἴθης μ' ἐδέξατο. ΦΙΛΩ. Τίς δ' ἡ αἰτία
σοι τῆς κακότητος καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας; ME.
Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῷ γυνὴ πλείον. ΦΙΛΩ.
Παῦσαι, μακάριε, τραυδῶν, καὶ λείψωσί πως ἀπλῶς
καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. Τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς
κάτω πορείας ἐδέχθη; ἄλλως γὰρ ἐχ' ἡδεῖά τις, ἐδὲ
ἀσπᾶσιος ἡ ὁδός. ME. * ὦ φιλότης, χρεῖώ με κα-
τήλασεν εἰς αἰδᾶν, ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίῳ Τειρεσίῳ.
ΦΙΛΩ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ παρὰ παιεῖς· ἐ γὰρ ἂν ἔτως
ἐμμέτρως ἐρραφώδεις πρὸς ἄνδρας φίλης. ME. Μὴ
θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδην καὶ Ομήρω
συγγενόμενος, ὡς εἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν καὶ
αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται.

* Πῖλος.] Male reddunt Interpretes *clava*, cum significet *pilus*,
qui nihilo deterius Ulyssis proprius erat, quam Orpeo *lyra*, aut
leonis exuviae Herculi. Causam vero, cur se hisce Menippus in-
duerit, inferius videre est;

³ Ἦκω νεκρῶν.] V. Eurip. Hec. v. 1.

* Ω φιλότης.] V. Hom. Od. λ'. v. 163. Quin & notetur hanc
vocem φιλότης ἀντὶ τῆς προσφιλίας αἰετ' usurpari. Vid. Hesych.

2. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛΩ. Καίνων ἔδιν, ἅλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς ἀρπάζουσιν, ἐπιόρκῃσι, τοκολυφῇσιν, ὀβολοσατῆσιν. ΜΕ. Ἀθλοιοι, καὶ κακοδαίμονες. Οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἑναλχ^ο κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλεουσίων, ἅ, μα τὸν Κέρβερον, ὑδεμία μηχανὴ τῆ διαφυγεῖν αὐτῆς. ΦΙΛΩ. Τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕ. Νὴ Δία καὶ πολλὰ. Ἀλλ' ἔδემις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, ἔδ' ἐτὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράφεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ Ραδαμάνθυος. ΦΙΛΩ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τῷ Διὶ, μὴ φθονήσης τῶν λόφων φίλῳ ἀνδρί· πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς, τὰ τ' ἄλλα καὶ ὅ πρὸς μεμνημένον. ΜΕ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάτεις τῷπιταγμα, καὶ ὅ πάντῃ ἀσφαλές· πλὴν ἄλλὰ σὺ γε ἔνεκα τολμητέον. Ἐδοξε δὴ τῆς πλεουσίας τέτῃς, καὶ πολυχρημάτης, τὸ χρυσίον κατὰ κλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας. ΦΙΛΩ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ γαθε, τὰ δεδομένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἅ μάλισ' ἂν ἡδέως ἀκῶσαιμί σοι. ἦ τις

⁵ Ἀλλ' ἴα καὶ πρὸ τῆς] Integre, ἀλλὰ τὰ ποιοῦσιν, οἷα καὶ πρὸ τῆς πόλεως.

⁶ Πρὸς μεμνημένον] Eleusiniis scilicet sacris, quæ in honorem Cereris agebantur, eâ solennitate, ut teste Athenæo κατ' ἐξοχὴν Μυστήρια dicerentur. In his sacris, usque adeo cautum fuit, ne in vulgus emanarent Mystéria, ut hâc in parte religionem violare summi criminis loco duceretur.

αἰτία

αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας
ἡγεμών; εἰδ' ἐξῆς ἅ τε εἶδες, ἅ τε ἤκησας παρ' αὐτοῖς
εἰπὼς γὰρ δὴ φιλόκαλον οὐτά σε, μηδὲν τῶν ἀξίων
δίας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3. ΜΕ. Ἐπερὶ τῶν καὶ ταῦτά σοι. Τί γάρ ἐν καὶ
παθεῖ τις, ἐπότε φίλῳ ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτα
σοι θείμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ἄβου ὠρμήθην πρὸς
τὴν κατάβασιν. Ἐγὼ γάρ, ἄχρη μὲν ἐν πασιγῇ ἦν
ἀνέμων Ομήρου καὶ Ἡσιόδα πολέμους καὶ εἰσέως διητημένους,
καὶ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἥδη τῶν θεῶν,
εἴτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίαις, καὶ ἀρπαγαῖς καὶ
δικαῖς, καὶ πατέρων ἐξελάσεις καὶ ἀδελφῶν γάμους,
πάντα ταῦτα ἡγάμην εἶναι κατὰ, καὶ ἐπαρέρως ἐκί-
νημην πρὸς αὐτά. Ἐπεὶ δὲ εἴς ἀνδρας τελεῖν ἤρ-
ξαμην, πάλιν αὐτὸ ἐνλαύθα ἤκαον τῶν νόμων, τὰναντία
τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε σα-
σιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. Ἐν μέγαλῃ ἔν καθεῖς ἤκειν
ἀμφιβολία, ὅτε εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἱμαυῷ. Οὔτε
γὰρ τὸς Θεὸς ἂν πόσε ἡγάμην μοιχεύσαι καὶ σασιάζσαι
πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέτων ἐγίνωσ-
κον· ἔτ' ἂν τὸς νομοθέτας τὰναντία τέτοις παραίνεῖν,
εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

⁷ Πατέρων ἐξελάσεις καὶ ἀδελφῶν γάμους.] Hoc ad Jovem & Ju-
nonem respicit, illud ad Jovem & Saturnum.

⁸ Εἰς ἀνδρας τελεῖν] Pro τελεῖσθαι, i. e. τάττεσθαι, ἐγκρίνεσθαι.
Vid. Viger.

4. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τῆς
καλυμένης τέττος φιλοσόφους, εἰχειρίσαι τε ἑμαυτὸν
καὶ δεηθῆναι αὐτῶν ὅτι χρῆσθαι μοι ὅ, τι βέλουτο, καὶ
τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι τῷ βίῃ.
Ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῆειν αὐτοῖς ἐλελήθειν
καὶ ἑμαυτὸν ἐς αὐτοὺς φασί, τὸ πῶρ ἐκ τῆς κατὰ βίαν
ζόμενος· παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλα εὗρισκον ἐπισ-
κοπῶν τὴν ἀλυσίαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα ὥστε μα-
τάχιστα χρυσὴν ἀπέδειξαν ἑτοίγαν τῶν ἰδιωτῶν βίαν.
Ἀμείλει· ὁ μὲν αὐτῶν παρήγει τὸ πᾶν ἡδέσθαι, καὶ
μόνον τέττο· ἐκ παντὸς μέλειναι· τῷτο γὰρ εἶναι τὸ
εὐδαίμων· ὁ δὲ τις ἐμπάλιν, πονεῖν τὰ πᾶν-
τα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναλίσκειν,
ρυπαρῶν, καὶ ἀσχημῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρעσύντα,
καὶ λοιδορούμενον, συνεχές ἐπιρραφῶν τὰ πᾶν
θῆμα· ἐκεῖνα τῷ Ησίοδῳ περὶ τῆς ἀρετῆς ἔφη

χρῆσθαι μοι ὅ, τι.] Integre, πρὸς δ, τι.

Ὁ μὲν αὐτῶν παρήγει τὸ πᾶν ἡδέσθαι.] Epicureus scilicet, aut
Cyreniacus; utraque enim Secta ἡδονικὴ dicebatur. V. Vall.
de Phil. Sect. c. ix.

Ἐκ παντὸς.] Subaudi. τρόπο.

Ὁ δὲ τις ἐμπάλιν.] Hoc ad Cynicos respicit.

τῷ Ησίοδῳ περὶ τῆς ἀρετῆς, &c.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρώτα Θεοὶ προπάροισιν ἔθηκαν

Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρεθι· οἶμος ἐπ' αὐτὴν

καὶ τρυχὸς τὸ πρῶτον· ἔφη δ' εἰς ἄκραν ἵκηται,

Ρηϊδίῃ δ' ἥπειτα πέλει, χαλεπὴ πρὸς ἔσχα.

καὶ

καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ⁴ Ἀλλ' καταφρονεῖν χρημάτων παρεκκελευέτο, καὶ ἀδιάφορον οἶεσθαι τὴν κτήσιν αὐτῶν. ⁵ ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀλγῶν εἶναι καὶ τὸν πλῆτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. Περὶ μὲν γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς ⁶ γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κερά, καὶ τοιῶτόν τινα ὄχλου ὀνομαζῶν ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ⁷ ἦκον ἐναντίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανῆς λόγους ἐπορίζετο, ὥς μὴτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μὴτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότες σαφῶς, ὡς ἔκ' αὖ ποιεῖ θερμὸν τι εἶη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. Ἀτεχνῶς

⁴ Ἀλλ' καταφρονεῖν.] Stoicus. Vossius enim de Stoicâ sectâ—
*Nec mirum si secta hæc sic placuerit gravissimis quibusque, cum nulla
magis animum formet ad contemptum rerum humanarum, & patientiam
in adversis.*

⁵ ὁ δέ τις αὖ πάλιν, &c.] Peripateticus. Aristoteles enim
lib. 1. Ethic. in bonis divitias numerat.

⁶ ὅς γε ἰδέας.] Ad Platonicos respicit; de quorum ideis vid.
Plat. de rep. lib. 6. Quin & Platonici ἀσώματα, mentem scilicet
& spiritum, contra Epicureos statuērunt: quanquam hoc in loco
ad Stoicos per ἀσώματα forsan alluditur, qui *spatium, Tempus,*
ασώματα dixerunt. Vid. Diog. Laert. lib. vii. per ἀτόμους vero
& κερά perstringit Epicurum. Vid. Diog. Laert. lib. x.

⁷ ἦκον ἐναντίων.] Apud Aldi editionem legitur ἀκέρων ἐναντίων:
Unde Doctissimi Amici in mentem à Luciani manu fuisse ἀκέρων
ἐναντίων, *audiens naufragam.* Palmaria sanè conjectura! & quæ
omnibus, qui tantillum elegantiz sapiant, quin non parum arri-
ferit, nullus dubito.

ὃν ἐπασχόν τοῖς νυσαῖσι τέτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν ἐπι-
νεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἐμπαλιν.

5. Ἐτι δὲ πολλῶν τῶτο ἐκείνων ἀτοπώτερον τῆς
γὰρ αὐτὸς τέτῃς εὕρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς
αὐτῶν λόγοις ἐπιδιδέοντες, τῆς γὰρ καταφρονεῖν
παραίνεσθαι χρημάτων, ἐώρων ἀπριξέχομεναι αὐτῶν,
καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῶ παιδεύον-
τας, καὶ πάντα ἐνεκα τῶτων ὑπομένοντες· τῆς τε τῇ
δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἐνεκα πάντα ἐπιτηδεύ-
οντες· ἡδοῆς τε αὐτῶν σχεδὸν ἀπάλλας κατηγόρευται,
εἰδὲν δὲ, μόνῃ ταύτῃ προσσηρημένους.

6. Σφαλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μάλ-
λον ἐδυσχεραίνον· πρῶτα παραμυθεύει· ἐμαυτῇ
ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει
διαβεβοημένων, ἀνόντός τε εἰμι, καὶ τάλιηδὲς ἔτι ἀγ-
νοῶν περιέρχομαι. Καί μοι ποτὲ διαγραπὴν τῶν
ἐνεκα ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα εἰλθόντα δεηθῆναι τῶν
τῶν μάλιστ' αὐτῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων.
Ἦκον δ' αὐτῆς ἐπιδείξαι τε καὶ τελεταῖς τισὶν ἀναι-
σθητεῖν τε τῶν ἁδὲ τὰς πόλεις, καὶ κατάειναι, ὃν αὐτῶν βό-
λωνται, ἀσφαλῶς, καὶ οπίσω αὐτῆς ἀναπέμπειν.

* Ζωροάστρ. v] In fragmentis Berosi Chaldaei legitur, Zoroastrem
Persam fuisse Cham Noë F. hujus meminerunt Plato, Plut. & alii.
Cognatus.

Ἄριστον ἔν ἡγήμεν εἶναι παρὰ τινος τέτων διαπρα-
 ξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθούσα παρὰ Τειρεσίαν τὸν
 Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτῆς, ἅτε μάντεως καὶ σοφῆς,
 τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὅν τις ἔλοιτο εὖ φροῶν.
 Καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχως ἔπεινον ἐκθῦ
 βαβυλῶν. Ἐλθὼν δὲ, συγγίνομαι τῇ τῶν Καλ-
 δαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πόσιω
 μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθεμένῳ
 τένομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιδροβαρζάνης. δειθεὶς δὲ καὶ κα-
 θεκλειόσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτῆς, ἐφ' ὅτῳ βούλοιο
 μισθῷ, καθηγήσασθαι μοι τῆς οὐδῆς.

7. Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμέρας
 ἑννέα καὶ εἰκοσιν, ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλθε, κατὰ-
 γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔσθην, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν
 ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς ἔσφοδρα κα-
 τήκον. Ὡς περ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι
 κηρύκων, ἐπιτρέχόν τι καὶ ἀσαφές ἐφθέγγετο. Πλὴν

Ὡς εἶχον τάχους] Hic observatum velim elegantem τῷ ἔχω
 usum cum gen. casu & adverbis ὡς ἔτως, εὖ, &c. ut ἔτως ἔχω
 τῆς γνώμης, ὅς τις sententia sum, ὡς, ἕκαστος ἐταμιόνητος ἢ βελήσεως
 ἔσχε, ut quisque paratus aut animatus fuerit, εὖ ἔχων τῆς γνώμης,
 καὶ βόρῃ καλῶς. Vid. Viger. — Sed in his omnibus verbum ἐλκε-
 τικῶς poni videtur, ut εὖ ἔχειν τῆς γνώμης pro ἕνεκα τῆς γνώμης,
 bene se habet quod ad robur attinet, ἔτως ἔχω ἕνεκα τῆς γνώμης, ita
 sum affectus quod ad sententiam attinet.

Ἐπεὶ πρῶτα μὲν, &c.] De hisce ritibus vid. Hom. Od. x' & λ'. &
 Apollon. Argon. lib. 111.

ἀλλ'

ἀλλ' ἔφκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. Μετὰ
 γὰρ τὴν ἐπαυθὴν, τρεῖς ἂν μὲ πρὸς τὸ πρόσωπον ἀπο-
 πλῦσας, ἐπανήει πάλιν, ἔδενά τῶν ἀπαντῶντων προσ-
 βλέπων. Καὶ σίτια μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ
 γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τῷ ² Χοάσπῃ ὕδωρ· εὐνὴ
 δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. Ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς
 προδαιτιότητος, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν ³ Τίγρητα
 πόταμον ἀγαγὼν, ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ
 περιήλυσεν δαδὲ καὶ σκίλλη καὶ ἄλλοις πλείοσιν·
 ἅμα καὶ τὴν ἐπαυθὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας· εἶτα ὅλον
 με καταματεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην
 ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἀπαγιάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς
 εἶχον ἀναποδίζουσα. Καὶ ⁴ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πᾶν
 εἶχομεν.

8. Αὐτὸς μὲν ἔν μαγικὴν τιν' ἔδυσσολήν, τὰ πολ-
 λὰ εἰοικῦσαν τῇ Μηδικῇ. Ἐμὲ δὲ τῆτοις φέρων ἐνε-
 σκεύασε τῷ πύλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέειπε τῇ λύρᾳ.
 Καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις ἔρηται με τένομα, Μί-
 νιππον μὲν μὴ λείπειν, Ηρακλῆα δὲ, ἢ Οδυσσεύα, ἢ

² Χοάσπου] Medorum fluv. cujus aqua ea est dulcedine, ut,
 Teste Herodoto, Persarum Rex non aliam biberet — τῷ μόνου
 πίνει βασιλεὺς, καὶ ἄλλοι ἰδιῶδες ποταμοὶ. Lib. 1. Vid. & Tib.
 lib. 4.

*Nec quā vel Nilus vel regia lympha Chaspi
 Profluit.*

³ Τίγρητα] Afiae fluvium.

⁴ Τὸ λοιπὸν] Subaud. τῆς νυκτὸς μέρος.

Ορφεία. ΦΙΛΩ. Ὡς δὴ τί τῆτο, ὦ Μένιπτε; ἔ
γάρ συνίημι τὴν αἰτίαν ἔτε τῷ σχήματι, ἔτε τῶν
ὀνομάτων. ΜΕ. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τῆτο, καὶ ἔ
παντελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ ἔτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες
ἐς ἄδ' αὖ κατεληλύθεσαν, ἤγειτο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐ
τοῖς, ῥαδίως αὖν τὴν τῷ Αἰακῷ φρενὴν διαλαθεῖν, καὶ
ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον, τραγικῶς
μᾶλα παραπομπόμενον ὑπὸ τῷ σχήματι. Ε. 101

9. Ἦδη δ' ἔν' ὑπέφαινε ἡμέρα, καὶ κατελθούσῃ ἐπὶ
τὸν ποταμὸν, περὶ ἡ ἀναγωγὴν εἰδνόμεθα. Παρε
σκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκραβα,
καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. Ἐμβά
λομενοι ἔν' ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ἔτω δὴ καὶ
αὐτοὶ ἑβαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ
χέουσες· καὶ μέλαι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ πο
ταμῷ· εἴτα δ' ἐσπελεύσαμεν ἐς τὸ ἔλθον, καὶ τὴν
λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. Περαιωθέντες
δὲ καὶ ταύτην, ἀφικνέμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ
ἰλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποθανόντες, ἤγειτο δὲ ὁ Μιθρο
βαρζάνης, βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφά
ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. Ο

⁵ Αναγωγὴν] Ἡ τῶν νηῶν ἑκπλὴς ἀναγωγὴ λέγεται. Schol.

⁶ Βαίνομεν ἀχνύμενοι] V. Hom. Od. λ'. v. 5: ubi videre est & ea quae sequuntur.

⁷ Τὴν λίμνην, ἔς.] Persicum sinum. Vid. Dionys. Περιήγ. v. 981.

δ' εἰς μαρτυρίαν ποσότητος δαδά καιομένην ἔχων, ἐκ ἐπ' ἡραματῶν τῆ φωνῆ, παρμέγεθες δ' οὐκ εἶός τε ἦν ἀνα-
πραγαλῆσαι μονάς τε ὅμας πάλαις ἐπεδοάτο, καὶ Ποικίλ,
καὶ Ἐρμῆας, καὶ νυκτῶν Εὐκρίτην, καὶ ἱππῶν Περσε-
φόνειαν, παραμαχὺς αὐτὰς βαρβαρικὰς ἦναι καὶ ὠσημῆς
δυνάμειας, καὶ πολυσφάλλας. X

10. Εὐθὺς δ' ἡ πᾶντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς
ἐπιδόξης τῆς δαφνῶ ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὕλας τῆ Κερβέρου
πυρρῶν ἡμέσας, καὶ τὰ πρᾶγμα ὑπερκάτηφει ἦν, καὶ
συνθροπὸν δ' ἐδδοῖσεν δ' ὑπὲρθεν ἀναξ ἑνὲν Αἰδῶ-
μεύας. Καλεφαίνετο γὰρ ἡδὴ τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη,
καὶ ἡ Πυριφλεγέθων, καὶ τῆ Πλέτωνος τὰ βασίλεια.
Κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τῶ χύματος, τὴν μὲν Ρα-
δάκινθον εὐρομεν τεθνεῶτα μικρὸν δὲ ὑπὸ τῆ δέξας
ὡς δ' ἡ Κερβέρου ὕλας ἦσε μέντοι, καὶ παρεκίλισε. Ταχύ
καὶ μετὰ πρόσωτον τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη
ὑπὸ τῶ πρῶτος. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἦλθομεν,
ἐκ ποικίλ καὶ ἑρμῆας καὶ νυκτῶν καὶ ἱππῶν καὶ περσεφόνειας
ἐκδοῖσεν, ὅτι.] Vid. Hom. II. v. 61.
τὰ βασίλεια] Subaud. οὐκ ἔστιν. X
τὴν λύραν] Allusum est ad Orpheum, de quo Horat. carm.
lib. III.

Cessit immans tibi blandienti

Janitor aulae

Cerberus; &c. & Virg. Georg. 4.

tenuitque inhians tria Cerberus ora.

180
μικρὸν

μικρὸν μὲν ὑδ' ἐπεραιώθημεν. Ἦν γὰρ ἤδη πληρὴ τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεον. Τραυματῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλῳ, ὁ δὲ τὴν κεφαλῇ, ὁ δὲ ἄλλό τι συνήριμμέῳ· ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τινῶς πολέμου παρόντες. Ὅμως δ' ὅν ὁ βέλτις· Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεόντην, οἰηθεὶς μετὰ Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθευσέ τε ἄσμεν, καὶ ἀποβάσει διεσήμαινε τὴν αἰτραπὸν.

II. Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήει μὲν ὁ Μιθροβάρζανης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμεν· αὐτῷ, ὥς πρὸς λειμῶνα μέλισσον ἀφικνέμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ καλᾷφυτον· ἔνθα δὴ περιεπέτουντο ἡμᾶς τέριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκικαί. Καὶ ὀλίγον δὲ προϊόντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον. Ἐτύλχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνῳ τινὸς ὑψηλῷ καθήμεν· Παρεῖσθηκισαν δὲ αὐτῷ Ποινὰι, καὶ Ἀλάστορες, καὶ Ερινύες· ἐτέρωθεν δὲ προσήλοντο πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύσει μακρὰ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ τυκοφάνται, καὶ τοιούτῳ ὁμιλῶ τῶν πάντων κυκάντων ἐν τῷ βίῳ. Χωρὶς δὲ, οἱ τε πλέστοι, καὶ ταχέλυφοι προσήσαν,

¹ Μικρὸν μὲν, &c.] Μικρὸν vel ὀλίγον pro ὅτι ἀπὸ μικροῦ vel ὀλίγου πράγματος δεῖν usurpatur. Vid. Vig.

² Τὴν λεόντην] Subaudit. δόρα.

³ Καὶ ὀλίγον δὲ] Subaudit. διάστημα.

ωχροί, καὶ προβάσσορες, καὶ ποδαῖοι, * κλοῖον ἕκαστος
 αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμεν. ἔφεσ' ὥστε
 ἐν ἡμεῖς ἑωρῶμεν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν
 ἀπολοφθέντων. Κατηγόρου δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ
 παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛΩ. Τίνες ἔσσι πρὸς Διὸς;
 μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τὸτο εἰπεῖν. ΜΕ. Οἶδα περ
 ταῦτά σοι τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπολειμμένας σκιάς ἀπὸ
 τῶν σωμάτων; ΦΙΛΩ. Πάνυ μὲν ἐν. ΜΕ. Αὗται
 τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγοῦσί τε, καὶ κατα-
 μαρτυροῦσι, καὶ διελέχσονται τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ
 τὸν βίον καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιοπίστοι δοκῶσι,
 ὥστε αἰεὶ συναῖσαι, καὶ μηδέποτε ἀφισαμέναι τῶν σω-
 μάτων.

12. Ὁ δ' ἐν Μίνωι ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπίπεμ-
 πειν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσθεῶν χώρον, δίκην ὑφέξοντα
 κατ' ἀξίαν τῶν τελολημμένων. Καὶ μάλιστα ἐκείνων
 ἠπτετό, τῶν ἐπὶ πλοῦτοις τε καὶ ἀρχαῖς τελευθωμένων καὶ
 μονοθυχί καὶ προσκυνεῖσθαι περιμερόντων, τὴν τε ὀλι-
 γοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροφίαν μυστα-
 γόμεν. καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο θνητοὶ τε οὕτως αὐτοί, καὶ
 θνητῶν ἀλσθῶν τεθυχηκότες. Οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι
 τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντια, πλεῖστος λέγω, καὶ γένη, καὶ
 δυνατείαις, γυμνοὶ κατὰ νενευκότες, παρεισθήκεισαν,
 ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπάζομενοι τὴν παρ' ἡμῖν

* Κλοῖον] Subauditur κατὰ

εὐδαιμονίαν. Ὡς ἐφαλε ταῦθ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον. Καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν προσῶν ἢ ἡαυχῇ πως ὑπεμνήσκων οἷος ἦν παρὰ τὸν βίαν, καὶ ἡλίπον ἐφύσα τότε ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πολέων παρρησέεισαν, τῶν πρόσθεν αὐτῷ περιμένοντες, ὠθέμενοι τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. Ὁ δὲ μάλιστα ἂν ποτε ἀναλείας αὐτοῖς πορφύρας τις, ἢ περιχρυσῶ, ἢ διαποικιλῶ, εὐδαίμονας ὦστο καὶ μακαρίης ἀποφαίνειν τῆς προσεπώλειας, ἢν τὸ ἐπὶ τοῖς, ἢ τῇ δεξιᾷ προλείων δοῖν καλὰ φιλεῖν. Ἐκεῖνοι μὲν ὅν ἡκώματο ἀκρόντες.

13. Τῷ δὲ Μίνωι μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνίσια ὑπὸ τε Δίωνος κατηδουρηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς τροῆς καλαμαρηνθέντα, παρελθὼν Ἀρίσιππον ὁ Κυρηναῖος (ἄθροισι δ' αὐτὰν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέλισσον ἐν τοῖς κάτω) μικρῷ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα παρέλυσε τῆς καλαδίκης, λέγων πολλὰς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιῶν.

14. Ἀποσάντες δὲ ὅμως τῷ δικαστηρίῳ, πρὸς τὸ κολασήριον ἀφικνέμεθα. Ἐνθα δὴ, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῶσαι τε, καὶ ἰδεῖν· μασιδῶν τε γὰρ ὁμῶς φόφος ἦκετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπλωμένων,

³ Αποσάντες δὲ ὅμως] forsan ἡμεῖς.

καὶ στέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί· καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάρ-
 ατή, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάδαπτε. Ἐκολάζοντό τε ἅμα
 πάντες, βασιλεῖς, θῦλοι, σαιράπαι, πένηες, πλεῖστοι,
 πῶχοι· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετόλμημένων. Ἐνὶ
 δὲ αὐτῶν καὶ ἐνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν
 ἐπὶ χεῖρας τελελευηκότων. Οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ
 ἀπεστέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιν, μάλα θελο-
 πρεπές τε, καὶ κολακευκόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἱεῖ,
 βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον· τοῖς μὲντοι
 πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέετο· καὶ ἀνα-
 παύόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. Καὶ μὴν κακείνα εἶδον
 τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν
 Φρύα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηϊεὺς
 Τίτυον. Ἡράκλεις ὅσος! Ἐκεῖτο γὰρ τὸ πόνον ἐπι-
 χων ἄγρῳ.

15. Διελθόντες δὲ καὶ τῆς, ἐς τὸ πεδίου ἐσβάλ-
 λομεν, τὸ Αἰχρεῖσιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τὰς ἡμι-
 τέας τε, καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον ὁμιλον τῶν
 γεγρῶν κατὰ ἔθνη καὶ φύλα διακωμένους. Τὸς μὲν,

ἡμιτέλεια τῶν κακῶν] Τὸ ἡμισυ τῆς τιμωρίας, Schol. Μέγας
 autem subauditur.

τὸ πόνον ἐπιχων ἄγρῳ] Hom. Od. λ'. ν. 575.

Καὶ Τίτυον εἶδον Γαίης ἐρικυδέος υἱόν.

Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὃ δ' ἐπ' ὄνεια καίτο πελὲθρα.

per tota novem cui jugera corpus
 Porrigitur. Virg. Aen. 6.

παλαιά

παλαιὸς τινες, καὶ εὐρωτιῶνίαις, καὶ ὡς φησιν Ομηροῖς ἀμειννέες· τὲς δὲ, νεαλαῖς καὶ συνεσηκότες· καὶ μά-
λιστα τὲς Αἰγυπτίων αὐτὲς, διὰ τὸ πολυαρκέες τῆς
ταριχείας. Τὸ μὲντοι διαγινώσκειν ἕκαστον, ἢ πάντι
ἦν ῥάδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνοντες
ὁμοιοι, τῶν ὁσέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις καὶ διὰ
πολλῶ ἀναθεωρῶντες αὐτὲς ἐγινώσκομεν. Ἐκείντα δ'
ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ καὶ ἄσημοι, καὶ ἔδεν ἔτι τῶν παρ'
ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες· ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῃ
σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ
διάκεινον δεδορκότων, καὶ γυμνῆς τῆς ὁδούλας προφαι-
ρόντων, ἠπόρην πρὸς ἑμαυτὸν, ὃ τινι διακρίναιμι τὸν
Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλῶ Νιρέως, ἢ τὸν μελαίτην Ἰρον,
ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον
ἀπὸ τοῦ Αἰαμέμνονος· ἔδεν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν
γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα
ἦν, ἀδήλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' ἑδενός ἔτι δια-
κρίνεσθαι δυνάμενα.

16. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀν-
θρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεικέναι, χορη-
γεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἢ τύχη, διάφορα καὶ
ποικίλα τοῖς πομπεύσιν σχήμασι προσάπτεσθαι. Τὸν
μὲν γὰρ λαβῆσα ἡ τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τίς

* Τῆς ταριχείας.] De hoc more apud Ægyptios vid. Herod.
Euterp.

* Φαιάκων βασιλέως.] Alcinoium intelligit.

ρων τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδύσα, καὶ τὴν κε-
 φαλήν ἔφασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα
 περιέθηκε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν
 δὲ, ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκευάσε· παντοδαπὴν
 γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. Πολλάκις δὲ
 διὰ μίσεως τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα,
 ἔκλυσα ἐς τέλος διαπομπεύσαι ὥς ἐτάχθησαν· ἀλλὰ
 μεταμφέισασα, τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τῆς
 οἰκέτης καὶ αἰχμαλώτης σκευὴν ἀναλαβεῖν. τὸν δὲ
 Μαίανδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, * τὴν
 Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσε· καὶ μέχρι μὲν
 τὴν εἶσε χρῆσθαι τῷ σχήμαϊ. Ἐπειδὴ δ' ὁ τῆς
 πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῇ καὶ αὐτὰ ἕκαστος ἀποδύς
 τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τῷ
 σώματι, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς, γίγνεται, μηδὲν τῷ πλεον-
 αίῳ διαφέρων. Ἐνιοὶ δὲ ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴ
 ἀπαίτῃ τοῦ κόσμου ἐπιτῆται ἡ τύχη, ἄχθονται γε-
 καὶ ἀγανακτῶσιν, ὥσπερ οἰκείων τιμῶν σερισκόμενοι,
 καὶ ἔχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. Οἶμαι
 δὲ καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τὰς
 πραγματικὰς ὑποκριτὰς τέχνας πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δρα-
 μάτων ἄρτι μὲν Κρέοντος, ἐνίοτε δὲ Πριάμου γιγνο-
 μένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς εἰ τύχοι, μικρὸν

* Τὴν Πολυκράτους, &c.] Mœandrius, qui scriba tantum Poly-
 cratis fuit, post cum Sami imperium obtinebat. Vid. Herod.
 Thal.

ἐμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τῷ Κεῖκροπος ἢ Ερεχθίως
σχῆμα μεμησάμεν, μετ' ὀλίγον οἰκίτης προήλθεν
ὑπὸ τῷ ποιητῇ κεκελευσμένον. Ἦδη δὲ πέρας ἔχον-
τος τῷ δράματι, ἀποδυσάμεν ἕκαστον αὐτῶν
τὴν χρυσόπασσον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον
ἀποθέμεν, καὶ καλαβὰς ἀπὸ τῶν ἐρβατῶν, πίνης
καὶ ταπεινὸς περιέρχεται· ἐκ ἐτ' Αγαμέμνων ὁ Αἰτῆας,
ἐδὲ Κρέων ὁ Μενονκίως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆος Σα-
νιεύς ὀνομαζόμεν, ἢ Σάτυρος ὁ Θεαγεΐτων Μα-
ραθῶνι. Τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα
εἰσιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

17. ΦΙΛΩ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τῆς
πολυελεῖς τέτυς καὶ ὑψηλὸς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς,
καὶ στήλαι, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, ἔδεν τι-
μιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕ.
Ληρεῖς ὦ ἕτος. Εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν,
(λίγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐκ τῷ τάφῳ περιβόητον) εὖ
οἶδα ὅτι ἐκ αὐτῶν ἐπαύσω γελῶν. Οὕτω ταπεινῶς
ἐρρίπητο ἐν παραβύσῳ πῦρ, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ
τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσῆτον ἀπολαύων τῷ μνή-
ματος, παρ' ὅσον ἐξαρύνετο τηλικῶτον ἄχθος ἐπιει-
μένον. Ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομε-
τρήσῃ ἐκάσῳ τὸν τόπον, (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον ὅ

ἢ Οὐ πλέον ποδός.] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν περὶ θαπτομένων μόγις
πεδῖαιον τόπον ἢ σποδὸς ἐπίσχει. Schol.

πλέον

πλέον ποδοί) ἀνάγκη ἀγαπῶντα καλᾶκεῖσθαι, πρὸς
τὸ μέτρον συνεσαλμένον. Πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μάλ-
λον ἐγέλας εἰ ἐθέλω τὴς παρ' ἡμῖν βασιλείας, καὶ σα-
τράπας, πῶνχεύουσας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥποιτα ριχοπω-
λῆνας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γραμ-
μασίαν, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντος ὑβρίζομένους, καὶ κατὰ
κόρρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ αἰτι-
μότατα. Φίλιππον γὰρ τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασά-
μεν², εἰδὲ κρατεῖν ἱμαντὲ δύνατος ἦν. Ἄ' Εἰδείχθη
δὲ μοι ἐν γυναιδίῳ τινὶ μισθῷ ἀκόμεν³, τὰ σαθρὰ
τῶν ὑποδημάτων. Πολλὸς δὲ καὶ ἄλλος ἦν ἰδεῖν ἐν
ταῖς τριόδοις μεταιτῆνας, Ξέρξας λέγων, καὶ Δαρείους,
καὶ Περσὺς καὶ ἄλλοι.

18. ΦΙΛΩ. Ἄτοπα διηγεῖται τὰ περὶ τῶν βασι-
λέων, καὶ μικρῷ δεινῷ ἅπιστα. Τί δὲ ὁ Σωκράτης
ἔρωται, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν
ΜΕ. Ὁ μὲν Σωκράτης κακεῖ περιέρχεται διαλύ-
χων ἅπαντας συνείσι δ' αὐτῷ Παλαμῆδης, καὶ Οδυσ-
σεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λόλος νεκροῖς
ἔτι μέντοι ἐπιφύσσητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς φαν-
μακοποσίας τὰ σκέλη· ὁ δὲ βέλτιος Διογένης
παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ασσυρίῳ, καὶ Μίδα

² Ἡ τὰ πρῶτα, &c.] Ad Dionysium Siciliæ tyrannum allu-
dere videtur. De quo vid. Just. lib. 21. c. 25.

³ Εἰδείχθη δὲ μοι, &c.] Ἰσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖον
ἕσπερον συνεκί, καὶ τὸ τοῦ παύσαι. Schol.

τῷ Φρυγί καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυβελῶν. Ἀκῶν δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμείβεμένων, γελᾷ τε, καὶ τέρπεται· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ καλακείμηνῳ ᾄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνίστασθαι τὸς ἀνδρας, καὶ διασκεπέσθαι μετοικεῖν, ἢ φέροντας τὸν Διογένην.

19. ΦΙΛΩ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. Τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλεσίων; ΜΕ. Εὐγε ὑπέμνησας· ὃ γὰρ αἰδ' ὕπως περὶ τήνδε λέγειν προθέμενῳ, πάμπλου ἀπεπλανήθην τῷ λόγῳ. Διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, πρῆθεςαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. Ἰδὼν ἔν πολλῆς συνθέοντος, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιασῶν. Διωκῆθη μὲν ἔν καὶ ἄλλα· τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλεσίων· ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορηθὲν πολλὰ, καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροφία, καὶ ἀδικία, τέλῳ ἀναστὰς τις τῶν δημαγωγῶν, ἀέγνω ψήφισμα τοιοῦτον

ΨΗΦΙΣΜΑ.

20. **ΕΠΕΙΔΗ** πολλὰ καὶ παραγόμενα οἱ πλεῖστοι
 δρῶσι παρὰ τὸν βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιάζο-
 μένοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πονητῶν καὶ ἀφρονούντες,
 δέδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθανῶσι,
 τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολαζέσθαι, καθάπερ τὰ
 τῶν ἄλλων πονητῶν, τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθεῖσαι
 ἀπὸ τοῦ βίου, καὶ ἀλυέσθαι ἐς τὰς οὐκ, ἀχρὶς αὖ
 ἐν τῷ τοιαύτῳ διαγαλῶσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ
 εἰκοσίν, οὗτοι ἐξ ἐνῶν γινόμενοι, καὶ ἀχθοφόροντες, καὶ
 ὑπὸ τῶν πονητῶν ἐλαυνόμενοι. Τέντεῦθεν δὲ λοιποὶ,
 ἐξείναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίῳ
 Σκελετιῶν. Νεκυσίεϋς, * φυλῆς Αλιεαντιάδος.
 Τετὴ ἀναγνώσθεις τὸ ψήφισμα, ἐπέψηφισαι
 μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησέ δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐν-
 εριμήσατο ἡ Βριμῶ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. Οὕτω
 γὰρ ἐν βελῇ γίγνεται καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

21. Ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Εἰ γὰρ
 δὲ, ὡς ἐπὶ ἀφίμην ἐνέκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν,
 ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγῆσάμενος, εἰπεῖν πρὸς

* Φυλῆς Αλιεαντιάδος] Lepide sumpsit hanc vocem, ut illas que
 præcedunt. Αλιεαντες sunt νεκροί. Vid. Hel. Grævius.

με ποῖον τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. Ὁ δὲ γελά-
σας, (ἔσι δὲ τυφλὸν τι γερύλιον, καὶ ὠχρόν, καὶ
λεπτίφωνον) ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδα
σὺ τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, καὶ τὰ
αὐτὰ γινωσκόντων ἑαυτοῖς. Ἀτὰρ καὶ δέμεις λέγειν
πρὸς σέ· ἀπειρήται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ραδαμάθυ. Μη-
δαμὼς εἶπεν, ὦ Πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περι-
δῆς με σὺ τυφλότερον περιῖον· ἐν τῷ βίῳ. Ὁ δὲ
δή με ἀπαλαύνων, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπά-
σας, ἥρμα προσκύνσας πρὸς τὸ ὡς φησὶν, οὗτων ἰδίων
τῶν ἀρις βίος, καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύ-
νης παυτάμενος τῷ μελεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς
ἐπισκοπεῖν, καὶ καλῶς τῶν σοφῶν τῶν συλλο-
γισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τὴν μόνον
ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ δέμει, πα-
ραδράμης γελαῖν τὰ πολλὰ καὶ περὶ μηδὲν ἐσπιδά-
κως. Ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν
λειμῶνα.

22. Ἐγὼ δέ, καὶ γὰρ ἤδη σφέτην, ἄγε δὴ, ὦ Μιθρο-
βαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἐκ ἄπιμεν αὐθις
εἰς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ
Μένιπτε, ταχέϊαν γὰρ σοι καὶ ἀπράγμονα υποδείξω

* Πολὺ τῶν ἄλλων] Integre πολὺ διάστημα ἀπὸ τῶν ἄλλων.

* Κατ' Ἀσφοδελὸν] Ἀσφόδελός τὸ φυτὸν, ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τό-
πος ἐν ᾧ φύεται. Schol.

ἀτραπὸν. Καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τῆ
 ἄλλῃ ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ παράσθεν αἰμαυρὴν
 τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον φῶς, ἐκείνο
 ἔφη, ἐσὶ τὸ ἱερὸν τῷ Τραφωνίῳ, καὶ κείθεν κατέρχονται
 οἱ ἀπὸ Βοιωτίας ταύτην ἐν ἀνθί, καὶ εὐθὺς ἐσθ' ἐπὶ
 τῇ Ἑλλάδος. Ἡσθεῖς δὲ τοῖς εἰρημέναις ἐγὼ καὶ
 τὸν μάγον ἀσπασάμενοι, χαλεπαῖς μάλα διὰ τῆ
 σομῆς ἀνεγνώσας, ἐκ εἰδ' ἔπως ἐν Λεβαδείᾳ γί-
 νομαι.

ΔΙΑΛΟΓ. XVII.

ΧΑΡΩΝ, Ἡ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ.

1. **Τ**ὴν γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ παρήμερον ἀπολι-
 πῶν, δεῦρο ἀνελήλυθας ἐν τὴν παρεῖσθαι ἡμέ-
 ραν; ἔπειτα εὐθὺς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἀνω παράγμα-
 σιν; ΧΑ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ
 ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ. ἢ
 τινων ζεφόμενοι πάντες οἰμώσθαι κατιόντες παρ' ἡμῶν.
 Οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. Αἰτήσαμε-
 ν^ο ἐν παρὰ τῷ ἁδ^ε καὶ αὐτός, ὥσπερ καὶ ὁ Θε^ο-
 γαλός

7 Ο Θεγαλός ἐκεῖν^ο κεαμίση^ο Protésilais, qui uxorem Lao-
 damiam usque adeo in deliciis habuit, ut cum *Heclorea* hasta ad
 Inferos

λαλὸς ἐκείνῳ νεανίσκῳ, μίαν ἡμέραν λειπόντως γε-
νέσθαι, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς· καὶ μοι δοκῶ εἰς δέον
ἐνθελυγμέναι, σοί. Ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με
ξομπερινόων, καὶ δειξέας ἑκάστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα.
ΕΡ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ. Ἀπέρχομαι γάρ
τι διακονησόμενῳ τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπίνων. Ὁ
δὲ ὀξύθυμός τίς ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον
ὑμέτερον ἑσση εἶναι, παραδὲς τῷ ζῳῳ· ἢ ὅπερ τὸν
Ἡφαίστιον πρῶτον ἐποίησε, ῥίψῃ καμὲ τελαγὼν τῷ πατρὶ
ἀπὸ τῆ θεοπέσιος βηλῆς, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρ-
χοίμῃ καὶ αὐτοῖς οἰνοχοῶν. ΧΑ. Περιφέρει ὦ με ἄλ-
λως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα, ἑταῖρος, ξύμ-
πλες, καὶ συνδιακτορῶν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ
παῖ Μαίης, ἐκείνων γὰρ σε μεμνῆσθαι, ὅτε μὲν καὶ πᾶ-
ποτέ σε ἢ ἀνελεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρὸς κωπόν εἶναι· ἀλλὰ
σύ μὲν ῥέλκεας ἐπὶ τῇ καλῇ σφραγίδι ἐλθεῖς, ὡς
ἔγωγε καὶ ἄλλοις ἔχον· ἢ εἰ σὺν ἁλῶν νεκρὸν εὐροῖς,
ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλῆθ' ἀιολέγῃ. Ἐγὼ δὲ πρὸς
βύτης ὦν, τὴν ὀικωπίαν ἔχων, ἐρέτω μοι. ΑΛΧΑ.

Inferos demissus fuerit, Poeta illum à Plutone unam noctem im-
petrâsse fabulentur, quâ superas ad auras evaderet, & uxorem
viseret. Unde illud Propertii lib. 1.

Illic Phylacides jucundæ Conjugis Heros

Non potuit cæcis immemor esse locis,

Sed, cupidus falsis attingere gaudia palmis,

Thessalis antiquam venerat umbra domum.

Ὅπερ τὸν Ἡφαίστιον] Vid. Hom. II. 2. v. 591.

πρὸς τὸ παῖρος, ὃ φίλτατον Ἑρμίδιον, μὴ καλῶς πη-
 με περιήησαι διὰ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἄπαντα, ὡς τι καὶ
 ἰδὼν ἐπανεέλθοιμι. Ὡς ἦν· με σὺ ἀφῆες, ἐδὲν τῶν
 τυφλῶν διοίσω. Καθάπερ γὰρ οἱ κεκλιμένοι σφάλλονται
 διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, ἔτῳ δὴ καὶ γὰρ σοι πά-
 λι· αἰμαδυνύτῳ πρὸς τὸ φῶς. Ἀλλὰ δὲ, ὦ Κυλλή-
 νιε, μοι ἐς αἶε μεμνησομένη τὴν χάριν, ὅτι ἐμοὶ ἐπέ-
 σκευον ὅτ' ἐκ κούπης κούβητος ἀνέστης, καὶ ἐπὶ τῇ
 τῶν ἑλπίων.

2. ΕΠΙ. Ταῦτ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα πλεονῶν αἴτιον κατὰ-
 στήσεται μοι. Ὅρῳ γὰρ ἤδη τὸν μισθόν, τῆς περὶ
 γῆσεως καὶ ἀκόνδυλον πάντας αἰσιν ἡμῖν ἐσόμενον·
 ὑπεργατέον δὲ ὅμως. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε
 φίλος πατρὸς ἀνβιάζοιτο; πάντα μὲν ἔν τε ἰδεῖν καὶ
 ἔκαστον ἀντιβλεῖν ἀμύχανόν ἐστιν, ὃ πορθεῖται. Πολλὰ
 γὰρ ἀνὰ τῶν ἡμετέρων ἀντιβλεῖν γένοιτο. Εἴτα ἐμὲ μὲν
 κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ὑποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός·
 σὲ δὲ καὶ αὐτοῦ καλύσει· ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα,
 ὅπως πρὸς Πλάτωνα ἀρχὴν ζητήσῃ, μὴ θεκρασθῇ γυνὴ
 πολλὰ τοῦ χρόνου. Καὶ ὁ τελευτῶν Αἰακὸς, ἀγανακ-
 τήσῃ, μὴ δὲ πόδου ἐμποδῶν. Ὡς δὲ τὰ κεφάλαια
 τῶν γινόμενων ἴδῃ, τὸ ἔνδεον ἤδη σκεπτεῖται. ΧΑ. Αὐ-
 τὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινύθει τὸ βέλτερον· ἐγὼ δὲ ἐδὲν οἶδα
 τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένων. ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χά-
 ρων, ὑψηλὸν τινος ἡμῖν ἔδει χωρίον, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ'
 ἴδῃς· σὺ δὲ, εἰ μὲν εἰς τὸν ἑρᾶν ἀπελθεῖν δυνατόν

* Καὶ ζημιῶν Pro ὥς καὶ ζημιῶν.

ἦν, ἐκ αὐτῶν ἑκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ αὐτῶν ἀκριβῶς
ἀπαῖα καθεύρας. Ἐπεὶ δὲ ὁ δέμις εἰδύλοισι αἰετὶ ξυν-
όηα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τῷ Διὶ, ὥρα ἡμῶν
ὑψηλὸν τι ὅρος περισκοπεῖν.

3. ΧΑ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆς, ἅπερ εἰώδα λέγειν ἐγὼ
πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὅπασαι γὰρ τὸ πνεῦμα
καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὁθόνῃ ἐμπέση, καὶ τὸ κύμα
ὑψηλὸν ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε
τὴν ὁθόνην στείλαι, ἢ ἐνδύει ολίγον τῷ ποδῶι, ἢ συ-
νεκδραμεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἀγειν
παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω.
Κατὰ ταῦτα δὲ καὶ σὺ πρῶτον, ὅπασα καλῶς ἔχειν
νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γὰρ ὢν. Ἐγὼ δὲ, ὡς περ
ἐπιβάταις νόμοι, σιωπῇ καθέδῃμαι, πάντῃ πειθό-
μενοι κελεύοντί σοι. ΕΡ. Ὁρθῶς λέγεις· αὐτὸς γὰρ
εἰσομαι τί ποιητέον, καὶ ξυμῆσαι τὴν ἱκανὴν σκόπην.
Ἀρ. ἔνθ' ὁ Καύκασι ἐπιτήδεω, ἢ ὁ Παρνασσὸς
ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Οὐλύμπ· ἐκείνοισι καίτοι
ὁ φαῦλόν τι ἀκεμνήσθην ἐκ τοῦ Οὐλύμπου ἀπιδών.
Συλκαμεῖν δὲ τι καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σέθεν. ΧΑ.
Πρόσαπτε. ΕΡ. Ὑπεργῆσαι γὰρ ὅσα δυνατὰ. ΕΡ. Ὁρμη-
ρος ὁ ποιητὴς φησὶ· τὰς Ἀλφείας νείας, δύο καὶ αὐ-

Τὰς Ἀλφείας νείας.] Otum & Ephialtem V. Hom. Od. λ'. v.
305. & deinceps.

τὴς ὄντας, εἴ τι παῖδας, ἐβελῆσαι ποτε τὴν Οὐρανὸν
ἐκ βάθρων ἀνασπασάσας, ἐπιβείναι τῷ Οὐλύμπῳ·
εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἰκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξαι
οιομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν ἑρῶν. Ἐκείνῳ μὲν ἔν
τῷ μεираκίῳ, ἀτασθάλῳ γὰρ ἦσ' ἦν, δίκας ἐτίσάτην.
Νῶ δ' εἴ (εἴ γὰρ ἐπὶ πακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βελεύομεν)
τί ἔχῃ οἰκοδομῆμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλιν-
δῶντες ἐπέλληλα τὰ ἔρη, ὥς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρῃ
ἀκριβοῦς ἔραν τὴν σκοπὴν;

4. ΧΑ. Καὶ δυσπρόσμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες ἀνα-
θίσδαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Οὐρανὸν; ΕΡ. Διὰ
τί δ' ἔκ' ἂν, ὦ Χάριον; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγενεστέροις
εἰκαὶ τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις; καὶ ταῦτα θεοὶ ὑπάρ-
χουσι; ΧΑ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρῶγμα δοκεῖ μοι
ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡ. Εἰκό-
τως. Ἰδιώτης γὰρ εἴ, ὦ Χαίρων, καὶ ἥκιστα ποιη-
τὸς· ὁ δὲ γεννάδας Ὀμηρὸς ἀπὸ δυοῖν εἰχοῖν αὐτίκα
ἡμῖν ἀμεινῶν ἐποίησε τὸν ἑρῶν ἔτω ῥαδίως συντιθεῖς
τὰ ἔρη. Καὶ θαυμάζω εἴ σοι ταῦτα τεράσια εἶναι
δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἶδόντι, ὅς τὸν πόλον
αὐτὸν εἰς ὧν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. Ἀκρεῖς
δὲ ἴσως καὶ τῷ ἐμῷ ἀδελφεῷ πέρη, τῷ Ἡρακλεῖ,
ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ

¹ Ος τὸν πόλον] V. Ov. Met. lib. 4. & Virg. Æn. 4.

² Ως διαδέξαιτο, &c.] Vid. Apollod. lib. 2.

ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τὲ ἄχθεαι, ὑποθεῖς ἑαυτὸν
τῷ φορτίῳ; ΧΑ. Ἀκούει καὶ ταῦτα. Εἰ δὲ ἀληθῆ
ἔσι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡ.
Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. Ἡ τίνῃ γὰρ ἕνεκα σοφοὶ
ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; ὥς ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὀσ-
σαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ
ἀρχιτέκτων Ὀμήρου, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσί-
φυλλον. Ὅρα, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξε-
γασάμεθα; φέρε ἔν ἀναβάς ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά,
ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει.

5. Παπαί. Κάτω ἐτι ἐσμὲν, ἐν τῇ ὑπώρειά τῷ
κράνῃ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων μογίς Ἰωνία καὶ Λυδία
φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας, ἢ πλείον Ἰταλίας καὶ
Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶν, τὰ ἐπὶ τὰδε τῇ
Ἰσθμῷ μόνα· καὶ κείθεν, ἢ Κρήτη καὶ πάνυ σαφῶς. Με-
τακινήτεα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς εἰσικεν·
εἴτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πάσιν. ΧΑ. Οὕτω ποιοῦμεν,
Ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξερλασώμεθα τὸ ἔργον,
ἀπομηκύνοντες πέρα τῷ πιθανῷ· εἴτα συγκαταρριφθέντες
αὐτῷ, πικρὰς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθώμεν,
ἔξυλριθέντες τῶν κρανίων. ΕΡ. Θάρρει· ἀσφαλῶς
γὰρ ἔξει ἅπαντα· μέγα τίθει τὴν Οἴτην· ἐπικυλινδεῖδω
καὶ ὁ Παρνασσός. Ἰδὲ, ἐπ' ἀνέμι αὐθις· εὐ ἔχει πάντα

³ Τὰ ἐπὶ τὰδε] Integre τὰ ἐπὶ τὰδε μέρη τῷ Ἰσθμῷ μόνα ὄντα.

⁴ ἔξυλριθέντες τῶν κρανίων] Ἀπὸ τῆς ἢ συντάξεως· τὸ δὲ κοινόν,
συντριβέντες τὰ κράνη. Schol. Hic pars rei tantum denotatur,
& hoc in causâ est, cur gen. usurpetur.

ὄρῳ ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑ. Ὁρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν
 χεῖρα· ἔ γάρ ἐπὶ μικρὰν με ταύτην τὴν μηχανὴν
 ἀναβιβάζεις. ΕΡ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων,
 ἅπαντα, ἐκ ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ καὶ φιλοθεάμονα
 εἶναι· ἀλλ' ἔχω μὲ τῆς δεξιᾶς, καὶ φοίδο μὴ κατὰ
 τῆ ὀλισθηρῆ παλῖν· εὖτε ἀνελήλυθας καὶ σύ. Καὶ
 ἐπεὶ περ δίκουρυμβος ὁ Πάρνασσος ἔστι, μίαν ἐκάτε-
 ρον ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, καθεζώμεθα· σὺ δέ μοι
 ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα.

6. ΧΑ. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγά-
 λην περιῖρρεσσαν, καὶ ὄρη, καὶ πόλιν τὴν Κωκυτὴ καὶ
 Πυριφλεγέστον· μείζονας καὶ ἀνθρώπους πάντας μι-
 κροὺς, καὶ τινὰς φῶλεας αὐτῶν. ΕΡ. Πόλεις ἐκεῖναι
 εἰσιν, ἃς φῶλεας εἶναι ἰομίζεις. ΧΑ. Οἶδα, ὦ
 Ἑρμῆ, ὡς ἐδὲν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μάτην τὸν
 Πάρνασσον αὐτῇ Κασαλίᾳ, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ
 ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡ. Ὅτι τίς; ΧΑ. Οὐδὲν
 ἀκριβὲς ἔως ἐκ τῆ ὑψηλῆς ὄρῳ· ἐβλόμην δὲ ἐκ πό-
 λεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὄρεσιν, ἀλλὰ
 τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς, καὶ ἅ πράττεισι, καὶ οἷα λέγουσι.

[Δίκουρυμβος.] Vid. Ov. Met. lib. 1.

Mons ibi verticibus petit arduus astra duobus
 Nomine Parnassus.

[Αὐτῇ Κασαλίᾳ.] Castalia fons erat in radicibus Parnassi,
 Musis sacer.

ὥσπερ

Ὡς περ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἦρθ' με ὅ, τι γελῶν ἀκῶσας γάρ τινα, ἥσδην ἐς ὑπερβολήν. ΕΡ. Τί δὲ τὺτ' ἦν; ΧΑ. Ἐπὶ δειπνίῳ, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ τινος τῶν φίλων ἐς τὴν ὕστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη καὶ μελαγχρόνιον ἀπὸ τῆς τέως κεραμίδος ἐπιπεσῆσας, ἐκ δὶδ' ὅτε κινήσαντο, ἀπέκλειψεν αὐτόν. Ἐγέλασα ἔν, καὶ ἐπιτελέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν. Ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέπομαι, καὶ ἀκούομαι.

7. ΕΡ. Ἐχ' ἀτρέμας; καὶ τὺτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαι σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεὶ ἀποφανῶ, παρ' Ομήρου τινὰ καὶ πρὸς τὺτο ἐπωδὴν λαβὼν. Κάπειδ' αὖ εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑ. Λέγε μόνον. ΕΡ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἅπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν, ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμῖν Θεόν, ἥδ' καὶ ἄνδρα. ΧΑ. Τί ἐστίν; ΕΡ. Ἦδ' ὁρᾷς; ΧΑ. Ὑπερφυῶς γε τυφλὸς ὁ Λυδκεὺς ἐκεῖνον, ὡς πρὸς ἐμέ. Ὡς σὺ τὸ ἐπὶ τῷτο προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνε εἰρωτῶντι. Ἀλλὰ βέλεις κατὰ τὸν Ομήρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς μάθης καὶ αὐτὸς ἀμελῇ ὄντά με τῶν Ομηρῶν; ΕΡ. Καὶ πάθεις σὺ ἔχεις τί τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ καὶ πρόσκαιρος ὢν;

⁷ [Ἐπὶ τὴν ὕστεραίαν] Scilicet ἡμέραν.

⁸ Αχλὺς, &c.] Vid. Hom. II. ε' v. 127.

⁹ Ὡς πρὸς ἐμέ.] Subaud. ἐξετάζεσθαι.

ΧΑ. Ὅρα, οὐκ ἐδιδραχὼν τὸ τοῦ ἐργαζομένου τέχνην. Ἐγὼ δὲ ὅποτε διεπόρθμενον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ βαψωδῶντ' αἰόσας, ἐνῶν ἐτι μέμνημαι καί τοι χειρῶν ἡμᾶς ἔριπκρος τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἔκ' αὐτοῦ αἰσίον τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήλασε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ ταρύνῃ τινα ἐμβαλὼν τὴν τριάνταν καὶ πάσας τὰς θύελλας ὠρόθυσε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκλῶν τὴν θάλασσαν, ὑπὸ τῶν ἐπ' αὐτῶν χειρῶν ἄφνω καὶ γνόφῳ ἐμπεσὼν, ὀλίγη δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτε περ καὶ ναυτιάσας ἐκείνῳ ἀπήμεσε τῶν βαψωδῶν τὰς πολλὰς· αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἢν ἐκ τοσούτου ἐμὲν ὀλίγα γυν' διαφυλάττειν.

8. ΧΑ. Εἰπέ γάρ μοι, τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάρος ἀνὴρ, ἥνυσ' τε, μέλας τε, Εξοχῶς αἰθρώπων κεφαλὴν καὶ ευρέας ὤμους; ΕΡ. Μιλῶν ἔτος ὁ ἐκ Κροτῶν ἀθλητὴς· ἐπικροτῆσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμεν' φέρει διὰ τῆς θαλάσσης μέσσω. ΧΑ. Καὶ πόσω δικαιότερον αὐτῷ ἐμὲ, ἢ Ἑρμῇ, ἐπαينوῖεν, ὅς αὐτὸν σοὶ τὸν Μιλῶνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβῶν, ἐπ' ἀλῆσθαι εἰς τὸ σκαφίδιον, ὅπῃ ταν ἦκη πρὸς ἡμᾶς

* Αὐτῇ Σκύλλῃ, &c.] Vid. Hom. Od. i. & μ'. ubi hac describit.

† Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ, &c.] Vid. Hom. Il. γ'. v. 227.

ὑπὸ τῷ ἀμαχανοτάτῃ τῶν ἀνελκωνιστῶν καταπαλαισ-
θεῖς τῷ Θανάτῃ, μηδὲ ξυνεῖς ὅπως αὐτοῦ ὑποσκέλι-
ζει; κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένῳ γε-
φάνων τέτων, καὶ τῷ κρότῃ. Νῦν δὲ μέγα φρονεῖ,
θαυμαζόμενῳ ἐπὶ τῇ τῷ ταύρῳ φορᾷ. Τί, ἔκ οἱ θά-
μεν; ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι πόλε; ΕΡ.
Πόθεν ἐκεῖνῳ θανάτῃ νῦν μνημονεύσεις αὐτὸν ἐν ἀκμῇ
τοσαύτῃ; ΧΑ. Ἐὰ τῶτον καὶ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν
παρέξοντα, ὅπου αὐτὸν πλεῖν, μηδὲ ἐμπίδα καὶ ὅπως
ταῦρον ἔτι ἄρασθαι δυνάμεν.

9. Σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο εἰπέ, τίς τ' ἄρ' αὖτ' ἀλλῷ ὁ
σεμνὸς ἀνὴρ; καὶ Ἕλληνα ὡς εἴοικεν ἀπὸ γυνὴς Σολῆς.
ΕΡ. Κύρῳ, ὃ Χάρων, ὁ Καμβύσης, ὃς τὴν ἀρχὴν,
πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἥδη ἐποίησεν εἶναι
καὶ Ἀσσυρίαν ἐναῖχῃ ἔτῃ ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα
παρεσῆσατο, καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Δυδίαν εἴοικεν, ὡς
καθελὼν τὸν Κροῖσον, ἄρχοι ἀπάντων. ΧΑ. Ὁ Κροῖ-
σος δὲ πῶς πόλε καὶ κεῖνός ἐστιν; ΕΡ. Ἐκεῖσε ἀπέβλε-
ψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν
τείχῳ Σάρδεις ἐκεῖναι. Καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν
ὄρας ἥδη ἐπὶ κλίνης χρυσοῦς καθήμενον, Σίλωνι τῷ
Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βέλαι ἀκύνωμεν αὐτῶν ὅ, τι
καὶ λέγῃσι; ΧΑ. Πάνυ μὲν οὐ.

² Ο; τὴν ἀρχὴν, &c.] Vid. Just. lib. 1. & Herod. lib. 1. ubi & quæ sequuntur.

³ Τὴν τὸ τριπλὴν τεῖχῳ.] Subaud. ἔχουσαν.

ΙΟ. ΚΡΟΙ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ με τὸν
 πλῆτον, καὶ τὸς Δησαυροῖς, καὶ ὅσῃ ἀσημα χρυσός
 ἐστὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι τίνα
 ἡγῇ τῶν πάντων, ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑ.
 Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡ. Θάρρει· ἐδὲν ἀγεννὲς, ὦ
 Χέρων. ΣΟ. ὦ Κροῖσε, ὅλῳι μὲν οἱ εὐδαιμόνες·
 ἐγὼ δὲ ὧν οἶδα, ⁴ Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγούμεναι εὐδαι-
 μονεστάτους γενέσθαι, τὸς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑ.
 Τῆς Ἀργόθεν φησὶν ἔτος, τὸς ἅμα πρῶτον ἀποθανόντας,
 ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης
 ἄχρι πρὸς τὸ ἱερὸν. ΚΡΟΙ. Ἐσὼ· ἐχέτωσαν τὰ
 πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας. Ὁ δευτέρος δὲ, τίς
 ἂν εἴη; ΣΟ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε βίῳ, καὶ
 ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κά-
 θαρμα, ἔσσι σοι δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι; ΣΟ. Οὐδέπω οἶδα,
 Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τῷ βίῳ. Ὁ γὰρ
 θάνατος ἀκριβὲς ἐλεγχῶ τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι
 πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνας διαβιῶναι. ΧΑ. Κάλ-
 λιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ
 πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιού-
 των κρίσιν.

ΙΙ. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνης ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ
 τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡ. ⁵ Πλίνθος τῷ Πυ-

⁴ Κλέοβιν.] Vid. Herod. lib. 1. qui Tello primas attribuit, his secundas.

⁵ Πλίνθος, &c.] Vid. Herod. lib. 1. ubi etiam de Oraculo vi-
 dere est.

θίῳ χρυσᾷ ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμάτων, ὑφ' ἧν
 καὶ ἀπολείπεται μικρὸν ὑστέρων· φιλόμαντις δ' ἐκτὸς
 τόπως. ΧΑ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν,
 ὃ ἀποσείλβει τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθρίματι; νῦν γὰρ
 πρῶτον εἶδον, ἀκούων αἰεὶ. ΕΡ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων,
 τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. ΧΑ. Καὶ μὴν
 ἐχ' ὁρᾷ ὅ, τι ἀθάνατον αὐτῷ πρῶσσειν, εἰ μὴ ἄρα τῷτο
 μόνον, ὅτι βαρύνουσι οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡ. Οὐ γὰρ
 οἶσθα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῷτο, καὶ ἐπίβουλοι, καὶ ληστή-
 ρια, καὶ ἐπιτορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμά καὶ πλοῦς μα-
 κρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ θυλείαι; ΧΑ. Διὰ τῷτο, ὦ
 Ερμῆ, τὸ μὴ πολλὸν τῷ χαλκῷ διαφέρειν; οἶδα γὰρ
 τὸν χαλκὸν, ὁθαλόν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν κατὰ πλε-
 οντων ἐκείθεν ἐκλέγων. ΕΡ. Ναί. Ἄλλ' ὁ χαλκὸς
 μὲν πολὺς ὥς ἐκ πάντων σπυδαίεται ὑπ' αὐτῶν.
 Τῷτον δ' ἐλαττωρ ἐκ πολλῶν τῶ βάθους οἱ μεταλλεύοντες
 ἀνορύττῃσι. Πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ ἔτος ὥσπερ ὁ
 μόλις δῶ, καὶ τὰλλα. ΧΑ. Δεινὴν τινα λείπεις τῶν
 ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσούτον ἔρωτα ἔρωσιν
 ὡχρῆ καὶ βαρέως κλήματος. ΕΡ. Ἄλλ' ἢ Σόλων γε
 ἐκεῖνος ὦ Χάρων, ἔραν αὐτῷ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς κα-
 ταλειᾶ γὰρ τῷ Κροῖσῳ, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῷ
 βαρβάρῳ καὶ μοι δοκεῖν ἔρεσθαι τι βέλεται αὐτῷ.
 Ἐπακέσωμεν ἔν.

12. ΣΟ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε· οἷε γὰρ τι δεῖ-
 ναι τῶν πλίνθων τέτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νῆ
 Δία.

Δία. Οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτῶ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἔδ' ἐν
 τοῖς. ΣΟ. Οὐκ ἔν μακάριον οἶει τὸν Θεὸν ἀπο-
 φαίνειν, εἰ κτήσαιο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθι χρυ-
 σᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ ἔ; ΣΟ. Πολλὴν μοι λέξεις
 ὦ Κροῖσε, πέναν ἐν τῷ ἑρῶν εἰ ἐκ Λυδίας μέλα-
 ρέλλεσθαι τὰ χρυσίον δεήσει αὐτὲς, ἢν ἐπιθυμήσωσι.
 ΚΡΟΙ. Πῶ γὰρ τασῦτος ἂν γένοιτο χρυσός, ὅσος παρ
 ἡμῖν; ΣΟ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;
 ΚΡΟΙ. Οὐ πάντῃ τι. ΣΟ. Τῷ βελτίονι ἄρα ἐν-
 δεεῖς ἔστι. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσιεῖ;
 ΣΟ. Ἦν ἀποκρίνη μὴδὲν αἰσιναικῶν, μάθοις αἰ.
 ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟ. Πότερον ἀμείνους οἱ
 σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σώζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ.
 Οἱ σώζοντες δηλαδὴ. ΣΟ. Ἄρ' ἔν ἢν Κῦρος, ὡς
 λοδοποιεῖσιν τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ
 ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναλκαῖος τότε;
 ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδὴ. ΣΟ. Καὶ εἴ γε μὴ τὸ
 παρασκευάσαι, οἷχαίρο ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρ-
 σας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟ.
 Μὴ γένοιτο μὲν ἔν ἔτω ταῦτα. Φαίη δ' ἔν ἀμείνω
 τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἔν καὶ τῷ Θεῷ
 κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθι ἀναλθεῖναι με, τὸν δὲ χρυ-
 σὸν ὁπίσω αἰθῆς ἀνακαλεῖν; ΣΟ. Οὐδὲ σιδῆρος ἐκεί-
 νός γε δεήσεται. Ἄλλ' ἢν τε χαλκόν, ἢν τε χρυ-
 σὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μὲν πόρε κτήμα καὶ ἔρμαιον ἐστὶ
 ἀναλθεῖναι, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς
 ἢ τῷ τυράνῳ, ἢ ληστῇ. τῷ δὲ Θεῷ ὀλίγον μέλει τῷ
 σώ

σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ μὲ τῷ πλῆτῳ
προσπολεμεῖς καὶ φθονεῖς.

13. ΕΡ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παρρη-
σίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ
δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος ἔχ' ὑποπτήσων,
τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λείων. Μεινῆσεται δ'
ἔν' μικρὸν ὕστερον τῇ Σόλων, ὅταν αὐτὸν δὴ αἰλόνηα
ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τῇ Κύρῃ ἀναχθῇ. Ἦκεσα γὰρ
τῆς Κλωθῆς πρῶτὴν ἀναγινωσκέσης τὰ ἐκάσῳ ἐπιτε-
κλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγγράφη, ὁ Κροῖσον μὲν
ἀλῶναι ὑπὸ Κύρῃ, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησιν τῆς
Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. Ὅρας τὴν Σχυθίδα, τὴν
ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῇ λευκῇ ἐξελάυνουσαν; ΧΑ. Νὴ Δία.
ΕΡ. Τώμυρις ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτε-
μῆσα τῇ Κύρῃ αὐτῇ, ἐς αἰσκὸν ἐμβαλεῖ πλῆρη αἵματος.
Ὅρας δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβίσης
ἐκεῖνός ἐστιν. Οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα
καὶ ἑμυρία σφαλεῖς, ἐν τε Λιβύῃ καὶ Αἰθιοπία, τὸ τε

* Κροῖσον μὲν, &c.] Vid. Just. lib. 1. & Herod. lib. 1.

† Μυρία σφαλεῖς, &c.] Ad Ammonis templum expugnandum
exercitum misit, qui in Libyâ desertâ arenis obrutus periit. Vid.
Herod. lib. 3, quin & profectus ad quærendam Nili originem in
id loci fame redactus fuit, ut comitum suorum aliquot in aliorum
alimentum occiderit, nec tamen voto potitus sit. Unde illud
Lucani, lib. 10.

— ὁ παῖς τῆς καρδίας
Ignoto te, Nile, redit.

ταπεινόμενοι. Ἐγὼ δὲ γελάσομαι πάτε γινώσκας τ
αὐτῶν ἕκασον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρο
ρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζοντας.

15. ΕΡ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὡς εἴξει. Τὴν δὲ
πληθύν, ὡς Χάρων, ἱέραι, τὴν πλείονα αὐτῶν, τὴν πο
λέμῳ, τὴν δυνατομένην, τὴν γεωργῶν, τὴν φαν
τασίαν, τὴν προσαιτῶν, ΧΑΛ. Ὅρῳ ποικίλῃ
τινὰ πύργον, καὶ μετ' αὐτὰς τὴν βίον, καὶ τὰς πό
λεις γε αὐτῶν εὐκλείας τοῖς σμίνεσιν ἐν οἷς ἅπας μὲν
ἰδόντι κέντρον ἔχει, καὶ τὴν πλησίον κενεῖ, ολίγοι
δὲ τινες, ὡς περ σφῆκες, ἄβυσσι, καὶ φέρουσι τὴν ὑποδέεσε
ραν. Ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτὴν ἐκ ταίφανεσ ὕψος
ἔχων, τινες εἰσὶν; ΕΡ. Ἐλπίδες, ὡς Χάρων, καὶ
δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ φιλαρδύρια, καὶ ὄρ
γαι, καὶ μίσση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἄλγος μὲν
κάτω ξυγανάμενικαι αὐτοῖς, καὶ συμπολιτενεῖαι, καὶ
ἡ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὄργη, καὶ ζήλοφυτρία, καὶ
ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαρδύρια. ὁ φάσκει δὲ, καὶ
ἐλπίδες, ὑπεράνω πετόμεναι, τὸς μὲν ἐμπόλων ἐκ
πλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. αἱ δ' ἐλπίδες,
ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρόμεναι, ὅπου ἂν μάλιστα οἴηται τις
ἐπιλήθεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οὐχούσαι, κεχρηό

² ΟΧΛ. τίς εἰσὶν;] Usitatissima est apud Græcos aut gene
ris, aut numeri imo utriusque Enallage, quam Grammaticorum
alii σύνθεσιν vocant, alii σύνησιν, quia ad sensum, non verba re
spicitur.

τας αὐτὰς ἀπολιπῆσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω
πάσχοινα ὄρας ὑπὸ τῆ ὕδαλῳ.

16. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόφει καὶ μοίρας ἄνω
ἐπικλωθεύσας ἐκάστω τὸν ἀτρακτον, ἀφ' ὧ ἡρτῆσθαι
ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. Ὅρας κα-
θάπερ ἀράχνια τίνα καταβαίνοντα ἐφ' ἑκαστον ἀπὸ
τῶν ἀτρακτίων; ΧΑ. Οἷον πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα
ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ· τότε μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο
δὲ ἄλλῳ. ΕΡ. Εἰκότως, ὧ πορθμεῦ· εἰμαρται γὰρ
ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τέτῳ φονευθῆναι· τὴν δὲ, ὑπ' ἄλλῳ
καὶ κληρονομησαί γε τῆτον μὲν ἐκεῖνο, ὅτε ἂν ἡ μικρό-
τερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τέτῳ· τοιόνδε γάρ τι
ἐπιπλοκή δημοῖ. Ὅρας δ' ἔν ἀπὸ λεπτῆς κρεμαμί-
νης ἅπαντας; καὶ ἔτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω, μετέω-
ρός ἐστι καὶ μετὰ μικρὸν καλῶ πεσὼν ἀπορραγέντος τῆ
λίνης, ἵππειδ' ἀν' ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν
τὸν φόπον ἐργάσασθαι· ἔτος δὲ ολίγον ἀπὸ γῆς αἰωρε-
μενῶ, ἢ καὶ πείσῃ, ἀψοφητὶ κείσθαι, μόλις καὶ τοῖς
γείτοσιν ἐξακρωθέντος τῇ πλώματος. ΧΑ. Παγγί-
λοια ταῦτα, ὧ Ερμῆ.

17. ΕΡ. Καὶ μὴν ἔδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν
ἀξίαν, ὅπως ἐς καλαγέλασα, ὧ Χάρων· καὶ μάλιστα
αἱ ἄλλαν σπυδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξύ τῶν ἐλπίδων

Ἦν δ' ἀτενίσσης.] Subaud. οφθαλμούς.

οἰχισθαι,

οἴχεσθαι, ἀναρπάσας γιγνομένους ὑπὸ τῇ βελτίστῃ
 θανάτῳ· ἄγγελοι δὲ αὐτῶν καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ
 ὡς ὄραες, ἡπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευ-
 μονίαι, καὶ ξίφη καὶ ληστήρια, καὶ κώνεαι, καὶ δικασαί, καὶ
 τύραννοι. Καὶ τούτων ἕδεν ὅλως αὐτὰς εἰσέρχεται,
 ἔς' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ
 ὀτλοτοῖ, καὶ αἶ, αἶ, καὶ ὦ μοί μοι. Εἰ δ' εὐθὺς ἐξ
 ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον
 τούτου χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ
 ἐξ οὐεῖραι, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν
 σωφρονέσειον, καὶ ἥτιον ἡνιῶντο ἀποθανόντες. Νῦν δὲ
 ἐς αἰεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παρῶσιν, ἐπειδὴν
 ἐπιστὰς ὁ ὑπηρετὴς καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ
 πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀθανακτέσι πρὸς τὴν ἀλῶγην, ἣ
 ποτε προσδοκῆσαντες ἀποσπαθήσειν αὐτῶν. Ἡ
 τί γὰρ ἔκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖν, ὁ τὴν οἰκίαν σπευδῇ
 οἰκοδομώμεν, καὶ τὰς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθαι
 ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλ, αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν
 ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καλαλιπὼν ἀπολαύειν
 αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἀθλῖος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖν
 μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἢ
 γυνῇ, καὶ φίλος διὰ τούτο ἐσιῶν, καὶ τένομα τῷ πατρὸς
 τιθέμεν, εἰ ἡπίστατος ὡς ἐπ' αἵτης γενόμεν, ὁ παῖς
 τεθνήξεται, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενο-
 μένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχύνει ἐπὶ
 τῷ παιδὶ ἐκεῖνον ὄρα, τὸν τῷ ἀθλητῷ πατέρα, τῷ
 Ολύμπῳ νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκχομί-
 ζοντα

ζῶντα τὸ παιδίον ἔχ' ἄρ' αἰ, ἔδ' οἶδεν ἀφ' αἰῶς αὐτῷ
κρόκης ἐκρέματο· τὴς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφε-
ρομένης ἡρᾶς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὴς ξυναγείρας τὰ χρη-
ματα, εἴτα, πρὶν ἀπολαῖσαι αὐτῶν καλυμμένης ὑφ'
ὧν εἶπον, ἐπὶ νύκτων ἀγχιέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

18. ΧΑ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν
ἐγὼ ἐνκαῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὴν βίαν, ἢ τί
ἐκείνῳ ἐστίν, ἔς σεβόμενοι ἀθανακτῶσιν. ΕΡ. Ἦν γοῦν
τῆς βασιλείας ἴδη τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέσσι
εἶναι δοκῶσιν, ἔξω τῆ ἀβεβαίης, καὶ ὡς φης, ἀμφιβόλυ
τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιάρ' εὐρήσει προ-
σόντα αὐτοῖς, φόβος, καὶ παραχὰς, καὶ μίσση, καὶ ἐπι-
βουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κελευεῖας· τέτοις γὰρ ἀπαντες
ξύνεισιν. Ἐγὼ πένθη, καὶ νόσους καὶ πᾶθη, ἐξ ἰσομιμίας
δηλαδὲ ἀρχοντα αὐτῶν· ὅπῃ δὲ τὰ τύτων πονηρὰ,
λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ιδιωτῶν ἂν εἴη.

19. ΧΑ. Ἐθέλω γέν' σοι, ὦ Ερμῆ, εἰπεῖν, ὥς τι
εοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐ-
τῶν. Ἦδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδασι θεάσασθαι ὑπὸ
κρημῶντιν καλαρράτλοντι ἀνισαμένας, τὰς φυσαλλί-
δας λέγων, ἀφ' ὧν ξυναλείρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων τοί-
νυν αἰ μὲν τινες μικραὶ εἰσὶ, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι
ἀπείσθασαν· αἱ δ' ἐπὶ πλεον διαρκέουσι, καὶ προσχω-
ρῶντες αὐταῖς τὰν ἄλλαν, αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι, ἐς
μέγιστον ὄγκον αἰρῶνται· εἴτα μέγλοι κατὰ κείνας πάντως
ἐξέρ-
εξέρ-

ἐξέρραγῃσαν ποτὲ ἢ γὰρ οἶον τε ἄλλως γενέσθαι τὸ
 εἶναι ὁ ἀνθρώπων βίος. Ἀπαλλές ὑπὸ πνεύματος ἐμ-
 πεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζες, αἱ δ' ἐλάττωες, καὶ οἱ μὲν
 ὀλιγοχρόνιον ἔχειν καὶ ὠκύμαρον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα
 τῷ ξυγῆναι καὶ παυσανθῶ. Πᾶσι δ' ἐν ἀποθνήσκειν
 ἀναγκαῖον. ΕΡ. Οὐδὲν χεῖρον αὐτῷ Ορέφῃ εἰκαστας,
 ὦ Χάρων, ἢ οἱ φύλλοις τὸ γένεσθαι αὐτῶν ὁμοιοῦν.

20. ΧΑ. Καὶ τοῖς τοῖς ὄντες, ὦ Ερμῆ, ὅρα εἰ οἷα
 ποιεῖς, καὶ ὡς φιλοτιμῶνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν
 πέρι καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι· ἅπερ ἅπαντα
 καβαλίσκῃς αὐτὸς δεήσει, ἕνα ὁβολὸν ἔχοντες, ἥκειν
 παρ' ἡμᾶς. Βλέπει ἔν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλῇ ἐσμέν, ἀνα-
 βῆσθαι παμμέγεθες παραινέσθαι αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι
 μὲν τῶν μαλαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ
 ὀφθαλμῶν ἔχοντες, λείπων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπυδάκατε
 περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· ἢ γὰρ εἰς αἰεὶ
 βιώσεσθε· ἔδεν τῶν ἐνλαῦθα σεμνῶν αἰδίων ἐσιν, ἔδ'
 ἂν ἀπάλοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανόν· ἀλλ'
 ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ
 τὸν ἄλρεν καὶ τὸ χρυσίον ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μέγα-
 θάλλειν τὰς δεσπότας. Εἰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα
 ἐξ ἐπὶ τοῦ ἐμφορησάμεν αὐτοῖς, καὶ ἂν οἱ μετὰ ὀφει-
 λῇθαι τὸν βίον, καὶ συφροτὲς ἔρως ἂν γενέσθαι πα-
 ραπολύ;

* Ος φύλλοις] Vid. II. ζ'. v. 146.

† Εξ ἐπὶ τοῦ] Subauditur τόπον.

21. ΕΡ. Ὡ μακάριε, ἐκ οἷσθα ὅπως αὐτὲς ἡ αἵ-
 νοια καὶ ἡ ἀπάτη διαλεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνω
 εἴτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα; τοσέτω κηρῷ ἔβυσαν
 αὐτὰς· οἷον περ Οδυσσεὺς τὲς ἐταίρους ἔδρασε δέει
 τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν ἔν' ἂν ἐκεῖνοι θυνηθεῖεν
 αἰκῆσαι, ἦν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρράγῃς; ὅπερ γὰρ παρ'
 ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τῆτο ἐνλαῖθα ἡ αἵνοια ἐργάζεσθαι.
 Πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, ὅ παραδεδεγμένοι τὸν
 κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλινάμενοι,
 ὅξυ δειδορκότες ἐς τὰ πρᾶγματα, καὶ κατηγνώκότες
 οἷά εἰν. ΧΑ. Οὐκ' ἔν' ἐκείνοις γὰρ ἐμδοήσασιν; ΕΡ.
 Περιττὸν τῷτο λέγειν πρὸς αὐτὲς, ἃ ἴσασιν. Ὅρα
 ὅπως ἀποδάνητες τῶν πολλῶν κατὰ γέλωσι τῶν γιγνομέ-
 νων, καὶ ἐδάμῃ ἐδάμως ἀρεσκονῆαι αὐτοῖς, ἀλλὰ δὴ-
 λοὶ εἰσεδρασμὸν ἤδη βυλευόντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆ
 βίης; καὶ γὰρ καὶ μισῶνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμα-
 θίας. ΧΑ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοι
 εἰσὶν, ὦ Ερμῆ. ΕΡ. Ἰκανοὶ καὶ εἴτοι. Ἀλλὰ κα-
 τίωμεν ἤδη.

* Οἷον περ Οδυσσεύς, &c.] Vid. Hom. Od. μ'. 177.

† Δῆλοί εἰσι βυλευόντες.] Δῆλος, παγερός, & alia ejusdem signi-
 ficationis cum particip. cujuslibet temporis eleganter conjungun-
 tur; tumque resolvuntur aut per accusativ. & infinitivum, aut par-
 ticulum ὥς vel ὅτι & indicativum; ita ut Δῆλοί εἰσι βυλευόντες
 idem fit ac δῆλόν ἐστιν αὐτὲς βυλεύειν, vel δῆλόν ἐστιν ὅτι αὐτοὶ
 βυλεύουσιν. Vid. Vigerum.

22. ΧΑ.

22. ΧΑ. Ἐν ἔτι ἐπόθεν εἰδέναι, ὦ Ερμῆ, καὶ μοι
 δείξας αὐτὸ, ἐνελῆ ἔση τὴν περιήγησιν πεποιηκώς,
 τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα καλοῦνται, θεά-
 σαθαι. ΕΡ. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβος, καὶ τάφος
 καλῶσι τὰ τοιαῦτα. Πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα
 τὰ χώματα ὄραν, καὶ τὰς σήλας, καὶ πυραμίδας;
 ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωμαλοφυλάκιά ἐσι.
 ΧΑ. * Τί ἔν ἐκεῖνοι γεφανῶσι τὴς λίθης, καὶ κρίνῃσι
 μύρῳ; οἱ δὲ, καὶ ὁ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων,
 καὶ βόθρον τινα ὀρύξαντες, καίθῃσι τε ταυτὶ τὰ πολυ-
 λελῆ δειπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκραλον,
 ὥς γυν εἰκάσαι, ἐλχέουσιν; ΕΡ. Οὐκ οἶδα, ὦ
 πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὴς ἐν ᾧδῃ. Πεπιφεύκασι
 δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπόμενας κάτωθεν, δειπνεῖν
 μὲν ὡς οἶον τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν
 καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τῆ βόθρου τὸ μελίκραλον. ΧΑ.
 Ἐκεῖνος ἔτι πίνειν ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρόταλα;
 καὶ τοὶ γελοῖός εἰμί σοί λέγων ταῦτα, ὅσημέραι καλὰ-
 ἶοντι αὐτὴς* οἷσθ' ἔν εἰ δύναιτ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν, ἀπαξ
 ὑποχθόνιοι γενόμενοι. Ἐπεῖτοι καὶ παγγελοῖα ἂν, ὦ

* Τί ἔν ἐκεῖνοι, &c.] Moris fuit apud antiquos, ut non tantum
 cadavera ungerent, sed etiam cippum, cui corollas & ferta im-
 ponerent.

Serta novercali dederat fragrantia cippo. Cognatus.

Ἡ πυρὰν νήσαντες, &c.] De hisce ritibus vid. Potter's Archæo-
 logiam Græcam. lib. 4. c. 6 7.

ὦ γυν εἰκάσαι.] Subaud. ζυμβαίνειν vel ἐνδέχεται.

Ερμῇ, ἔπασχον, ἐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει
μὴ κατάρχειν μόνον αὐτὲς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν πιο-
μένους. ¹ Ὡ μάταιοι, τῆς ἀνοίας· ἐκ εἰδότες ἡλί-
κοις ὅροις διακρίνεται τὰ νεκρῶν καὶ τὰ ζώντων πράγ-
ματα, καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐσι· καὶ ὅτι ² κάτθαν' ὁμῶς
ὁ τ' ἀτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, ἐν δ' ἰῇ
τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀλαμέμων· Θεσίτη δ' ἴσος
Θέτις ³ παῖς ἡυκόμοιο, πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν
ἀμενηνὰ κάρηνα, γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδε-
λὸν λειμῶνα.

23. ΕΡ. Ηράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὀμηρον ἐπαν-
ηλεῖς. Ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι
τὸν τῷ Αχιλλέως τάφον. Ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάτῃ;
³ Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωικόν, ἀντικρὺ δὲ, ὃ Αἴας
τέθαπται ἐν τῷ Ροιγείῳ. ΧΑ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ερμῇ,
οἱ τάφοι. Τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι,
ἃς κάτω ἀκρόμεν· τὴν Νῆον τὴν Σαρδαναπάλιν, καὶ
Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωναίς, καὶ τὴν Ἰλίον
αὐτήν. Πολλὰς γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖ-
θεν, ὡς δέκα ὁλῶν ἐτῶν μηδ' ἐνεωλκῆσαι, μηδ' ἐδια-
ψύξαι τὸ σκαφίδιον. ΕΡ. Ἡ Νῆος μὲν, ὦ πορθμεῦ,

¹ Ὡ μάταιοι τῆς ἀνοίας] Subaud. ἔσχα.

² Κάτθαν' ὁμῶς] Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παραδίδουσι contextuit. Grævius.

³ Σίγειον, &c.] Sigeum & Rhæteum duo Trojæ promontoria, ubi horum sita sunt sepulchra. Vid. Strab. Geog. lib. 13.

ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ ἔδ' ἐν ἰχνῷ ἐτι λοιπὸν αὐτῆς· ἔδ' ἂν εἴπῃς ὅτε πότε ᾔην. Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκεῖνη ἐστίν, ἡ εὐπυρρός, ἡ τὸν μέλαν περιβόλον, καὶ μέγα πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθισομένη, ὥσπερ ἡ Νῦν. Μυκῆνας δέ, καὶ Κλεωναίς, αἰσχύνομαι δεῖξαι σοί· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον· ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. Πλὴν ἀλλὰ παλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὐταί. Ἀποθνήσκουσι γὰρ ὡς πόρθμευ, καὶ πόλεις ὥσπερ ἀνθρώποι· καὶ τὸ παραδοξότερον, καὶ πόλεμοι ὅλοι. Ἰνάχῃ ἐν ἔδ' ἐτάφῳ ἐν Ἀρδίᾳ ἐτι καταλείπεται. ΧΑ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὀμηρε, καὶ τῶν ἐνομάτων, Ἴλιον ἱρὸν, καὶ εὐρυάγυιαν· καὶ εὐκτίμεναι Κλεωναί.

24. Ἀλλὰ μέγαξὺ λόγων, τίνες εἰσιν οἱ πολεμῶντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡ. Ἀργεῖος ὄρεας, ὡς Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίης, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκεῖνον στρατηγὸν ὅθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ

⁴ Ἰνάχῃ] Inachus Argivor. Rex in fluvio Inacho à se denominato sepultus est. Vid. Nat. Com. lib. 8.

⁵ Ὀθρυάδῃ] Argivis & Lacedæmoniis de agro Thyreatico altercantibus, Amphictyones pugnâ utrinque lectorum hominum rem decernendam censuerunt. Lacedæmonii suâ ex parte Othryadem summæ rei, Argivi Therfandrum præfecerunt. Prælio de Argivis duo superstitēs fuerunt, Agenor & Chromius, qui cum omnes Lacedæmonii mortui viderentur, de victoriâ civibus nuntium attulerunt. Παῖςτᾳ autem quiete, Othryades etiamnum vivens, fultusque hastilibus mortuorum scutâ abstulit, tropæum

τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι. ΧΑ. Ὑπὲρ τίνος
 δὲ αὐτοῖς, ὦ Ερμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡ. Ὑπὲρ τῷ πε-
 δίῳ αὐτῷ, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑ. Ὡς τῆς ἀνοίας, οἷγε
 ἐκ ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος
 αὐτῶν κτήσονται, μόγεις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον
 παρὰ τῷ Αἰακῷ· τὸ δὲ πεδίον τῷτο ἄλλοτε ἄλλοι
 γεωργήσῃσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασ-
 πάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται.
 Ἡμεῖς δὲ, κατὰ βάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαι-
 γες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλατρίώμεθα, ἐγὼ μὲν καθὰ
 ἐξάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον. Ἦξω δέ σοι μετ'
 ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροσολῶν. ΧΑ. Εὖ γε ἐποίησας,
 ὦ Ερμῆ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγράφῃ· ὠνάμην δέ τι διὰ
 σέ τῆς ἀποδημίας. Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων
 ἀνθρώπων πρᾶγμα, βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἐκα-
 τόμβαι, μάχαι. Χάρων δὲ ἐδείξ λόγους.

erexit, suoque sanguine id Troæorum Tutori inscripsit. Quo
 facto, Amphictyones causam Lacedæmoniis adjudicârunt.

DIALOG.

DIALOG. XVIII.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΥΠΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ
ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοι-
τῶν, ἥδη τὴν ἡλικίαν πρόσσητος ὦν. Ὁ δὲ πα-
τὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό
με. Τοῖς πλείοσις ἔν ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνη
πολλῷ, καὶ χρόνῳ μακρῷ, καὶ δαπάνῃς ὁ σμικρᾶς, καὶ
τύχῃς δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρά τε
εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικυρίαν ἀπαιτεῖν· εἰ δὲ
τινα τέχνην τῶν βαναύσων τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν
πρῶτον εὐθύς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκύνῃα παρὰ τῆς
τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκίσῃ εἶναι, τηλικῷτ' ὦν· καὶ
εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων
ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

2. Δευτέρως ἔν σκέψεως ἀρχῇ πρὸς τέθῃ, τίς ἀρίστη
τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ
πρέπῃσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ δι-
αρκῇ τὸν πόρον. Ἄλλῃ τοίνυν ἄλλην ἐπαινῶν, ὡς
ἕκαστ' γνώμῃς ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν
θεῖον ἀπιδῶν, (παρῇ γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος
ἔρμο-

έρμογλύφῳ εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόῳ ἐν τοῖς μά-
 λιστα εὐδοκίμος) ὁ Θέμις εἶπεν ἄλλην τέχνην ἐπικρα-
 τεῖν, σὺ παρόντι. Ἀλλὰ τῦτον ἄγε, δείξας ἐμέ,
 καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ
 συναρμοσὴν, καὶ ἑρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τῦτο, ὅφύ-
 σεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς. Ἐτεκμαίρετο δὲ
 ταῖς ἐκ τῆ κηρῆ παιδιαῖς· ὁπότε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ
 τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵπ-
 πους ἢ καὶ νῆ Δί· ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς
 εἶδόν κεν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων
 πληγὰς ἐλάμβανον. Τότε δὲ ἔπαινε εἰς τὴν εὐφυΐαν
 καὶ ταῦτα ἦν. Καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπί-
 δας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης
 γε τῆς πλαστικῆς.

3. Ἀμα τε ἐν ἐπιτήδειῳ εἶδοκει ἡμέρα τέχνης
 ἐνάρχεσθαι· καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μα τὸν
 Δί· ὁ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενῳ· ἀλλὰ μοι καὶ
 παιδιάν τινα ἐκ ἀτέρπῃ εἶδοκει ἔχειν, καὶ πρὸς τῆς
 ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ φαινοίμην θεὸς τε γλύφων καὶ
 ἀσφαλμάτιά τινα μικρὰ καλῶσκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ
 κείνοις, οἷς προηρέμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ
 σύνθηες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίνετο· Ἐσκοπέα γὰρ μοι
 δὲς ὁ θεῖς, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι πλακός

ὅφύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς] Subauditur ἐνεκα. Ad
 verbum enim est, dexterè se habens (sive affectus) quod ad ingenium
 attinet, i. e. ingenio felici præditus.

ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπων ⁷ τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμῖσι πάντος. Σκληρότερον δὲ καλενεγκόν⁸ ὑπ' ἀπειρίας, καλεάτη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλεσίον λαβὼν, ἔπραως ἐδὲ προτρεπτικῶς με κατήρξατο· ὥςτε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης.

4. Ἀποδράς ὅν ἐκεῖθεν, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνεῖμαι, συνεχὲς ἀνολοιύζων, καὶ δακρύων τὰς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως, καὶ διηγέμαι τὴν σκυτάλην, καὶ τὰς μώλωπας ἐδείκνυον· καὶ κατηγόρεον πολλὴν τινὰ ὁμότητα, προσθεῖς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀδανακτισαμένης δὲ τῆς μητρός, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδραρον ἔτι ἑδάκρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν.

5. Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, ἐκέτι εὐκαλαφρόνητα, ὧς ἄνδρες, ἀκέσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιληκόων ἀκροατῶν δέομένα. Ἵνα γὰρ καθ' Ομηρον εἶπω, ⁸ Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργὴς ἔτως, ὥςτε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας. Ἔτι γὰρ καὶ μετὰ τοσούτον χρόνον τὰ τε σχήματά μοι

⁷ Τὸ κοινόν] Suband. ῥήμα.

⁸ Θεῖός μοι, &c.] Agamemnonis verba, lib. 2, Iliad. Bourd.

τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἐναυλᾷ· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

6. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν, εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως, καὶ καρτερῶς. Μικρὸν γὰρ με διεσπᾶσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοσιμύμεναι. Καὶ γὰρ ἄρβι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με· ἄρβι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. Ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα· ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βέλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀνυποπίοιτο. Ἦν δὲ ἡ μὲν ἐρσάλικη, καὶ ἀνδρική καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τῷ χεῖρι τύλων ἀνάπλευς, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνε καλαγέμευσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος· ὁπότε ξέοι τὰς λίθεις· ἡ ἑτέρα δὲ, μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. Τέλος δ' ἔν, ἐφ' ἧς μοι δικάζειν ὁποτέρᾳ βηλομένη συνεῖναι αὐτῶν. Προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη, καὶ αἰδρωδὴς ἔλεξεν.

7. Εγὼ, φίλε παι, Ἑρμοδλυφικὴ Τεχνὴ εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μαρθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἰκοθεν. Ὅτε γὰρ πάππος σε, εἰπῶσα τένομα τῷ μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω, καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Εἰ δὲ θελοῖς λήρων μὲν καὶ φληνάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἐπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τὰς ὥμους ἕξεις κατ' ἐρὸς, φθόνος δὲ πάντος

παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ ἔποιε ἅπει ἐπὶ τὴν ἄλλο-
δαπνῇ, τὴν πατρίδα καὶ τὰς οἰκίους καταλείπων. Οὐδέ
ἐπὶ κόποις ἐπαίνεσονταί σε πάντες.

8. Μὴ μουσαχθῆς δὲ τῷ σώματι τὸ εὐτελές, μηδὲ
τῆς ἐσθῆτος τὸ παναρόν· ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώ-
μενος καὶ Φειδίας ἐκεῖν' ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύ-
κλειτος τὴν Ἡραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ
Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνῶνται γὰρ ἔτι μετὰ
τῶν θεῶν. Εἰ δὲ τέτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν ἐκλεινὸς
αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένριοι; ζηλωτὸν δὲ καὶ
τὸν πατέρα ἀποδείξεις· περίελεπτον δὲ ἀποφανεῖ
καὶ τὴν πατρίδα. Ταῦτα καὶ ἔτι τέτων πλείονα,
διαπλάισσα καὶ βαρβαρίζουσα πάμπολλα, εἶπεν ἡ
Τέχνη, μάλα δὲ σπευδὴ συνέρυσσα, καὶ πείθειν με
πειρωμένη. Ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι· τὰ πλείονα,
γὰρ ἤδη με τὴν μνήμην δίοφυγεν. Ἐπεὶ δ' ἔν ἐπαύ-
σατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὥδέ πως.

9. Εγὼ δὲ, ὦ τέχνη, Παιδεία εἰμι, ἤδη συνήθης
σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος με πεπεί-
ρασαι. Ἠλίκαι μὲν ἔν τὰ ἀγαθὰ ποριῇ λιθοξόος γε-
νόμει, αὐτὴ προεΐρηκεν. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργά-
της ἔση, τῷ σώματι πονῶν, καὶν τέττω τὴν ἅπασαν
ἐλπίδα τῷ βίῳ τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν,

ἢ Ἀλλοδαπή] Subaud. γήν.

ὀλίγα καὶ ἀγεννῇ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὲς δὲ τὴν πρόσοδον. Οὐτε φίλοις ἐπιδικάσιμους, ἔτε ἐχθροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον, ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆ πολλῆς δέμης εἰς, αἰετὸν πρῶτον ὑποπτήσων, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ τῆ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. Εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἡ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ Θαυμασὰ πολλὰ ἐξεργάσαιτο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, ἐκ ἑξὶ δὲ ὅς τις τῶν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὐξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷός γάρ ἂν ᾤετο, βάναισθαι, καὶ χειρώναξ, καὶ ἀποχειροβίωσι νομισθῆσθαι.

ΙΟ.^α Ἦν δέ μοι πεῖθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμασάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα. Καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καλὰ κοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀδαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πραότης, ἐπιεικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωϊ, τῇ πρὸς τὰ σεμνότελα ὁρμῇ. Ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκρόασις ὡς ἀληθῶς κόσμος. Λήσει δέ σε ἔτε παλαιὸν ἡδὲν, ἔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμῇ. Καὶ ὅλως ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶν τά τε θεῖα, τά τε ἀνθρώπινα, ἐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι.

11. Καὶ ὁ νῦν πένης, ὁ τῷ δεινῷ, ὁ βελευσάμενος
τι περὶ ἀγενεῖς ὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλω-
τὸς καὶ ἐπίφθοι ἔσθ, τιμώμεν, καὶ ἐπαινέμεν,
καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ευδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ
πλέτῳ πρὸς χόνων ἀποβλεπόμεν· ἐσθῆτα μὲν τοιαύ-
την ἀμπεχόμεν, (δειξασα τὴν ἑαυτῆς, πάντο δὲ
λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμεν.
Κἂν περ ἀποδημῆς, εἴδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀλγῶς, εἴδ'
ἀφανῆς ἔσθ. Τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα,
ὥς τῶν ὁράντων ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει
σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

12. Ἄν δέ τι σπευδῆς ἄξιον ἤ, καὶ τὸς φίλοις, ἢ
καὶ τῇ πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀπο-
βλέψουσι· κἂν περ τι λέγων τύχης, κεχηνότες οἱ πολ-
λοὶ ἀκροοῦνται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντες σε
τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐπορί-
μιας· ὁ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες
ἐξ ἀνθρώπων, τῷτό σοι περιποιήσω· καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς
ἐκ τῷ βίῳ ἀπέλθης, ἔποιε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαι-
δευμένοις, καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. Ὅρα· τὸν

* Τὸν Δημοσθένην] Demosthenes Demosthenis F., quem cultellos
venditasse omnium pene doctorum literæ loquuntur. Val. Max. lib.
3. Quin & Juv. de Demost.

Diis ille adversus genitus, fatoque sinistro,
Quem pater ardentis massæ fuligine lippus
A carbone, Et forcipibus gladiosque parante
Incude, ac luteo Vulcano ad Rhetora misit.

Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίν' υἱὸν ὄντα, ἐγὼ ἠλίκον
ἐποίησα; ὅρα· τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς
ἦν, ἀλλ' ἔμωσ' αὐτὸν δι' ἐμέ Φίλιππον εὐεράπευσεν;
ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ Ερμούλειᾳ ταύτῃ
τραφεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τῷ κρείττω, καὶ
δραπέλεις παρ' αὐτῆς, ὑπομόλησεν· ὡς ἐμέ, ἀχρεῖς
ὡς παρὰ πάντων ἀδεται;

13. Ἀφείς δὲ αὐτὲς τηλικύτης, καὶ τοιούτης ἀνδρας,
καὶ πρᾶξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνούς, καὶ σχῆμα εὐ-
πρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας,
καὶ δυνάμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν,
καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιον τε πινά-
ρον ἐνδύσσει καὶ σχῆμα δηλοπρεπές ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία,
καὶ γλυφεῖα, καὶ κοψέας, καὶ κολυπτῆρας ἐν ταῖς χερσὶν
ἔξει, κάτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ
χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπων ταπεινός· ἀνακύπτει
δὲ ἐδέσσει, ἐδὲ ἀνδρῶδες, ἐδὲ ἐλευθέριον ἐδὲν ἐπι-
γαῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔρτα ὅπως εὐρυθμία καὶ εὐσχῆ-
μονα ἔσαι σοι, προνοῶν· ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμὸς τε
καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφρονῆκώς, ἀλλ' ἀτιμότερον
ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Τὸν Αἰσχίνην] Vid. Plin. Diog. Laert. Aut. vit. Aesch.
Bourd.

Σωκ. 27.] Socrates fuit Sophronisci lapidarii F., qui etiam
lapides sculpsisse dicitur. Bourd.

Ὡς ἐμέ] Pro eis vel pro eis ἐμέ.

14. Ταῦτα

14. Ταῦτα ἔτι λεγέσης αὐτῆς, ἔ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην, καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐρλαβικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεληθώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πηλῆας εὐθὺς ἐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνέτρίψατο. Ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκει καὶ τὰ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τὰς ἰδόντας ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήλει, καὶ εἰς λίθον μετέβλητο. Εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσῃς· θαν- μαστοίοι γὰρ οἱ ὄνειροι.

15. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδῶσα, τοιγαρὶν ἀμεί- φομαί σε, ἔφη, τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. Καὶ ἔλθε ἤδη, ἐπίβηθι τέττε τῷ οὐχὺ καί τοι, (δειξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τι- νῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἶα καὶ ἡλικία· μὴ ἀκολυθῆσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃς ἐμελλές. Ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε καὶ ὑψηλόχευε. Ἀρβείς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπην ἀπὸ τῆς ἐὼ ἀρξάμεν· ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ

* ὥσπερ τὴν Νιόβην.] Vid. Ov. Met. lib. 6. v. 305.

† Πηγάσῳ ἐοικότων.] Vid. Hom. Il. 9. Ov. 5. Cognatus.

‡ Ο Γοῖτα ὄχημα.] Hic agriculturæ autor fuisse in Græciâ cre- ditur. Vid. Nat. Com. lib. 5. & Ov. Fast. lib. 4.

Iste quidem mortalis eris, sed primas arabis;

Et seret, & cultâ præmia tollet humo.

Τριπ-

Τρεπτόλεμος, ἀποσπείρων τί ἐς τὴν γῆν. Οὐκίτι μέντοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκείνο ἦν· πλὴν τέτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ νουν, καὶ μετ' εἰφημίας, καθ' ἧς γενοίμην τῇ πτήσει παρέπεμπον.

16. Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ με τοῖς ἐπαινοῖς ἐκείνοις, ἐπανήλαγεν αὐθις, ἔκετι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκην εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. Καταλαβῶσα ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα, καὶ περιμένοντα, ἐδίκνυν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ με, οἷον ἤκοιμι· καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν οἷα μικρῷ δεῖν περὶ ἐμῷ ἐβουλεύσασθαι. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὦν, ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκλαραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πλεηγῶν φόβον.

17. Μετὰ δὲ λίγον, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. Εἴτ' ἄλλος ὑπὸ κρῶσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισται εἰσιν αἱ νύκτες ἢ τάχα πῶς τριῖσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστιν. Τί δ' ἔν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν καὶ ἤδη γεληρακότων; ἔωλον γὰρ ἡ ψυχρολογία. Μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτὰς τινὰς ὑπέλιπεν; Οὐκ

ἢ Τριῖσπερος, &c.] Nota est fabula trinoctialis concubitūs Iovis & Alcmenæ. Cognatus.

ᾧ Γαθέ. * Οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν πότε διηγόμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς εἶδοκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῷᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα. Ἦτε γὰρ ἐκ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, καὶ ὡς φλυαρεῖν εἰσωνκῶς αὐτὰ διεξήει; καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀποδυνάσει πραγμάτων, περιεσώτων πολέμων· ἀλλὰ τί καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

18. Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τῆτον ὄνειρον ὑμῖν διηγήσασθαι ἐκείνῳ ἐνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέψονται, καὶ παιδείας ἔχοντα καὶ μάλιστα εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥτις ἀποκλίνει, φύσιν ἐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. Ἐπιρρώσθησεται εὖ οἷδ' ὅτι κακεῖνος ἀκέραιος τῷ μύθῳ, ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προσησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν, πρὸς τὰ κάλλιστα ὤρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε· οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπ' ἀνελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἐδενὸς γυν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

* Οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν] Videtur hoc somnium intelligere, quod est, lib. 3. Ἀναβάσ. Quo vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine collucere. Cognatus.

ΔΙΑΛΟΓ. XIX.

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ΤΙΜΩΝ.

Ⓢ Ζεῦ^ο φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ^ο ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέσειε καὶ ἀσεβωσῆτα, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγ-
δαυτε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο αἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ κα-
λῶσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα^ο τότε
γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμοι γινόμενοι, ὑπερίδεις^ο τὸ
πίπλον τῶ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηγὸς τῶ ρυθμοῦ,
πῶ σοι νυνὶ ἡ ἡμισμάρα^ο ἀσραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομο
βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος
κεραυνός, ἀπαντὰ γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ
καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῶ πατάγῃ τῶν ὄν-
των.

^ο Φίλιε καὶ ξένιε] Sic dictus Jupiter, quod amicitiae praeses du-
ceretur, & hospitum vindex, si quando hospitii jura violata fu-
erant.

Jupiter, hospitibus nam te dare jura loquuntur.

Virg. Æn. 4. Barlaeus.

^ο ἑταιρεῖε καὶ ἐφέσειε] — Quod Sodalitii praeses, & procurator,
dominus, assertorque eorum haberetur, qui ejusdem tecti, septi,
vel laris sunt participes. Barlaeus.

^ο Καὶ εἴ τι σε ἄλλο ὄνομα] pro εἴ σε κατὰ τὸ ἄλλο ὄνομα, &c.

^ο Τὸ πίπλον] Subaud. μέρος.

μάτων.

μάτων. Τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σε καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρό-
χειρον, ἐκ οἷδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν ἔστι
μηδ' ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικέτων δια-
φυλάττον.

2. Θᾷτιον γὰρ τῶν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειρήσων ἔωλον
θραυλλίδα φοβηθεῖν ἂν, ἢ τῇν τῷ πανδαμάτορ
κεραυνῷ φλόγα· ἔτω δαλὸν τίνα ἐπανατείνασθαι δο-
κεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῆς μὴ δε-
δίεναι· μόνον δὲ τῷτο οἶεσθαι ἀπολαύειν τῷ τραύμα-
τος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβολῆς. Ὡς τε ἤδη
διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα
καὶ πᾶν τοι ἀπίθανον ὦν, πρὸς ἔτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν
Δία, θερμογῶς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. Πῶς
γὰρ, ὅπως γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὅς
ἔτε τῶν ἐπιτορκέντων ἀκέρεις, ἔτε τῶν ἀδικοῦντας ἐπισ-
κοπεῖς· λημᾶς δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ γιγνόμενα,
καὶ τὰ ὧτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηλικότες.

3. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὦν, καὶ ἀκμαῖος
τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων, καὶ βιαίων
ἐποίεις, καὶ ἐδέσποε ἥγες τότε πρὸς αὐτὰς ἐκχειρίαν,
ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὲς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὴς
ἐπείσειετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαλαγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συ-
νεχέει, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προηκοντιζέτω. Οἱ

² Σαλμωνεὺς Æoli F., de quo Virg. Æn. 6, Cognatus.

σεισμοὶ δὲ κασκινηδόν, καὶ ἡ χιῶν σωρηδόν, καὶ ἡ χά-
λαζα πετρηδόν. Καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέσωμαι,
ὕετοί τε ραγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἡκάστη σαγῶν·
ὥς τε ηὐκαύτη ⁴ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ⁵ ναυαγία ἐπὶ τῷ
Δευκαλίῳ ⁶ ἐγένετο, ὥς ὑποβρυχίων ἀπάντων κα-
ταδεδυκότων, μόλις ἐν τῷ κιβώτιον περισωθῆναι, προ-
σοκεῖλαν ⁶ τῷ Λυκαρεῖ, ζώπυρρον τὶ τῷ ἀνθρωπίνῳ
σπέρματι ⁶ διαφυλάττον εἰς ἐπίστην κακίας μεί-
ζον ⁶.

4. Τοι γάρ τοι ἀκόλουθα τῆς ραθυμίας τὰ πείχεται
κομίσει παρ' αὐτῶν, ἔτε θύοντος ἔτι σοι τινός, ἔτε
ξεφανῶντος, εἰ μὴ τις ἄρα πᾶρρον Ολυμπίων· καὶ
ἔτος, καὶ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος

⁴ Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ] Subaud. μορίῳ.

⁵ Ναυαγία] Locus apprimè notandus; convenit enim cum his-
toriâ sacrâ, nisi quodd, ut ait Comicus, malè divisa sunt tempori-
bus hæc. Quæ enim de Noacho scripta à principe Historicorum
Mose fuerant, ad Deucalionem suum transfulerunt Græci. Tan-
Faber.—

⁶ Τῷ Λυκαρεῖ] Mons sive locus ad quem appulit scapha, scri-
bit Pausanias in Phocidis Lycoream urbem conditam in Parnassi
summitate ab iis, qui in Deucalionis alluvione lupo ululatibus
(τῶν λυκῶν ὠρυγᾶς) servati sunt, ut eo nomine vel ipse Parnassus
vel pars ejus intelligatur. Nam & Ovid. Parnassum fuisse ait
montem Phocidis, in quem ab undis tutum Deucalion & Pyrrha
se receperant. Verum ex narratione Mosaicâ mons, in quo re-
sedit arca, unus fuisse dicitur montium Ararati, i. e. majoris Ar-
menię. Barlaeus.

τὶ ἀρχαῖον συνελθὼν. Καὶ κατ' ὀλίγον ἴ Κρόνον σε, ὡ
Θεῶν γενναϊότατε, ἀποφαίνεσι, παρῳσάμενοι τῆς τι-
μῆς. Ἐὼ λείπειν ἵπποσάκεις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλή-
κασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ολυμπιάσιν
ἐπιβεβλήκασι. Καὶ σὺ ὁ ὑφίβρεμέτης ὤκησας ἢ ἀτα-
ξῆσαι τὸς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς
βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζόμε-
νοι πρὸς τὴν φυγὴν. Ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιδανθο-
λέτωρ, καὶ Τίλανοκράτωρ, ἐκάθησο, τὰς πλοκάμους πε-
ρικειρόμενος ὑπ' αἰτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν
τῇ δεξιᾷ. Ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα
παύσεσθαι, ἔτι αὖτε ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κολά-
σεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι Φαέθοντες ἢ Δευ-
καλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς ἔτι ὑπὲρ ἀνίλον ὕβριν τέ-
βει;

5. Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ ἔασας τὰ μὰ εἶπω, τοσέτῃς
Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλεσίῃς ἐκ πένεςάτων
ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικέρησας, μᾶλλον

⁷ Κρόνον σε ἀποφαίνεσι.] Imperio abdicant, quod Saturno fecit
Jupiter. — tacite Jovem perduellionis accusat. Barl.

⁸ Αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας, &c.] Legitur de Dionysio Siciliae ty-
ranno, ut alios mittam, quod Jovi Olympio detraxerit magni
ponderis aureum amiculum, quo eum Hieron ē manubiis Cartha-
ginensium ornaverāt; proque detracto aureo laneum illi pallium
injecerit, cavillans; aureum amiculum aestate grave est, hyeme frigi-
dum; laneum ad utrumque anni tempus accommodatius. Barlaeus.

⁹ ὦ θαυμάσιε.] Ubi supra ὦ γενναϊότατε per illusionem. [Barl.]

δὲ ἄθρόον ἐς εὐερδῆσιαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλεῖστον, ἐπεὶ δὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, καὶ ἔτι ἐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν ὅτε προσβλέψουσιν οἱ τέως ὑποπτήσσοις, καὶ προσκυνῶντες, καὶ τῷ ἐμῷ νεύματι ἀνθρωπόμενοι. Ἀλλ' ἢν περ καὶ ὁδῶ βαδίζων ἐντύχοιμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ τίνα σῆλην παλαῖς νεκρῷ ὑπτίαν, ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀναγέγραμμένην, παρέρχονται, ὁ μὴ δὲ ἀναγνόντες. Οἱ δὲ καὶ πορρωθεν ἰδόντες ἐτέραν ἐκτρέπονται δι' αὐτῶν καὶ ἀποβρόπαιον θάμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλῷ σωτήρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

6. Ὡς ἐπὶ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχάτην τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθον ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίας, καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐν αὐτῇ. Τῷτο γὰρ μοι δοκῶ κερδαίνειν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλὰς παρὰ τὴν ἀξίαν εὐπράτην. Ἀνιαιρότερον γὰρ τῷτό γε. Ἦδη ποτὲ ἐν, ὡ Κρόνῳ καὶ Ρέας υἱέ, τὸν βαθὺν τῷτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπι-

* Μηδὲ ἀναγνόντες] Subaud. ἐπιβραχύν.

† Ταύτην τὴν ἐσχάτην] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit ad extrema redactus consilia. Ἐσχάτη enim hoc in loco nihil aliud est, quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Tan. Fab.

‡ Ανιαιρότερον] Subaud. ἢ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, &c.

§ Επιμένειν] De Epimenide Cretensi Theologo extat Historia in noctibus Gellianis, & apud Diog. Laert. qui eum 47. annos obdormiisse dicit. Plin. 57. lib. 7. cap. 53. Barl.

μενίδην γὰρ κεκοίμῃσαι) καὶ ἀναρρίπιδας τὸν κεραυ-
νὸν, ἢ ἐκ τῆς Αἴτνης ἐναυσάμεν, μεγάλην ποιήσας
τὴν φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανί-
κῃ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐς τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σέ, καὶ
τῆς σῆς ταφῆς μυθολογέμενα.

7. Ζ. Τίς ἔτός ἐστιν, ὦ Ερμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς
Αττικῆς παρὰ τὸν Τμητῶν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; πιναρὸς
ὄλ, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος· σκάπτει δὲ οἶμαι
ἐπικεκυφὼς· λάλλ, ἀθροπ, καὶ δρασύς. Ἡπὶ ⁴ φι-
λόσοφος ἐστιν. Οὐ γὰρ ἂν ἔτως ἀσεβεῖς τὰς λόφους
διεξήει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς
Τίμωνα τὸν Εχεκρατίδου, τὸν ⁵ Κολυτέα; ἔτός ἐστιν
ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ⁶ ἱερῶν τελείων ἐσιάσας, ὁ νεό-
πλωτος, ὁ τὰς ὅλας ⁷ ἐκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς
εἰώθαμεν ἐορτίζειν τὰ Διάσια. Ζ. ⁸ Φεῦ τῆς ἀλλα-
γῆς. Ὁ καλὸς ἐκεῖν, ὁ πλέσι, περὶ ὃν οἱ το-

⁴ Φιλόσοφος ἐστιν] Id genus hominum quâvis oblatâ occasione
Lucianus infectatur. Barl.

⁵ Τὸν Κολυτέα] Cotyttensem vocat à pago. Hesyc. Κολυτῆτος
ὄνομα δήμου. Barlaeus — item Harpocrat. δῆμός ἐστι τῆς Αἰγυπ-
τοῦ φυλῆς Κολυτῆτος.

⁶ ἱερῶν τελείων,] i. e. ὁλοκλήρων. Λεωβημένον γὰρ εἰς θύειται.
Vid. Hom. Il. α. v. 66. ibique vet. Scholiast. Vid. & Natal.
Com. l. i. c. x.

⁷ Ἐκατόμβας] Subaud. παρὰσῆσαι.

⁸ Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς] Post Interjectiones sequente Genitivo sub-
autur ἕρεκα.

σῆτοι φίλοι; τί παθὼν ἐν τοιούτῳ εἰσιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς εἴοικεν, ἔτω βαρεῖαν κατὰφάρων τὴν δίκηλλαν.

8. EP. Ὁὕτως μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρίψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τῆς δεομένης ἀπαν-
τας οἶκτος· ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνοία, καὶ εὐήθεια, καὶ
ἀκρισία περὶ τῆς φίλης. ὃς ἔσυνίει κόραξι καὶ λυκοῖς
χαρίζομενος. ἀλλ' ὑπὸ τυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαί-
μων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, φίλης εἶναι αὐτὸς καὶ ἐταί-
ρος ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ
βορᾷ. Οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περι-
τραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες, καὶ
τῷτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ᾤχοντο, αὖτον αὐτὸν καὶ τὰ
ρίζας ὑποβέβημενον ἀπολιπόντες, ἐδὲ γνωρίζοντες ἔτι
ἐδὲ προσβλέποντες (πότεν γάρ;) ἢ ἐπικερυνέες ἢ ἐπι-
διδόντες ἐν τῷ μέρει. Διὰ ταῦτα δίκηλλίτης, καὶ
διφθερίας, ὡς ὄρας, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ,
μισθε γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ
πλευτέρηες παρ' αὐτῶν, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχον-
ται, ἐδὲ τένομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. Z. Καὶ μὴν ἔπαροπτεῖ ἀνὴρ, ἐδὲ ἀμελη-
τέ· εἰκότα γὰρ ἠγανάκει δυσυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὁμοίᾳ

Ὁὕτως μὲν εἰπεῖν] Subaud. ὡς, & post ἀληθεῖ λόγῳ supple
χρηῖσθαι.

ποιοῦμεν

ποιήσομεν τοῖς κατάρτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησ-
μένοι ἀνδρὲς, τὰ αὐτὰ μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν πίο-
τα καύσαντο ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἔτι γὰρ ἐν ταῖς
ῥῖσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. Πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε,
καὶ θορίβε πολλῇ τῶν ἐπιορκένων, καὶ βιαζομένων, καὶ
ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβῳ τῷ παρὰ τῶν ἱεροσυλόν-
των, (πολλοὶ γὰρ ἔτι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἐδὲ ἐπ'
ὀλίγον καλαμῦσαι ἡμῖν ἐφιάσι) πολὺν ἤδη χρόνον ἐδ'
ἀπέβλεφα εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ μάλιστα ἐξ ἑ φιλοσο-
φία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπύλασαν αὐτοῖς. Μαχομέ-
νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, ἐδὲ ἐπα-
κέειν ἐς τῶν εὐχῶν. Ὡς ἡ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα
καθῆσθαι, ἢ ἐπιρίβηναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τίνα, καὶ
ἀσώματα, καὶ λήρης μεγάλη τῇ φωνῇ ξυνειρόντων· διὰ
ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς καὶ
φαῦλον ὄντα.

10. Ὅμως δὲ τὸν Πλῆτον, ὃν Ἑρμῆ, παραλαβὼν,
ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέτω δὲ ὁ Πλῆτος καὶ
τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτῆ, καὶ μενέτωσαν ἀμφω παρὰ
τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλάττεσθωσαν ἔτι ῥαδίως,
καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητι αὐθις ἐκδιώκη αὐτὲς
τῆς οἰκίας. Περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς
ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτόν, καὶ αὐθις μὲν
σκέφομαι, καὶ δίκην δώσωσιν, ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν
ἐπισκευάσω. Κατεαγμένοι γὰρ αὐτῆ καὶ ἀπεσομω-
μένοι εἰς δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὁπότε φιλοτιμό-
τερον

τερον ἠκόνῃσα πρῶν ἐπὶ τὸν σοφιστὴν ὁ Ἀναξαγόραν,
ὃς ἠπειθε τὸς ὁμιλητὰς ἢ μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς
τὸς Θεούς. Ἀλλ' ἐκεῖνός μὲν διήμαρτον. ὁ ὕπερσχε
γὰρ αὐτῶ τὴν χεῖρα Περικλῆς ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ
Ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ

• Ἀναξαγόραν] Fuit Anaxagoras Philosophus Clazomenius insignis, qui Xerxis Persarum regis tempore floruit. Mundi hoc atque Naturæ opificium ab æternâ Mente conditum & ordinatum esse docuit. Cujus hic extat versus omnî memoriâ dignus,

Νῆς ἐστὶ δ' αἰὶσµῶν τὸ τῶν πάντων αἴτιον.

Mens æterna est, quæ gubernans omnia, omnium est causa.

Laert. lib. 2. Quæ laudabilis de Deo Uno veritatis professio, ut Socrati, sic & illi noxia fuit. Nam ea doctrina tantam ipsi invidiam conflavit apud Athenienses, ut ex eâ ansam raperent ipsum ἀθεότης accusandi, & talentum promitterent, quisquis interficeret. Etenim hanc esse causam ipse Jupiter indicat, cum sophistam eum vocat, ideoque in illum se fulmen torfisse dicit, quod suis familiaribus & discipulis persuaderet, nullo pacto esse Deos, quos pro talibus haberent Athenienses. Barlaeus.

ἢ μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς] Neque alicujus pretii esse nos. Nam τις aliquando πρόσωπον denotat singulare ad differentiam τῶν τυγχόντων. Sic Juv.

Aude aliquid brevibus Gyaris ἔς carcere dignum,

Si vis esse aliquis —

vel nullos, inquit, i. e. nullâ divinitate præditos. Barl.

ὁ ὕπερσχε, &c.] Interpretandum est hoc de Judicio; nam impietatis accusatus Anaxagoras à Pericle discipulo suo defensus est. Barlaeus.

Ἀνάκειον] Vid. Maussaci annotationem ad hanc vocem in Harpocracione.

αὐτὸς ὀλίγον δεῖν συνειρίβῃ περὶ τῇ πέτρᾳ. Πλὴν
 ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ
 ὑπερπλετύνῃα τὸν Τίμωνα ὀρώσιν.

11. ΕΡ. * Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγένας, καὶ ὅκλη-
 ρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; καὶ τοῖς δικαιολογεῖσιν μόνοις,
 ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τὺτο χρήσιμον· ἰδὲ γὰρ
 αὐτίκα μάλα πλεῖστος ἐκ πινεσάτε καταστήσεται ὁ
 Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ
 ἐπιστρέψας τὸν Δία· εἰ δὲ σιωπῇ ἑσκαπτεν ἐπικεκρυ-
 φώς, ἔτι ἂν ἑσκαπτεν ἀμελέμενος· ΠΛΟΥ. ΑΛΛ'
 ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. Ζ. Διὰ
 τί, ὦ ἄριστε Πλῆτε, καὶ ταῦτα, ἐμὲ κελεύσαντες;

12. ΠΛΟΥ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμέ, καὶ
 ἐξεφύρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, παρῶν
 αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον ἐχὶ δικράνοισ με ἐξεώθει
 τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπ-
 τῶντες. Αὐθις ἔν ἀπέλθω παρασίτοις, καὶ κόλαξι, καὶ
 ἐταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνης, ὦ Ζεῦ,
 πέμπε με, τὴν αἰσθησομένης τῆς δωρεᾶς, τὴν πε-
 ρίεφοντα, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. Οὗτοι
 δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέσωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν
 καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελαν, αἶψα
 πάτωσάν ἄθλιοι, τέτληται ὀβολὺς ἀποφέροντες, οἱ δὲ
 καὶ ἀλάνης δωρεὰς ἀμελητὶ προῖόμενοι

* Οἷον ἦν] Pro οἷον ἐστίν.

13. Ζ. Οὐδὲν ἔτι τοιούτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ· πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδαῶνίηκεν, εἰ μὴ πανάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφιν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. Σὺ μέντοι πάνυ μεμφιμοιρῶ· εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιά, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠφίει περινοσεῖν ἐλευθέρως, ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζυλοῦπῶν. Ἄλλοις δὲ τὲναντίον ἠανάκεις κατὰ τῶν πλεονούντων, καλῶς κελεύσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὡς μηδὲ παρακίψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατόν εἶναι. Ταῦτα γὰρ ἀπαδύρεθαι πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ, καὶ διὰ τῆτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ φροντίδῳ ἀνάπλεως, συνεσπακῶς τὴς δακτύλης περὶ τὸ ἔθῳ τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ καιρῷ λάβοιο, παρ' αὐτῶν. Καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι, ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαῶσι ἀναλρεφόμενον, τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λοῖσμῳ.

14. Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἐφασκες αὐτὸς ἐρωίτας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, ἐπὶ τολμῶντας, ἐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίως γε ὄντας,

Ἄλλοι δὲ, &c.] Respicit locum qui in Aristophanis Pluto est, quem hunc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὄσα. Nam ex Aristophanis Pluto hæc magnam bonamque partem educta sunt. Tan. Faber.

ἀλλὰ

ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγοράς, ἐς τὸ σημεῖον, καὶ τὸν
μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπολαύσιν
οἰομένους, ὃ τὸ αὐτὸς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μὴ
δενὶ μελαδιδόνας τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
φάτῃ κυνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσιν τῶν κριθῶν, μήτε
τῷ ἴπῳ πεινῶνι ἐπιρέψουσιν. Καὶ προσέτι γε καὶ
κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόνων, καὶ τὸ
καινότατον, αὐτὲς ζηλοτυπῶν· ἀγνοῶν δὲ ὡς καλὰ-
ρα⁶ οἰκέτης, ἢ οἰκονόμ⁶ ὑπείσιων λαθραίως, ἐμ-
παροινήσει, τὸν κακοδαίμονα καὶ ἀνέρασον δεσπότην,
πρὸς αἵμαυρον τὸ καὶ μικρόσομον λυχνίδιον, καὶ διψα-
λέον θρυαλλίδιον, ἐπαρτυνεῖν εἰσάσας τοῖς τόκοις.
Πῶς ἔν ἐκ ἀδίκων, πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιάσθαι,
νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

15. ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἶδε τάληθ' ἐξετάζοις, ἅμ-
φω σοι εὐλόγα δόξω ποιεῖν. Τῷ τε γὰρ Τιμῶν⁶ τὸ
πάνυ τέτο⁶ ἀνειμένον, ἀμελές, καὶ ἐκ εὐνοϊκόν, ὥς
πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοῖη· τὸς τε αὖ καλὰ κλείσον
ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύ-
τερος γηνοίμην, καὶ τιμελὴς, καὶ ὑπέροχ⁶, ἐπιμελεμέ-
νης, ἔτε προσάπλομένης αὐτῆς, ἔτε εἰς τὸ φῶς προάγον-
τας, ὡς μὴδὲ ἐφθείην πρὸς τίν⁶, ἀνοήτης ἐνόμιζον

⁶ Ἀνειμένον] Subaud. ἡθ⁶.

⁷ Ὡς πρὸς ἐμὲ] Ὡς πρὸς frequente accusi vel personæ vel rei significat idem quod ὅτον vel ὅσα πρὸς, quantum attinet. Vid. Vigerum. — Ἀνέχει verò subauditur.

εἶναι, καὶ ὑβρίζας· ὅθεν ἀδικεῖντά με ὑπὸ τοσούτοις
 δεσμοῖς καὶ αἰσχροπραγίαις, καὶ εἰδόμενος ὡς μετὰ μικρὸν
 ἐπίσπιν ἄλλω τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καὶ αἰσχροπραγίας.

16. Οὐτ' ἔν ἐκείνης, ὅτε τῆς πανυ προχειρὸς εἰς
 ἐμὲ τῆς ἐπαινώ, ἀλλὰ τῆς, ὅπερ ἀριστὸν ἐστίν, μέτρον
 ἐπιθήσονται τῷ πρᾶγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένης τοπα-
 ράπαν, μήτε προησομένης τὸ ὅλον.

17. ΖΕΥΣ. Τί δὲ ἀνακλιεῖς κατ' αὐτῶν; δι-
 δόσιν γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ο
 Τάνθαλα, ἄπολοι, καὶ ἄλυστοι, καὶ ἔπνοι τὸ σῶμα,
 ἐπικεχνηότες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ο
 Φινεύς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφήν ὑπὸ τῶν ἀρ-
 πυνῶν ἀφαιρέμενοι. Ἄλλ' ἀπιθι ἤδη σωφρονέσσω πα-
 ραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐννευζόμενον. ΠΑΟΥ. Ἐκεῖνος
 γὰρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνης τετραπλημένη, πρὶν
 ὅπως εἰσρυῆναι με, κατὰ σπυδαίαν ἐξαίλων, φθάσαι
 βεβλόμενον τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπερανίλῃ εἰσπεσὼν
 ἐπικλύσω αὐτόν; ὥς ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πύθον
 ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπανήλθειν, τῇ
 κύτῃς μὴ γένοιτο· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκ-
 χυθισσόμενος τῇ ἐπιρροῇ· ἔτις εὐρυτερον τὸ πρὸς τὴν
 ἐκχυσιν κεχηνὸς τῇ πύθῃ, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἐξοδος.

[Ο Φινεύς] De Phineo Virg. Æn. 2. Cognatus.

18. ΖΕΥΣ.

18. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔνι μὴ ἐμφράξῃαι τὸ κεχρη-
γός τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπεπλεγμένον, ἐκχυθῇ. Ὁ
ἐν βραχεὶ σὲ, ῥαδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ
τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί τῷ πύθῳ. ἀλλ' ἄπιε ἤδη
καὶ πλατίζετε αὐτόν. Σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἐρμῆ, ἐπα-
νιών, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτης,
ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀπονήσαντες, ἐπισκευάσωσιν, ὥς ἡδη
γε τεθυγμένῳ αὐτῷ δεησόμεθα.

19. ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλῆτε, τί τῷτο; ὅπως ἀ-
ζεῖς; ἐλελήθεις με, ὦ γενναῖα, καὶ τυφλὸς γάρ εἰμι,
ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. ΠΛΟΥ. Οὐκ αἰεὶ τῷτο, ὦ Ἐρ-
μῆ, ἀλλ' ὅποταν μὲν ἀπὶ πᾶρα τινὰ πεμφθεὶς ὑπὸ
τῷ Διὶ, ἐκ αὐτῶν ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφο-
τέρους, ὥς μόλις ὁ τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμας προηγε-
σάτο ἐνίοτε τῷ περιμένοντι. ὅποταν δὲ ἀπαλλάττε-
σθαι δέη, πλὴν ὅν σφει, πολὺ τῶν ἁγίων ἰσχυτέρα.
Ἄμα γὰρ ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, καὶ γὰρ ἡδη ἀνακηρύττο-
μαι νεικηκώς, ὑπερπηδῆσας τὸ σταδίον, ἐδὲ ἰδάλων
ἐνίοτε τῶν σταδίων. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φής. Ἐγὼ
δὲ καὶ πολλὰς ἂν εἶπην. ἔχοιμί σοι, χθές μὲν ἐδὲ
ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον ἰσχυρότατον, ἄφρων δὲ

* Χωλὸς ἀμφοτέροις.] Subaud. ποσίν.

* Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμας.] Τελεῖν Perinde esse videtur, ac si di-
ceretur τελεῖν τὸν δρόμον, conficere cursum. Barl.

Ἐχοιμί.] Idem quod δυνάμην. Ἐχω enim saepe saepius
possum significat.

τῆμερον πλεσίμυς, καὶ πολυτελείς, ἐπὶ λευκῷ ζεύγῳ
ἐξελαύνοντο, οἷς ἔδε καὶ ἄνθρωποι ὑπῆρξε πώποτε, καὶ
ὅμως πορφυροὶ, καὶ χρυσόχειρες περιέρχοντο, ἔδ' αὐτοὶ
πιστεύοντες, οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλετῶσιν.

20. ΠΛ. Ἐτεροῖον τῦτ' ἐστίν, ὦ Ερμῆ, καὶ ἐχὶ τοῖς
ἐμαυτῷ πρὸς βαδίζω τότε· ἔδ' ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων
ἀποσέλλει με παρ' αὐτοῦς, ἅτε πλετοδότης, καὶ μεγα-
λόδωρος καὶ αὐτὸς ἂν δηλοῖ γυνὴ καὶ τῷ ὀνόματι. Ἐπει-
δ' αὖν τοῖνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρω πρὸς ἕτερον
εἰς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημνάμενοι ἐπιμέ-
λως, φορηδὸν ἄράμενοι, μετακομίζουσι. Καὶ ὁ μὲν νεκ-
ρὸς ἐν σκοιεινῷ περὶ τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπερ' τὰ γού-
ναλα παλαιὰ τῇ ὀβόῃ σκεπόμενος, περιμάχῃς ταῖς
γαλαῖς. Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ πε-
ρικμένους κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπί-
μένην τερνιγότες οἱ νεοττοί.

21. Ἐπειδ' αὖν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λίθον
ἐνμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ με ὁ
καινὸς δεσπότης, ἦτοι συγγενὴς τίς, ἢ κόλαξ· ἐκεῖνός
μὲν, ὅστις ἂν ᾖ ποτὲ, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ,

² Ἄτε πλετοδότης] Αἰνιτίζεται εἰς τὰς ἀπὸ τῶν τελευταίων πλε-
τών διαδεχομένης τὸν κλῆρον· ταύτη τοι καὶ ὑπὸ τῷ Πλάτῳ φε-
ρται αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολὴν. Schol.

³ Σκοιεινῷ] Subaud. τόπῳ vel μέρει.

Θείι φέρων, ἀντὶ τῆ τέως * Πυρρίε, ἢ Δρόμων, ἢ
Τιβίε, Μεγακλῆς ἢ Μεγάβυζας, ἢ Πρώταρχ, με-
τονομασθεῖς, τὰς μάτην κεχρηνότες ἐκείνης εἰς ἀλλήλους
ἀποβλέποντας καλασιπῶν, ἀληθες ἄβουλας τὸ πένθ, οἷος
αὐτὸς ὁ θύν, ἐκ μυχῶ τῆς σαγήνης διέφυγεν,
ἐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ³ καλασιπῶν.

22. Ὁ δέ, ἐμπεσὼν ἀθρόως εἰς ἐμέ, ἀπειρόκαλ, καὶ
παχύδερμος ἀνθρώπ, ἔτι τὴν πένθην πεφρικώς, καὶ
εἰ παριὼν ἄλλ, μασιξείε τις, ὀρθιον ἐφίσας τὸ ἔς,
καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ⁷ Ἀνάκτορον προσκυνῶν,
ἐκ ἔτι φορητός. ἐς τοῖς ἐνυλγάνουσιν· ἀλλὰ τὰς τε
ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδούλους μασιξοῖ, ἀποπειρώ-
μεν, εἰ καὶ αὐτὰ τὰ τοιαῦτα ἔξεσιν· ἀχρὶς ἂν ἢ ἐς
πορνιδίου τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱππολοφίας ἐπιθυμήσας, ἢ
κίλαξι παραδὲς ἑαυτὸν, ὁμνύουσιν ἢ μὴν εὐμορφότε-
ρον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τῇ Κέκρο-

* Πυρρίε, &c.] Οἰκετικὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαιῶς ὀνόμαζαν.
Schol. contra autem Megacles, Megabyzas, Protarchus, nobi-
lium hominum nomina. Tan. Fab.

³ Καλασιπῶν] Pro καλασιπῶν. Degeneravit hoc verbum à sim-
plici πῶν, & sæpius de carnibus & piscibus pro devorare usur-
patur. Barlaeus.

⁶ Τὸν μυλῶνα] Servi non modo compedibus vinciri, sed & in
pistrinum dedi ob noxam solebant. Unde pistrino dignus apud
Terent. Erat autem locus, in quo panis pinsebatur, aut molat
quam versabant mancipia, pro quibus hodie jumentis utimur, aut
molis pneumaticis aquaticisque. Barl.

⁷ Ἀνάκτορον] Τὸ αἰὲς Δημητρός ἐστίν. Vid. Hesych.

πος, ἢ Κόδρε, συνειώτερον δὲ τῇ Ὀδυσσεως, πλεσιώ-
τερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεὶ τῷ
χρόνῳ ἀθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ἑλπίαν ἐκ πολλῶν ἐπιγο-
ρίων, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνελεμμένα.

23. ΕΡ. Αὐτὰ περ σχεδὸν φῆς τὰ γινόμενα. Ὅπου
ταν δ' ἐν αὐτόπῃ βαδίζης, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὐρί-
σκες τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διασινώσκεις ἐφ' ἧς ἂν σε ὁ
Ζεὺς ἀποτείλῃ, κρίνας εἶναι τῷ πλεβεῖν ἀξίους;
ΠΛΟΥ. Οἷοι γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι; ΕΡ. Μὰ
τὸν Δία εἰ πάντῃ. Οὐ γὰρ Ἀρισείδην καταλιπὼν,
Ἰππονίχῃ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
Ἀθηναίων ἐδὲ ὄσοις ἀξίοις. Πλὴν ἀλλὰ τί πρᾶτ-
τε καταπεμφθεῖς; ΠΛΟΥ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι
περινοσῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὲ ἐμπεσόνῃ ὃ δὲ ὅστις
ἂν πρῶτός μοι περιίχῃ, ἀπαλαγὼν ἔχει, ὃ σὲ τὸν Ερ-
μῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῷ κέρδους προσκυκνῶν.

24. ΕΡ. Οὐκὲν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς διόμενός σε κατὰ
τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλεβίζειν, ὅσους ἂν οἴῃται τῷ πλε-

Οὐ γὰρ Ἀρισείδην, &c.] Aristides vir fuit Atheniensis nobi-
litate & iustitiâ insignis, de quo Corn. Nepos, lib. 3. Inquit,
Aristidei quâ fuerit abstinentiâ nullum est certius indicium, quàm quòd,
cum tantis rebus præsuisset, in tantâ paupertate discessit, ut, qui esset
reus, viâ relinqueret. Callias & Hipponicus duo itidem viri Athe-
nienses, pater & filius, ob luxum & libidinem celebratissimi. Barl.

Ὁ σὲ τὸν Ερμῆν, &c.] Lucrum enim insperatum à Mercurio
objici credebant. Tan. Fab.

τείν αἰτίες; ΠΛΟΥ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ ῥαθὲ,
ὥς γε τυφλὸν ἔγχα εἰδὼς, ἔπεμπετ ἀναζητήσονίᾳ δυ-
σεύρετον ἔτω χρήμα, καὶ πρὸ πολλῶν ἐκλελοιπὸς ἐκ τῆ
βίβ' ἔπερ ἐδ' ὁ Λυλκεὺς ἂν ἐξεύροι ραδίως ἀμαυρὸν
ἔτω καὶ μικρὸν ὄν. Τοίγαρ ἄτε τῶν μὲν ἀλαθῶν ολί-
γων ἔγγων, πονηρῶν δὲ πλείων, ἐν ταῖς πόλεσι τὸ
πάν ἐπεχόντων, ῥᾶον ἐς τὴν τοιούτης ἐμπίπῃω περιῶν,
καὶ σαλτηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ. εἴτα πῶς, ἐπειδὴν
καταλίπης αὐτὴς, ραδίως φεύγεις, ἐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;
ΠΛΟΥ. Ὁξυδερκής τότε πῶς καὶ ἀρτίπης γίγνομαι
πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

25. ΕΡ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τῷτο ἀπόκριναι· πῶς τυ-
φλὸς ὢι, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρος, καὶ βαρὺς ἐκ
τοῖν σκελοῖν, τοσάυτης ἐρασᾶς ἔχοις, ὥς τε πάντας ἀπο-
βλέπειν εἰς σὲ καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶσε-
θαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, ἐκ ἀνέχεσθαι ζώντας; οἶδα
γὰρ τίνας ἐκ ὀλίγης αὐτῶν ἔτω σὺ δυσέρωτας ὄντας,
ὥς τε καὶ εἰς βαθυκῆτα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτὴς,
καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες
ὑπὸ σὺ, ὅτι περ ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτὴς. Πλὴν
ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν, εὖ οἶδα ὅτι, ὁμολογήσειας, εἴ τί ξυ-
νίης σαυτῷ, κορυβαντιᾶν αὐτὴς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπι-
μεμνηνότες.

26. ΠΛΟΥ. Οἷε γὰρ τοιούτον οἶός εἰμι ὁρᾶσθαι
αὐτοῖς, χωλὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ἔσα ἀλλά μοι πρόσεςιν;

G g

ΕΡ.

ΕΡ. Ἀλλὰ, πῶς, ὦ Πλῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; ΠΛΟΥ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριτε· ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. Ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον περιέμεναι ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐνυψώσαντες· ὡς εἶγέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀποσιμνώσας ἐπέδειξε με, δῆλον ὡς καλεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώτιοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράςων, καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

27. ΕΡ. Τί ἔν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλεθεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιέμενοι, ἔτι ἔξαπατῶνται, καὶ ἢν τις ἀφαιρῇται αὐτές, θάπτον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιτο; ἔ γὰρ δεῖ καὶ τότε αἰνοεῖν (εἰκός) αὐτὰς ὡς ἐπίχρυσον ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ερμῆ καὶ πρὸς τούτῳ μοι συναγωνίζεσθαι. ΕΡ. Τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. Ἐπειδὴν τις ἐνυψῶν τὸ πρῶτον, ἀναπελάσας τὴν θύραν, εἰσδέχεται με, συμπαισέσκει μετ' ἐμῷ λαθὼν ὁ Τύφος, καὶ ἡ Ἀνοία, καὶ ἡ Μεγαλαυχία, καὶ ἡ Μαλακία, καὶ ἡ Ὑbris, καὶ Ἀπάτη, καὶ

• Ποικίλα ἐνδύς] Subaud. ἐνδύματα vel ἱμάτια

ἄλλαι

ἀλλὰ ἄτ' αὖ μυρία· ὑπὸ δὴ τέτων ἀπάντων καταληφθεὶς
τὴν ψυχὴν θαυμαῶς τε τὰ ἐ θαυμαστὰ, καὶ ἐρέγεται
τῶν φευκῶν· καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν
εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε δορυφορόμενον ὑπὸ αὐ-
τῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προσεῖναι
ὑπομείνειν ἂν.

28. ΕΡ. Ὡς δὲ λείος εἶ, ὦ Πλῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς,
καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαφευκτικὸς, ἐδεμίαν ἀνιλαβὴν
παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ εἰσέχεις, ἢ οἱ ὄφεις
διὰ τῶν δακτύλων δραπέτεύεις ἐκ οἷδα ὅπως. Ἡ Πε-
νία δ' ἐμπαλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ
ἄλκιτρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἀπαντ' τὸ σῶμα· ἔχουσα,
ὡς πλεσιπύλαιος εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως
ἀπολυθῆναι. Ἀλλὰ μελαχρὴ ἤδη φλογαίνοντας ἡμᾶς
πρᾶγμα ἐ μικρὸν δέελαθε. ΠΛΟΥ. Τὸ ποῖον; ΕΡ.
Ὅτι τὸν Θεσαυρὸν ἐκ ἐπηγαγόμεθα, ἔπερ ἔδει μά-
λιστα.

29. ΠΛΟΥ. Θάρρει τάτ' γε ἔνεκα. Ἐν τῇ γῇ
αὐτὸν καταλείπων αἰεὶ ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκή-
ψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ
μηδενί, ἢν μὴ ἐμᾶ ἀκρόση βοήσαντος. ΕΡ. Οὐκ ἔνι ἐπι-
βαίνωμεν ἤδη τῆς Αἰλικῆς. Καί μοι ἐπεὶ ἐχόμενος
τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατίαν ἀφίκωμαι.
ΠΛΟΥ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραλωτῶν. Ἐπεὶ ἦν
G g 2 γε

γε ἀπολίπης με, ¹ Ὑπερβάλω τάχα ἢ Κλέωνι ἔμπε-
σῆμαι περινοσῶν. Ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἑτός ἐστι,
καθάπερ σιδήρεα πρὸς λίθον;

30. ΕΡ. Ὁ Τίμων ἑτοσί σκάπτει πηλοῦν ὀρεινόν
καὶ ὑπόλιθον γήθιον. Παπαί. Καὶ ἡ Πενία πάρεστι,
καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖν. ἡ Καρτερία δέ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ
Ανδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος, τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ τατ-
τομένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφορῶν.
ΠΛΟΥ. Τί ἐν ἐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ερμῆ, τὴν
ταχίστην; ἐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικύτῃ στρατοπέδῃ περιεσχημένον.
ΕΡ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ μὴ ἀποδειλιῶμεν ἐν.

31. ΠΕ. Ποῖ τῷτον ἀπάξεις, ὦ Ἀργειφόντα,
χειραλωγῶν; ΕΡ. Ἐπὶ τῷτονι τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν
ὑπὸ τῷ Διός. ΠΕ. Νῦν ὁ Πλάτος ³ ἐπὶ Τίμωνα,
ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παρα-
λαβῶσα, τῷτοσι παραδῶσα, τῇ Σοφίᾳ, καὶ τῷ Πόνῳ,
γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλῶν ἀξίον ἀπέδειξα; ἕτως ἄρα
εὐκαλαφρόνη ⁴ ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίᾳ τοῖς
ὥσθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθαι με, ἀκριβῶς

¹ Ὑπερβάλω καὶ Κλέωνι] Homines sunt suā magnitudo nobiles.
Vid. Plutar. Aristoph. & scripta in eum Scholia. Tan. Fab.

² Ὁ Αργειφόντα] Mercurium indigitat per ludibrium Homericum
utens Epitheto. Sic appellatur, quod Argum Iūs custodem occi-
derit secundum poetas. Barlaeus. Vid. Ov. Met. lib. 3.

³ Ἐπὶ Τίμωνα] Subaud. περιεπαίει.

πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλάτος παρὰ-
λαβὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐλχειρίσας, ὅμοιον τῷ
πάλαι, μαλθακόν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας,
ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγεννημένον. ΕΡ. Ἐδοξε
ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

32. ΠΕ. Απέρχομαι. Καὶ ὑμεῖς δὲ ὦ Πόνε, καὶ
Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. Οὗτος δὲ τάχα
εἴσειαι οἷάν με ἔσαν ἀπολείπει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ
διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἢ συνὼν, ὕψιενός μὲν τὸ
σῶμα, ἐρρωμένον δὲ τὴν γνώμην, διετελέσεν, ἀνδρὸς
βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ
καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἔστιν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνω-
ν. ΕΡ. Απέρχονταί. Ἡμεῖς δὲ προσιώνμεν αὐτῷ.

33. ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρκτοι; ἢ τί βεβλόμενοι
θεῖρο ἤκετε, ἄνδρα ἐργάτην, καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσον-
τες; ἀλλ' εὖ χαίροντες ἀπῆε, μιαιοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ
γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώλοισι καὶ τοῖς
λίθοις συνίριψα. ΕΡ. Μηδαμῶς ὦ Τίμων, μὴ βάλης·
εὖ γὰρ ἀνθρώπου ὄντας βαλεῖς. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ερμῆς
εἰμι, ἔστω δὲ ὁ Πλάτω. Ἐπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπα-
κέσας τῶν εὐχῶν. Ὡς ἐξ ἁθῆς τύχη δέχεσθαι τὸν ὄλβον,
ἀποσας τῶν πόνων. ΤΙ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,
καί τοι Θεοὶ ὄντες, ὥς φατε. Πάντας γὰρ ἅμα καὶ
Θεὸς καὶ ἀνθρώπου μισῶ. Τετονὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις
αἶν ἦ, καὶ ἐπὶρίψει μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛΟΥ.
Ἀπίωμεν,

Ἀπίωμεν, ὦ Ερμῆ, πρὸς τὴ Διὸς, μελαγχολᾶν γὰρ
ὁ ἄνθρωπος· ἔμειρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω
προσλαβών.

34. ΕΡ. ⁴ Μηδὲν σκαιὸν ὦ Τίμων· ἀλλὰ τὸ
πάνυ τὸτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας
τῷ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀθάτην τύχην, καὶ πλύσει πά-
λιν, καὶ ἴσθι Αθηναίων· τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερέρα τῶν
ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνον αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. Οὐ-
δὲν ὑμῶν δέομαι. Μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ
πλεῖτος ἢ δίκηλλα· τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατος
εἰμι, μηδενὸς μοι πλεσιάζοντος. ΕΡ. Οὕτως, ὦ τᾶν,
ἀπανθρώπως; ⁵ τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε,
κρατερόν τε; καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι
σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον
δὲ μηδαμῶς, ὅπως ἐπιμελεσμένων σε τῶν Θεῶν.

35. ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ερμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλεί-
στη χάρις τῆς ἐπιμελείας· τῆτονι δὲ τὸν Πλεῆτον ἐκ
ἂν λάβοιμι. ΕΡ. Τί δή; ΤΙ. Ὅτι καὶ πάλαι μυ-
ρίων κακῶν μοι αἴτιος ἦτος κατέστη, κύλαξί τε πα-
ραδύς, καὶ ἐπιβέβηκε ἐπαλαγών, καὶ μίσος ἐπέειρας, καὶ
ἡδυπαθεία καταφθείρας, καὶ ἐπιφθονον ἀποφήνας· τέ-
λος δέ, ἄφνω καταλιπὼν ὅπως ἀπίσως, καὶ προδοικῶς.

⁴ Μηδὲν σκαιὸν] Scilicet διαπερῆσαι αὐτόν. Barl.

⁵ Τὰ πρῶτα] Pro ὁ πρῶτος, vel τὰ πρῶτα φερόμενον, qui pri-
mus est, vel primas tenet inter Athenienses. Barl.

⁶ Τόνδε φέρω] Hom. II. ὁ. v. 202.

Ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις
καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσ-
ομιλῶσα πᾶ τε ἀναγκαῖα κἀκίονοντι παρεῖχε, καὶ
τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῆς
ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆς βίης, καὶ δει-
ξάσα ὅτις ἦν ὁ πλεῖστον ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτε κόλαξ θω-
πεύων, ἔτε συκοφάνης φοβῶν, ἐ δὴ μὲ παροξυνθεὶς,
ἐκ ἐκκλησιαστικῆς ψηφοφορήσας, ἐ τυράννῳ ἐπιβλεψ-
σας ἀφελέσθαι δύναιτο ἄν.

36. Ἐρρωμένῳ τοι γάρ ἐν ὑπὸ τῶν πόνων, τεινὸν
τὸν αἶγρον φιλοπόνως ἐπερδίζομεν, οὐδὲν ὀρῶν τῶν
ἐν ἄξει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἀλφίλα παρὰ
τῆς δικέλλης. Ὡς παλίνδρομον ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ,
τὸν Πλεῖστον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ· ἐμοὶ δὲ τέτο ἱκανὸν
ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμαῖζεν ποιῆσαι. ΕΡ.
Μηδ' αὖτως, ὦ Γαθέ· ἐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι
πρὸς οἰμωγὴν. Ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μεῖρα-
κιώδη, καὶ τὸν Πλεῖστον παράλαβε, ὅ ἐ τοι ἀπόβλητόν
εἰσι δῶρα τὰ παρὰ τῆς Διός. ΠΛΟΥ. Βέλει, ὦ
Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ· ἢ χαλεπαίνεις

* Ἡβηδὸν] Interdum significat ἀθρόον, vel πάσας καθ' ἡλικίας,
ut Suidas ex veteribus glossis vertit. Tan. Fab. Ἀθρόον autem
est confertim, sine discrimine, juvenum scilicet more. Est enim ab
ἡβῃ Juventus. Leeds.

* Οὐ τοι, &c.] Ex Homeri versu,

Οὐ τοι ἀπόβλητόν ἐστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Tan. Fab.

μοι λέοντι· Τι. ὦ Λέγε, μὴ μακρὰν μέντοι, μηδὲ
μετὰ προαιμίῳ, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξο-
μαι γὰρ σὲ ὀλίγα λέοντα διὰ τὸν Ερμῆν τιτονί.

37. ΠΛΟΥ. Ἐρχῶν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν,
ἔγω πολλὰ ὑπὸ σὺ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἰ τί
σε ὡς φῆς ἡδίκηκα, ὅς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἰτίος
σοι κατέστη, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ σεφάνων, καὶ τῆς
ἄλλης τρυφῆς· περιέβλεπὼ δέ τοι καὶ αἰοίδιμῳ δι
ἐμέ ᾗσθα, καὶ περισπέδας· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ
τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ
αὐτὸς ἡδίκημαι τῷτο ὑπὸ σὺ, διότι με ἔτως ἀτίμως
ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινεῖσι, καὶ καλα-
γοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβλεύσας μοι· καὶ τό γε
τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε· τὸναντίον δὲ
αὐτὸς ἐκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ
σὺ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωθεὶς τῆς οἰκίας· τοιγάρην ἀντὶ
μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτη
σοι Πενία περιτέθεικεν, ὥς μάρτυς ὁ Ερμῆς ἔτοσιν
πῶς ἐκέτευον τὸν Δία μήθ' ἤκειν παρὰ σέ, ἔγω δυσ-
μενῶς μοι προσενηγεμένον.

ὦ Λέγε, μὴ μακρὰν μέντοι] Subaud. ῥῆσιν. Lucianus enim in
Prometheo ῥῆσιν τῖνα μακρὰν. — μακρὰν igitur, ut opinor nun-
quam adverbialiter ponitur; sed cum solum dicitur pro longè,
subaud. καὶ cum substant. ἔδδν: cum pro diu, καὶ vel eis
ὥραν.

38. ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς ὦ Πλῆτε, οἷος ἤδη γε-
γένησαι; ὥς-ε θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ. Καὶ σὺ μὲν
σκάπτει ὥς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάτατε τῇ
δικέλλῃ· ὑπακέσσει· γὰρ ἐμβόησάν σοι. ΤΙ. Πει-
σέον, ὦ Ερμῆ, καὶ αὐτὸς πλεηντέον. Τί γὰρ ἂν καὶ
πάθοι τίς, ὁπόταν οἱ Θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα γε
εἰς οἷά με πρᾶγματ' ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὅς
ἄχρ' ἔτι εὐδαιμονέστατα διάλων, χρυσὸν ἄφνω τούτῳ
λῆφομαι· εὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀνα-
δέξομαι.

39. ΕΡ. Ὑπόσθηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χά-
λεπὸν τούτο, καὶ ἐκ οἷσ' ὄν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι
διαρραγῶσιν ὑπὲρ τῆς φθόνας. Ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην,
εἰς τὸν ἥραυδον ἀναπαύσομαι. ΠΛΟΥ. Ὁ μὲν ἀπε-
λήλυθεν, ὥς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν
πλερῶν· σὺ δὲ αὐτῷ περιμένε· ἀναπέμψω γὰρ σοι τὸν
Θησαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖς· σέ φημι, Θησαυρὸν
χρυσῷ, ὑπάκυσσον Τίμωνι τελευτῇ, καὶ πάρασχε σεαυτὸν
ἀνελέσθαι. Σκάπτει, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρει·
Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσέσσομαι.

40. ΤΙ. Ἀγε δὴ, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσιν
σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τῆς βάθους τὸν Θησαυρὸν εἰς

• Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσέσσομαι] ὑποσέσσομαι, teste Budzo, idem
est quod ὑποχωρήσω, & τὸ ὑμῖν Timonem & Thesaurum respicit;
prius enim dixerat σέ φημι Θησαυρέ.

Η η

τεμφανές

τ' εμφανές προκαλυμένη. ² Ω Ζεῦ τεράσιε, καὶ φίλοι
¹ Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσούτον ;
 ἦ πῃ ὄναρ ταῦτά ἐσι ; δέδρια γυν ³ μὴ ἀνθρακας εὔροι
 ἀνεγρόμεν. Ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ἐπισημον, ὑπέ-
 ρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδισεν. ⁴ Ω χρυσέ,
 δέξωμαι κάλλισον βροτοῖς. Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε
 διατρέπεις καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. Ἐλθέ, ὦ φίλ-
 λαε, καὶ ἐρασμιάταίε· νῦν πείθομαι γε καὶ Δία ποτὲ
 γενέσθαι χρυσόν. ⁵ Τίς γὰρ ἔκ ἀν' παρθένου ἀνα-
 πεπλεγμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαίλο ἔτω καλὸν ἐρα-
 σὴν διὰ τῷ τέλει καταρρέοντα ;

41. ¹ Ω Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ ² τὰ ἐν Δελφοῖς
 ἀναθήματ' αἶα, ὥς ἐδέν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν
 Τίμων. πλεον. ὥ γ' ἐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος.

¹ Κορύβαντες] Invocat Corybantes quod nutritii fuerint Jovis,
 & Sacerdotes Cybeles, seu magnæ Matris, hoc est, Terræ, è cu-
 jus gremio prodibat Thesaurus. Barl.

² Μὴ ἀνθρακας εὔροι] Ἀνθρακες ὁ Θεσαυρὸς πέφυκεν proverbium
 est, ὅς in eos compatis, qui spe sua frustrantur, quique, magnificis re-
 bus expectatis, meras nugas reperiunt. Ex eventu quoriam natum vi-
 detur, quo quispiam Thesauri spe fodiens, carbonis desectos invenit.
 Vid. Erasmi. Adag.

³ Ω χρυσέ, &c.] Versus Euripideus. (Vid. Eurip. Belleroph.)
 quæ autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ, &c. ea ex Pindaro sunt.
 Tan. Fab.

⁴ Τίς γὰρ ἔκ ἀν' παρθένου] Ad Danaen respicit, res nota.

⁵ Τὰ ἐν Δελφοῖς, &c.] De quibus in Charonte, dissertatione
 Solonis & Cressi. Bourdelotius.

⁶ Ω δι-

*Ω δίκηλλα, καὶ φιλόατη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν ὁ τῷ Πανὶ
 τέτω ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριά-
 μεν⁶ τὴν ἐσχατιάν, πυργίον οἰκοδομησάμεν⁶ ὑπὲρ
 τῷ Θησαυρῷ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανόν ἐνδαιτᾶσθαι, τὸν
 αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανῶν ἔξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω
 δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον,
 ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία·
 φίλος δὲ, ἢ ξέν⁷, ἢ ἑταῖρος, ἢ ἑλέν βωμὸς ὕθλ⁸
 πολὺς· καὶ τὰ οἰκτεῖραι δακρυόνη, ἢ ἐπικυρήσαι δεο-
 μένω, παρανομία, καὶ καλᾶλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης
 δὲ ἡ δίαίλα⁸ καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων·

42. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, ἐχθοὶ, καὶ ἐπίβηλοι· καὶ τὸ
 προσομίλησαί τινι αὐτῶν, μίασμα· καὶ εἴ τινα ἴδω
 μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα. Καὶ ὅλως ἀνδριάντων λι-
 θίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε
 κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπεν-
 δόμεθα· ἡ ἐρημία δὲ ὅρος ἔσω πρὸς αὐτές. Φυλέ-
 γαι δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόγαι, καὶ ἡ παλρίς αὐτῇ,

⁶ Τῷ Πανὶ τέτω] Ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς γὰρ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις
 τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶ' α ἰδρύεσθαι. Schol.

⁷ ἢ ἑλέν βωμὸς.] Apud Athen. primum hæc ara fuit instituta,
 ad quam confugiebant miseri & afflicti homines: quin Romani
 etiam *Misericordiæ* templum statuerunt, tanquam perfugii loco
 miseris. Unde & Græci Latinique aram summum vocant præfi-
 dium, quæ vice cujusdam inviolati sit asyli. Barl.

⁸ Καθάπερ τοῖς λύκοις] Lupi enim, ut Phisici docent, non gre-
 gatim, sed solitarii incedunt. Barl.

ψυχρά, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα. Πλεθεΐτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτόν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖσθω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορῶν, ἐκσείων τῶν ἄλλων· καὶ ἅπαξ ἑαυτόν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢ ἢν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπερεσκεῖν.

43. Καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ Μισάνθρωπος ἡδιστον. Τῷ τρόπῳ δὲ γνωρίσμαλα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπαιθρωπία· εἰ δὲ τίνα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἰκελεύουσα, πίτῃ καὶ ἐλαίῳ καλασβεννύναι· καὶ ἢν τίνα τῷ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥθειν καὶ τῆτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζουσα, ὥς μηδὲ ἀνκύψαι δυνηθεῖν. Οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Εὐχεκρατίδης Κολυτρεύς· ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν· ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

44. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλὰ ἂν ἐποιησάμην ἅπανσι γνώριμα πῶς ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλετῶ·

• ἢν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενέγκειν] Mortui enim in Græciâ olim coronati. Testimonia passim. Tan. Faber.

• Τὴν ἴσιν] Μοῖραν vel χάριν subintellige. Barl.

ἀγχόνῃ

ἀλχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. Καί τοι τι
τῆτο; φεῦ τῆ τάχως. Πανῶν ἀχόθεν συνθέσι κεκονι-
μένοι, καὶ πνευστιῶνες, ἐκ οἷδα ὅθεν ἐσφραϊνόμενοι τῆ
χρυσίῃ. Πότερον ἔν ἐπὶ τῶν πάλιν τῆτον ἀναβὰς
ἀπελαύνω αὐτῆς τοῖς λίθοις, ¹ ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβο-
λιζόμενοι, ἢ τότε τασῶτον παρανομήσομεν, εἰσάπαξ
αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλεον ἀνιῶντο παρορώμενοι;
τῆτο οἶμαι καὶ ἄμεινον. Ὡς δεχώμεθα ἤδη αὐτῆς,
ὑποσάντες. Φέρε ἰδὼ τις ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος ἐς;
² Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτον ³ ἔρανον αἰτήσαντί μοι
ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθης ὅλης παρ' ἐμοὶ παλλακίς
ἐμμηκώς. Ἀλλ' εὖτε ἐποίησεν ἀφικόμενος οἰμῶξε-
ταί γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

45. ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς ἐκ ἀμελήσῃσι Τι-
μων ἀταθῆ ἀνδρὸς οἱ Θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορ-
φότατε, καὶ ἡδίστε, καὶ συμποικιλώτατε. ΤΙ. Νῆ καὶ σύ
γε ὦ Γναθωνίδη γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώ-
πων ἐπιριπτότατε. ΓΝΑ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύ γε.
Ἀλλὰ πῶς τὸ συμπόσιον; ὡς καινὸν τί σοι ἄσμα

¹ Εξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενοι] Supp. τόπων. Quin & ἀκρο-
βολίζεσθαι hīc latius sumitur, nec tantum ē longinquo jaculis pe-
tere, sed & lapidibus significat. Barl.

² Γναθωνίδης] Nomen parasiticum. Rourd.

³ ἔρανον] Pecuniae genus, quam amicus amico adversam fortu-
nam passio eā lege erogabat, ut si Deus aliquando meliora daret,
quantum illi erogatum esset, tantundem ipsi restitueret. Barl.

ψυχρά, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα. Πλεθεΐτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροβάτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖσθω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορφῶν, ἐκσειῶν τῶν ἄλλων· καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢ ἢν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπεγείκεῖν.

43. Καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ Μισάνθρωπος ἡδιστον. Τῷ πρότε δὲ γνωρίσματά, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἐκείνου, πῶς καὶ ἐλαίῳ καλασβεννύναι· καὶ ἢν τινα τῷ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥθειν καὶ τῆτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὥς μηδὲ ἀγκύφαι δυνηθεῖν. Οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Εὐχεκρατίδης Κολυτρίεύς· ἐπεφύησεν τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶπεν· ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

44. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλὰ ἂν ἐποίησάμην ἅπανσι γνώριμα πῶς ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλετῶ

ἢ ἢν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενέγκειν] Mortui enim in Græciâ olim coronati. Testimonia passim. Tan. Faber.

ἢ τὴν ἴσιν] Μοῖραν vel χάριν subintellige. Barl.

ἀσχόνῃ

ἄχρη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐταῖς. Καί τοι τί
τῆτο; φεῦ τῆ τάχως. Πανῶν ἀχόθεν συνθέσει κέκονι-
μένοι, καὶ πνευστιῶντες, ἐκ οὐδ' ὅθεν ἐσφραϊνόμενοι τῆ
χρυσίῃ. Πότερον ἔν ἐπὶ τὸν πᾶσαν τῆτον ἀναβὰς
ἀπελαύνω αὐτῆς τοῖς λίθοις, ¹ ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβο-
λιζόμενοι, ἢ τότε τοσῦτον παρανομήσομεν, εἰσάπαξ
αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλεον ἀνιῶντο παρορώμενοι;
τῆτο οἶμαι καὶ ἄμεινον. Ὡς δεχόμεθα ἤδη αὐτῆς,
ὑποσάντες. Φέρε ἴδω τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος ἐς;
² Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶν ³ ἔρανον αἰτήσαντί μοι
ὀρέξας τὸν βρόχον, πῖθες ὅλως παρ' ἐμοὶ παλλακίς
ἐμμηκέως. Ἀλλ' εὖτε ἐποίησεν ἀφικόμενος οἰμῶξε-
ταί γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

45. ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς ἐκ ἀμελήσῃσι Τι-
μων ἀθῶν ἀνδρὸς οἱ Θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορ-
φότα, καὶ ἡδίστε, καὶ συμποικιῶτα. ΤΙ. Νή καὶ σύ
γε ὦ Γναθωνίδη γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώ-
πων ἐπιρριπτότατε. ΓΝΑ. Ἀεὶ φιλοσκόμμων σύ γε.
Ἀλλὰ πῶς τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τί σοι ἄσμα

¹ Εξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενοι] Supp. τόπων. Quin & ἀκρο-
βολίζεσθαι hīc latius sumitur, nec tantum ē longinquo jaculis pe-
tere, sed & lapidibus significat. Barl.

² Γναθωνίδης] Nomen parasiticum. Bourd.

³ ἔρανον] Pecunia genus, quam amicus amico adversam fortu-
nam passo eā lege erogabat, ut si Deus aliquando meliora daret,
quantum illi erogatum esset, tantundem ipsi restitueret. Barl.

⁴ τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἤκω κομίζων. ΤΙ. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. Τί τῆτο; παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ηράκλεις, ἴε. ἴε. Προκαλῶμαι σε ⁵ τραύμαϊ· εἰς ⁶ Ἄρειον πάγον. ΤΙ. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνε τάχα προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τῷ χρυσίῳ· δεινῶς γὰρ ἰσχυαίμῳν ἔστι τὸ φάρμακον. ΤΙ. Ἐτι μένεις; ΓΝΑ. Ἄπειμι. Σὺ δὲ εὖ χαιρήσεις ἔτω σκαιὸς ἐκ χρηστῷ γενόμεν·.

46. ΤΙ. Τίς ἔτος ἐστὶν ὁ προσίων, ὁ ἀναφаланτίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος· ἔτος

⁴ Τῶν νεοδιδάκτων] *Qui nuper divulgati sunt, non quos nuper didici.* Διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet. Inde illa frequenter legas τραγωδιδάσκαλος, κομωδιδάσκαλος, ὅτι Tan. Fab.

⁵ Τραύμαϊ·] Subaud. περί.

⁶ Ἄρειον πάγον·] Metonymicè hic designantur ipsi Areopagitz, quorum judicum summa erat auctoritas; dequē capitalibus causis pronunciabant tantā integritate, ut noctu atque in tenebris, non interdiu causas cognoscerent, ut auctor est Lucianus in Sectis. Barlaeus.—Hoc autem nomen à colle, Marti sacro, acceperunt; ibi enim causæ agebantur. Collis autem Ἀρεῖος dicitur vel quòd Amazones Martis filia, cum Athenas obsiderent, hoc in loco castra metirentur, & Marti sacra facerent. Vid. Æschyl. Eumen —vel quòd Mars Halirrothoo Neptuni filio propter filiam Alcippen ab illo vitiatam interfecto, eo in colle homicidii reus fuerit, & judicantibus duodecim Diis, sex eorum sententiis absolutus. Vid. Pausaniam de rebus Atticis.

δὲ παρ' ἐμῷ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προΐκα
 δύο τάλαντα, μισθὸν τῷ ἐπαίνῳ, ὅποτε ἄσαντά με,
 πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσά-
 μεν^Θ ὡδικώτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδ' ἂν νοσῇνα
 πρῶν εἰδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικυρίας δεόμεν^Θ,
 πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

47. ΦΙ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας. Νῦν Τίμωνα γνω-
 ρίζετε; νῦν Γραθωνίδης φίλ^Θ καὶ συμπίτης; τοῖσα-
 ρῶν δίκαια πέπονθεν ἕτος ἀχάριστος ὢν. Ἡμεῖς δὲ οἱ
 πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόλαιοι, ὅμως μετρί-
 ζομεν, ὥς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. Χαῖρε, ὦ δέσποτα^α
 καὶ ὅπως τὲς μιὰς τέτθς κόλακας⁷ φυλάξῃ, τὲς ἐπὶ
 τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων ἐδὲν δια-
 φέροντας^α ἐκ ἔτι⁸ πεισευτέα τῶν νῦν ἐδενί^α πάντες
 ἀχάριστοι, καὶ πονηροί. Ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομί-
 ζων, ὥς ἔχοις πρὸς τὰ καλεπεῖσθαι χρῆσθαι, καθ'
 ὁδὸν ἤδη πλεσίον ἤκυσσα ὥς πλετοῖς ὑπερμεγέθη
 τινα πλετόν. Ἦκω τοῖσαρ' ταῦτά σε νυθελήσων^α
 καί τοι σύ γε ἔτω σοφὸς ὢν, ἐδὲν ἴσως δεήσει τῶν
 παρ' ἐμῷ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέ-
 σεις ἂν. ΤΙ. Ἐσαι ταῦτα, ὦ Φιλιάδην. Πλὴν ἀλλὰ
 πρόσθι, ὥς καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙ.

⁷ φυλάξῃ] Subaud. ὄρα vel μελέτω σοι ὅπως. Barl.

⁸ Πεισευτέα] Atticum est pro πεισεύων plural. pro singulari, Barlaeus.

Ἀνθρώποι,

δὲ

Ἄνθρωποι, κατέαβαν τὸ κρανίον ὑπὸ τῇ ἀχαρίστῃ, διότι
τὰ συμφέροντα ἐνθέτουν αὐτόν.

48. ΤΙ. Ἰδὲ τρίτος ἔτ' ὁ ῥήτωρ Δημέας προ-
σέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέ-
τερος εἶναι λέγων. Οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμῶν τά-
λαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, καλαδεδίκαστο
γὰρ, καὶ ἐδέδετο ἐκ ἀποδιδῆς, καὶ γὰρ ἐλεήσας, ἐλυ-
σάμην αὐτόν· ἐπεὶ δὲ πρῶτον ἔλαχε τῇ Αἰθίδι φυλῇ
διανέμειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσήλθον αἰτῶν τὸ
γινόμενον, ἐκ ἔφην γνωρίζειν πολίτην ὄντά με.

49. ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῇ γέ-
νει, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ελ-
λάδος· καὶ μὴν πάσαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμέναι, καὶ
αἱ βελαὶ ἀμφοτέραι περιμένουσι. Πρῶτον δὲ ἄκου-
σον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σε γέγραφα. Ἐπεὶ δὲ Τί-
μων ὁ Εχεκρατίδου Κολυττεὺς, ἀνὴρ ἔμμενος καλὸς
καὶ ἁθὺς, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὥς ἐκ ἄλλου ἐν τῇ Ἑλλάδι,
παρὰ πάντα χρόνον διαλέλει τὰ ἄριστα πράττων τῇ

τὸ θεωρικόν.] Proprie sic dicebatur pecunia, quæ pauperibus
è publico ad emendam in theatro sedem erogabatur. Barl.—De
hæc pecun. Vid. Demosth. Olynth. α.

τὸ γινόμενον] Subaud. μέρος, ratam partem, quæ alicundo
provenit. Barl.

Βελαὶ ἀμφοτέραι] Ἡ βουλὴ scilicet τῶν πεντακισίων, quorum
erat omnia ad examen revocare prius, quam populo proponeren-
tur; & Areopagite, qui ἢ ἄνω βελὴ dicebantur.

πόλει·

πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλιν, καὶ δρόμον ἐν Ολυμ-
πία μιᾷς ἡμέρας·² τελείῳ ἄρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ.
(ΤΙ. Ἀλλ' ἐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ολυμπίαν·
ΔΗ. Τί ἔν; θεωρήσεις ὕστερον, τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ
προσκειῖσθαι ἄμεινον) Καὶ ἠρίσσευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πύ-
ξεως περύσι πρὸς Αἰχαρνεάς, καὶ³ κατέκοψε Πελοπον-
νησίων⁴ δύο μοίρας·---

50. (ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, ἐδὲ
προεβράφην ἐν τῷ καλαλόγῳ. ΔΗ. Μέτρια τὰ περὶ
σαυτῷ λέξεις· ἡμεῖς ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονῶντες.)
Ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων, καὶ σύμβουλεύων, καὶ στρα-
τηγῶν, καὶ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· Ἐπὶ τέτοις ἀπασί
ἔδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ⁵ τῇ Ηλιαίᾳ κατὰ

² Τελείῳ ἄρματι] Cum duodecies circa metam currus flexieba-
tur, πωλικῇ verò cum oeciis tantum. Tan. Fab.

³ Κατέκοψε Πελοποννησίων] Belli Peloponnesiaci, cujus hic
meminit Demeas, contra Athenienses origo coepit ex occasione
trium meretricum, ut refert Thucydides. Erat autem Acharnae
civitas Graeciae in Attica regione totius ejus tractus potentissima.
Barl.

⁴ Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν
ἄνδρες πεντακῶσοι. Tan. Fab.

⁵ Τῇ Ηλιαίᾳ] Erat Heliaa maximum Athenis tribunal. In
quo publica judicia tractabantur à mille quingentis primæ notæ
civibus. Nomen accepit ab ἡλίου, quod sub dio esset, & soli
exposita. De Heliastis hoc singulare notandum, quod calculos
haberen duum generum, condemnandi & absolvendi, solidum
unum, perforatum alterum. Interpres tamen orationis κατὰ Τι-
μωκράτους loco calculorum fabis usos fuisse scribit, nigris & albis.

φυλάξ, καὶ τοῖς δῆμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πάνσι, χρυσοῦν
ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἀκρο-
πόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀπτείνας ἐπὶ
τῇ κεφαλῇ, καὶ σεφάνωσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἑπτα.
Καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὴν σεφάναν τῇμερον Διονυσίαις
τραγωδοῖς καὶ οἰοῖς ἀρχθῆναι γὰρ δὲ αὐτὸν δεῖ τῇμε-
ρον τὰ Διονύσια. Εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ
συγγενὴς αὐτῷ, ἀλχισεύς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. Καὶ
γὰρ ῥήτωρ ἀρίστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάλιν ὅπως
αὐτὸν ἐθέλοι.

51. Τὸτὶ μὲν ἔν σοι τὸ φηφισμα. Ἐγὼ δὲ σοι
καὶ τὸν υἱὸν ἐβηλόμην ἀδελφεῖν παρὰ σέ, ὅν ἐπὶ τῷ σῶ
ἐνόματι Τίμωνος ὠνόμακα. ΤΙ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὅς
ἐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γέ καὶ ἡμᾶς ὁ εἰδέναι; ΔΗ.
Ἀλλὰ γὰρ μὲν, ἢν διδῶ Θεός, ἐς νέωλα, καὶ παῖδο-
ποιήσονται, καὶ τὰ γεννηθόμενοι, (ἄρρεν γὰρ εἶναι)
Τίμονα ἤδη καλῶ. ΤΙ. Οὐκ οἶδα εἰ γαρήσας ἐτι,
ὦ ἄτος, τηλικαύτην παρ' ἐμὲ πλεονήν λαμβάνων.
ΔΗ. Οἶμοι. Τί τῆτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς

ut differrent: Quo spectare putatur illud Pythagoræ monitum, *d*
fabis abstinent; quasi per fabarum abstinenciam non leguminis illius
usum interdixerit, sed significavit ei, qui velit in pace degere, &
fortunæ ictibus non subici, ambitiose magistratus & dignitates
non esse appetendas. Barl.

Εἰδέναι] Supp. Εἴσεις, vel συμβαίνει.

Γαμῶ] Pro γαμήσα. Barl.

καὶ τύπεις τὸς ἐλευθέρους, * ἢ καθαρῶς ἐλεύθερος, καὶ
ἀσὸς ὢν ; ἀλλὰ θύσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τὰ τε
ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀνρόπολιν ἐνέπρησας.

52. ΤΙ. Ἄλλ' ἢ ἐμπέπρωται, ὦ μιᾶρὲ, ἡ ἀνρό-
πολις ; ὥς ῥηλοι εἰ σμυκοφαντῶν. ΔΗ. Ἄλλὰ καὶ
πλητεῖς, τὸν * ὀπισθόδεμον διορύξας. ΤΙ. Οὐ δύ-
συχαι καὶ ἐδὲ ἔτι ; ὥς ἀντίθανά σε καὶ ταῦτα. ΔΗ.
Διορυχθῆσέαι μὲν ἕσσαν. Ἦδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν
αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. Οὐκ ἔν καὶ * ἄλλαν λάμβανε. ΔΗ.
Οἴμοι τὸ μετὰφρονον. ΤΙ. Μὴ κέκραχθι ; κατοίσω
γὰρ σοι καὶ τρίτην ; ἐπεὶ καὶ γελαῖα πάνταν πάσθαιμι,
δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοῖρας καλακῶς ἀνοπλῶ,
ἐν δὲ μιᾶρον ἀνθρώπων μὴ ἐπιρίψας ; μάτην γὰρ ἂν
εἴην καὶ κενικηρῶς Οὐλύμπια πύξ, καὶ πάλιν.

53. Ἄλλὰ τί τῦτο ; ἢ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος
ἔτος ἐστίν ; ἢ μὲν ἔν ἄλλος ; ἐκπετάσας γυν τὸν πώ-

* Οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος] Ἐλεύθεροι sunt ingenui, qui in genere
libertatem habent. non in facto, sic ut liberti. Οὐ καθαρῶς ἐλε-
θερος est, qui non meram habet libertatem, sed mixtam, ut qui seruo
vel serva natus est : nec purè civis intelligitur, qui merè civis non
esset Atheniensis, sed Hybrida, hoc est, patre Athenienſi natus,
matre peregrinâ, aut vicè versâ. Barlaeus.

* Ὀπισθόδεμον] Ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τῷ νεῷ τῆς κα-
λαμῆνης Πολιάδας, ἔχων θυραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκειοι. Bour-
melotius.

* Ἄλλαν] Sub πλῆγην.

Ἰωνά, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀναλείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασπασομένην τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας τις, ἢ Τριτῶν οἷός ἐστι Ζεῦξίς ἔγραφεν. Οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσαλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν ἱερώσια ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαίροντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαίνων, ἐπεὶ δὴ λησάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῃ τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λάβοις προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνῳ τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλεονέκτου παρὰ λικωνίζομενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλευς, κυνηδὸν ἐμφερόμενος, ἐπικεκυφώς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῷ μυτῶτι καλαλίποι.

54. Μεμφίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλακῦντα ὅλον, ἢ τὸν σὺν μόνῳ τῶν ἄλλων λάβοι· ὅτι περὶ λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὀφελος, μέθυσος, καὶ πάροις, ἐκ ἀχρὶς ἑδῆς καὶ ὀρχηστῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ λαιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. Καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, τότε δὲ

ἱ Μυρία ὅσα] Ὅσοι & ὅσα interdum παρέλκουν, nec nisi ornatius causā adhibentur, ut μυριοί, ἡψηῖσι; πλεῖστα ὅσα plurimū. Vid. Vig.

καὶ μάλις περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτά
 φησιν ἥδη ὑπὸ τῆ ἀκράτῃ πονήρας ἔχων, καὶ ὑποβραυ-
 λίζων γελοῖος· εἴτα ἐμεῖς ἐπὶ τέτοις· καὶ τὸ τελευ-
 ταῖον, ἀράμενοι τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆ συμποσίου
 τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον. Πλὴν ἀλλὰ
 καὶ νήφων, ἐνὲ τῶν πρῶτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσ-
 μαί· ἔνεκα ἢ θρασυτήτος, ἢ φιλαργυρίας. Ἀλλὰ
 καὶ κολάκων ἐς τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιτοκεῖ προχειρότατα,
 καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρ-
 τεῖ· καὶ ὅλως· πάνσοφόν τι χρῆμα, καὶ πανταχόθεν
 ἀκριβές, καὶ ποικίλον ἐντελές· οἰμώξειαι τοι γάρ· ἐκ
 εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν. Τί τῆτο; παπαί. Χρόνιος
 ἡμῖν Θρασυκλῆς.

55. ΘΡΑΣΥ. Οὐ κατὰ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολ-
 λοῖς τέτοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλεόντα σε τεθηπό-
 τες, ἀργυρίῃ, καὶ χρυσίῃ, καὶ δεῖπνων πολυτελῶν ἐλπίδι·
 συνδεδραμῆκας, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμε-
 νοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινω-
 νικόν. Οἶσθα γὰρ ὡς μάλα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν,
 ὅσον δὲ ἡδισον θυμόν, ἢ κάρδαμον, ἢ, εἰ πότε τρυφῶην,

* Πάνσοφόν τι χρῆμα] Τὸ χρῆμα in admiratione ponitur, &
 excellentiam quandam denotat (tam in malam, quàm in bonam
 partem.) quæ per superlativum (adjectivi, quòd ab eo pendet) com-
 modè Latinis significatur. Ita Xenop. de Cyro. Καταβάλλει τὴν
 ἑλαφον καλόν τι χρῆμα καὶ μάλα, certum jaculo sternit longè pul-
 cherissimum & maximum. Bourd.—

ελίξον

ὀλίγον τῶν αἰλῶν· ποτόν δὲ ἡ³ Ἐννεάκρυν^Θ· ἡ δὲ τρί-
 βων οὗτος ἥς βέλει πορφυρίδος ἀμείνων. Τὸ χλαυσίου
 μὲν γὰρ ὑδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφι-
 δων μοι δοκεῖ. * Σὺ δὲ αὐτῷ χάριν ἐτάλη, ὡς μὴ
 διαφθείρη σε τὸ κάκιστον τῆτο καὶ ἐπιβυλάτατον κῆμα
 ὁ πλῆτος, ὁ πολλοῖς πολλαῖς αἴτιος ἀνηκέστων συμ-
 φερῶν γεγεννημέν^Θ. Εἰ γὰρ μοι πείθειο, μέλιστα
 ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ὑδὲν ἀνακ-
 καῖον ἀνδρὶ αἰσθῆν ὄντα καὶ τὸν φιλοσοφίας πλῆτον ὄραν
 δυναμένῳ. Μὴ μένοι εἰς βάθος, ὦ Ἰαδὲ, ἀλλ' εἴσον εἰς
 βεβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς,
 ἐμὲ ὄρωντος μόνου.

56. Εἰ δὲ μὴ τῆτο βέλει, σὺ δὲ ἄλλον τρέπον
 ἀμείνω κατὰ τάχ^Θ· ἐκφόρῃσον αὐτόν ἐκ τῆς αἰχίας⁴
 καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδύς ἅπασιν τοῖς δεσ-
 μένοις, ὧ μὲν πέντε δραχμας, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ δὲ τά-
 λαντον. Εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοι-
 ρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι· καὶ ἐμαυτῷ
 χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μελιδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεσ-
 μένοις, ἱκανοὺ εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας πα-
 ράτχοις, ὑδὲ ὅλης δύο⁵ μεδίμνης χωρεῖσαν Αἰγινήτι

[Ἐννεάκρυν^Θ] Nomen est fontis cuiusdam Athenis &c didi à
 novem fistulis, è quibus aqua saliebat. Κρυὸς, enim scatebra.
 Hesychius πηγὴν esse ait, ἢν φέρεται Καλλιρρόην ἔχειν. Barl.

* Σὺ δὲ αὐτῷ χάριν.] Pro eis vel apud se αὐτῷ χάριν.

² Μεδίμνος Αἰγινήτικος.] Continebat Medimnus (quæ men-
 sura erat aridorum) octo & quadraginta chænicas, sive centum &
 octo

κέει. Ολιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρόνιον εἶναι τὸν φιλοσο-
φῶντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν. ΤΙ.
Ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρασύκλεις. Πρὸ γὰρ τῆς
πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κον-
δύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡΑ. ὦ δημοκρα-
τία, καὶ νόμοι, πασιόμεθα ὑπὸ τῷ κατάρατῳ ἐν ἐλευθε-
ρίᾳ τῇ πόλει. ΤΙ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ ἄγαθὲ Θρα-
σύκλεις; μὴν παρακέρυσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμ-
βαλῶ χροῖνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

57. Ἀλλὰ τί τέτο; πολλοὶ συνέρχονται. Βλε-
ψίας ἐκείνου, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὧλως, τὸ σύν-
ταγμα τῶν οἰμαζομένων. Ὡς τι εἶχ' ἐπὶ τὴν πύτραν
πάντην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δικέλλαν ὀλίγον ἀναπαύσας
πάσαις πτερονηκυῖαν, αὐτὸς δ' ὅτι πλεῖστας λιθὰς ξυμ-
φορήσας, ἐπιχαλαζῶ πύρρῳθεν αὐτὸς; ΒΛ. Μὴ βάλλεις
ὦ Τίμων; ἀπικνεῖ γάρ. ΤΙ. Ἀλλ' ἐκ ἀναιμωτί γε
ὑμεῖς, εἰδὲ ἀνευ τραυματίων.

οἷο λίβρας τέττε Pollux. Ægineticus autem dicitur ab Ægina in-
sulâ & urbē circa Peloponnēsum, quæ maris aliquando imperium
obtenuit, & bello Persico in navali certamine cum Atheniensibus
de palmâ certavit, ut refert Strabo. lib. 8. Unde & de mercu-
bus, mensurisq; Ægineticis crebra mentio apud Græcos Scrip-
tores. Barleus.

DIALOG:

DIALOG. XX.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ.

ΖΕΥΣ.

ΣΤ' μὲν διαλίσθαι τὰ βάρη, καὶ παρασκευάζει τὸν
τόπον τοῖς ἀφικνεμένοις· σὺ δὲ σῆσον ἐξῆς πα-
ραγωγὴν τὴν βίης· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐ-
πρόσωποι φανῆναι, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. Σὺ δὲ,
ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συκάλει αἰαθῇ τύχῃ τὴν ὠνήσας
ἤδη παρῆναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Ἀποκρῦζομεν δὲ
βίης φιλοσόφους πάντας εἰδούς, καὶ προαιρέσεων ποικί-
λων. Εἰ δέ τις ἐκ ἔχει τοπαραυτικά τὰργύριον καλὰ-
καλίσθαι, εἰς νέωλα ἐκτίσει, καλῶς ἔχοντα ἐγγυητήν. ΕΡ.
Πολλοὶ συνίσχιν· ὥς ἐχρὴ μὴ διαλίσθαι, μηδὲ κατέ-
χειν αὐτὰς. Ζ. Πωλῶμεν ἔν.

2. ΕΡ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάδωμεν; Ζ.
Τητονὶ τὸν κομήτην, ⁶ τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις
εἶναι φαίνεται. ΕΡ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, καταβῆθι,

⁶ Τὸν Ἰωνικόν] Nomen Patrium ἀπὸ τῆς Ἰωνίας: nam Samos,
ubi natus Pythagoras, insula est in Mari, quod à proximā terrā
dicitur *Ionium*; atque hinc est etiam quoddam Pythagoras usus sit
Ionica Dialecto. Leeds.

καὶ παρέχεσθαι αὐτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνελευμένοις. Ζ. Κήρυττε δὴ. ΕΡ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνοτάλον. τίς ὠνήσεται; ὁ τίς ὑπὲρ ἀνθρώπον εἶναι βάλεται; τίς εἰδέναι ὅτι τὴν τῷ πάντος ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιώναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος ἐκ ἀγεννῆς· τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡ. Ὁ Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοντείαν· μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἐξεσιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

3. ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘΑ. Σάμιος. ΑΓΟ. Πῶς δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘΑ. Ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τοῖς ἐκείσοφοις. ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥ. Διδάξω μὲν ἔδεν, ἀναμνήσω

² Τίς ὑπὲρ ἀνθ. &c.] Pythagoram divino coli honore à nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam à Geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus reverà esset, venisse in humanâ formâ, notum est ex Iamblico. Leeds.

³ Τὴν τῷ πάντος ἀρμονίαν] Omnia per harmoniam constituisse docuit Pythagoras. Vid. Iamblich. & Diog. Laertium.

⁴ Ἀναβιώναι πάλιν] In aliò scilicet corpore, nam migrationem è corpore in corpus, quam Græci vocant μετεμψύχωσιν, vel potius μετασώματωση, esse Pythagoræ doctrinam, res vel lippis nota. Leeds.

⁵ Ἀριθμητικὴν, &c.] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vitâ ejus Iamblichus. Leeds.

⁶ Ἐν Αἰγύπτῳ] Vid. Iamblic. De vitâ Pythagoræ. c. 4.

⁷ Ἀναμνήσω δὲ] Hic deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantùm ἀνάμνησιν esse putant; earum scilicet rerum, quas, ut nonnulli

δε. ΑΓΟ. πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥ. Καθαρὰν πρότερον
τὴν ψυχὴν ἐρπασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύ-
σας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με· τίς
ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως. ΠΥ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυ-
χίᾳ μακρῇ, καὶ ὡφώνῃ, καὶ ³ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν
μηδέν. ΑΓΟ. Ὡρα σοι, ὦ βέλῃσε, ⁴ τὸν Κροίσου
παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, καὶ ἀνδρῶν εἶναι
βέλομαι. Τί δὲ μετὰ τὴν ⁵ σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν
πενταετίαν; ΠΥ. Μεθυργίᾳ, καὶ γεωμετρικῇ ἐνασκήσει.
ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον καθαρωδὸν γενόμε-
νον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρεῖ.

4. ΠΥ. Εἴτ' ἐπὶ τατέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. οἶδα
καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. ἐν
δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥ. Ὅρα, ἃ σὺ δοκέεις τέ-
τταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ ⁶ τρίτων ἐντελές, καὶ
nulli opinati sunt, antequam ullum ingressa est corpus, nōrit ani-
ma, aut, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit cor-
pore, educta fuit. Leeds.

³ [πέντε ὅλων, &c.] Vid. Diog. Laert. lib. 8. & A. Gell. lib. 1.
c. ix.

⁴ [τὸν Κροίσου παῖδα] De quo Herod. lib. 1.
⁵ [σιωπὴν καὶ πενταετίαν] Silentium & quinquennium, ἐν δὲ δύο
pro σιωπῇ καὶ πενταετίᾳ, silentium quinquenne, seu quinquennale. Leeds.

⁶ [τρίτων ἐντελές] Quod vocat hoc loco τριτῶν ἐντελές triangu-
lum perfectum, nihil aliud est quam triangulum æquilaterum. Nam nu-
merorum trigonismus sic procedit ab unitate, 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

& sic ad infinitum hoc modo, decem numerus sic po-
situs

ἡμέτερον ἄρκιον; ΑΓΩ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοῦτον
 ὄρκον τὰ τέτλαρα, ὅτε θεοτέρως λάβης ἡκούα, εἰδὲ
 μᾶλλον ἱερὸς, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ
 φορῇ, καὶ ὅκοια εἶναι μορφήν, καὶ ὅπως κινεῖσθαι. ΑΓΩ.
 Μορφήν γὰρ ἔχει τὰ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ; ΠΥ. Καί
 μάλα ἐμφανέα. Οὐ γὰρ οἶα τε ἀμορφίη καὶ ἀσ-
 χρημοσύνη κινεῖσθαι. Καὶ ἐπὶ ταῦτοις δεῖ γινώσκειν
 τὸν Θεὸν ἀριθμὸν εἶναι, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΑ. Θαυμά-
 στα λέγεις.

5. ΠΥ. Πρὸς δὲ τοῖσδε ταῖσιν εἰρημένοις, καὶ
 σιωπῶν ἐνὰ θεκένῳ, καὶ ἄλλων ἐπιδόμενοι, καὶ ἄλλων
 εἶναι εἶσθαι. ΑΓΩ. Τί φῆς; ἄλλος εἰμι, καὶ ἐγὼ
 ἕτος, ὅσπερ νῦν πρὸς σὲ διακείσθαι; ΠΥ. Νῦν μὲν
 ἕτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ ὑπάρχει, καὶ ἐν ἄλλῳ ἐνδοκεῖ
 ἑφαντάζεο. Χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεται.
 ΑΓΑ. Τῷτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με ἀλλαγήτομε-
 νον ἐς μορφὰς ἀκείνους; ἄλλα γὰρ μεν ἱκανῶς.

situs efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera sunt
 quatuor. Palmerius.

ἡμέτερον ἄρκιον] Per quaternarium numerum jurare consu-
 everant Pythagorei, decem scilicet valentem, quo quidem conti-
 neri omnia putabant. Vid. Brod. Misc.

τὸν Θεὸν ἀριθμὸν, &c.] Id dixisse Pythagoram testatur in vitâ
 ejus Diogenes Laertius. Leeds.

ἑφαντάζεο] Proprium est Ionum ut contractiones fugere,
 ita & diphthongos dissolvere. Leeds.

Κ κ 2 6. Τὰ

6. Τὰ δ' ἀμφὶ δίαίταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥ. Ψυ-
 χήιον μὲν ἔδ' ἐν τὶ σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυά-
 μων. ΑΓΟ. τίνος εἵνεκα μυσάτῃ τες κυάμους; ΠΙ.
 Οὐκ' ἄλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις.
 Τὸ δὲ μείζον, Αθηναίοισι νόμος κυάμοισι τὰς ἀρχὰς
 αἰρεσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντῃ εἴφης, καὶ ἱεραπρε-
 πῶς. Ἄλλ' ἀποδυθι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βέλο-
 μαί. Ω Ἡράκλεις, χρυσὺς αὐτῷ ὁ μῆρός ἐστι Θεός
 ἢ βροτός τις εἶναι φαίνεται ὥς ἐκ ὠνήσομαι πάντως
 αὐτόν. Πόσῃ τέτον ἀποκηρύτεις; ΕΡ. Δέκα μνῶν.
 ΑΓΟ. Ἐχω, τοσούτῃ λαβών. Ζ. Γράφε τῷ ὠνήσα-
 μένῃ τένομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ,
 δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα καὶ
 τὴν ταύτην Ελλάδα. Καίτοι ἔχ' εἶς, ἀλλὰ τριακῶσι
 σῆχεδ' ἐκ ὠνήσῃ κατὰ κοινὸν αὐτόν. Ζ. Ἀπαγέτα-
 σαν. Ἄλλον παραγάζωμεν.

δ Ψυχήιον μὲν. &c.] Sunt qui illud μελεμψυχωσιως dogma in
 causâ fuisse existiment, cur Pythagorei carnibus abstinerent, nempe
 ne ignari forte comederent parentes, avos, aliosve consanguineos.
 Vid. Ov. Met. lib. xv.

1 χρυσὺς αὐτῷ, &c.] Vid. p. 52. n. 5.

2 Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα,] Magnus inter Crotoniatis & Tarenti-
 nos habitus erat Pythagoras, quibuscum & vixit, & leges tulit.
 Vid. Diog. Laert. Leeds.

3 Καὶ τὴν ταύτην Ελλάδα] Integre, ἐν ταύτῃ χώρῃ— Pars Ita-
 liæ olim vocabatur Magna Græcia;

Italia nam Tellus Græcia Major erat.

Ovid. Fast. lib. 4. v. 65. Leeds.

7. ΕΡ. Βάλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν Ποιλικόν;
 Ζ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡ. Οὐτῷ, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρί-
 μίνῳ, ὁ ἐξωμίας, ἐλθέ κ' περὶθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέ-
 δριον. Βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν,
 βίον ἐλευθέρον· τίς ἀνήσειαι; ΑΓΟ. Ὁ κερυξ πῶς ἔφης;
 πωλείς τὸν ἐλευθέρον; ΕΡ. Ἐβώτε. ΑΓΟ. Εἴται· ἐδέδισας
 μή σοι δικασθῆναι ἀνδραποδισμῷ, ἢ κ' προκαλεσθῆναι
 σε ἐς Ἀρειον πάγον; ΕΡ. Οὐδ' ἐν αὐτῷ μέλει τῆς πρά-
 σεως· οἶεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλευθέρῳ. ΑΓΟ.
 Τί δ' αὖ τίς αὐτῷ χρήσαιο, ρυπώνι, κ' ἔτω κακοδαι-
 μόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε κ' ὑδρα-
 φόρον αὐτῶν ἀποδεικτέον. ΕΡ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ κ'
 ἢν θυρώρειν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ
 τῶν κυνῶν· ἀμέλει, κύων αὐτῷ κ' τένομα. ΑΓΟ. Πο-
 दाπὸς δέ ἐσι, κ' τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεταί;
 ΕΡ. Αὐτὸν ἐρῷ· κάλλιστον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. δε-
 δια τὸ σκυθρωπὸν αὐτῷ, κ' καλῆφες, μή με ὑλακτῆσθαι
 προσελθόντα, ἢ κ' νη Δία δάκη γε· ἔχ' ὅρας ὡς διήρκε
 τὸ ξύλον, κ' συνέσπακε τὰς ὀφῦς, κ' ἀπειλητικὸν τὸ
 κ' χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡ. Μὴ δέδιθι· τιθασσοῦς
 γάρ ἐσι.

8. ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτις, ποδαπὸς εἶ;
 Διογένης. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ.
 Τῷ κόσμῳ πολίτην ὅρας. ΑΓΟ. Ξηλοῖς δέ τίνα;
 ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί ἔν' ἔχῃ κ' λεοντῆν
 ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον, ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ.
 Τετί

Τυτί μοι λείπῃ τὸ τριβώνιον. στρατεύσασθαι δὲ ὡς περ
 ἔπειν^Θ ἐπὶ τὰς ἡδονάς, * ὃ κελευσθεῖς ἀλλ' ἐκείν^Θ ἐκ-
 καθαίρει τὸν βίον προαιρέμεν^Θ. ΑΓΟ. εὖτε τῆς προ-
 αϊρέσεως. Ἀλλὰ τί μαλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ
 τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν
 ἀνθρώπων, καὶ ἰάτρος τῶν παθόντων. Τὰ δ' ἔλκον, Ἀλη-
 θείας καὶ Πυρρῆσιος προφήτης εἶναι βύλομαι.

9. ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφήτα, ἦν δὲ πρίσμαι σέ;
 τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν
 παραλαβὼν σέ, καὶ ἀποδύσας τὴν τροφήν, καὶ ἔμπορῃ
 συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλὼν μετὰ δέ, πονεῖν
 καὶ κάρνειν κατὰ ἀνάγκαν, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδαρ
 πίνοντα, καὶ ὅν ἔτυχεν συμπελάμενον. * Τὰ δὲ χρη-
 μάτια ἢ ἔχῃς, ἐμοὶ παραδόμεν^Θ, εἰς τὴν θαλάσσιαν πρέ-
 ραν ἐμβάλλεις. † γάμος δ' ἀμελήσεις, καὶ παῖδων, καὶ
 πατρὶος^Θ καὶ πάντ' ὅσα λήρ^Θ ἔσται. Καὶ τὴν πα-
 τριάν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ κυρτοῖον
 ἐρημον, ἢ καὶ πῖθον. ‡ Ἡ πόρρα δὲ σοὶ θερμὴν ἔσται μεσση

* Οὃ κελευσθεῖς] Jussus enim ab Eurystheo Hercules duodecim
 confecit labores. Vid. Apoll. lib. 2. erat autem Eurystheus Rex
 Mycenarum. Leeds.

† Τὰ δὲ χρήματα] De contemptu quo divitias & cetera id
 genus profecuti sunt. Vid. Voss. de Sec. Phil. c. xvi.

‡ Γάμος δ' ἀμελήσεις] Vid. Diog. Laert. qui lib. 6. Segm.
 70.

κ' ὅπισθ' ὀφράφων βιβλίων· κ' ἔτις ἔχων, εὐδαιμονέ-
 ρε⁹ εἶναι φήσεις τῷ μεγάλῃ βασιλεῖ. ἢν μασι-
 δοῖ δέ τίς, ἢ φρεβλοῖ, τέτῳ ἔδεν ἀνιάρων ἡγήσῃ. ΑΓΩ.
 Πῶς τέτῳ φῆς, τὸ μὴ ἀλγεῖν μασιγόμενον; ἢ γὰρ
 χελώνης, ἢ κεράβε τοῦ δέρμα περιβέβληται. ΔΙΩ.
⁸ Το Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας.
 ΑΓΩ. τὸ ποῖον; Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶσσα
 εἶσαι ἀνάλγη⁹.

ΙΟ. Ἄ δὲ μάλισα δεῖ προσεῖναι ταῦτά ἐστιν·
 ἰταμόν χρη εἶναι, κ' δρασύν, κ' λοιδορεῖσθαι πᾶσιν
 ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, κ' ἰδιώταις· ἔγω γὰρ ἀποβλέ-
 ψοναί σε, κ' ἀνδρείον ὑπολήφουσαι. Βάρβαρο⁹ δὲ ἢ
 φωνὴ ἔσται, κ' ἀπηχῆς τὸ φθέγμα, κ' ἀτεχνῶς ὅμοιον
 κυνί· κ' πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα τοῖστω
 προσώπῳ πρέπον· καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα καὶ
 ἄγρια. Αἰδώς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετρίότης ἀπεσώ·
 καὶ τὸ ἐρυθρισμὸν ἀπόζυσον τῷ προσώπῳ παντελῶς·
 δῶκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων· καὶ ἐν
 αυτοῖς τέτοις μόν⁹, καὶ ἀκοινώητος εἶναι θέλε, μὴ

¹ Ὅπισθ' ὀφράφων] Ὅπισθ' ὀφρα⁹ idem sonat quod & tergo scrip-
 tus,

Summi plenā jam margine libri

Scriptus & in tergo necdum finitus Orestes,

Juv. Sat. 1.

² Τὸ Εὐρ.] Ad carmen, quod in Euripidis Hippolito extat, al-
 lusum est,

Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἢ δὲ φρὴν ἀμώμοτος.

φίλον, μὴ ξένον προσίμεν^Θ. κατάλυσις γὰρ τὰ
τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ⁹ Ἐν ὅφει δέ πάντων, ἅ μὴδ'
ἰδίᾳ ποιήσῃεν ἂν τις, θαρρῶν ποίει. Καὶ τέλ^Θ, ἣν
σοι δοκῇ, ⁹ πολὺποδα ὤμῳ, ἢ σηπῖαν φαγων, ἀπό-
θανε. Ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενῶμεν.

II. ΑΓΟ. Ἀπαγε. Μιὰρὰ γάρ, καὶ ἐκ ἀνθρώπινα
λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾶσά γε, ὧ ἕτος, καὶ πᾶσιν
εὐχερῇ μετελθεῖν. Οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ
λόγων, καὶ λήρων· ἀλλ' ἐπίτομ^Θ αὕτη σοι πρὸς δόξαν
ἢ ὁδός. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ
ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, ἔδέν σέ κω-
λύσει θαυμάσιον εἶναι, ἣν μόνον ἡ ἀναίδεια καὶ τὸ θρα-
σ^Θ παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης. ΑΓΟ.
Πρὸς ταῦτα μὲν εἰ δεομαί σὺ. ναύτης δ' ἂν ἴσως, ἢ
κητωρὸς ἐν καιρῷ γένοιο. Καὶ ταῦτα, ἣν ἐθέλῃ σε
ἀποδέσθαι ἕτοςὶ τὸ μέγιστον δ' ὄβολων. ΕΡ. Ἐχε-
λαβών. Καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα ἐνοχλῦντος
αὐτοῦ, καὶ βοῶν^Θ καὶ ἀπανίας ἀπαξάπλως ὑβρίζον^Θ,
καὶ ἀγορεύον^Θ κακῶς.

⁹ Ἐν ὅφει δέ πάντων, &c.] Vid. Voss. c. 17. quin & Cicero in
primo de Officiis——Cynicorum natio tota ejicienda est. Est enim
inimica verecundiae, sine qua nihil rectum esse potest, nihil honestum.

ο Πολύποδα ὤμῳ, &c.] Ad Diogenis mortem alludit; Athe-
naeus enim lib. 7. Deipnosoph.——Διογένης ὁ Κυνὸν ὤμῳ πολ-
ποδα καταφαγὼν, ἐπιθιμένῃς αὐτῷ τῆς γαστρὸς, ἀπέθανε.

12. Ζ. Ἄλλον καλεῖ, τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐξεφαρμένον. ΕΡ. Ἄγε δὴ πρόσθεχε πᾶς. Πολυέλές τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίον διόμενον. ΒΙ. ἔτ. ἡδύς, ΒΙ. τρισμακάρις. Τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀνεῖται τὸν ἀβρότατον; ΑΓΟ. Ἐλθέ σὺ, καὶ λείβε ἅπερ εἶδὼς τυτχάνεις. Ὀνήσομαι γὰρ σὺ, ἢ ὠφέλιμος ἦς. ΕΡ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλῃς, μὴδ' ἀνἀκρινε· μεθύει γὰρ ὥς ἐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶττιαν, ὡς ὄρες, διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν παρῆται διαφθαρμένον ἔτω καὶ ἀκέλατον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπῶζει μυρῶν. Ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. Ἀλλὰ καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ, λείβε ὅπῃσα πρόσθεξιν αὐτῷ, καὶ ἂ μετιῶν τυτχάνει. ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιώναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν ἱκανός. Τάλλα δὲ, πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ἰσποκιδῶν ἐμπειρότα. καὶ ὅλως, σοφιστῆς ἡδυπαθείας. Ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν· ἐδύλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ὑδοκίμει παρ' αὐτοῖς. Τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων κατὰφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὡρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τέτων, καὶ πολυχρημάτων.

¹ Τὸν Κυρηναῖον] Aristippum, sic dictum à Cyrene Libyæ civitate, ubi natus erat.

² ἐπιθυμεῖ τρυφῆς;] Cyrenaici summum bonum in Voluptate posuerunt, unde hæc Secta ἡδυπατεῖν dicebatur. V. Voss. c. ix.

Ἐγὼ δὲ ἢ ἐπιτιθέμενος ἰλαρὰν ὠνευσθαι βίαν. ΕΡ.
Ἀπρὰτος οἶκεν, ὦ Ζεῦ, αὐτὸς ἡμῖν μένειν.

13. Ζ. Μετάσπρον ἄλλον παρὰ τὰς μάλλον δὲ
τῷ οὖο τῆτω, τὸν γελοῖον, τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν
κλαίοντα, τὸν ἐξ Ἐφέσου ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπραῖσθαι
βέλεσθον. ΕΡ. Κατάσπρον ἐς τὸ μέσον. Τῷ ἀρίστῳ
βίῳ πωλῶ τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι. ΓΟ.
ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν ἔδιδασκεν γελοῖον
ὁ δὲ τινὰ εἰσέκε πειθεῖν. Δακρύει γὰρ το παρὰ πᾶσι
τί ταῦτ' ὦ ἔστι; τί γελοῖον; Δημόκριτος. Ἐρωτᾷς;
ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει τὰ πρὸς ἡμᾶς ὑμῶν, καὶ
αὐτοὶ ὑμέες. ΑΓΟ. Πῶς λήεις; κατὰ γὰρ ἡμῶν
ἀπαντων, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσθαι τὰ ἡμέτερα πρὸς
ἡμᾶς; ΔΗΜΟ. Ὡς ἔχει. Σπευδαῖον γὰρ ἐν αὐ-
τέοισιν ἔδεν· κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορῶν,

3. Τὸν Ἀβδηρόθεν] Ad Democritum, qui natus erat Abderæ op-
pidi Thraciæ, τὸν ἐξ Ἐφέσου verò ad Heraclitum, natum Ephesi
Urbis Ioniz, respicit.

4. Ὁ μὲν οὐ διδάσκειν γελοῖον, &c.] Sic & Juv. Sat. x.

de Sapientibus alter

Ridebat, quoties à limine moverat unum

Protuleratque pedem; flebat contrarius alter.

5. Κενὰ δὲ τὰ πάντα, &c.] De rerum naturâ ita sensit Democri-
tus, primordia omnium ab Atomis & Inani esse. Voss. Cap. vii. &
Cicero infinitiorem ipsam, quam ἀπειρίαν vocant, tantam ab illo fuisse
in tertio libro de Finibus asserit.

καὶ ἀπειρία. ΑΓΟ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀλη-
θῶς καὶ ἀπειρος. *Ω τῆς ὕβρεως, ἔ παύσῃ γελῶνς.

14. Σὺ δὲ τί κλάεις, ὦ βέλγισε; πολὺ γὰρ οἶμαι
κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. Ἡράκλειδ. Ἡγέομαι γὰρ,
ὦ ξέने, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματ' αἰζυρά, καὶ δακρυώδεα,
καὶ οὐδὲν αὐτέων, ὅ, τι μὴ ἐπικήριον. ° τῷ δὲ οἰκείῳ
τὲ σφέας, καὶ ὁδύρομαι. Καὶ τὰ μὲν παρεόντ' αἰδοέω
μεγάλα. τὰ δὲ ὑξέρω χρόνῳ ἐσόμενα, πάνπαν ἀνιῶν.
Λέλω δὲ τὰς ἐκπυρωσίας, καὶ τὴν τῷ ὅλῃ συμφορὴν.
Ταῦτ' ὁδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπροσθεν ἔδεν, ° ἀλλάκως εἰς
κυκεῶνα ° πάντα συνειλέοντ' αἰ, καὶ ἐς τὸ τέρψις,
ἀτερψίη ° γνῶσις, ἀγνωσίη ° μέλα, μικρόν ° ἄνω, κάτω,
περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τῷ αἰῶνι ° παιδιῇ.
ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐς; ΗΡΑ. Παῖς, παίζων,
πεσσεύων, διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαί οἱ ἄνθρωποι;
ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαί οἱ θεοί; ΗΡΑ.
° Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίσματα λείεις ὦ ἔτ',
ἢ ° γρίφους συνιθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ ὥσπερ ° ὁ Λοξίας,

6 Τῷ δὲ] Pro ἐπὶ τῷ δὲ. Leeds.

7 Τὰς ἐκπυρωσίας] Mundum flammis periturum fuisse Hera-
cliti sententiam notavit Plutarchus de oraculorum Defectu; at-
que idem etiam sensisse Orpheum & universam Stoam, unde vo-
catur Στωικὴ ἐκπύρωσις. Leeds.

8 Ἀλλάκως] Ἀντὶ τῷ ἀλλά πως. Ἰωνικῶς. Leeds.

9 Πάντα συνειλέοντ' αἰ] Neutra pluralia non semper gaudent
verbo singulari. Leeds.

° Γρίφους] Γρίφος τὸ δίκτυον λέγεται δὲ καὶ ὁ ἀσαφὴς λόγος.
Vid. Suid.

1 Ὁ Λοξίας] Ὁ Απόλλων ἀπὸ τῷ λοξῇν ἔχων τὴν φωνήν. Ετυ-
μολ.

ἐδὲν ἀποσαρεῖς. ΗΡΑ. Οὐδὲν γὰρ μοι μέλει ὑμῶν.
 ΑΓΟ. Τοιάρῃν ἐδὲ ἀνέσθαι σε τίς εὖ φρανῶν. ΗΡΑ.
 Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν, τοῖσιν ὠνεο-
 μένοισι, καὶ τοῖσιν, καὶ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ. Τὰτὶ τὸ
 κακὸν ἐ πόρῳ μελαγχολίας ἐστίν, καὶ δὲ ἕτερον ἔστω
 αὐτῶν ἀνέσομαι. ΕΡ. Ἀπράτοι καὶ ἔτοι μίνυσιν. Ζ.
 Ἄλλον ἀποκρήρυττε.

15. ΕΡ. Βάλει τὸν Αθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν ζωμύ-
 λον; Ζ. Πάινυ μὲν ἔν. ΕΡ. Δεῦρ ἔλθε σύ. Βίον
 ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀποκρήρυττε μὲν τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώ-
 τατον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τοῖς χάνεις.
 Τῆς δὲ σοφίας τί σοι το κεφάλαιον; ΣΩ. Αἰδέαι,
 καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. Ὅποσα γὰρ δὴ ὄρας,
 τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν ἔρανον, τὴν θάλατταν, ἀπάν-
 των τέτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστῶσιν ἔξω τῶν ὄλων. ΑΓΟ.
 Πῶ δὲ ἐστῶσιν; ΣΩ. Ἐδαμῶ. Εἰ γὰρ πῶ εἶεν, καὶ ἂν
 εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ' ἄπερ λέγεις τὰ παρα-
 δείγματα. ΣΩ. Εἰκότως· τυφλός γὰρ εἰ τῆς ψυχῆς
 τὸν ὀφθαλμόν· ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σε
 ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ.
 Τοιάρῃν ἀνιτῶ εἰ, σοφός, καὶ ὁξύνεικός τις ἔν. Φέρ

μολ. i. e. Quia obscuram habet vocem in valicantibus scilicet. Ἡ πρὸς
 τὸν ἄνθρωπον ἔστιν τὸν ἥλιον διὰ τὴν ζωδιακῶν. Leeds.

2 Τὸν Αθηναῖον ἐκεῖνον, &c.] Socratem scilicet, quem reliquorum
 φιλοσόφων fontem Quintilianus, & Principem Cicero dicit.

3 Αἰδέαι, &c.] Vid. Plat. de rep. lib. 6.

ἴδω

ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῆ σὺ. ΕΡ. Δὸς δὴ
τάλαντα. ΑΓΟ. Ωνησάμην ἅσθ φης· τὰργύριον μόνον
σοι ἐς αὐτὴς καταβαλῶ.

16. ΕΡ. Τί ἔν σοι τοῦνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρρά-
κῆσιος. ΕΡ. Ἀγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Τὸν Επικου-
ρειον σὲ ἤδη καλῶ. Τίς ὑπείτῃ τῷτον; ἔς; μὲν τῷ
γελῶνι· ἐκεῖνος μαθητὴς, καὶ τῷ μεθύοντι, οὗς μικρῶν
πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. Ἐν δὲ πλείον οἶδεν αὐτῶν,
παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει. Τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ
λιχνεῖα φίλα. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡ. Δύο μναί.
ΑΓΟ. Λάμβανε. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χάρις
τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡ. Τὰ γλυκία σίεῖται, καὶ μελι-
τώδη· καὶ μάστιγα τὰς ἰσχυάδας. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν
εἶδέν. Ωνησόμεαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

17. Ζ. Ἄλλον κάλει. Τὸν ἐν χερσὶ κυρίαν ἐκείνου,
τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς σοφίας. ΕΡ. Εὐ λέλεις.

4 Δίων Συρράκῆσιος] Platonis discipulus, cui Socrates non po-
tuit non esse charus. Leeds.

5 ἔς; μὲν τῷ γελῶνι, &c.] Democriti scilicet & Aristippi;
ex Democrito enim atomos suos accepit Epicurus, unde Cicero
in primo de naturā Deorum ————— quid est in Physicis Epicuri
non à Democrito? Quod autem ad moralem philosophiam attinet,
Ille summum bonum in voluptate, non minus atque Aristippus,
hoc tamen interposito discrimine, quod Hic in voluptate corporis,
Ille animi, posuit. Vid. Gassend. in lib. x. Diogenis Laertii.

6 Τὸν ἀπὸ τῆς σοφίας] Chrysippum Stoicum, sic dictum à σοφία, i. e.
peritici in Athenarum urbe, ubi Zeno autor Stoicæ philosophorum
sectæ docuit discipulos. Leeds.

εοίκασι δ' ἔν πολὺ τὶ πληθύνει αὐτὸν περιμένειν τῶν
 περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηνηκέντων. Αὐτὴν τὴν ἀρετὴν
 πωλῶν τὸν βίον τὸν τελειότατον. Τίς πάντα μόνος
 εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς; ΕΡ. Ὅτι μόνος
 ἔστι σοφός, μόνος καλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος,
 βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλέσιος, νομοθέτης, καὶ τάλλα,
 ὅπῃσιν ἐσίν. ΕΡ. Οὐκ ἔστιν, ὦ γὰρ, καὶ μάγειρος μόνος,
 καὶ νῆ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.
 ΕΡ. Ἔοικεν.

18. ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ γὰρ, καὶ λείπε πρὸς τὸν αἰνετὴν
 ἐμὲ ποῖος τίς εἶ; καὶ πρῶτον εἰς ἐκ ἀχθῆ πιπρασκόμενος,
 καὶ δοῦλος ὢν. Χρύσιππος. Οὐδαμῶς. Οὐ γὰρ ἐφ'
 ἡμῖν ταῦτά ἐσιν ὅσα δὲ ἐκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι
 συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡΥ.
 Τί φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐσὶ
 προσηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροσηγμένα; ΑΓΟ.
 Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

⁷ Προσηγμένα & ἀποπροσηγμένα] Cæteri Philosophi multa in bonis
 habuerunt præter Virtutem, ut sanitatem, voluptatem; multa in
 malis præter vitia, ut morbos, dolorem, & cætera id genus: Stoici
 autem nihil bonum fuisse, nisi quod honestum, nihil malum nisi quod
 turpe fuêrit, contenderunt. Divitiæ igitur & paupertas, sanitas &
 morbi apud eos fuere ἀδιάφορα. Sed cùm pro eodem habere sa-
 nitatem & morbum, voluptatem & dolorem adeò absurdum fuerit,
 ut nihil magis, præter illa dixerunt προσηγμένα, Produeta seu pro-
 mota, posteriora ἀποπροσηγμένα, abdueta seu remota; quòd illa quidem,
 tanquam dignitatem & aestimationem habentia, sint ipsi Honestò seu
 Virtuti propinquiora, ista, quasi indignitatem & aestimationemque sortita,
 sint

19. Ζ. Μὴ διάτρεβε· ἄλλον κάλει. ΕΡ. ὁ Τὸν Περιπατητικόν σε φημί, τὸν καλόν, τὸν πλεόνιον. Ἀλε δὴ, ὠγήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπιστάμενον. ΑΓΟ. Ποῦτο δὲ τις ἐστὶ; ΕΡ. Μέτριον, ἐπικῆς, ἀρμόδιον τῷ βίῳ· τὸ δὲ μέλινον, διπλῆς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΕΡ. Ἄλλον μὲν ὁ ἐκποσθεν φαινόμενον, ἄλλον δὲ ὁ ἐνποσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥς ἢ πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, ὁ τὸν μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικόν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γινώσκει μάλις; ΕΡ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ· πόση δὲ ἐστίν; ΕΡ. Εἴκοσι μῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡ. Οὐκ ὧ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ· ὥς ὅτι ἐκ ἂν φθάνοις ὠνέμεν· ἔτι δὲ εἴση αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῆς

sint ab illo remotiora. Hæc appellat Cicero præcipua & præposita, rejecta & rejectanea, quod inter eligendum illa præferantur, ista dimittantur. Vid. Gassend. in lib. x. Diog. Laertii. Vid. & Cicero. lib. 4. de Fin. & 2. Tusc. Quæst.

ὁ Τὸν Περιπατητικόν.] Aristotelem intelligit hujusce sectæ principem.

ὁ Τὸν μὲν ἐσωτερικόν.] Hæc non ad ipsum Aristotelem referenda sunt, sed ad scripta, quorum alia dicuntur ἐσωτερικά, alia ἐξωτερικά.

ὁ ὅτι ἐν φθάνοις ὠνέμεν.] φθάνω in Optativo, ὅτι ἂν præcedente, significat aliquando planè id futurum, quod participio significatur; idque affirmando, licet constructio sit negativa; ut καὶ ἐν φθάνοις τῆς κακουργίας τίσιν ἀποτίνων, nunquam effugies poenam sceleri suo debitam; καὶ ἐν φθάνοις ἀπαθήσκων, mortem nunquam effugies. Vid. Vagerum.

ὅσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθῳ ἡ θάλασσα ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καταλαμβάνει, καὶ ὅποιά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὄσρέων. ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα ὥς ἐνῶμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

20. ΕΡ. Εἰεν. Τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλείπεται; ὁ Σκεπτικὸς ἔστῃ. Σὺ δ' ὁ Πυρρίας πρόσθι, καὶ ἀποκρύπτει κατὰ τάχῃ. Ἦδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσκει. Ὅμως δὲ, τίς καὶ τῶτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἐγώ γε. Ἀλλ' ἐν πρώτῳ εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι; Φιλόσοφῃ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τῷτ' ἔφησθα; ΦΙ. Ὅτι ὑδὲν ὅλως εἶναι μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρά ἐσμέν τινες; ΦΙ. Οὐδὲ τὸτο οἶδα. ΑΓΟ. Ὑδ' ὅτι σὺ τις ὢν τυγχάνεις; ΦΙ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τῷτ' αἰνοῶ. ΑΓΟ. Ὡ τῆς ἀπαρίας. Τί δαί σοι τὰ γάθμια ταυτὶ βέλεται; ΦΙ. Εὐλογατῶ ἐν αὐτοῖς τὴς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω καὶ ἐπι-

ἵκωμαι. [Ὅσον μὲν ὁ κώνωψ, &c.] De hisce & sequentibus scripsit Aristoteles.

Ἄνθρωποι] Lucianus illum intelligere videtur, qui apud Diogenem Laertium dicitur Πυρρίαν, unde ortum habuit secta, Pyrrhoni ab eo denominata.—Quin &, teste Laetio Σκεπτικοί, dicebantur, quia semper σκέπτονται, hoc est, rem considerant, nec unquam decernunt: Απορητικοί, quia semper ἀπορῶσιν hoc est, dubitant: Ζητητικοί quia semper ζητῶσι, quaerunt, nec reperiunt: Εἰρηλικοί, quia longae inquisitionis non alius eventus, quam ἐπιτοχή, hoc est judicii suspensio, sive assentionis retentio. Vid. Voss. de Phil. Sect. cap. xx. & A. Gell. lib. xi. c. v.

δ' ἂν

δὲν ἀκριβῶς ὁμοίως τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ
 αἰνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ, τί ἂν
 πρῶταις ἐμμελῶς; ΦΙ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην
 μελαδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τὸτό σοι ἀδύνατον; ΦΙ.
 Ὅτι, ὦ ῥαθὲ, ἐ καλαμαβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως.
 Βραδύς γάρ κ' νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς. Ἀλλὰ τί σοι
 τὸ τέλ^{ος} τῆς ἐπιστάσεως; ΦΙ. Ἡ ἀμαθία, κ' τὸ μήτε
 ἀκρίειν, μήτε ὀρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκ ἔν κ' κωφὸς ἄμα, κ'
 τυφλὸς εἶναι λέξεις. ΦΙ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, κ'
 ἀναίσθη^{τος} κ' ὅλως, τῷ σκόληκ^{τι} ἐδέν διαφέρειν.
 ΑΓΟ. Ὡνή^{εις} εἰ διὰ ταῦτα. Πόση τῷτον ἄξιον
 χρὴ φάναι; ΕΡ. Μνάς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Δάμβανε.
 Τί φῆς ὦ ἔστος, ἐπριάμην σε; ΦΙ. Ἀθῆλον. ΑΓΟ.
 Μῆδαμῶς. Ἐώνημαι γάρ, κ' τὰργύριον κατέβαλον.
 ΦΙ. Ἐπέχω περὶ τέτθ, κ' διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ
 μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙ. Τίς
 οἶδεν εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς; ΑΓΟ. Ὁ κηρυξ, κ' ἡ
 μνά, κ' οἱ παρόντες. ΦΙ. Πάρειςι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ.
 Ἀλλ' ἔλω^{τε} σέ ἥδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνά, πείσω
 εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον. ΦΙ. Ἐπέχω
 περὶ τέτθ. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἥδη γε ἀπεφηνά-
 μην. ΕΡ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀνιτείνων, κ' ἀκολουθεῖ
 τῷ πριαμένῳ. Ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλῶμεν³
 ἀποκηρύξειν γὰρ τὸς ἰδιώτας, κ' βαναύσους, καὶ ἀε-
 ραίως βίους μέλλομεν.

³ Ἐπέχω περὶ τέτθ] Γνωμὴ, συγκατάθεσιν, aut simile quid
 subauditur.

DIALOG. XXI.

ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ ΜΙΚΥΛΛΟΣ ἢ ΑΛΕΚ-
ΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ.

ΑΛΛΑ σε, ὦ κάκιζε Ἀλεκίρυων, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπι-
 ῥίπτει, φθονερὸν ἔτω, καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με
 πλαστῆνα, καὶ ἡδίστω Ὀνειρῶ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν
 εὐδαιμονίαν εὐδαιμονῶντα, διάτορον τι καὶ γελῶνός ἀνα-
 βόητας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γένῃ τὴν πολὺ σὲ
 μιᾶρωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. Καίτοι εἴγε χρὴ τεκ-
 μαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ πολλῇ ἔτι ἔση καὶ τῷ κρύει,
 μηδέπω με τὸ ὀρθρινόν, ὥσπερ εἴωθεν, ἀποκναίοντι.
 (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι προσελαυνίσσης
 ἡμέρας) εὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. Ὁ δὲ αὖπνός τος,
 ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἐσπέ-
 ρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων γε· ἀμυνῶ-
 μαι γὰρ εὐθύς σε, ἦν μόνον ἡμέρα γένῃαι, συντρέξαι
 τῇ βακίῃ· νῦν γάρ μοι πρᾶγμαλα παρέξεις, ἀναπη-
 δὼν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μικυλλε δέσποδα, ὡμὴν
 τί χαριεῖσθαι σοι, φθάνων τῆς νυκτὸς ὁπόσον δυναί-
 μην, ὡς ἔχοις ὀρθρεύμενός διανύειν τὰ πολλὰ τῶν
 ἔρῳν. Ἦν γένῃ, πρὶν ἀναλῆλθαι ἥλιον, μίαν κρηπίδα
 ἐρῷ ἄσαιο, πρὸς δ' ἔση τέτο εἰς τὰ ἄλφια πεπονηκώς.

εἰ δέ σοι καθεύδειν ἤδ' ἰον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ
πολὺ ἀφωνότερον ἔσομαι τῶν ἰχθύων. Σὺ δὲ ὄρα ὅπως
μὴ ὄναρ πλετῶν, λιμώτης ἀνεγρόμενον.

2. ΜΙΚ. * Ω Ζεῦ τεράσῃε, καὶ Ἡράκλεις ἁλεξί-
κακε, τί τὸ κακὸν τῷτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν
ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἴτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ
τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνον ὑμῖν εἰμι; - ΜΙΚ. Πῶς γὰρ ἔ-
τέρας; ἀλλ' ἀπορρέπετε, ὦ Θεοὶ, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.
ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαι-
δεύειν εἶναι, μηδὲ ἀνελνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιοήματα,
ἐν οἷς ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἵππῳ ὁ ἕκτος Ξάνθος, μακρὰ
χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ
πολέμῳ διαλεγόμενον, ἔπη ὅλα ραψῶδων, ἔχ' ὥσπερ
ἐγὼ νῦν, ἀνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμανίειετο ἐκεῖνον,
καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε· καὶ ἔδεν τί παράδοξον
ἐδόκει ποιεῖν, ἔδ' ὁ ἀκύν ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ
τὸν ἀλεξίκακον, ἀπορρόπαιον ἡγούμενον τὸ ἄκνυμα.
Καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τῆς Ἑπτάλοφου τρόπις

* Ω Ζεῦ τεράσῃε] Εἰώθασιν οἱ Ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων
τὸν Δία καλεῖν· οἷον δεχόμενοι ξένον, ἐκαλὼν Δία ξένιον. Οὕτω
καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράσιον, τὸν ἀποδιώκοντα τὰ τέρατα.
Τέρας δὲ λέγει, τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρῆσθαι.
Schol.

ἁλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. Ἀλεξίκακος δὲ ὁ
Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐκ τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. Schol.

ἕκτος Ξάνθος] Vid. Hom. Il. τ'. v. 403.

Ἑπτάλοφος] Argo dicitur fuisse prima navis, in qua Jason cum
54 heroibus Theffalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus au-
reum,

ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτάφωνοι
ἐμαντεύετο, ἢ * εἰ βύρσας εἶδες ἐρπύσσας, καὶ βοῶν κρέα
μυκώμενα, ἡμίονα καὶ ἐφθά, περιπεπαρμένα τοῖς ὄβε-
λοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμῆ * πάρεδρος ὦν, λαλίστα καὶ
λοσιωτάτῃ Θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτο
ὑμῖν, καὶ σύντροφοι, εὖ χαλεπῶς ἐμελλον ἐκμαθήσε-
σθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπὲρ
σχοιό μοι, ἐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεσέραν αἰτίαν
εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὕθεν ὑπάρχει μοι
ἔτω λαλεῖν.

3. ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν Ἀλεκ-
τρυῶν ἔτω πρὸς ἐμέ διαλεγόμενοι; εἰπέ δ' ἔν πρὸς
τῷ Ἑρμῇ, ὃ βέλτισε, ὅ, τί καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς
αἴτιον ὥς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ὑδένά ἐρῶ, τί σὲ
χρὴ δεδίεναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἰ τινὶ δια-
γοίμην ὡς Ἀλεκτρυόνοι αὐτὰ εἰπένῃος ἀκηκοώς;

reum, dicta ab ejusdem nominis artifice; alii ab ἄρπον, quod est
velox. Facta est ex arboribus Dodonæ, Sylvæ Epiri Jovi sacræ,
quibus olim oracula reddebantur. Apoll. lib. 4. Argon. Cognatus.

* Εἰ βύρσας, &c.] Ad Homeri locum respicit, Od. μ. γ. 394.

Τοῖσιν δ' αὐτὰ ἐπεῖτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον.

Εἶπον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἄμφ' ὄβελοῖς ἐμεμύκει,

Ὀπίαλέα τέ καὶ ὦμα· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

9 Πάρεδρος ὦν.] Gallus Mercurio dicitur esse affessor, quia in
imaginibus Mercurii, quæ apud veteres sunt, Gallus ad pedes
inplet assidere. Vid. Chartar. de imag. Deorum. p. 201. Leeds.

ΑΛΕΚ.

ΑΛΕΚ. Ἄκθε τοῖνον* παραδοξότατίν σοι λόγον εὔ-
οῖδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἔτοσί γάρ ὁ νῦν σοι Ἀλεκ-
τρυῶν φαινόμενος, ° εἰ πρὸ πολλῶ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ.
ἤκησά τι καὶ πάλαι τοιῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς
Ἀλεκτρυῶν τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἀρει, καὶ
συμπίνῃ τῷ Θεῷ, καὶ συκωμάζοι, καὶ κοινωνοῖν τῶν
ἐρωτικῶν* ὅποτε γένῃ ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοι-
χεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ
ἐπειδήπερ μάλισα τὸν Ἥλιον ὑφειρώτο, μὴ καλιδῶν
ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἡφαῖστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπο-
λείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὅποτε φαίνοι ὁ
Ἥλιος, εἴτά ποτε κάλακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα,
καὶ προδῆναι τὴν φρενὰν ἄκοντα* τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα,
ἐπισῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἀρει ἀφρόνιδι ἀνα-
παυομένῳ, διὰ τὸ πεισεύειν τὸν Ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι
αὐτὸν, εἰ τις ἐπίοι, καὶ ἔτω τὸν Ἡφαῖστον παρ' Ἡλίου μα-
θόντα, συλλαβεῖν αὐτὸς, περιβαλόντα, καὶ σαλινεύ-
σαντα τοῖς δέσμοις, ἃ πάλαι μεμηχανήντο ἐπ' αὐτὸς
ἀφελθέντα δέ, (ὡς ἀφείθη) τὸν Ἄρην ἀθανάτησαι κατὰ
τῷ Ἀλεκτρυόνῳ, καὶ μέγαβαλεῖν αὐτὸν ἐς τῆτι τὸ
ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀντὶ τῷ κρῖναι τὸν λόφον
ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. Διὰ τῷτο ὑμᾶς ἀπολοφθήμεναι
τῷ Ἀρει, ὅτ' εἰδέν ὄφελον, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνα-

* Ὡς πρὸ πολλοῦ, &c.] Vid. Nat. Com. lib. 11.

τέλλοντα τὸν ἥλιον, πρὸ πολλῶν βραχόν, ἐπισημαίνον
μένους τὴν ἀνατολὴν αὐτῷ.

4. ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. Τὸ
δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο· καὶ πάνυ ἐναλχῶ εἰς
Ἀλεκτρυόνα σοι μελαβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ
τὸτο μάλισα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν
Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὴν σοφίστην
λέγεις; τὸν ἀλαζόνα; ὅς ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γεύ-
εσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γυν ὅφον
ἐκτραπέζον ἀποφαίνων, ἔτι δὲ καὶ πείθων τὴν ἀνθρώ-
που εἰς πένε ἐτη μὴ διαλέεσθαι. ΑΛΕΚ. Ἰσθι
δῆτα κακεῖνο, ὡς πρὸ τῷ Πυθαγῶρῃ, Εὐφορῶ γε-
νοιτο. ΜΙΚ. Γόηλα, φασὶ, καὶ τετραβεργὸν τὸν ἄν-
θρωπον, ὦ Ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνός ἐγὼ αὐτὸς ἐγὼ
σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας· ὥς παύς, ὦ ἄλσθῃ, λοιδορέ-
μενός μοι, καὶ ταῦτα, ἐκ εἰδῶς οἷός τις ἦν τὸν τρό-
πον. ΜΙΚ. Τῆτ' αὖ μακρῶ ἐκείνῃ τετραβιδέσερον,
Ἀλεκτρυὼν φιλόσοφον. Εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχῃ
παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπων ὄρνις, ἀντὶ δὲ
Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; ἐπιθανὰ γὰρ ταῦτα
καὶ δὲ πάνυ πεισεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τέληρη
χέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῷ Πυθαγῶρῃ.

1 Ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος] Σάμος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγό-
ρας. Ταναγραῖά πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος, &c. Schol.

ΑΛΕΚ.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ
κραυλικός· ὁ δὲ σιωπᾶν εἰς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, πα-
ρήναι· ἕτερον δὲ, καὶ πανηελῶς, παράνομον· ἐ γὰρ
ἔχων ὅ, τι σοὶ παραβάλοιμι, κυάμῃς χθές, ὡς οἶσθα,
ἔχων ἥκον, καὶ σὺ ἔδὲν μελλήσας, ἀνέλεξας αὐτές.
Ὡς ἢ ἐψεύσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθα-
γόρᾳ ὄντι παρὰ νομοκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσθεκέναι,
κυάμῃς φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῷ πατρὶ
ἐδιδόκεις.

5. ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία
τέτων, ἔδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάσω βίω. Ἐγὼ δὲ, τότε
μὲν, ἐκ ἡσθιον τῶν κυάμων· ἐφιλοσόφην γάρ· νῦν δὲ
φάγοιμι· ἂν ὀρνιθικὴ γάρ, καὶ ἐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή.
Ἄλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε, πῶς ἐκ Πυθαγόρου τῆτο νῦν
εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβίότευσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς
μεταβολῆς ἀπολέλαικα ἐκάσης. ΜΙΚ. Λέγοις ἂν ὡς
ἔμοιγε ὑπερήδισον ἂν τὸ ἄκρωμα γένοιτο· ὥς εἰ τις
αἵρεσιν προθεῖη, πρότερον μᾶλλον ἐθέλω σὺ ἀκθεῖν τὰ
τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον
αὐθις ὄραν τὸν μικρὸν ἐμπροσθεν, ἐκ οἷδα ὁπότερον
ἂν ἐλοίμην, ὥτως ἀδελφὰ ἡγῆμαι τὰ σὰ τοις ἡδίσοις
φανεῖσί· καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σὲ τε, καὶ τὸ
πολυτίμητον ἐνὺπνιον. ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ἀναπεμ-
πάσῃ τὸν ὄνειρον, ὅς τις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν, καὶ τινὰ
ἰνδάλματ' α

ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν καὶ ὡς ὁ
ποιητικὸς λόγος, ἀμειννὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ
μελαδιώων;

6. ΜΙΚ. Ἄλλ' ἐδ' ἐπιλήσομαι ποτε, ὦ Ἀλεξ-
τριῶν εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης· ὅπως μοι πολὺ τὸ
μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καλαλιπὼν ὥχῃ, ὡς
μύτις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆς, εἰς ὕπνον αὐτῆς
καλασπώμενα. Οἷον ἔν ἐν τοῖς ὡς τὰ πλεῖστά ἐργά-
ζεσθαι σρεφόμενα, τοιούτον γάρβαλον παρείχετό μοι τὰ
ὀρώμενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα φῆς τὸν
ἔρωτα * τῷ ἐνυπνίῳ, εἶγε πῆνός ὢν, ὡς φασι, καὶ ἔρον
ἔχων τῆς πῆσσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἡδὴ
πῆνός, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεργόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελι-
χρὸς ὅπως, καὶ ἐναργῆς φαινόμενος. Εθέλω γὰρ ἀκῆσαι
οἷός τις ἐστὶν ἔτι σοι τριπτόητος ὢν. ΜΙΚ. Ἐτοιμός
λέειν· ἡδὲ γὰρ τὸ μεμνησθαι καὶ διεξιέναι τι περὶ
αὐτῆς. Σὺ δὲ πῆνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῇς τὰ
περὶ τῶν μελαβδῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μί-
κυλλε, παύσῃ ὀνειρώτων, καὶ ἀποψῇς ἀπὸ τῶν βλε-
φύρων τὸ μέλι. Τὸ νυν δὲ, πρότερος εἶπες, ὡς μάθω
ἢ ἔτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κε-

* Τῷ ἐνυπνίῳ, εἶγε πῆνός ὢν] ὑποσολοικόν, ut etiam μελιχρὸς,
&c. neque dixeris hæc referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim.
Planè quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsâ magis quàm
dictione cogitandis παρόραμα. Marcilius.

Ἐἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων, &c.] λέγει Ὀμήρῳ διὰ μὲν τῶν
ἐλεφαντίνων πυλῶν, τὰς ψευδεῖς ὀνείρους ἄρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερα-
τίνων

ρατίαν σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙΚ. Οὐδὲ
 δι' ἐτέρας τέτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν
 Ὀμήρου δύο ταύτας μόνας λέλει. ΜΙΚ. Ἐὰ χαίρειν
 τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιετὴν, εἰδὲν εἰδότα ὀνείρων πέρι.
 Οἱ πένηδες ἴσως ὄνειροι, διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν,
 οἷος ἐκεῖνος εἶρα, εἰδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν.
 ἔμοι δὲ διὰ χρυσῶν τινῶν πυλῶν ὁ ἥδιος ἀφίκετο,
 χρυσῆς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάντα περιβεβλημένος,
 καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦς,⁴ ὦ
 Μίδα βέλῃσι, χρυσιλογῶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς
 ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον· καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίῳ
 κεκομίσθαι μοι δοκεῖς.

7. ΜΙΚ. Πολὺ ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ,
 πῶς οἶε καλόν; οἶαν τὴν αὐγὴν ἀπασράπτον; τί
 πότε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνη-
 σον γὰρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν,
 εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τῇ
 καλλίστῃ τῶν ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛΕΚ. Μὴν
 ἐκεῖνο ζητεῖς,⁵ ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθά-

τίνων τὰς ἀληθεῖς. Schol. Vid. Od. τ. v. 562. & Virg. Æn. 6.
 v. 893.

Sunt geminæ Somni portæ, &c.

⁴ ὦ Μίδα] Λέγεται ὁ Μίδας πάνυ ὦν οὐλόχρυσος, ὅτι ἦν ξαλο
 πᾶν πρᾶγμα, καὶ ἂν ἀφῆται, χρυσοῦν γίνεσθαι. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ
 τέττον ἀπέθανε, καὶ αὕτη γὰρ ἡ τροφή, ἧς ἠπλῆτο, χρυσῇ ἐγένετο.
 Schol.

⁵ ἄριστον μὲν ὕδωρ, &c.] Vid. Pind. Od. 1.

N D

μενον

μένον πῦρ ἄτε διαπρέπει νυκτὶ, μέγανoros ἔξοχα
πλέττω; ΜΙΚ. Νὴ Διὰ, αὐτὸ τέτο. Ὡς περ γὰρ
τὸ μὲν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυ-
σίον. Ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκυσσον ὦ σοφώ-
τατε Ἀλεκίρυών· ὅτι μὲν ἐκ οἰκόσιος ἦν χθές, οἷσδ' α'
Ἐυκράτης γὰρ μὲ ὁ πλέσιος ἐντυχὼν ἐν Ἀγορᾷ, λε-
σάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ἄραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

8. ΑΛΕΚ. Οἷδα πάνυ τέτο, πεινάσας παρ' ὅλην
τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι, βαθείας ἤδη ἐσπέρας, ἦκες ὑπο-
βεβρεῖμένος, τὸς πέντε ἐκείνης κυάμης κομίζων, ἔ
πάνυ δαψιλές τὸ δεῖπνον Ἀλεκίρυόνι, ἀθλητῇ πότε
γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια ἐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ.
Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τὸς
κυάμης σοι παραβαλὼν· εἴτά μοι ἑ κατὰ τὸν Ὀμη-
ρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις ὡς ἀληθῶς ὄνειρος
ἐπιστάς. ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον,
ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ
τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα· κωλύει γὰρ ἐδὲν αὐθις σὲ
δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τῷ δεῖπνῳ ἐκείνῳ προά-
γοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον τὴ μνήμη τὰ βεβρωμένα.

6 Εὐκράτης] Οὗτος παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλέσιος. Schol.

7 Κατὰ τὸν Ὀμηρον, &c.] Vid. Il. ε'. v. 57.

——— Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρῶ.

Ἀμβροσίην διὰ νύκτα ———

Ied irrumpente Sermonem Gallo, imperfecta est sententia.

9. ΜΙΚ. ὦμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγόμενος.
 Ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω ἔ πρότερον, ὁ
 Πυθαγόρα, παρὰ πλοσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι
 τῷ βίῳ, τύχη τινὶ ἀδαθῇ ἐνὶ σὺλχανῷ χθὲς τῷ Εὐκράτει·
 καὶ ἐγὼ μὲν προσεῖπων αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην,
 ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καλῶν σκύναιμι αὐτὸν, ἐν πενι-
 χρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. Ὁ δὲ, Μικυλλε,
 φησὶ, θυγατρὸς τήμερον ἐστὶν ὁ γενέθλια, καὶ παρεκά-
 λεσα τῶν φίλων μάλα πολλὰς· ἐπεὶ δὲ τινὰ φασι
 αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα, ἔχ' οἷον τε εἶναι ξυνδειπνεῖν
 μεθ' ἡμῶν, σὺ αὐτ' ἐκείνῳ ἦκε λησάμενος· ἢν μὴ ὅτε
 κληθεὶς αὐτὸς εἶπῃ ἀφίξεσθαι· ὡς νῦν γε ἀμφίβολός
 ἐστὶ. Τῷτο ἀκέσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπῆειν εὐχό-
 μενοι ἅπανσι Θεοῖς ἡπιάλῳ τινὰ, ἢ πλευρίτιν, ἢ πο-
 δάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἔ ἔφε-
 δρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ
 τὸ ἄχρι λωτρῷ αἰῶνα μήκισον ἐτιθέμην, συνεχὲς ἐπι-
 σκοπῶν ὅποσάπην τὸ ὁ σοιχεῖον εἶη, καὶ πηνίκα ἦδη
 λελῆσθαι δέοι. Καπεῖδ' ἢ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο,
 πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως
 μάλα ἐσχηματισμένος, ἀνιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς
 ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ ἀναβολή.

¹ Γενέθλια] Scilicet συμπόσια.

⁹ Τὸ σοιχεῖον] Στοιχεῖον ἐνλαῦθα λέγει τὴν τῷ ἡλίου σκιάην.
 Schol.—Veteres enim ante horologia inventa ad umbram aut
 solarum aut suorum corporum tempus mensurabant.

10. Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλης τε πολλῆς, καὶ δὴ κακεῖτον, φεράδην ὑπὸ τετάρων κεκομισμένον, ὃ μὲ ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον, καὶ ἐδήλα δὲ πονήρως ἔχων· ὑπέσενε γὰρ, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπλειο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὥχρὸς ὧν ὅλος, καὶ διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν· ἐλεετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μειράκια φλυαρέντων. Ὁ γὰρ πώγων μάλα τραλίκος ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κυριῶν· καὶ αἰτιωμένον δὲ Αρχιβίῳ τῷ ἰατρῷ, διότι ἔτιωσ ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἔχρη προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μάλιστα νόσοι ἐμποδῶν ἰσῶναι· ἠγήσεσθαι γὰρ Εὐκράτης ὑπερωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. Οὐ μὲν γάρ, εἶπον ἐγώ, ἀλλ' ἐπαίεσεται σε, ἢν εἴκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἢ πῆρ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τῷ φλέγματι. Ἐκεῖνος μὲν ἐν ὑπὸ μετὰ γαλοφροσύνης, ἔπροσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τῷ σκώμματι. Ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελεμέκτος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τῆτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἦκων πρὸς ἡμᾶς· ἔμειον δ' ἂν τί σοι ἐγένετο· καὶ ἀπόντι γὰρ ἀπαντα ἐξῆς ἐπέσ' ἄλλο ἂν· καὶ αἶμα λήγων, εἰσῆει χειρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις.

11. Εγώ

II. Εγὼ μὲν ἔν ἀπιέναι παρεσκευαζόμεν· ὁ δὲ
ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πάνυ σκυ-
θρωπον εἶδε, πᾶριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συν-
δεῖπνε μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ
γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μηρὸς ἐσιαθῆναι, ὥς σὺ χώραν
ἔχῃς. εἰσέειν ἔν· μάτην λύκος χανῶν παρὰ μικρὸν,
μικρὸν, αἰσχυνόμενος, ὅτι ἐδόκην ἐξεληλακέναι τῷ
συμπόσι τὸ παιδίον τῷ Εὐκράτῃ. Καὶ περὶ καὶ α-
κλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι ἀνέθεσαν
τὸν Θεσμόπολιν, ἔκ ἀπραιμόνως γὰρ Δία, πέντε, οἶμαι,
νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ
πάντοθεν, ὥς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ
καβερεῖν δύναται. Εἴτα μηδενὸς ἀνεχομένη πλεσίαν
κατακλίσθαι αὐτῷ, ἐμὲ κατακλίνεσι φέροντες, ὥς ἔμο-
τραπεῖς εἴημεν. Τούντεῦθεν ἐδεικνύμεν, ὦ Πυθαγόρα,
πολύοφόν τι καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσῷ πολλῷ,
καὶ ἀργύρῳ καὶ ἐκπώματι ἦν χρυσῷ, καὶ διάκονοι ὠραῖαι
καὶ μεσοῦργοι, καὶ γελοιοποιοί· καὶ ὅλως, ἥδιστη τις ἦν
ἡ διατριβή· πλὴν ἀλλὰ ἐν με ἐλύπει ἔμειρίς, ὁ Θεσ-
μόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν τινὰ πρὸς με διεξιῶν, καὶ
διδάσκων, ὥς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀπο-
τελέσῃ, καὶ ὥς εἰ ἡμέραι ἔς, νύξ ἔκ ἔστιν. Ἐνίστε δὲ,

ὁ Μάτην λύων, &c.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τί, καὶ παρ'
ἐλπίδας ἀπολύσαντων. Schol. *Amant enim lupum praeda inbian-*
tem. Rictu late diducto occurrere; quod si frustratur, obambulare in-
biantem. Vid. Erasmi Adag.

καὶ

καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι· καὶ ταιαῦτα πολλὰ ἔδεν
 δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμνετο τὴν
 εὐφροσύνην, ἐκ ἑῶν ἀκύνει τῶν καθαρίζοντων, ἢ ἀδόντων.
 Τῆτο μὲν σοι, ὦ Ἀλεκίρυων, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ
 ἡδισον ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλισα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ
 λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

12. ΜΙΚ. Ἄκκε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον· ὥμην γὰρ τὸν
 Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνή-
 σκειν· εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον,
 ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγὼ, ἰ μικρὸν ἐπι-
 σχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα εἰς τὴν οὐ-
 σίαν, τὸ μὲν χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, ἐξανηλεῖν σκά-
 φαις τισὶ μεγάλαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ
 δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ
 διακόνους, πάντα ἐμαῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. Εἴτα ἐξή-
 λαυνον ἐπὶ λευκῇ ζεύγῃς ἐξυπνιάζων, περίβλεπτο
 ἅπασιν τοῖς ὄρῳσι, καὶ ἐπίφθοντο· Καὶ προέθεον πολ-
 λοὶ, καὶ περιῖππευον, καὶ εἶποντο πλείους. Ἐγὼ δὲ,
 τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνῃ ἔχων, καὶ δακτυλῖες βαρεῖς,
 ὅσον ἐκκαίδεκα, ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον
 ἐξίσιν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι εἰς ὑποδοχὴν τῶν
 φίλων. Οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ
 τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροεῖτο·

¹ Μικρὸν ἐπ. χόντα] Scilicet χρόνον.

ἐν τῷτῳ ὄντά με, καὶ ² φιλοῖησίης προπίνουσα ἐν
 χρυσαῖς φιάλαις ἐκάσῃ τῶν παρόντων, ἤδη τῇ πλά-
 κῆνός εἰσκομιζομένη, ἀναβρόχας ἀκαίρως, συνετά-
 ραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέσρεψας δὲ τὰς
 τραπέζας, τὸν δὲ πλεόντων ἐκείνων διασκεδάσας, ὑπη-
 νέμιον φέρεσθαι παρεσκεύασας. Ἄρα σοι ἀλόγως
 αἰδανκτῆσαι καὶ ἂν σὺ δοκῶ; ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως
 εἴτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενομένον.

13. ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος, καὶ φιλόπλητος,
 ὦ Μίκυλλε; καὶ μόνον τῷτο ἐξ ἅπαντες διαυμάζεις,
 καὶ ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι πολὺν κεκτῆσθαι χρυσίον;
 ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνον, ὦ Πυθαγόρα, τῷτο, ἀλλὰ
 καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐφορεῖς ἦεντα, ³ χρυσὸν καὶ
 ἄργυρον ἐξημμένον τῶν βοσρύχων, ἔτω ἐξήεις πολε-
 μήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηρο-
 φορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν. σὺ δὲ καὶ
 τότε ἡξίως χρυσῷ διαδεδεμένης τὰς πλοκάμους ἔχων,
 διακινδυνεύειν καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τῷτο Χα-
 ρίτεσσιν ὁμοίως εἰπεῖν σὺ τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε,

² φιλοῖησίης] φιλοῖησίαν προπίνειν εἶναι, ἥνικα τις ἐν ἀρίστῳ
 ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πινὼν μέρῃ, τὸ λοιπὸν παρὰ σ-
 χῇ φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμεν. Schol.

³ χρυσὸν καὶ ἄργυρον] Vid. Hom. Il. ρ. v. 50. ubi morem
 ejus describit,

Δέπησεν δὲ πεσὼν, ἀράχῃσε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Αἱματὶ οἱ δούρητο κόμαι, χαρίτεσσιν ὁμοίαι·

Πλοχμοὶ δ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσσηκῶντο

καὶ

καὶ ἀργύρῳ ἐσφίκωντο· μακρὸν γὰρ ἀμείνους δηλα-
δὴ, καὶ ἐρασμιώτεροι ἐφαίνοντο, συναναπείλμενοι
τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολαμβάνουσαι μετ' αὐτῷ. Καί-
τοι * τὰ μὲν σὰ ὧ χρυσοκόμη, μέτρια, * εἰ Πάν-
θος υἱὸς ὦν, ἐτίμας τὸ χρυσίον· ὁ δὲ πάντων Σεῶν
παῖς, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνῳ καὶ Ρέας, ὅποτε ἠγάσθη
† τῆς Ἀρσολικῆς ἐκείνης μεῖρακθαι, καὶ ἔχων εἰς ὃ,
τὶ ἐρασμιώτερον αὐτὸν μετὰβῆσαι, ἔδ' ὅπως αὐτὸν δι-
αφθείρειε τῷ Ἀκρίσι τὴν φρενᾶν, ἀκέεις ἤδη πε-
ρὺς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ρυεῖς διὰ τῷ τέλει συνῆν
τῇ ἀδελφωμένῃ. Ὡς τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔτι
λέλοιμι, ὅσας μὲν χρεῖας παρέχειαι ὁ χρυσοῦς, ὡς
δὲ, οἷς ἂν παρῇ, καλὰς τε αὐτὺς καὶ σοφῆς, καὶ ἰσχυ-
ρὺς ἀπεργάζεσθαι, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπλων, καὶ ἐξ
ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπεις καὶ αἰοιδίμους
ἐν βραχεῖ τίθησι;

* Τὰ μὲν σὰ, [Ἦς] Subauditur πράγματα, ad verbum tua facta erant modesta, i. e. quæ tu fecisti, non alia sunt, quàm quæ fieri solent. Leeds.

† Εἰ Πάνθος υἱὸς ὦν, [Ἦς.] De Pantho non aliud lego, quàm quoddam erat filius Otrei, & Apollinis Sacerdos; neque opinor Lucianum hic eum taxare, quasi cæteris hominibus esset auri avidior; sed noluit videri mirum, si Euphorbus Pantho, i. e. Mortali genitus tanti æstimaret aurum, cùm Jovem ipsum ea facere non puduerit. Leeds.

‡ Τῆς Ἀρσολικῆς ἐκείνης μεῖρακθαι] Τῆς Δανάης τῷ Ἀκρίσι· Ὁ δὲ Ἀκρίσι βασιλεὺς ὦν τῆς Ἀργεῖς, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γινόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτόν. Καὶ διὰ τούτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν ἐν χαλκῷ, καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς αὐτῆς, μετεβλήθη εἰς χρυσόν, καὶ ἐφθίρεν αὐτὴν, ἐν σελῶν διὰ τῆς δώμας. Schol.

14. Τὸν γείτονα γυν μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα,
τὸν Σίμωνα, ὃ πρὸ πολλῷ δειπνήσαια παρ' ἐμοί,
ὅτε τό ἐτιν ἤφην τοῖς ἑ Κρονίοις, δύο τόμους τῆ
ἀλλανθῆ ἐμβαλόν. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν,
τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραμεῦν τρύξιον ὑφελόμεν,
ᾧ χετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δειπνόν ὁ μόνον
ἡμῖν ὑπῆρχεν· εἶδον γὰρ αὐτὸς ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ.
Οὐκᾶν ἐκεῖνος αὐτὸ κλεψας, ἢ εἴτα ἐπωμόσατο
θεῶς τοσούτοι· ἀλλὰ τί ἔκ ἐμήνυες, καὶ ἐδόας τότε,
ὦ Ἀλεκτρυάν, ληΐζομενθς ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. Ἐκὼκ-
κυζον, ὁ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. Τί δ' ἔν ὁ
Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτῷ ἐρεῖν. ΜΙΚ.
Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλεῖστον εἰς ὑπερβολήν, Δριμύλος
τένομα· οὗτος ζῶν μὲν ἔδῃ ὁβολὸν ἔδωκε τῷ Σί-
μωνι· πῶς γὰρ; ὃς ἔδῃ αὐτὸς ἤπλετο τῶν χρημά-
των; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον ἢ ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ
τῆς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβ-
λιον περιλείχων ἄσμεν ἐξελαύνει, ἀλυργῇ καὶ
ὑσινοβαφῇ ἀμπεχόμεν, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυ-
σὰ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων,

¹ Κρονίους] Festa erant in Saturni honorem, Mense Decembri celebrata, quibus servi cum Dominis ad eandem Mensam discumbabant, in memoriam scilicet aurei illius sæculi, quo regnabat Saturnus, quando nemo dominus, sed omnes pares. Leeds.

² Εἴτα ἐπωμόσατο] Nempe ἑαυτὸν μὴ κεκλοφέναι. Leeds.

³ Ἄπαντα ἐκεῖνα, ὅς.] Nihil est à quo hæc verba ἅπαντα ἐκεῖνα pendeant; supple igitur ut perfecta sit sententia, πρὸς Σίμωνα κατήλθον, καὶ τὸν Σίμωνα, ὅς.

ὕφ' αἰπάντων προσκυνέμενοσ, ἐδὲ προσβλέπων ἔτι
 ἡμᾶς. "Εναγχ^ο γὰρ ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα, χαί-
 ρε, ἔφην, ὦ Σίμων, ὁ δὲ ἀθανακτῆσας, ° Εἵπατε,
 ἔφη, τῷ πῶχῳ, μὴ κατασμικρύνειν μὲ τ' ἐνομα· ἔ
 γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι· τὸ δὲ
 μέλισον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῆ καὶ αἱ γυναικες· ὁ δὲ
 θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν
 προσίεται, καὶ ἰλεώς ἐσιν, αἱ δὲ ἀπειλῶσιν ἀνελεῖν
 αὐτάς, ἀμελέμεναι. Ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυ-
 σὸς αἷτιος, εἴγε καὶ μέλαποιεῖ τὸς ἀμορφους, καὶ
 ἐρασμίους ἀπεργάζεσθαι, ° ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖ-
 νος κενός· ἀκθεῖς δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων,

Ω γρυσε δεξιῶμα κάλλιζον κτέρας. Καί,
 Χρυσὸς γὰρ ἐσιν, ὅς βροτῶν ἔχει κράτη.

Ἀλλὰ τί μελαξὺ ἐγέλασας, ὦ Ἀλεκλεῦν;

15. ΑΛΕΚ. "Οτι ὑπ' αἰγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν

° Εἴπατε] Alloquitur, qui secuti sunt eum, clientes & servos;
 at in plurali numero, sicut decet virum divitem & superbum,
 ut scilicet pateret, neminem ejus verba audire non esse pa-
 ratissimum. Leeds.

° Ὅσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κενός.] Hunc olim Junoni, quo
 amorem Jovis conciliaret, mutuum dedit Venus. Vid. Hom. Il.
 ξ. v. 214. ubi Venus.

ἀπὸ γήεσφιν ἐλύσατο κενόν, ἱμάντα,
 Ποικίλον· ἐνθάδε οἱ θελκτικὰ πάντα τέτυκτο,
 Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἡμερος, ἐν δ' ὀαρισεύς,
 Πάρφρασις, ἢ τ' ἐκλεφε γόνυ πύμα πὲρ φρονέοντων,

πλεθίστων

πλευσίῳ· οἱ δ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν
βίον βιῆσι· λέγω δέ σοι, καὶ πένης, καὶ πλεσιος
πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίῳ πέπειραμένος.
μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. ΜΙΚ.
Νῆ Δία, καιρὸς ἔστιν ἤδη καὶ σέ εἰπεῖν ὅπως ἡλ-
λάτῃς, καὶ ἃ συνοίσθαι τῷ βίῳ ἕκαστος. ΑΛΕΚ.
Ἀχθε, τοσούτον γε προειδώς, μηδένα μὲ σοῦ εὐ-
δαιμονέστερον βιῆναι ἰσχυρόναι. ΜΙΚ. Ἐμὲ, ὦ
Ἀλεκτρυόν; ἔγω σοὶ γένοιτο· προάφεις γὰρ με λοι-
δορεῖσθαί σοι· ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρχόμενος,
ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετέβληθης, εἴτα ἔξῃς ἄχρι τῷ
Ἀλεκτρυόνι· εἰκὸς γὰρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν, καὶ
παθεῖν ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

16. ΑΛΕΚ. ² Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶ-
τον ἡ ψυχὴ μοι καταπλεμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδου ἐς
ἀνθρώπου σῶμα, ³ ἦν τινα τὴν καταδίκην ἐκλεῖψα,

² Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος, [ἔσ.] Pythagoræ animam ab Apolline
ad homines missam fuisse affirmat Iamblichus in vitâ Pythagoræ,
c. 2. Animam autem priorem esse corpore à Pythagorâ docuit
Plato in Timæo, & aliam esse in Phædone. Leeds.

³ Ἦν τινα τὴν καταδίκην] Memorat Clemens Alexandrinus
Strom. lib. 3. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυροῦν-
ται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ Θεολόγοι τε, καὶ μάντις, ὡς διὰ τινὰς
τιμωρίας ἡ ψυχὴ τῷ σώματι συνεζεύκτα, καὶ καθάπερ ἐν
σώματι, τέτω τέθαπται· hoc est, testantur autem veteres The-
ologi, ἔσ' υἱαί, quod propter aliqua luenda supplicia anima conjuncta
sit corpori, ἔσ' in eo, tanquam in sepulchro, condatur. Hujus senten-
tiæ Orpheum esse autorem tradit Plato in Cratyle. Leeds.

μακρὸν ἂν εἴη λείπειν, ἄλλως τε, ὅτε ὕπνου ὅτε ἐμοὶ
εἰπεῖν, ὅτε σοὶ ἀκείν τὰ τοιαῦτα. Ἐπεὶ δὲ Εὐ-
φορβὸς ἐγενόμην. ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρὸ γε τῆτο, ὡς
θαυμάσιε, τίς ἦν; τῆτό, μοι πρότερον εἰπεῖ, εἰ καὶ
γὰρ ποτε ἠλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.
ΜΙΚ. Τίς ὦν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ
τῆτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ * μύρμηξ Ἰνδικὸς, τὰν
τὸ χρυσίον ἀνορύττοντων. ΜΙΚ. Εἴτα ὤπνευ ὁ κα-
κοδαίμων ὀλίγον τῶν ψημάτων ἤκειν ἐς τὸν βίον
ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος; ἀλλὰ καὶ τι μετὰ τῆτο
ἔσομαι, εἰπέ. Εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε· εἰ γὰρ τι ἀγαθὸν
εἴη, ἀπάγχομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τῆ παλάτης, ἐφ' ἧς
σὺ ἔσηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθαις τῆτο ἐδεμιά
μηχανῇ.

17. Πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὐφορβὸς ἐγενόμην, (ἐπα-
νείμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμεν ἔν Ιλίου, καὶ ἀπο-
θανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον.
Τέως δὲ περιέμενον ἄοικον ἐς ὧς, ἄχρι δὲ ὁ Μνήσαρχος

* Μύρμηξ Ἰνδικός.] De his formicis Propertius lib. Eleg. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis,

& mira de iisdem narrat Plin. lib. c. 31. esse colore felium, mag-
nitudine Aegypti luporum, Indos à se furantes quod effoderant
aurum ἐ cavernis, sollicitas odore sequi, & quamvis praeveloci-
bus camelis fugientes assequi etiam & lacerare. Huic non mul-
tum abfimile narrat etiam Herodotus in Thaliâ. Leeds.

ἄχρι δὲ ὁ Μνήσαρχος, &c.] i. e. Donec pater Mnēsarchus
me genuit; corpus domum vocat. Leeds.

χ^ο ἐξεργάσῃται μοι τὸν οἶκον. ΜΙΚ. Ἄσπιτος
 ὦν, ὃ τᾶν καὶ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα, ἔδ^ο
 γὰρ ἔδει τῶν ἢ μόνω τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκ ἔν
 τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερον μοι εἶπε τοιαῦτα ἦν, οἷά φησιν
 Ὅμηρ^ο γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖν^ο
 ἠπίσασ, ὦ Μικυλλε, ὅς, γιννομένων ἐκείνων, κάμη
 λος * ἐν Βάκτροις ἦν; ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημί
 ὑπερφυῆς μῆδ' ἐν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἰάντα ἔτ^ω
 μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν ἔτ^ω καλὴν, ὡς οἶ
 ονται· εἶδ' οὖν γὰρ λευκὴν μὲν τινα, καὶ ἐπιμήκη τὸν
 τράχηλον, ὡς εἰκάζειν ⁷ κύκν^ο θυλατέρα εἶναι· τᾶλλα
 δὲ, πάνυ πρεσβύτην, ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης,
 * ἦν γε Θησεύς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε,
 κατὰ τὸν Ἡρακλῆα γενόμεν^ο. ⁹ Ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρό
 τερον εἶλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τὴν τότε

⁶ Ἐν Βάκτροις] Bactra urbs Bactrianæ in Asiâ, pingue solum & camelis aptum, si verum sit id quod tradit Plinius, ibi tantæ magnitudinis tritici grana fieri, ut singula spicas nostras æquent. lib. 18. c. 7. Leeds.

⁷ Κύκν^ο θυλατέρα] Jovis scilicet sub formâ Cygni. Leeds.

⁸ Ἦν γε Θησεύς, &c.] A Theseo rapta fuit, nondum decimum ætatis annum egressa; sed haud multo post Castori & Polluci eam repetentibus citra injuriam restituta. Vid. Diod. Sic. lib. 4.

⁹ Ὁ δὲ Ἡρακλῆς, &c.] De captâ ab Hercule Trojâ. Vid. Hom. II. ε. v. 640.

* Ὅς τότε δεῦρ' ἐλθὼν ἐνεχ' ἵππων Λαομέδον^το^ν.

Ἐξ οἷος σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι πειροτέροιςιν.

Ἰλί^ον ἐξαλάπαξε πόλιν, χέρωσεν δ' ἀγυιάς.

μάλισα. Διηγείτο γάρ μοι ὁ Πάνθος ταῦτα, κομιδῇ
 μεираκιον ὦν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα. ΜΙΚ.
 Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιῦτ' ἦν, ἄρις ταῖς πάντας; ἢ
 μῦθ' ἄλλ' καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν ἔδ' ἐ
 συνηέχθην, ὦ Μίκυλλε, ἔδ' ἐὰν ἔχοιμί σοι ἕτως ἀκρι-
 βῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέ-
 μιος ὦν; τὸν μέν μοι ἐταῖρον αὐτῶ τὸν Πάτροκλον ὃ ἔ
 χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ.
 Ἔϊτά σε ὁ Μενέλαος μακρῶ εὐχερέστερον· ἀλλὰ
 ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δὲ ἤδη λέγε.

18. ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς
 ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, τὰληθῆ λέγειν, ἄλλως δὲ
 ἐκ ἀπαίδευτος, ἔδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθη-
 μάτων· ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην
 τοῖς προφῆταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδύτα καλεθῶν,
 ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠρε καὶ Ἰσιδος. Καὶ αὐτὸς

ο Οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, &c.] Non peremisti, ὁ bone, vul-
 nerāsti tantum, (nec mirum cum aggressus à tergo) Hector pere-
 mit, Vid. Hom. Il. π. v. 806. Leeds.

¹ Εἰτα σε ὁ Μενέλαος, &c.] Vid. Il. ὁ. v. 50.

² Ὠρε καὶ Ἰσιδος] Orum ajunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot
 annos ante urbem Romanam conditam. Isis autem est Dea ab
 Ægyptiis culta, eadem ac Io. Gilbertus Cognatus in suis in hunc
 locum annotationibus ait, Ori extare duos libros, eos opinor vult,
 qui annexi Pieri Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt
 ab Oro isto, ut ibi vocatur Apolline, in linguā Ægyptiacā, in
 Græcam autem à nescio quo Philippo versi. Ifidis autem libro-
 rum meminit Plato in 2. Dial. de Legum-latione, vocatque τῆς

Ἰσιδος

εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ἔτω διέθηκα τὲς³ κατ' ἐκεῖνα
Ἑλληνας, ὥς Θεὸν ἦγόν με. ΜΙΚ. Ἦκυστα ταῦτα,
καὶ ὡς δόξιας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανών, καὶ ὡς χρυσοῦν
τὸν μηρὸν ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. Ἐκεῖνο δὲ μοι
εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν,
μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοι-
αῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἀλεκτρυών;
ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλή-
θειαν ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν εἶδέν ὄκνεῖν ἐχρῆν
λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότην γάρ
ἐκ ἂν εἵπομι ἔτι. ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑλίες, εἰ δὲ σοφὸν
ἦν· ἀλλ' ἐώρων, ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτά τοις
πολλοῖς νομίζοιμι, ἤκιστα ἐπισπάσομαι τὲς ἀνθρώπης
εἰς τὸ θάυμα· ὅσω δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτω καινότε-
ρος ὦμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. Διὰ τῦτο καινοποιεῖν εἰ-
λόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὥς εἰκά-
ζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ
ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ΜΙΚ. Ὅρας; καὶ α-
Γελας με καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον⁴ Κροτων-
ιατῶν, καὶ Μεταποντιῶν, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλ-
λων ἀφῶνων σοι ἐπομένων, καὶ ποροσκυνέντων τὰ ἱχνη,
ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνοις.

Ἰσίδος ποιήματα, τὰ τὸν πολὺν τῦτον σεσωσμένα χρόνον μέλη.
Leeds.

³ Κατ' ἐκεῖνα] Subaud. χάρις.

⁴ Κροτωνιατῶν, &c.] Crotoniatæ erant incolæ Crotonis urbis
Italiz, non procul à Tarento; Metapontici incolæ Tarenti, urbis
Italiz. Leeds.

19. Ἀποδυσέμεν^Θ δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα με-
τημφιάσω μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ασπασίαν τὴν ἐκ Μι-
λήτου ἑταῖραν. ΜΙΚ. τίς δὴ μετὰ τὴν Ασπασίαν
ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτῆς ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. ὁ Κυνικός
Κράτης. ΜΙΚ. Ὁ Διοσκέρω, τῆς ἀνομοιότη^Θ. Ἐξ
ἑταίρας φιλόσοφ^Θ; ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα
πένης, καὶ μετ' ὀλίγον Σαβράνης, εἴτα ἵππος, καὶ κο-
λοῖος, καὶ βάτραχ^Θ, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν δ' ἂν
γένοιτο καθαρθῆναι ἑκάστου· τὰ τελευταῖα δὲ,
Ἀλεκίρυν πολλὰκις· ἥσθην γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ
πολλοῖς ἄλλοις, δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ
πλησίοις, τὰ τελευταῖα, καὶ σοὶ νῦν σθένει, κατα-
βελῶν ὁσημέραι σὺ πονηριώμενος, καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ
πενίᾳ, καὶ τὸς πλησίον θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας
τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. Εἰ γὰρ ἦδεις τὰς
φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασαι ἂν ἐπὶ σαυτῷ
πρῶτον οἰκθέρῃ· ὑπερευδαιμονεῖν αἰετὶ τὸν πλεῖστον. ΜΙΚ.
Οὐκῆν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τί μάλιστ' χαίρεις καλέ-
μεν^Θ, ὥς μὴ ἐπιπαράττοιμι τὸν λόγον, ἀλλὰ εἰς ἄλλον
καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν ὕδεν, ἣν τε Εὐφορβον,
ἣν τε Πυθαγόραν, ἣν τε Ασπασίαν καλῆς, ἢ Κράτηα,
πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον
τῷτο, Ἀλεκίρυν ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὥς μὴ
ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκεῖν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα,
τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

20. ΜΙΚ.

20. ΜΙΚ. Οὐκ᾽ ἔν, ὦ Ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ ἀπάντων
 σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέ-
 γοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλεσίων, ὅπως
 βίωσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα
 φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλεσίων.
 ΑΛΕΚ. ἰδοὺ δὴ ἔτως ἐπισκέψαι, ὦ Μίκυλλε, σὸι μὲν
 ἔτε πολέμῳ πολὺς λόγος, ἢν λέγῃαι, ὡς οἱ πολέ-
 μοι ἐπελαύνουσιν, ἔδὲ φροντίζεις, μὴ τὸν ἀγρὸν τέμω-
 σιν ἢ ἐμβαλύνῃς, ἢ τὴν παρὰ δεισὸν ξυμπατήσωσιν, ἢ
 τὰς ἀμπελὺς δηϊώσωσιν, ἄλλα τῆς σάλπιγγος ἀκέων
 μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τρα-
 πόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν· οἱ δὲ
 εὐλαβῆναι μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶναι δὲ ὄρωντες
 ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν
 τοῖς ἀγροῖς· ἢ καὶ ἢν τί εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλεῖνται·
 ἢν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύειν τραπηγῶντες, ἢ ἱππαρ-
 χῶντες, σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλῆς, καὶ
 κῆφος εἰς σωτηρίαν, ἔτοιμος ἐσιᾶσθαι ἢ τὰ ἐπινίκια,
 ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

21. Ἐν εἰρήνῃ τέ αὖ σὺ μὲν τῷ δήμῳ ὦν, ἀναβὰς
 εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλεσίων· οἱ δὲ, φρενίῃσι,

¹ Ἐμβαλύνῃς] Subauditur ἑαυτὸς νεὶ πόδας ἑαυτῶν.

² Καὶ ἢν σί] Subauditur τέλος.

³ Τὰ ἐπινίκια] Mos erat finitis triumphis victimas offerre, &
 postea epulari. Subauditur θύματα.

καὶ ὑποπτήσῃσι, καὶ διανομαῖς ἰλάσκονταί σε· ληβρά
 μὲν γὰρ ὡς ἔχοις, καὶ ἀγῶνας, καὶ θεάματα, καὶ τᾶλλα
 διαρκῆ, ἅπαντα ἐκεῖνοι πονῶσι. Σὺ δὲ ἐξελατῆς καὶ
 δοκιμαστῆς πικρὸς, ὥσπερ δεσπότης, εὐδὲ λόγῳ μελαδι-
 δούς ἐνίοτε, καὶ σοὶ δοκῇ, καλεχалаζήσας αὐτῶν ἀφθό-
 νως τὰς λίθους, ἢ τὰς ἐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· ἔτε δὲ
 συκοφάντην δέδιδας αὐτὸς, ἔτε ληστὴν, μὴ ἰφέλῃαι τὸ
 χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θρίγκιον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον·
 ἔτε πράγμαλα ἔχεις λοιζόμενον, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς
 κλιραράτοις οἰκονόμοις διαπυκλιεύων, καὶ πρὸς τούτῃς
 φροντίδας μεριζόμενον· ἀλλὰ κρηπίδα συντελέσας,
 ἐπὶ τὰ ὀβολὸς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δέλῃν
 ὀφίαν, λυσάμενον, ἢν δοκῇ, σαπέρδην τινὰ, ἢ μαινί-
 δας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενον, εὐ-
 φραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πεί-
 νῃ προσφιλοσοφῶν.

22. Ὡς διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ
 σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρῦ· οἱ πόνοι γάρ
 σε παραθήσονται ἐκ εὐκαλαφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀπο-
 φαίνουσι πρὸς τὰ δοκῶντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι·
 ὥς εὐδὲν σοὶ τῶν χαλεπῶν τέτων νόσημάτων ἐπιβη-
 λευεῖ. Ἀλλ' ἦν ποτε κῦφον πυρετὸς ἐπιλάβῃαι, πρὸς
 ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθύς, ἀποσιεσά-
 μενον τῇ αἰσιτίᾳ· ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς σε,
 ψυχρῷ τε ὀρῶν ἐμφορέμενον, καὶ μακρὰν οἰμῶζειν λε-

Γονία

δοῖα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας, ἄθλιοι τί τῶν κακῶν ἐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόβονα. Ταισάρῃ οἱ μὲν αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Ἰκαρ⁸, ἐπιπολὺ ἀρανῆς αὐτὰς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, ἐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμοςο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν πάταλον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλας⁹ ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἄλμῃ τὸν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπνησαν. ΜΙΚ. Ἐπεικεῖς τινὰς καὶ συνετὲς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι τε ἄλλων, ὧ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχροῦς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσ⁸ περιτελιμέν⁹ τὰ πτερά γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσι⁹ καλαδυθεὶς τῆς τυραννίδ⁹ ἐν Κορίνθῳ γράμμαλα διδάσκη μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

23. ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὅποτε βασιλεὺς ἦσθα, (φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίῃ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίῃ; ἢ πῶς πανευδαιμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρα ἔστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων ἔχων.

⁸ Περιτελιμέν⁹ τὰ πτερά.] Ἀντὶ τοῦ καλαδυθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας. Νικήσας δὲ αὐτὸν ὁ Κύρος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι· καὶ μετὰ ταῦτα ἐλεήσας ἔσωσεν.—Schol. Vid. Herod. Clio.

⁹ Ἡ Διονύσι⁹, &c.] Vid. [ust. lib. 21. c. 5.

ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε, ἔγωγε τρισ-
 ἄθλιος ἦν τότε τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθαι
 πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαῖς ἀνίαις συ-
 νών. **ΜΙΚ.** Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ καὶ ἔ-
 πάνυ πρὸς φῆς. **ΑΛΕΚ.** Ἦρχον μὲν ἔκ ὀλίγης
 χώρας. ὦ Μίκυλλε, παμφόρος τινός, καὶ πλῆθεις ἀνθρώ-
 πων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμά-
 ζεσθαι ἀξίας, πόλιαμοῖς τε ναυσιπόροις καὶ ἀρρεομένης,
 καὶ θαλάττῃ ἐνὸρμῳ χρωμένης. Καὶ στρατιὰ ἦν πολλή,
 καὶ ἵππος συσκευασμένη, καὶ δορυφορικὸν ἔκ ὀλίγον,
 καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυ-
 σὸς ὁ κοῖλος πᾶμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τρα-
 γῶδια πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωλεκμένη· ὥστε ὑπὸ
 προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνον, καὶ Θεὸν τίνα
 ὄραν ᾤοντο· καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀφόμεναί με·
 οἱ δὲ, καὶ ἐπὶ τὰ τέλη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκρι-
 βῶς ἰωρακέναι τὰ ζευγέ, τὴν ἐφεστίδα, τὸ διάδημα,
 τὰς προπομπεύοντας, τὰς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς
 ὅπόσα με ἦν καὶ ἔσρεφεν, ἐκείνοις μὲν τέτοις τῆς αἰ-
 νοῖας συνεγίγνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἡλεῖν, ὅμοιον ὄντα
 τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις ὁ Κολοσσοῖς, οἷος ἢ Φειδίας, ἢ
 Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν· ἐκείνων γὰρ ἕκαστος
 τὰ ἐκτός, ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐς πᾶν κάλος, ἐκ

ὁ Κολοσσοῖς] Colossi sunt Statuæ vel imagines hominum supra
 modum magnæ, & quæ uno oculorum aspectu videri nequeant,
 ἀπὸ τοῦ κολλῆεν τὸ ὄσσε, ἰ. ε. à detruncando oculos. Phidias
 autem, &c. Statuarii erant peritissimi. Leeds.

χρυσός

χρυσῶν καὶ ἐλέφαντῶν ξυνεργασμένῳ, κεραυνόν, ἢ ἀσρα-
πὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύνει ἰδῆς
τὰ ἐνδοθεν, ὅφει μοχλᾶς τινάς, καὶ γόμφους, καὶ ἥλας
διαμπαῖς πεπεραυμένους, καὶ κορμούς, καὶ πηλόν καὶ σφῆ-
νας, καὶ πῖτλαν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν
ἰποικεῖν· ἔω λείπει μυτῶν πλῆθος, ἢ μυδαλῶν
ἐμπολίσσομενον αὐτοῖς ἐνιοτε· τοιούτων τι καὶ βασιλεία
εἰσὶν.

24. ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τὰς γομ-
φους, καὶ μοχλᾶς, οἳ τίνες εἶεν τῆς ἀρχῆς· ἢ δὲ τὴν ἀμορ-
φίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἣτις ἐστὶν· ὥς τότε ἐξελαύνειν
ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἀρχοντα, καὶ προσκυνέμε-
ναν δαιμυνίως, εἰκεν ὅτως Καλοσσαιῶ παραδείγματι.
σεσπέσιον γάρ τι καὶ τούτο· Σὺ δὲ καὶ τὰ ἐνδον ἦδη
τῷ Καλοσῷ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἰπῶ σοι, ὦ
Μίκυλλε, τὰς φόβους καὶ τὰ δῆλματα, καὶ ὑποφίας, καὶ
μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβλάς, καὶ διὰ
ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κεῖνον, καὶ τα-
ραχῆς μεσὰ ὀνειράτα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλ-
πίδας αἰεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, Καὶ χρημα-
τισμὸς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προσάγματα, καὶ
συνθήματα, καὶ λοισμὸς; ὕφ' ὧν εὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦ-
σαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἀπάν-
των μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

¹ Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ———
² Ὑπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα,
 καὶ ταῦτα, ρεῖκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. Λυπεῖ δὲ
 τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς Κωφὸς ὢν. ³ Τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρ-
 χος Κύρῳ ξενολογῶν ⁴ ἄλλον δὲ Δίῳ, πρὸς ἑς
 τῖσι τῶν Συρακυσίων κοινολογέμενος. ⁵ καὶ ἄλλον
 Παρμενίων ἐπαινέμενος, καὶ ⁶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος,
 καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ κακεῖνα λυπεῖ, ἀποσ-
 τήσεσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἡ τέτταρες τῶν
 δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες· τὸ δὲ μέ-
 λισον, ὑφορᾶσθαι δεῖ τὲς φιλτάτες μάλισα καὶ

¹ Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην, &c.] Vid. II. x. v. 3. & 4.

² Τὸν μὲν Λυδὸν, &c.] Cræsum, qui filium habebat mutum, de patris autem salute adeò sollicitum, ut quando Persam quendam in eum, quasi esset occisurus, ruentem videret, rupto linguæ ligamine, exclamavit, ἀθροπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον. Vid. Herod. Clio. & Solin, c. 7. Leeds.

³ Τὸν Πέρσιν δὲ, &c.] Intelligit Arfacen, sive Artaxerxen, Persarum Regem, quando contra Cyrum fratrem bellum gerebat, ad cuius partes descivit Clearchus Græcorum Dux. Vid. Photium in exceptis ex Ctesiae Persicis. Leeds.

⁴ Ἀλλὸν δὲ Δίῳ, &c.] Dionysium scilicet Tyrannum, contra quem excitavit Dion. Syracusanos. Vid. Diod. Sic. lib. 16. Leeds.

⁵ Καὶ ἄλλον Παρμενίων] Alexandrum, qui Parmenionem à militibus dilectum trucidari iussit. Vid. Curt. lib. 7. cap. 2. & Diod. Sic. lib. 17. Leeds.

⁶ Περδίκκαν] Illum, qui Alexander moriens tradito annulo sibi designavit successorem; sed obstitit Ptolemæus Ceraunius. Vid. Just. lib. 27. c. 2. Leeds.

ἐκείνων αἰεὶ τί δεινὸν ἤξειν ἐλπίζειν. Ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ
τῷ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως
ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

25. ΜΙΚ. "Απαλε, δεινὰ ταῦτα φῆς, ὦ Ἀλεκ-
τρυών. Ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν
ἐπικεχυότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης κωνεῖφ καὶ
ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος
ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρχοι
τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῷ δακ-
τύλῳ ἐντεμόνῳ· οἱ δὲ, ὡς φῆς, θανάσιμα εὐωχῆναι,
καὶ ταῦτα, μυρίοις κακοῖς συνόντες· εἴτ' ἐπειδὰν πέ-
σωσιν, ὅμοιοι μάλισα φαίνονται τοῖς τραλικοῖς ὑποκ-
ριταῖς, ἃν πολλὰς ἰδεῖν ἐσι, τέως μὲν ἢ Κέκροπας
δῆθεν ἔντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλεφους, διαδήματ' ἔχ-
οντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσεισον κόμην,
καὶ χλαμύδα χρυσόπασσον· ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίγ-
νεται, προσκρέσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ
καλαπέση, γέλῳα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς,
τῷ προσωπεῖα μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδήματι,
ἡμαλμένης δὲ τῆς ἀληθῆς κεφαλῆς τῷ ὑποκριτῷ, καὶ
τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμναμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆ-
τος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια, δύσκηνα ὄντα, καὶ
τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ ἔχι
κατὰ λόγον τῷ ποδός. Ὅρας ὅπως μὲ καὶ εἰκά-

⁷ Κέκροπας δῆθεν, [ἔσ.] Omnes Reges; Cecrops Athenis,
Sisyphus Corinthi, Telephus Mysia. Leeds.

ζειν εἰδέναι ἤδη, ὃ βέλτερε Ἀλεξερῶν; ἀλλὰ
 τυραννὶς μὲν τοῦτον τι ἄφθι ἔσα· ἵππῳ δὲ ἡ
 κύων, ἡ ἰχθὺς, ἡ βάτραχος· ὅποτε γένοιτο, πῶς ἴφρι-
 ρες ἐκείνην τὴν διατρίβην.

26. ΑΛΕΚ. Μακρὸν τῆτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον,
 καὶ ἐπὶ τῇ παρόντι καιρῷ πλὴν τόγε κεφάλαιον,
 ὅδεῖς ὅσις ἐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξε μοι τῇ
 ἀνθρωπείῃ, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις
 συμμετρημένῳ· τελώνῃ δὲ ἵππον, ἡ συκοφάνῃ,
 βάτραχον, ἡ σοφιστὴν κολοῖον ἡ ὀφιοποιὸν κώνωπα,
 καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιηδεύετε, ἐκ ἀνῖδοις ἐν ἐκ-
 εῖνοις.

27. ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὃ Ἀλεξερῶν·
 ἐγὼ δὲ ὄγε πίπτονθα, ἐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λείπειν.
 Οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ἐκ
 παίδων εἶχον πλεῖστος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τοῦ-
 νύπνιον ἔτι, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔσηκεν, ἐπιδεικνύ-
 μενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλις ἐπὶ τῷ καθαράτῳ
 Σίμωνι ἀποπνίτομαι, τρυφῶντι ἐν ἀλαθοῖς τοσού-
 τοις. ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σὲ ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε· καὶ
 ἐπεὶ περ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναστὰς ἔπε μοι, ἀπάξω γὰρ
 σὲ πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν

ἢ Οὐδεὶς ὅσις ἐκ ἀπραγμονέστερῳ τῶν βίων] Pro ἔδεῖς ἦν τῶν
 βίων ὅσις ἐκ ἀπραγμονέστερῳ.

ἄλλων

ἄλλων πλεονέκων οἰκίας, ὡς ἴδωμεν οἷα τὰ παρ' αὐ-
τοῖς ἐστὶ. ΜΙΚ. Πῶς τῆτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν;
εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκασεῖς. ΑΛΕΚ.
ἤδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ερμῆς, ἔπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον
ἔδωκέ μοι τῆτο, ὃ ἦν τις τὸ ἔραϊον πλεονέκον τὸ μή-
κισον, ὃ δὲ ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστὶ. ΜΙΚ. Δύο
δ' ἐστὶ σοὶ τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τείνουν, ὅτῳ
ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν
βίλωμαι, ἀνοίσειν τε ὁ τοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται,
καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, καὶ ὁρῶμεν αὐτός. ΜΙΚ.
Ἐλελήθεις με, ὦ Ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὢν ἐμοὶ
δ' ἔν ἦν τῆτο ἄπαξ παράσχω, ὅφει τὰ Σίμωνος
πάντα ἐν βραχεὶ δεῦρο μελενηνημένα μετοίσω γὰρ
αὐτὰ παρελθὼν. ὃ δὲ αὐθις περιτρώξεται ἀποπι-
νὼν τὰ κατ'ύμαλα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι
τῆτο· παρήγγειλε γὰρ ὁ Ερμῆς, ἦν τοιαῦτόν τι ἐρ-
γάσῃαι ὁ ἔχων τὸ πτέρον, ἀναβόησαντά με καλα-
φωρᾶσαι αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις, κλέπτην

* Ἦν τις] Subaud. ἔχων.

* Ὁ δὲ αὐθις περιτρώξεται ἀποπινὼν τὰ κατ'ύμαλα] Vulg.
ἀποπινὼν. Et interpretes vertunt, *At ille rursus ora calceis assu-
enda abradet edibetque. Quid autem edibet? Dein ubi in Græcis
sunt coria calceis assuenda? κατ'ύμαλα sunt soleæ, quæ calceis sup-
pinguntur, & pedibus teruntur. Ilegas igitur ἀποπινὼν est fordi-
bus purgo, emaculo: & reddas, at ille rursus soleas obradens sordibus
purget. Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si-
quid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse
videntur. Grævius.*

τὸν Ερμῆν αὐτὸν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τῷ τοιού-
 τῳ. Ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τῷ χρυσίῳ,
 ἣν δύναμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρό-
 τερον τὸ πτίλον· τί τῷσο; ἄμφω ἀπέτιλας; ΜΙΚ.
 Ἀσφαλέσερον ἔτως, ὦ Ἀλεκίρυών, καὶ σοὶ ἦττον ἁ-
 μορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χυλεύοις διὰ θά-
 τερον τῆς ἐράς μέρος.

28. ΑΛΕΚ. Εἶεν. Ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον
 ἀπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλευσίων; ΜΙΚ.
 Ούμενεν, ἀλλὰ ἐπὶ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ δυσουλ-
 λάβῃ· τετρασύλλαβος ἥδη πλεστήσας εἶναι ἀξιοῖ· καὶ
 δὴ πᾶρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας· τί ἔν ποιῶ τὸ μετὰ τῷ-
 το; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλείθρον. ΜΙΚ.
 Ἰδοῦ δὴ, ὦ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασαι ὥσπερ κλειδί
 ἢ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγὺς ἐς τὸ πρόσθεν. Ὅρᾳς αὖ-
 τὸν ἀγρυπνήοντα, καὶ λολίζόμενον; ΜΙΚ. Ὅρῶ, ἢ
 Δία, πρὸς ἀμυραν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλ-
 λίδα· καὶ ὡχρὸς δ' ἐστίν, ἐκ οἷδ' ὀποθεν, ὦ Ἀλεκ-
 ῖρυών, καὶ καλίσκληκεν ὅλος, ἐκείνηκώς ὑπὸ φροντί-
 δων δηλαδὴ· εἰ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγχο. ΑΛΕΚ.

* Ἀφέξομαι γὰρ τῷ χρυσίῳ] Non hic subauditur τί, quod vult
 Leeds, sed εἰμαυτὸν τὰς χεῖρας ἀπὸ, quod ex præcedentibus fa-
 cile est colligere.

* Τετρασύλλαβος] Σιμωνίδης.

"Αχασσον ἄ φησιν, εἴση γὰρ ὄθεν ἔτως ἔχει. ΣΙ.
 Οὐκὲν τάλαυα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ασ-
 φαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ καθορώρεται, καὶ εἰδὲς ὅλως
 εἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλῳ ὁ
 ἱπποκόμῳ ὑπὸ τῇ φάτνῃ κατακρύπτουσά με. ὅλως
 γὰρ περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν καὶ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως
 ἐστὶ φιλόπονῳ ὢν. Εἰκὸς δὲ διηρπᾶσθαι πολ-
 λῷ πλείω τέτων· ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβις τᾶριχον
 αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠφώνηκεν ἐχθρὸς; ἐλέετο δὲ τῇ
 γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως
 τὰμὰ ἔτοι σπαθῶσι· τῷ κακοδαίμονι· ἀλλ' ἐδὲ
 τὰ ἐκπώμαλα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα
 ὄηα. Δέδια γὰρ μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέ-
 ληαι ταῦτα· πολλοὶ φθονέσι, καὶ ἐπιβλεύουσίν μοι
 καὶ μάλισα ὁ γείτων Μίκυλλῳ ΜΙΚ. Νῆ Δία·
 σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης
 ἀπείμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ
 καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙ. Ἄριστον γὰρ ἄλ-
 ρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἀπασαν περὶ εἰμι διανασ-
 τὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς ἔτος; ὁρῶ σὲ τε, ὦ
 τοιχώρυχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὦν τυγχάνεις,
 εὖ ἔχει. Ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή

³ Τῷ κακοδαίμονι Refer ad Genit. ἐμοῦ inclusum in τὰμὰ.
 Similis apud Latinos locutio.

— nos̄tros vidisti flentis ocellos.

Leeds.

τι με πρῶην διέλαθεν. Ἰδοὺ πάλιν ἐφόφηκε τις ἐπ' ἐμέ· δηλαδὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβληθεῖσθαι πρὸς ἀπαντων· πῶς μοι τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινά; θάπλωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

29. ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμων. Ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἐπὶ ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν ἔστιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων οἶδ' ὅν βιοῖ τὸν βίον. Ἐχθροῖς ἔγωγε πλεῖστον γένοιτο κατὰ κόρησιν γενέσθαι αὐτὸν ἀπελθεῖν βέλομαι. ΣΙ. τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ διαδρῦναι, καὶ ὁμοί. γίνετο τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προσεσηκώς αὐτῷ· ἡμεῖς δὲ εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανείσῃν ἰδῶμεν· ἢ μάλα δὲ καὶ οὗτο οἴκει· ἀνέφελες αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

30. ΑΛΕΚ. Ὅρας ἐπαδρυπνεύηλα καὶ τῆτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλοδίζομονον τὴν τόκην, καὶ τὴν δακτύλῳ κατεσκληρότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐλπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὅρῳ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἀμεινον βιῶντα· ὡς δὲ καὶ ἔτε ἐκτέτηκεν ὅλα ὑπὸ τῶν λοδισμῶν. Ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν;

31. ΑΛΕΚ. Παρά τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ

καὶ

καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέσκηται καὶ αὕτη ἡ θύρα ὥστε εἰσίστα-
μεν. ΜΙ. Ἀπανῶτα ταῦτα μικρὸν ἐμπροσθεν ἔμα ἦν.

ΑΛ. Ἐτι γὰρ σὺ ὄνειροπολεῖς τὸν πλῆτον; Τί ἔν;
ἐθέλοις ἂν καὶ τέτων κληρονομεῖν, Μίκυλλε, καὶ πάν-
τα ἔχειν τὰ Εὐκράτες; ΜΙ. Μηδαμῶς, ὦ Ἀλεκίρυών,
λιμῶ πρότερον ἀπολοίμην, ἢ τοιούτῳ τι πείσωμαι. Χαι-
ρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα δύο ὀβολοὶ ἐμοὶ γε
πλεονέκτι ἐσι μάλλον, ἢ τοιχωρυχέσθωι πρὸς τῶν
οἰκετῶν. ΑΛ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ
λυκαυγές, αὐτὸ ἀπιάμεν οἴκαδε παρ' ἡμῶς· τὰ λοιπὰ
δε, εἰσαυθις ὅφει, ὦ Μίκυλλε.

DIALOG. XXII.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Ζ Ε Τ Σ.

ΜΗΚΕΤΙ τονθορίζετε, ὦ Θεοὶ, μηδὲ κατὰ γω-
νίας συσσεφόμενοι, πρὸς ἑς ἀλλήλαις κοινολο-
γεῖσθε, ἀγανακτῶντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν
ἡμῖν τῇ συμποσίῃ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδέδωται περὶ τῶν
τῶν ἐκκλησία, λέγεται ἕκαστος εἰς τὸ φανερὸν τὰ δα-
κύντ' αἱ, καὶ κατηγορεῖται· σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ τὸ
κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου. ΕΡΜ. Ἀχαι, σίγα· τίς ἀγα-
ρεύειν

ρεύειν βάλειναι τῶν τελείων Θεῶν, οἷς ἔξεςιν· ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων. ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιρέφειας εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥς ἐδὲν ἐμὲ δέησιν.

2. ΜΩΜ. Φημί τοίνυν δεινά ποιεῖν ἐνίης ἡμῶν, οἷς ἐκ ἀπόχρη Θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐτὸς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ τὰς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν ἀποφανῶσιν, ἐδὲν μέγα, ἐδὲ νεανικὸν οἶον· εἰργάσασθαι· ἀξιῶ δὲ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· ἐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασι· ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, γαί· ἐδὲν ἂν καλῶσι πῆσαι· τῶν ἔκαστος καλῶς γιννομένων· διελέχσω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκῦντά μοι εἰς τὸ φανερόν, ὅτε δὲδιδῶς τινα, ὅτε ὑπ' αἰδῶς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥς καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις καλῆτορ· ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ νομαζόμενος. Πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ περ ἔξεςι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἐδὲν ὑποσειλάμενος ἐρῶ.

3. Πολλοὶ γὰρ, φημί, ἐκ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσιν τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχεῖσθαι ἐπίσης, καὶ ταῦτα Θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τὰς ὑπηρετάς, καὶ διασώτας τὰς αὐτῶν ἀνῆλθον εἰς τὸν ἕραν, καὶ παρενέγραψαν· καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ δυσίων μετέχουσιν, ἐδὲ κατὰ βολόντες ἡμῖν
τὸ

τὸ μελοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματώδως, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαρρήδην λέγε, προσεθεις καὶ τένομα. Νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπερρίπται σοὶ ὁ λόγος, ὡς πολλὰς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεομένοις· χρὴ δὲ παρρησιασθῆν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λείπειν.

4. ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παρρησίαν· ποιεῖς γὰρ τῷτο βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον· ὥς ἐγὼ καὶ τένομα· ὁ γὰρ τοι γενναϊότατος Διόνυσος * ἡμιάνθρωπος ὢν, ἐδὲ Ἑλλήν μῆ-
 ῥόθεν ἀλλὰ ⁵ Συροφοίνικός τινος ἐμπόρου τῷ Κάδμῳ
 θυγατριδὲς, ἐπέπερ ἤξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν
 αὐτός ἐστιν ἐ λείω, ἔτε τὴν ⁶ μίτραν, ἔτε τὴν μέθην,
 ἔτε τὸ βᾶδισμα· πάντες γὰρ οἶμαι, ὁρᾶτε ὡς θῆλυς,
 καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανῆς, ἀκράτῃ ἔωθεν ἀποπ-
 νέων· ὁ δὲ, καὶ ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν

* Ἡμιάνθρωπος ὢν.] Ex Matre scilicet, quæ teste Euripide fuit Semele, Cadmi Filia,

Ἦκω Διὸς παῖς τὴνδε Θεαίαν χθόνα
 Διόνυσος, ὃν τίκτει ποθ' ἡ Κάδμῳ κόρη
 Σεμέλη——Vid. Eurip. Bacch. v. 1.

⁵ Συροφοίνικός τινος ἐμπόρου, &c.] Cadmus erat Phœnicum Rex, ἐμπορον autem vocat, quod Phœnices primi mercaturam exer-
 cuiſſe feruntur; de illis enim Dionysius,

Οἱ πρῶτοι γήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
 Πρῶτοι δ' ἐμπορίας ἀλιδινὴν ἐμνήσαντο.

Vid. Διον. Περιήγ. v. 907.

⁶ Μίτραν] Μίτρα ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀγαθισμός. Schol.

χορὸν

χορὸν ἐπαγόμενον πάρεσι, καὶ θεὸς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα,
καὶ τὸν Σιληνόν, καὶ Σάτυρον αἰροίπους, τινάς, καὶ αἰπόλους
τὸς πολλὰς, σκιρτητικὸς ἀνθρώπων, καὶ τὰς μορφὰς ἄλ-
λοκότους. Ὡς ὁ μὲν, κέρατα ἔχων, καὶ ὄσον ἐξ ἡμί-
σειας εἰς τὸ κάτω αἰγί εὐκῶς, καὶ γόνειον βαθὺ καθε-
μῖνον ὀλίγον τράγῳ διαφέρων ἐστίν, ὁ δὲ, φαλακρὸς
γέρον, σικμὸς τὴν ῥίνα, ἐπὶ ὄνυ τὰ πολλὰ ὀχέμενον,
Λυδάς ἕτας· οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεϊς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ
φάλακροί, κεράσαι, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις
τὰ κέρατα ὑποφύεσθαι, Φρύγες τινὲς ὄηες· ἔχουσι δὲ καὶ
ἕρας ἄπαυλεις. Ὁρᾶτε οἷους ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γεν-
νάδας;

5. Εἴτα θαυμάζομεν, εἰ καλαφρονῶσιν ἡμῶν οἱ ἄν-
θρωποι ὁρῶντες ἕτω γελοίους θεούς, καὶ τερασίους; εἰ γὰρ
λέγειν, ὅτι καὶ δύω γυναῖκας ἀνῆλθε, τὴν μὲν ἐρωμένην
ἦσαν αὐτῷ, τὴν Ὁ Αῤιάδην, ἥς καὶ τὸ σεφانون ἐγκατέ-
λεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίην τῷ γεωργῷ

Ὡς ὁ μὲν, &c.] Pan; de quo, nec non iis, qui sequuntur.
Vid. Natal. Com. lib. 5.

Ὁ δὲ φαλακρός, &c.] Τὸν Σιληνὸν λέγει. Schollastes.

Τὴν Αῤιάδην, &c.] De quâ Propertius Baechum alloquens,

*Te quoque enim non esse rudem testatur in astris
Lyncibus in cælum vecta Ariadna tuis.*

De coronâ autem ejus Vid. Ovid. Met. lib. 8. quin & memini.
Hor. Carm. lib. 2. Od. 19.

Τὴν δὲ Ἰκαρίην, &c.] Erigonem, quæ ex dolore paternæ ne-
cis, quem rustici inebriati occiderant, sibi necem conscivit, Deo-
rumque miseratione in cælum translata Virginis nomen obtinuit.

Vid.

δυσάτερα. καὶ ὁ πάντων γελοϊότατον, ὦ θεοί, καὶ τὴν
κίνα τῆς Ἑριγόνης, καὶ τῦτον ἀνήλαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ
παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ ἔρανῳ τὸ ξύννηθες ἐκεῖνο, καὶ
ὑπὲρ ἡγάπα κυνίδιον. Ταῦτα ἔχ' ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ,
καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκῦσατε δ' ἐν καὶ ἄλλης.

6. ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπης μήτε περὶ
Ἀσκληπιῶ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γάρ, οἱ φέρη
τῷ λοῦ· ἔτσι γάρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰάται, καὶ ἀνίψουσιν ἐκ
τῶν νόσων, καὶ ἔτσι

— πολλῶν ἀνιάξει· ἄλλων·

ὁ δ' Ἡρακλῆς, υἱὸς ὦν ἐμὸς, ἐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο
τὴν ἀθανασίαν, ὥστε μὴ καλῆγορεῖ αὐτῶν. ΜΩΜ.
Σιωπήτομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων· και-
τοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχῃσι τῆ πυρός.
Εἰ δὲ ἔξην καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι,
πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ
ἔξεσι μάλιστα. Μῶν δ' ἐν καμῇ ξενίας διώκεις; ΜΩΜ.
Ἐν Κρήτῃ μὲν ἔ μόνον τῆτο ἀκῦσαι ἔστιν, ἀλλὰ καὶ
ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγῃσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν.
Ἐγὼ δὲ ἔτε ἐκείνοις πείθομαι, ἔτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖ-
σιν, ὑποβוליμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν·

Vid. Hygin. & Apoll. lib. 3. De cane autem ejus mentionem
facit Ov. Fast. lib. 5.

Noëte sequente diem canis Erigonecius exit.

1. Ἐν Κρήτῃ μὲν, &c.] Unde Callimachus in Hymno suo in
Jovem, v. 8.

2. Οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖσιν] Ægium Achaia Oppidum.

R r

7. "A

7. Ἄ δὲ μάλισα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγῆμαι, ταῦτα ἔρῳ. Τὴν γὰρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τῷ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες, θνηταῖς ἐπιμιδνύμεν³, καὶ κατιῶν παρ' αὐτάς ἐν ἄλλοις ἄλλω σχήμασι· ὥς ἡμᾶς δεδῖεναι, μή σε καθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότε ἂν ταῦρος ᾖ, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κωλυργάσῃαι χρυσὸν ὄψα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ Ἴρμος, ἢ Φέλλιον, ἢ ἐλλέσιον ἡμῖν γένη· πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκός γε τὸν ἔρανόν τῶν ἡμιθέων τέτων· ὃ γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. Καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιοτατόν ἐστιν, ὅπότε ἂν τις ἄφνω ἀκύνῃ, Ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν Θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέτατ' ἐν αὐτῷ, τέθνηκε·³ καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεῶς, οἰκέτ' ὄν⁴, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τῷ δεσπότῃ αὐτῷ. Καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόνυσος μὲν Θεός· οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτῷ, ὁ Πενθεύς, καὶ ὁ Αἰχλαίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαιμονέσονται.

8. Ἀφ' ἧ δὲ ἀπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις τὰς δόρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτρέφε, ἅπαντες μιμημενταί σε, καὶ ὅχι ἄρρενες μόνον, ἀλλ' ὅπερ αἰσχίσον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί·⁴ τίς γὰρ ἐκ οἷδε τὸν Αἰχλίσον,

³ Καὶ πλησίον, &c.] In Sicyoniā Templum Herculi fuit. Vid. Natal. Com. lib. 7. Eurystheus vero sepultus erat in Gargetto. Vid. Strab. Geog. lib. 8.

⁴ Τίς γὰρ ἐκ οἷδε τὸν Αἰχλίσον, &c.] Allusum est ad Venerem, Auroram, Lunam, & Cererem, quæ cum his consuetudinem habuerunt.

καὶ τὸν Τιθωνόν, καὶ τὸν Ενδυμίωνα, καὶ τὸν Ιασιώνα,
καὶ τὰς ἄλλας; ὥστε ταῦτα μὲν ἑάσειν μοι δοκῶ· μα-
κρόν γάρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο. ΖΕΥΣ. Μηδὲ
περὶ τῆ Γανυμήδους ὦ Μῶμε, εἴπης· χαλεπανῶ γάρ,
εἰ λυπήσεις τὸ μενράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένεον.
ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τῆ ἀεῖς εἴπω, ὅτι καὶ ἔτος
ἐν τῷ ἑρᾶνῳ ἔστιν, ἐπὶ τοῦ βασιλείᾳ σκήπτρου καθε-
ζόμενον, καὶ μονονεχί ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου νεοτρίευν,
Θεὸς εἶναι δοκῶν;

9. Ἡ καὶ τῆτον τῆ Γανυμήδους ἕνεκα ἑάσομεν;
ἀλλ' ὁ Ἄτλις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβά-
ζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκεκλήθησαν ἔτοι; ἢ ὁ Μίθρης
ἐκεῖνος, ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν, καὶ δὲ
ἐλληνίζων τῇ φωνῇ· ὥστε καὶ, ἣν προπῆ τις, ξυνίησι
Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται, ταῦτα ὀρώντες αὐ-
τῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθαναλί-
ζουσι, καὶ θεὸς χειροτονῶσιν ἕς ἂν ἐβελήσωσι, τὸν αὐτὸν

⁵ Ἀτλις, &c.] Ἀτλις Φρύγιος Θεός, Μίθρης δὲ Περσικός. Ὁ μὲν
Μίθρης ὁ αὐτὸς τῷ Ἡραίῳ, ἄλλοι δὲ τῷ Ἡλίῳ φασίν· τὸν Ἀτλιν
δὲ Φρύγες σέβουσι, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ Διονυσῷ. Vid. Scholiast. in
Luciani Δία τραγῳδον. Corybas autem erat Jasonis & Cybeles F.
quem Diodorus Siculus lib. 6. asserit sacra matris Deum in Phry-
giam detulisse, eosque qui illius Deæ sacrificiis incubuerunt, de
suo nomine Corybantas appellasse. Sabazium autem alii Bacchi
filium fuisse, alii Bacchum ipsum, alii alium Dæmonem, inquit.
Vid. Nat. Com. lib. 5.

τρόπον, ὅνπερ καὶ ὁ Ζάμολξις, δοῦλος ὢν, παρενε-
γράφη, ἐκ οἷδ' ὅπως διαλαθών.

10. Καίτοι ταῦτα πάνηα, ὦ Θεοὶ, μέτρια. Σὺ δὲ
ἦ κυνοπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσαλμένε Αἰγύπτιε, τίς
εἶ, ὦ βέλτισε, ἢ πῶς ἀξιοῖς Θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί
δὲ βεβλόμεν⁶ καὶ ὁ Μεμφίτης ἔτος ταῦρος, ὁ ποι-
κίλος, προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰ-
σχύνομαι δὲ ὁ Ἰβίδας καὶ πιθήκης εἰπεῖν, καὶ τράϊς,
καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιότερα, ἐκ οἷδ' ὅπως, ἐξ Αἰγύπτου
παραβυσθνεῖα εἰς τὸν ἑρανόν⁷ ἃ ὑμεῖς, ὦ Θεοί, πῶς
ἀνέχεσθε ὀρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσκυ-
νέμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ὅ ἐπειδὴν κριεῖ κέ-
ρατα φύσωσί σοι;

⁶ Ζάμολξις, δὲλ⁸, &c.] Zamolxis, cui Getæ sacra faciunt,
pro Saturno eum habentes, Pythagoræ servus fuit. Vid. Herod.
Melpom. & Diog. Laert. lib. 7.

⁷ Ω κυνοπρόσωπε] Anubis, Deus canino capite, apud Ægyp-
tios cultus. Vid. Plut. de Isid. & Osidire, & Diod. Sic. lib. 1.

⁸ Ο Μεμφίτης ἔτος ταῦρος] Apis seu Osiris sub bovis imagine
ab Ægyptiis cultus,

Et comes in pompâ corniger Apis erat.

Ov. Amor. 2. 13.

— *Atque suum pubes miratur Osirim*

Barbara, Memphitem plangere docta. Bovem. Tib. lib. 1. El. 1.

Memphites autem dictus est, a Memphî Urbe Ægypti, ubi cole-
batur. Vid. Diod. Sic. lib. 1.

⁹ Ἰβίδας, &c.] Ibis est, avis, quæ serpentibus, qui Ægyptum
infestam habent, exitio est, ideoque divinos sortita est honores.
Vid. Diod. Sic. lib. 1. ubi & de cæteris videre est.

¹⁰ Ἐπειδὴν κριεῖ κέρατα, &c.] Jupiter Ammonius, quem divi-
natorem

1. ΖΕΥΣ. Αἰσχροὶ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φησὶ τὰ περὶ τῶν Αἰγυπίων· ὅμως δ' ἐν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγματά ἐσι, καὶ ἐπ' αὐτῶν χρὴ καταγελαῖν ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι Θεὸς μὲν τὸς Θεοί, κυνοκεφάλους δὲ τὸς κυνοκεφάλους. ΖΕΥΣ. Ἐα, φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπίων, ἄλλοις γὰρ περὶ τέτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς· σὺ δὲ τὸς ἄλλους λέγε.

12. ΜΩΜ. Ὁ τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ, ὁ μάλιστα με ἀποπνίγει, τὸν Ἀμφίλοχον· ὃς ἐναγῆς ἀνθρώπων, καὶ ὁ μῆραλοιὸς υἱὸς ὦν, δεσπιζομένῳ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὁβολοῖν ἕνεκα· τοιγαρὲν ἐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλων, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμάδει, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ σεφάνης ἔχη, καὶ γόντας ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. Ἦδη καὶ ὁ Πολυδάμαντος τῷ ἀθλητῷ ἀνδρίας ἰᾶται τὸς πυρέτλοντας

natorem appellabant, in Libyâ sub arietis formâ colebatur, ut in his declaravit Phœtus ille, qui res Macedonias conscripsit.

Ζεῦ Λιβύης Ἀμμων κεράϊσφόρε κέκλυθι μάντι. Vid. Nat. Com. lib. 2.

1 Ὁ τὸν Τροφώνιον, &c] De Trophonio & Amphilocho. Vid. p. 19. n. 2.

2 Μῆραλοιὸς υἱὸς ὦν.] Amphiarus latens, ne ad bellum Thebanum, ubi se moriturum sciebat, proficisci cogeretur, ab uxore sua Eriphyle, aureo monili corruptâ, prodebatur: Quam uxoris perfidiam ægrè ferens Amphiarus, filiis in mandatis reliquit, ut matrem

ἐν Ολυμπίᾳ, ³ καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ καὶ Εὐβοίᾳ. Θύουσιν ἐν Ιλίδι, ⁴ καὶ Πρωτεσίλαῳ καὶ ἀντικρὺ ἐν Χερρόνῃσιν. Ἀφ' ὧν δ' ἔν τούτοις γεγονότα, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἢ ἐπιτορμία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν εὖ ποιεῖντες.

13. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράφων· ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκῶων, ἅτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, ἅτε συστῆναι ὅλως δυναμένων, πάντων, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τέτοις γελῶ. Ἡ γὰρ ἐστὶν ἡ πολυθρύλλητος Ἀρετὴ, καὶ Φύσις, καὶ Εἰμαρμένη, καὶ Τύχη, αἰνυπόσια καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, ἔτι τὰς ἀνόητους πείθει, ὥστε εἰδὲς ἡμῖν εἰδὲς θύειν βέλτεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μύριάς ἐκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν Τύχην πράξουσιν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκάσῳ ἐπεκλώσθη· ἡ δ' εἰς αὐτὴν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ ποτε εἶδες ἢ Ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ Εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκῶεις ἐν ταῖς τῶν

matrem interficerent; quod Alcæon effectum dedit. Vid. Apollod. lib. 3. & Hom. Od. 6 v. 244.

³ Καὶ ὁ Θεαγένης, &c.] Vid. Pausaniam, qui libro 6. de rebus Eliacis loquens, *Pasim* inquit, *tum apud Græcos tum Barbaros scio simulachra Theogeni esse dedicata; eumque ἔς morbos medicari, ἔς ab indigenis coli.* Polydamantis autem statuae in eodem libro memoratae nihil id genus attribuit.

⁴ Καὶ Πρωτεσίλαῳ, &c.] Protefilaus templum habuit in Thraciâ Cherroneſo. Vid. Herod. Polymn. & Strab. Geogr. lib. 13.

φιλοσόφων

φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴ, ὡς
βοώντων αὐτῶν μὴ ἐπαίειν· πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν,
καταπαύσω τὸν λόγον· ὁρῶ γὰρ τὰς πολλὰς ἀχθο-
μένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττιον· ἐκείνους μάλιστα, αἵ
καθηψαλοὶ ἢ παρρησίαι τῶν λόγων·

14. Πέρας γὰρ, εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι
περὶ τέτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγραμμένον. ΖΕΥΣ.
Ἀνάγνωθι. Οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω· καὶ δεῖ τὰ
πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὥς μὴ ἐπιπλεῖον ἂν γίνηται.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἐνόμος ἀδομένης, ἐβδόμη ἰσαμένη,
ὁ Ζεὺς⁵ ἐπρυτάνευε. καὶ προήδρευε Προσειδῶν, ἐπ-
στάει Ἀπόλλων,⁶ ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς Νυκτός
καὶ ὁ Ὑπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν
ξένων εἰ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, εὐδαμῶς
ἀξιοὶ ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας, παρεγγραφέντες

⁵ Επρυτάνευε, &c.] De hisce Magistratibus apud Athenienses.
Vide Potter Archæologiam Græcam, lib. 1. cap. 17.

⁶ Εγραμμάτευε Μῶμος τῆς Νυκτός.] Hesiodus in Theogon.

Νύξ δ' ἔτεκε συγερὸν τε Μόρον, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὑπνον, ἔτικτε δὲ Φύλον Ουρίων.
Οὐ τιμὴ κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νύξ ἐρεβεννή.
Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Οἶζυν ἀλγινόεσσαν.

αὐκ οἷδ' ὅπως, καὶ Θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασιν μὲν
τὸν ἕρανόν, ὡς μεσὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλῳ ταρα-
χώδης πολυγλώσσων τινῶν, καὶ ξυγκλύδων, ἐπιλέ-
λοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥς μιν ἡδὴ
τὴν κοίτην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ
ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τὰ παλαιὰ τε, καὶ ἀλη-
θεῖς Θεοὶ προεδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτὰς παρὰ πάντα
τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι,

15. Δεδόχθω τῇ βελῇ καὶ τῷ δήμῳ συλλεγῆναι
μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ολύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς,
εἰλέσθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελείους Θεοὺς ἐπ' αὐτά, τρεῖς μὲν,
ἐκ τῆς παλαιᾶς βελῆς τῆς ἐπὶ Κρόνῳ, τέτταρας δὲ ἐκ
τῶν δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. Τύτῃς δὲ τὰς
ἐπιγνώμονας, αὐτὰς μὲν καθέξουσιν ὁμόσαντας τὸν
νόμιμον ὄρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα
ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέ-
δριον· τὰς δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαλομένους ἐνωμότης, καὶ
ἀποδείξει τῷ γένει. Τὸν τευθεν δὲ, οἱ μὲν παρίτω-
σαν καθ' ἑνὰ, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξελέγοντες, ἢ θεοὺς
εἶναι ἀποφανέονται, ἢ καλαπέμψουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερα
ἡρία, καὶ τὰς θεάς τὰς προδονικάς· ἢ δὲ τις ἄλλῃ
τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνώμων ἐκκρι-
θέντων, ἐπιβαίνων τῷ ἕρανῳ, εἰς τὸν τάρταρον ἐμπεσεῖν
τέτον·

16. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτὰ ἕκαστον· καὶ μὴτε
τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μὴτε τὸν Ἀσκληπιὸν χρησμοδεῖν,
μὴτε

μήτε τον Απόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ', ἔν τι ἐπιλεξάμενον, μάντην, ἢ κιθαρωδὸν ἢ ἰατρὸν εἶναι·

17. Τοῖς δὲ φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν ἔκ ἴσασιν.

18. Ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐνλεθῆναι δὲ ἢ Δίος, ἢ Ἡρας, ἢ Απόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός. Ἐκείνοις δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ σήλην ἐπιστῆσαι ἀντὶ βωμῶ. Ἦν δὲ τις παρακέσθῃ τῷ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐβελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἢ ἐρήμην αὐτῷ καταδικαίησάντων.

19. Τῷτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. ΖΕΥΣ. Δικαιοτάτον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα· μάλλον δὲ ἔτω γινέσθω· πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται, οἱ μὴ χειρολογήσοντες. Ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε. ὅποτε δὲ κηρύξῃ ὁ Εὐρῆης, ἡκέις, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μηρὸς, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως Θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας. Ὡς ὅστις ἂν μὴ παρὰσχῃται, εἰδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεὼν τις μέλαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι Θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

ἢ Εὐρήμην αὐτῷ, &c.] Subaud. δίκην.

SELECTA

EX

SCRIPTORIBUS GRÆCIS.

PARS I.

EX HERODOTO.

ATYS et ADRASTUS.

POST abitum Solonis divinitus ingens vindicta
Cræsum excepit, quòd (ut conjicere licet) seip-
sum omnium hominum beatissimum arbitraretur.
Statim igitur ei dormienti somnium oblatum est,
veritatem indicans malorum quæ circa filium erant
eventura. Erant autem Cræso liberi duo: quorum
alter erat corruptus, utpote surdus; alter inter æ-
quales in omnibus longe primus, nomine Atys. Hunc
itaque Atym Cræso significabat somnium fore, ut
ferrea cuspide trajectum amitteret. Experrectus, &
secum rem versans, somnio territus, accipit filio ux-
orem: & quum solitus esset præesse copiis Lydo-
rum, nusquam eum amplius ad tale munus dimit-

A

tit :

sit: jacula & hastas, omniâque hujuscemodi quibus homines in bello utuntur, è virilibus ædium partibus amovens, in thalamos coacervat, nequid suspensum in filium decideret.

2. Quum autem nuptiæ filii sub manibus essent, advenit Sardes quidem in calamitate positus, manibusque non puris, natione Phryx, regio ex genere. Hunc, quum ad ædes Cræsi venisset, ex ritûque usitato, ut sibi explari liceret, orasset, Cræsus expiavit. Modus autem expiandi apud Lydos, est propinquus ei qui apud Græcos. Ubi verò legitima peregit Cræsus, percontatus est, unde ille, & quisnam foret, hæc inquires, ô Homo, quis tu? & quo Phrygiæ loco profectus, supplex mihi factus es? & quem virum aut quam foeminam interemisti? Ad quem ille respondit, ô Rex, Midæ nepos, Gordii filius sum, nomine Adrastus: quia fratrem mei ipsius imprudens interemi, adsum ejectus à patre, & omnibus rebus exutus. Cræsus autem invicem eum sic alloquebatur. Ex viris amicis oriundus es? & ad amicos venisti? unde in nostris ædibus manens, nullius rei indigebis. Istam porro calamitatem quam levissime ferendo, plurimum lucrificies. Atque ille quidem apud Cræsum domicilium habuit.

3. Verum per hoc idem tempus ad Olympum Mysium, aper eximius montis exstitit, deus ex hoc monte progressus, Mylorum opera pervastabat: in quem sæpenumero Mysi egressi, nihil admodum mali ei fecerant, sed ab eo acceperant. Ad extremum igitur missi ad Cræsum ex Mysia nuncii ita dixerunt: Apparuit, ô rex, apud nos maximus aper, qui

qui agrestia corrumpit opera: quem studiosissime captantes interimere tamen non valimus. Nunc itaque te obsecramus, ut nobiscum filium tuum ac delectos juvenes canesque mittas, quo belluam e regione tollamus. Hæc illis præcantibus, Cræsus somni verba memoria repetens, ita respondit, Filii quidem mei nolite amplius facere mentionem: neque enim eum vobiscum miserim, nam est novus maritus, & ista nunc sunt ei cordi. Lydorum tamen delectos & venatorium officium una mittam, mandaboque cunctibus ut promptissime vobiscum belluam de regione summoveant.

4. Hæc Cræsus respondit. Cujus verbis quum contenti essent Mysii, intervenit Cræsi filius, auditis quæ Mysii precarentur, & Cræso negante eum illis missurum se filium, hæc inquit ad eum adolescens, ô Pater, antehac aliquando honestissima nobis ac præclara maxime erant, vel in bella vel in venationes eundo gloriam parare, sed horum utroque nunc exclusum me tenes, nulla in me animadvertitur neque ignavia neque socordia. Nunc ergo quibus me oculis conspici oportet euntem in forum, atque illinc redeuntem? qualis civibus, qualis uxori recens nuptæ videbor? cui illa viro videbitur nupta? Proinde me tu aut finas venatum ire, aut mihi verbis persuadeas, potiora ista esse quæ facis. Qui respondens Cræsus, ô Fili, inquit, neque quod ignaviam, neque quod aliud quippiam injucundum mihi animadverterim in te, hæc facio: sed visum quod in somno mihi oblatum est, dixit te brevis ævi futurum: quippe ferrea perituum cuspide. Cujus visi-

gratia & has tibi maturavi nuptias, nec ad ea quæ suscipiuntur, dimitto, observans si quo quædam pacto te, dum vivo, furtim servare. Filius enim mihi unicus es: namque alterum auribus captum pro nullo existimo. Ad quem vicissim adolescens, ô Pater, inquit, tibi equidem ignosco agenti circa me custodiam, qui tale videris somnium: verum tu illud non probè percipis: quod, quoniam te latet, æquum est me tibi interpretari. Ais tibi somnium ostendisse, me ferrea periturum cuspide. At verò quænam apri manus sunt, quæve cuspis ferrea, quam tu pertimescas? Nam si dente dixisset aut aliquo hujus simili periturum me, deberes facere quæ facis: nunc autem dixit, cuspide. Quare quum non sit nobis pugna cum viris, ire me finas. Et Cræsus, Evincis me, inquit, ô fili, ista loquens de somnio intelligendo, Quapropter, ut abs te victus, muto sententiam, & tibi veniam do eundi ad venationem.

5. Hæc loquutus Cræsus, Adrastum Phrygem accessit, eique, ubi adfuit, talia inquit, Ego te, Adraсте, calamitate pressum ingrata, quam tibi non exprobro expiavi, & receptum domi habeo, omnem suppeditans sumptum: nunc ergo (debes enim de me, qui prior de te bene meritus sum, me invicem bene mereri) custodem te opus est esse filii mei, venatum proficiscentis, ne qui inter viam occulti grafsatores in vestram perniciem prodeant. Ad hæc, tua interest eò te ire, ubi splendor ex rebus gestis paratur: quod tibi paternum est, & præterea robur adest. Cui Adrastus, Ego, inquit, ô rex, in istud certamen alioqui non pergerem: quem tali

cala-

calamitate affectum fas est ad æquales se conferre fortunatos, neque istud velle mihi adest, & frequenter meipsum continui: nunc tamen quoniam tibi hoc cordi est, cui gratificari oportet (debeo enim gratiam referre per obsequia) ista exequi paratus sum: filiūque tuum, quem me custodire jubes, expecta incolumen rediturum vel custodis respectu.

9. Posteaquam his verbis Adrastus Cræso respondit, mox instructi delectis juvenibus & canibus, discedunt. Qui ubi ad montem Olympum pervenere, belluam indagant, & inventam circumfusi jaculis incessunt. Ibi hospes is qui à cæde fuerat expiatus, & vocabatur Adrastus, vibrato in aprum jaculo, non illum, sed frustrato ictu filium Cræsi adeptus est. Ille, quidem cuspede ictus, vocem somnii implevit. Quod factum quidam Cræso nunciaturus cucurrit, perveniēsq; Sardes, pugnam illi & filii necem indicavit.

7. Cræsus autem morte filii perturbatus, eò gravius eam ferebat, quòd is eum necasset, quem expiaverat à cæde. Et pergraviter cladem istam lamentans, Jovem expiatorem invocabat, testificans quæ ab hospite passus esset. Invocabat vero etiam domorum præsidem & familiarem, hunc eundem nominans deum: domorum præsidem quidem, quòd quum domo excepisset hospitem, percussorem filii sui imprudens aluisset: familiarem verò, quòd pro custode cum illo missum comperisset maximum hostem. Secundum hæc, Lydi adfuerunt qui cadaver ferebant: post ipsum interfector sequebatur. Stans autem hic ante cadaver, sese Cræso tradebat manus

nus protendens, jubénsque ut se super cadaver mactaret, referendo tum priorem calamitatem suam, tum quia post illam suum etiam expiatorem perdidisset, sibi vivendum amplius non esse. Hæc Croesus audiens, etsi in tanto miseratus est, & ad eum inquit, Habeo abs te hospes omnem vindictam, quoniam teipsum morte condemnas. Neque verò tu hujus mihi cladis autor es, nisi quatenus id fecisti imprudens: sed deorum quispiam, qui jam pridem mihi ventura significavit. Croesus ergo filium, prout justum erat, sepelivit. Adrastus autem Gordii filius, Midæ nepos, is qui tum fratris sui, tum expiatoris interfector erat, ubi silentium hominum fuit ad sepulcrum, agnoscens se esse hominum, quos ipse noverat, calamitosissimum, sese super bustum transfodit.

C Y R U S.

HÆC igitur observans Astyages, ubi genitus est Cyrus, accersito Harpago familiari suo, & inter Medos fidissimo, atque omnium rerum suarum procuratori.

Hoc, inquit, Harpage, negotium, quod tibi injungo, cave prætermittas; neque me decipito, ne aliis ad hoc agendum delectis, tandem tibi ipsi male consulas. Capito quem Mandane peperit puerum, & domum allatum occidito: deinde quoquo modo voles ipse, sepelito. Cui respondit ille; Neque alias unquam, ô rex, animadvertisti quid-

quidquam in hoc viro ingratum, & in posterum dabimus operam nequid in te delinquamus, Quod si tibi cordi est hoc ita fieri, mihi fas est pro viribus id strenue capessere.

2. Hæc quum respondisset Harpagus, eique puerulus cum ornatu ad necem composito esset traditus, fiens se domum contulit: ingressusque uxori retulit suæ omnem habitum secum ab Astyage sermonem. Ad quem uxor, Quid igitur, inquit, facere tibi in animo est? Cui ille haud ex mandato Astyagis respondet.

Ego uero, etiamsi adhuc desipiat & pejus insaniat, quam nunc insanit, non tamen ejus voluntati parebo, neque tam nefariæ neci inferuiam. Multis autem de causis eum non interimam: tam quod puer ipsi mihi cognatus est, tum quod Astyagis grandis natus est, & virili prole orbis: quo defuncto, si imperium ad hanc filiam, cujus puerulum mea manu jam interficit, peruenturum est, quid aliud mihi restat hinc, quam maximum periculum? Enimvero securitatis meæ causa expedit hunc puerum interire: nec minus expedit, esse occisorem aliquem ipsius Astyagis, non autem meorum.

3. Hæc locutus, è vestigio nuncium mittit ad bubulcum Astyagis, quem norat pascua maxime accommoda, montesque feris infestissimos incolere; cui Mitradata nomen erat, quique uxoris loco, conserva ipsius utebatur. Mulieri nomen erat, quacum habitabat, Cyno, Græca lingua, sed Medica, *spaco*; nam canem Medi *Spaca* appellant. Erant autem radices montium, ubi bouum pascua ille habebat bubulcus, ad ventum Aquilonem Ecbatanorum, & ad pontum Euxinum. Hoc enim tractu ad Sappiros vergente, Media valde montosa est atque edita, ac nemoribus
fre-

frequens, reliqua vero tota admodum plana. Hic itaque accersitus, magna festinatione quum venisset, inquit ad eum Harpagus.

Subet te Astyages hunc capere infantem, quem in desertissimo montium exponas, ut quam celerrime intereat. Atque hæc ut tibi dicerem mihi præcepit, Te pessimo supplicio, si hunc non interemeris, sed aliquo pacto servaveris, confecturum. puerum autem collocatum & ipse ex mandato inspeturus sum.

Hæc ubi audivit bubulcus, sumpto infante, rediit qua venerat ad casam suam. Huic porro etiam uxor, quæ per totum diem parturierat, tunc forte numinis voluntate filium pepererat, dum ipse in urbem proficisceretur: erantque alter de altero solliciti; hic quidem uxori parturienti metuens, illa vicissim marito timens, propterea quod ab Harpago præter consuetudinem accersitus esset. Ubi itaque reversus adfuit, eum uxor, utpote præter spem omnem cernens, prior interrogavit, quid ita studiose ipsum Harpagus accersisset. Cui ille respondit,

Uxor, in urbem postquam veni, & vidi, & audiui quod utinam neque vidissem, neque unquam dominis nostris evenisset; Harpago domus omnis luctu tenebatur, quam ego perterrefactus introii. Statim vero ingressus puerulum videro in medio positum, palpitantem vagientemque, auro ac veste multiplici ornatum. Eum Harpagus, ubi me vidit, iussit celerrime sumere, ac digressum asportare, ut ubi montium loca feris essent infestissima, collocarem: dicens Astyagen esse, qui mihi hæc faciendu imponeret; multa graviter minatus, ni ea facerem. Ego acceptum puerum ferebam, ratus alicujus illum domesticorum esse.

nunquam enim cogitasset ex eo genere esse. Admirabar tamen, quod viderem auro vestibusque ornatum; præterea quod planctus manifestus fieret in Harpagi domo. Cæterum in via rem totam ex ministro intellexi, qui mihi extra urbem deducto puerulum in manus tradidit: filium esse scilicet Mandanes Astyagis filia, & Cambyfis Cyri: & Astyagem jubere illum interfici. Nunc igitur hic est.

5. Simul itaque hæc dicebat bubulcus, & puerum detectum ostendebat: quem illa amplum intuita ac speciosum, in lacrymas prorumpens, & mariti genua amplexa, obsecrabat ne qua ratione ipsum exponeret. Hic vero negabat aliter à se ista fieri posse: superventuros enim ab Harpago speculatores ad rem explorandum: seque, nisi id exequatur, miserrime periturum. Mulier ubi id viro non persuadet, secundo hæc dixit.

Quandoquidem igitur tibi non possum persuadere ut non exponas, tu saltem hoc facito, si quidem omnino necesse est expositum adspici: quoniam ego quoque pepererim, pepererim autem mortuum; ablatum hunc expone, & istum ex Astyagis filia, tanquam ex nobis genitum, alamus. Ita neque tu injurius in dominos esse deprehenderis, neque nobis male consuluerimus. Nam & hic qui obiit, regale sepulchrum nanciscetur, & iste qui superest, animam non amittet.

6. Sane quam commode visa est bubulco mulier loqui pro re præsentis: atque ita continuo fecit. Igitur quem necaturus attulerat, eum uxori tradidit: suum autem, qui mortuus erat, acceptum collocavit in eo vase, in quo alterum portaverat: omnique alterius pueri cultu ornatum, in desertissimo monte

abductum collocavit. Tercio vero die quam puer expositus fuerat, relicto quodam pecuariorum pro se illic vicario, in urbem se contulit, domumque Harpagi profectus, se paratum esse dicit illi cadaver pueri ostendere. Harpagus, missis suorum satellitum fidelissimis, remque per eos inspexit, ac bubulci filium sepelivit. Et hic quidem infans humatus est: alterum vero, qui postea Cyrus appellatus est, uxor bubulci sibi sumptum educavit, imposito illi alio quopiam ac non Cyri nomine.

ARTABANUS et XERXES.

HIS Mardonius sententiæ Xerxis assentatus, loqui cessavit. Tum silentibus aliis Persis, nec diversam eis quæ dicta essent sententiam dicere audientibus, Artabanus Hytaspis filius, Xerxis patris, eoque fretus, ita inquit, Rex, nisi diversæ inter se sententiæ dicantur, non potest quis eligere meliorem, sed necesse habet ea quæ dicta est uti: at quam plures dictæ sunt, licet; sicut aurum purum in se non discernimus, sed quum affricuerimus alteri, melius discernimus. Ego autem etiam patri tuo Dario eademque fratri meo suadebam, ne sumeret adversus Scythas expeditionem, viros nulla usquam oppida incolentes: sed ille sperans Scythas Nomades se subacturum, mihi non est assensus, et sumpta expeditione, multis et egregiis viris de exercitu amissis abscessit. Tu vero, Rex, bellum inferre destinas viris multo,

multo, quam Scythæ sunt, præstantioribus, quippe et mari et terra optimi esse dicuntur.

2. Quare ne delibera tu ullum tale adire discrimen, nulla exigente necessitate, sed mihi obtempera: hunc cœtum in præsens missum facito, iterumque quum tibi videbitur, re apud te ipsum ante considerata, edicito quod optimum esse arbitraberis: bene enim consultare, comperio maximum esse lucrum, nam etiamsi quid e contrario evenire volet, nihilo tamen minus bene consultum est, sed superavit fortuna consilium: at qui turpiter consultavit, si ei fortuna obsecundet, ille est quidem voti compos, nihilo tamen minus male consilium cepit. Vides ut prægranda animalia fulmine deus ferit nec finit inolescere: parva vero nec leviter angunt? Vides ut maximas semper domos et arbores talia tela percunt? Gaudet enim deus eminentissima quæque mutilare. Unde et ingens exercitus ab exiguo profligatur, quoties deus iis invidens, aut metum incutit aut tonitru, indignus utique priore fortuna modis labuntur. Deus enim neminem alium quam se ipsum finit magnum sapere. Quodcunque igitur quidem negotium properando parit errores, unde magna detrimenta fieri adsolent: in cunctando autem bona insunt, si non talia quæ statim appareant esse, certe suo tempore quis comperiat. Et hoc quidem tibi, rex, suadeo.

3. Tu vero, Gobryæ fili Mardonie, desine loqui stulta de Græcis, haud dignis, qui male audiant, nam Græcos calumniando, ipsum regem excitas ad bellandum, ad id tu omni aviditate contendere vi-

deris; Ne quæso ita sit. Calumniæ namque importunissima res est: in qua duo sunt qui injuriam faciunt, unus cui injuria fit. Qui enim calumniatur, injurius est, quod non præsentem accusat: item injurius est, qui sibi patitur ab hoc persuaderi, prius quam rem vere compertam habeat, et illi qui ab sermone abest, ob id fit injuria quod ab altero per calumniam traducitur, ab altero malus putatur.

4. Quod si omnino bellum his viris inferre oportet, agendum: rex ipse permaneat domi apud Persas, nobis ambobus liberos offerentibus ipse tu in expeditionem ito, delectis quos velis viris ac quantiscunque velis copiis; et, siquidem qua tu dicis, res succedent regi, interimantur liberi mei, et insuper ego: sin cedent ut ego prædico, talia patiantur tui, et insuper tu, si redieris. Quod si hanc subire conditionem recusas, et omnino in Græciam deduces exercitum, affirmo fore, ut aliquis eorum qui hic relinquentur, audiat Mardoniam post allatam Persis magnam aliquam calamitatem, a canibus volucribusque discerpi aut in Atheniensium solo aut certe te in Lacedæmoniorum, nisi forte et antea inter viam; sciens adversus quales viros suadeas regi ut moveat bellum. Hæc Artabano loquuto.

5. Xerxes ira percitus his verbis excepit, Artabane, quod patris mei frater es, hoc te sublevar, ne dignam stulta oratione mercedem recipias, hac tamen te notabo ignominia, quia instrenuus es et ignavus, ne comes sis meæ in Græciam expeditionis, sed hic una cum foeminis maneat. Ego etiam sine te quæ dixi conficiam, neque enim fuerim Darii filius, qui
fuit

fuit Hyftaspis, qui fuit Arfamis, qui fuit Armnis, qui fuit Teifpei, qui Cyri, qui fuit Cambyfis, qui fuit Teipfei, qui fuit Achæmenis filius, nifi Athenienfes ultus fuero: probe intelligens, fi nos quieverimus, non quieturos illos, fed noftram terram cum exercitu invafuros: prout colligere licet ex iis, quæ illi facere cœperunt, qui et Sardes incenderunt, et Afiam incurfarunt. Itaque neutri poffunt exire et recedere, fed propositum eft certamen aut agendi, aut patiendi, ut aut hæc omnia fub Græcis, aut illa omnia fub Perfis fint, medium enim inimicitiarum nullum eft. Quare honeftum erit nos laceffitos jam exigere ultionem, ut formidolofum iftud quod paffurus fum intelligam, profectus adverfus eos viros, quos etiam Pelops Phryx meorum majorum fervus ita fubegit, ut ad hoc ufque tempus et ipfi homines et eorum regio ab illius, qui fubtegit cognomine appellentur. Hæc hætenus loquutus eft.

6. Post ifta advenit nox, et Xerxem momordit Artabani fententia; unde per noctem apud fe confultans, comperit prorfus non effe fuum opus inferre Græciæ bellum.

XERXES et ARTABANUS ABYDI.

UBI in Abydon venerunt, Xerxi incefſit cupido omnem exercitum oculis ſubjiciendi: itaque in exedra prominente, quam ei Abydeni prius ab illo juffi e candido lapide in tumulo induſtrie extruxerant, refidebat proſpiciens et in litore ſpectabat pedefires

destres copias atque classem. Quam dum intueretur, subiit eum cupiditas spectandi navale certamen. Id certamen postquam commissum est, in quo Phoenices Sidonii vicere, voluptatem Xerxes cepit, cum certaminis, tum copiarum spectaculo. Et quum intueretur omnem Hellespontum navibus obductum, omnia vero litora atque Abydenorum campos hominibus refertos, ibi se beatum esse jactavit, et post hæc lacrymas fudit.

2. Sed animadvertens Artabanus eum patruus, qui primo libere sententiam protulerat dissuadens bellum Græciæ inferendum, hic vir considerans Xerxem lacrymantem, his verbis alloquebatur, Quam valde diversa, rex, inter se nunc facis et paulo ante: nam qui te beatum esse dixeras, nunc lacrymas fundis, Et ille, Reputantem me, inquit, quam brevis sit omnis humana vita, subiit horum miseratio; quorum, quum tot sint, nemo ad centesimum annum supererit. Excipiens Artabanus, Atqui, inquit, alia, quam istud est, vivendo miserabiliora patimur. Nam in tam brevi vita nullus hominum adeo felix extitit, neque horum, neque aliorum, cui non crebro, nedum semel, subitura sit animo moriendi voluntas potius quam vivendi, Incidunt enim calamitates et morbi perturbant: efficiuntque, ut quum vita brevis sit, tamen perlonga videatur. Ita mors optatissimum est perfugium ærumnosæ vitæ; sed deus, dulci gustu sæculum adspargens, in eo invidus esse deprehenditur.

3. Cui Xerxes, Artabanes, inquit, de humana quidem vita, cujus conditio talis est, qualem tu expo-

nis,

nis, commemorare superfedeamus: neque tristem meminerimus, quum jucunda in manibus habeamus. Hoc mihi potius ediffere: nisi tibi ita evidens in-somnii visio fuisset oblata, perstarene adhuc in priore sententia, dissuadens mihi adversus Græciam bellum? an eam desereres? agedum aperte hoc mihi dicito. Ei respondens Artabanus, Visio, inquit, rex, quæ in somnis objecta est, ad votum succedat am-borum! ego autem adhuc adeo metu perculsus sum, ut non sim apud me; etiam mecum reputans alia multa, tum quoque duo, omnium maxima, videns tibi summopere hostilia.

7. Ad hæc Xerxes, divine vir, inquit, quænam ista ais duo mihi summopere hostilia esse? utrum terrestris exercitus tibi improbandus est, tanquam non satis copiosus? et multo numerosior ille Græcus futurus esse nostro videtur? an classis, tanquam illorum classe inferior? an hæc ambo? Nam si ob hoc imbecilliores tibi videntur nostræ res, celerrime alterius quis exercitum comparet. Respondit Artabanus, Neque hunc, rex, exercitum improbaverit quisquam, qui sit mentis compos, neque hanc navium multitudinem. Si vero plures coëgeris, quæ duo dico, erunt tibi multo magis hostilia. Ea vero duo sunt, terra et mare: neque enim usquam maris portus est ejusmodi, ut ego conjecto, qui surgente tempestate sit capax hujus tuæ classis, idoneusque ad eam tutandum: neque vero unum illum portum esse oportet, sed per universam continentem, quam præterveharis. Itaque quum portus tibi opportuni defint,

desint, intellige homines in arbitrio fortuitorum, non fortuita in arbitrio hominum esse.

5. Et sic e duobus uno exposito, pergo dicere alterum: Terra tibi hostilis est; si nihil illic adversarium tibi vult constituere, eo hostilior tibi est, quo longius processeris, assidue ulterius surripiens. Nulla enim est hominibus rei feliciter cedentis satietas. Unde etiam, ut nemo tibi occurrat, dico maiorem majori in tempore regionem, famem esse allaturam. At vir ita demum fuerit optimus, si in deliberando quidem, omnem rem se passurum reputans, extimescat, in re autem agenda sit audax.

6. Cui Xerxes, Artabane, inquit, probabiliter tu quidem horum singula discrevist: tamen non est ut omnia reformides, omniaque peræque confideres. Nam si velis in negotii cujuscunque supervenientis consultatione semper omnia perinde considerare, nunquam aliquid efficias. Satiùs autem omnia alacriter aggredientem dimidium ærumnarum pati, quam omni in re præsumpto metu nihil omnino pati. Quod si repugnando omnibus quæ dicuntur, neque quod firmum est, demonstraveris, labi debes in illis, perinde atque is qui contraria istis dicat. Hoc sane perinde se habet. Scire vero aliquem, quum sit homo, qua ratione quid firmum esse oporteat, nequaquam arbitror. At eos qui facere quid volunt, consueverunt plerumque sequi lucra: raro autem illos qui perpensant omnia, et qui agere cunctantur.

7. Cernis quo res Persica potentiae processit; quoniam nunquam progressam videres, si ii, qui ante me extiterunt reges, istiusmodi consiliis, quibus tu, usi fuissent;

sent; aut non utentes istis, alios suasores tales habuissent: nunc pericula contemnentes, tantopere illam provexerunt. Magna enim negocia magnis cum periculis suscipi volunt. Quare nos, illorum facta æmulantes, optimo anni tempore ingredimur: subactaque omni Europa, rursus revertemur, nullam usquam neque famem neque rem tristem passi: nam et commeatus affatim ipsi nobiscum portamus: et ad quamcunque vel regionem vel gentem veniemus, ejus re frumentaria potiemur: nam aratoribus viris, non pastoribus, inferimus bellum.

8. Posthæc Artabanus, Quandoquidem, inquit, non finis ullam rem formidari, tu tamen meum admitte consilium: necesse est enim de multis negociis in longius extrahi orationem: Cyrus, Cambyse genitus, omnem præter Athenas Ioniam Persis tributariam reddidit: quare suadeo ne quo pacto hos viros adversus parentes suos ducas: nam sine Ionibus satis superque sufficimus hostem superare: quos necesse est aut injustissimos esse, si metropolim suam in servitutem redigant; aut justissimos, si illius libertatem adjuvent. Si injustissimi erunt, nullo modo certe nobis magnum lucrum adferunt: sin justissimi, magnam poterunt tuo exercitui afferre perniciem. Itaque hoc vetus dictum tanquam probum in mente habe, non statim cum initio exitum omnem esse manifestum.

9. Ad hæc excipiens Xerxes, Artabane, inquit, sententiarum quas dixisti in hac præcipue falleris, qui Iones metuis ne immutentur; quorum maximum habemus documentum; quorum et tu testis

C.

es,

es, et qui alii cum Dario adversus Scythas militaverunt; quia in eorum potestate situm fuit universas Persarum copias et perdere et servare: illi vero eandem justitiamque præstiterunt, nihil ingratum committentes. Præterea quum liberos suos atque uxores et opes in nostra terra reliquerint, ne cogitare quidem oportet eos aliquid rerum novarum molituros. Quare neque hoc extimescas, sed bonum habens animum, tutare meam domum atque tyrannidem: tibi enim soli ex omnibus ego sceptrum meum permitto.

10. Hæc loquutus Xerxes Artabanum Susa dimisit, iterumque illustrissimos quosque Persarum armavit. Qui posteaquam præsto fuere, his eos verbis alloquutus est, o Persæ, ego hæc a vobis contendens, vos contraxi, ut viri præstantes existatis, neve res antehac gestas a Persis magnas præclarasque dedecoretis: sed cum singuli, tum universi exhibeamus alacritatem, commune enim hoc omnibus bonum procuratur. Eaque de re vobis impero bellum gnaviter excipere: nam, ut ego audio, adversus viros egregios tendimus; quos si superavimus, nihil unquam nobis alius hominum exercitus obstat. Nunc igitur deos præfides terræ Persidis precati, transeamus.

P A R S II.

Ex THUCYDIDE.

De GRÆCIS ANTIQUIS.

GRÆCI olim & Barbari, quotquot in continente mari vicini degebant, quique insulas incolebant, postquam navibus alii ad alios mare trajicere frequentius coeperant, sese ad latrocinia converterunt, virorum potentissimorum ductu, *quod faciebant* tum quæstus sui causa, tum etiam ut victum pauperibus quærerent: atque adorti civitates nullis muritis munitas, et quæ pagatim incolebantur, eas diripiebant & maximam victus partem hinc *sibi* comparabant. Quod hoc facinus nondum ignominiam haberet, imo vero nonnihil etiam gloriæ potius afferret. Hoc autem nunc etiam cum alii nonnulli, qui in continente habitant, manifeste declarant, quibus decore est hoc egregie exercere, tum etiam antiqui poetæ, apud quos illi ultro citroque navigantes, ubique eodem modo interrogantur, nunquid sint latrones: quod neque illi, quos interrogant, factum ut se indignum inficientur, nec illi, quibus curæ est rem ex illis scire hoc ipsis ut probum et crimen exprebrent.

brent. In mediteraneis etiam alii alios prædabantur, Et ad hoc usque tempus multi Græciæ *populi* prisco more vivunt, ut Locri, qui *Ozolæ vocantur*, et Ætoli, et Acarnanes, et qui finitimam horum agro continentem incolunt. Quinetiam ipse armorum gestandorum mos apud hos continentis incolas ex veteri latrociniorum consuetudine permanfit.

2. Omnis enim Græcia gestabat arma, tum quia *Græci* domicilia nullis munitionibus septa habebant; tum etiam quia tuto commeare ultro citroque non poterant, et vitæ genus armis gestandis assuetum, ut barbari, coluerunt. Græciæ autem *populi*, qui nunc etiam ita vivunt, *similem cultum* & similia vitæ instituta olim & apud omnes fuisse testantur. Inter hos autem primi Athenienses ferrum deposuerunt, & remissionem cultum sequuti ad genus vitæ lautius et delicatius transferunt.

3. Urbes vero, quotquot novissime sunt conditæ, præsertim ex quo navigandi ratio tutior esse cœpit, cum majorem pecuniarum copiam haberent, ad ipsa littora mœnibus cinctæ condebantur, et isthmus occupabant, cum mercaturæ causa, tum potentiæ, *qua se tuerentur* adversus suos quæque finitimos. At vetustæ urbes, propter assiduam *ac diuturnam* latronum infestationem, procul à mari potius ædificatæ fuerunt, tam illæ quæ in insulis, quam quæ in continente sunt sitæ. Etenim & alii qui mare accolebant, licet rebus maritimis operam non darent, tamen sese mutuo populabantur. Et ad hoc usque tempus mediterranea incolunt.

4. Præcipue vero insularum incolæ, ut Cares, & Phœnices, latrocinia exercebant. Hi enim plurimas insulas incolebant. Hoc vero probatur isto, *signo quasi*, testimonio. Cum enim Athenienses hujus belli tempore Delum lustrassent, & sepulcra sustulissent, quotquot erant hominum, qui in hac insula decesserant, supra dimidium Cares inventi sunt, tum genere armorum agniti, quæ cum ipsis fuerant sepulta, tum ipso modo, quo nunc quoque sepeliuntur. Sed cum Minos classem parasset, maria liberius ultro citroque navigari coeperunt. Etenim prædones ex insulis ab eo sunt sublatis, quo etiam tempore colonias in illarum plerasque deduxit. Et homines, qui prope mare degebant, jam parandæ pecuniæ studio magis dediti, constantius *ac tutius in suis sedibus* habitabant. Quinetiam quidam, ditiores quam ante facti, *urbes* muris circumdederunt. Etenim cupiditate quæstus, & qui imbecilliores erant, potentiorum servitutem sustinebant, *nec illis servire dubitabant*, et qui potentiores, quia magnas habebant facultates, minores civitates suæ ditioni adjungebant, easque imperata facere cogeabant. Cum autem hac ratione jam opes, *ac potentiam non mediocriter* auxissent, ad Trojam cum exercitu postea sunt profecti.

ATHENIENSIVM PESTIS.

ÆSTATE autem statim ineunte, Peloponnesii, eorumque socii cum duabus *copiarum* partibus, ut et ante, in Atticam irruperunt, *Archidamus vero Zeuxidami filius, Lacedæmoniorum Rex, illis præerat*, castrisque in ea positis agrum vastabant, cumque nondum multos dies in agro Attico mansissent, morbus Athenienses primum aggredi cœpit: quanquam & ante cum in multas regiones invasisse ferebatur, tum etiam in Lemnum, & alia loca, veruntamen neque tanta pestilentia, neque tot hominum interitus uspiam accidisse memorabatur: nec enim medici propter *morbi ignorantiam* initio *ægotis* mederi poterant: sed ipsi potissimum *eo* magis interibant, quo magis *ad ægrotos* accedebant; nec ulla alia hominum *ars illis opem ac salutem ferre poterat*. Omnes etiam supplicationes ad *Deorum* templa factæ, & omnis opera, qua aut in oraculis sciscitandis, aut in aliis hujusmodi rebus usi fuerant, *hæc omnia* nullius erant usus; tandemque victi magnitudine mali, hæc missa fecerunt.

2. Primum autem *hic morbus, ut fertur*, initium duxit ex Æthiopia, quæ est supra Ægyptum; deinde vero & in Ægyptum & Africam descendit, & in magnam partem regionis Regis *Persarum*: in Atheniensium porro civitatem derepente incidit, ac primum *quidem* in Piræeo homines tentavit; ita ut ab his etiam rumor disseminatus fuerit, venena a Peloponnesiis in puteos dejecta fuisse: nondum enim
fontes

fontes illic erant; deinde vero & in superiorem urbem processit. et longe plures tunc moriebantur. Pronunciet autem de eo *morbo*, ut quisque sentit, tam artis medicæ peritus, quam imperitus, unde verisimile videtur eum exstitisse, & quas causas fuisse putet, quæ tantæ mutationis faciendæ vim habuerint. Ego vero, & cujusmodi fuerit, dicam; & quæ sibi quisque proponens, si quando rursus etiam *hic morbus* ingruat, jam prædoctus aliquid habeat, ex quo præcipue *eum* cognoscat, hæc declarabo; tum quia ego ipse hoc morbo laboravi, tum etiam quia alios hoc laborantes ipse vidi.

3. Nam annus ille *ut vel omnium confessione constabat* ex omnibus maxime fuit immunis ab aliis morbis, quod si quis & ante aliquo alio morbo laborabat, omnes *hi morbi* in istum convertebantur. Alios vero ex nulla certa manifesta que causa apparante, sed ex improvise, cum sani forent, primum quidem acres capitis fervores, & oculum rubores, & inflammatio corripiebat. Et interiora, guttur *inquam* & lingua continuo cruenta erant; & halitum tetrum, & graveolentum emittebant. Deinde vero ex his sternutatio, & raucitas sequebatur: nec multo post hic dolor cum vehementi tussi in pectus descendebat. Ubi vero in corde hæserat, cum ipsum subvertebat, tum etiam omnes bilis ejectionis, quotquot a medicis nominatæ sunt, sequebantur, & ipsæ cum ingenti cruciatu. Singultusque plerisque incidebat inanis, vehementem afferens convulsionem, in aliquibus quidem statim cessantem, in nonnullis multo serius. Et corpus quidem exterius, tangenti non erat

erat admodum calidum, neque pallidum, sed subrubrum, lividum, parvis pustulis & ulceribus efflorescens. Interiora vero ita flagrabant, ut neque tenuissimorum vestimentorum, aut linteorum injectiones sustinerent, neque aliud quippiam præter nuditatem: & libentissime, in aquas gelidas se conjicerent. Et multi eorum, qui neglecti erant, hoc ipsum etiam fecerunt, & in puteos se dejecerunt, siti insedabili obfessi. Et largior potus perinde erat ac parciior. Et corporis vexatio, quæ quiescendi facultatem adimebat, & perpetuæ vigiliæ eos urgebant. Corpus etiam ipsum, quamdiu morbus vigeat, non languebat: sed præter omnem hominum opinionem cruciatui resistebat. Itaque plerique intra nonum, aut etiam septimum diem, propter internum ardorem interibant, aliquid virium adhuc retinentes, aut, si, *hoc temporis spacio præterito, mortem vitassent; tamen* quia morbus in ventrem inferiorem descendebat, & exulceratio vehemens in ipso nascebatur, simul etiam quia immoderatum alvi profluvium ægrotos invadebat, plerique postea propter debilitatem interibant. Morbus enim, qui primas in capite sedes collocarat, per totum corpus, initio a summis partibus ducto, pervadebat. Et si quis ex maximis illis *periculis* evasisset, extremæ tamen corporis partes, quæ captæ læsæque remanebant, eum hoc morbo laborasse testabantur. Nam in ipsa quoque pudendo, & in summas manus, summosque pedes prorumpibat, multique his membris capti *mortem* vitarunt; nonnulli etiam oculis *amissis evaserunt*. Nonnullos etiam, simul ac ex morbo convaluerunt, statim omnium rerum

rum oblivio pariter cepit, ita ut neque se ipsos, neque necessarios agnoscerent.

4. Cum enim hoc morbi genus multo fuerit atrocius, quam quod oratione possit exprimi, & aliis in rebus gravius, quam ut humana natura ferre possit, singulos invasit, ac etiam hoc *indicio* maxime declavit se aliquid aliud esse, quam aliquod familiare & consuetorum morborum genus. Nam alites, & quadrupedes, quotquot humanis cadaveribus vesci solent, cum multa jacerent insepulta, tamen aut ad hæc non accedebant, aut, si gustassent, interibant. Argumento autem hoc est, quod hujusmodi avium manifestus fuit defectus; nec uspiam alibi, nec circum ulla hujusmodi *cadavera* visebantur. Canes vero, propter consuetudinem, quam cum hominibus habebant, majorem eventus significationem dabant.

5. Hic igitur morbus *ut omittam multa alia inusitatae atrocitatis genera, prout unicuique aliquid accidebat diversum ab eo, quod alteri contingebat*, omnino specie talis fuit. Et tunc temporis nullus alius morbus ex consuetis *Athenienses* infestabat, quod si quis exoriretur, in hunc definebat. Moriebantur autem, alii incuria, alii vero, vel diligentissime curati. Nec ullum prorsus remedium, ut ita loquar, repertum est, quod adhibitum prodesset. Quod enim alteri profuerat, hoc ipsum alteri nocebat; nullumque corpus, sive firmæ, sive infirmæ valetudinis esset, tanti mali violentiæ resistere potuit: sed omnia pariter, vel ea, quæ omni victus ratione curabantur, corripiebat *ac absumebat*. Illud vero in toto hoc malo gravissimum erat, tum quod, simul

ac quis se morbo correptum fensisset, animo consternaretur, *statim enim animo ad salutis desperationem conversi, multo magis se ipsos projiciebant ac deserebant, neque morbo resistebant*, tum etiam, quod propter mali contagionem, quam alter ex alterius curatione hauriebat, adeo ut ex ea oppleretur, tanquam pecudes morerentur. Atque hæc fuit præcipua maximæ stragis causa, sive enim noluisse metu deterriti mutuo se invisere, deserti interibant, multæque familiæ propter inopiam hominum, qui ægrotos curarent, exhaustæ sunt: sive *alteri ad alteros adissent, interibant*; præcipue vero qui aliquam virtutis partem sibi vindicabant, *ejusque studio tenebantur*. Nam præ pudore sibi ipsis non parcebant, dum in amicorum ædes ingrediebantur, ut eos inviserent; siquidem vel ipsi domestici tandem lamentationibus eorum, qui moriebantur, defatigati, non amplius commovebantur, mali violentia superati. Illi tamen, qui *ex morbi violentia, mortisque periculo* evaserant, & eum, qui moriebatur, & eum qui laborabat, magis miserabantur; tum quod hoc malum prius experti cognoscerent, tum etiam quod ipsi in tuto jam essent. Hic enim morbus eundem bis non corripiebat, ita ut eum etiam interimeret. Et ab aliis beati censebantur, ipsique propter præsentem salutis insperatæ lætitiæ exsultantes, quandam etiam levem spem habebant, se ne alio quidem *ullo* morbo in posterum amplius unquam absumentum iri.

6. Ipsos autem, præter laborem, quo jam vexabantur, ipsa quoque *rerum ex agris in urbem* comportatio, præcipue vero *rusticos, qui in eam* confluxerant,

erant, gravius pressit. Cum enim non essent ædes, *quæ omnes recipere possent*; sed in tuguriolis æstuosis ob anni tempus habitarent, strages edebatur, nullo ordine: quinetiam alii super alios morientes, mortui jacebant; & in viis, & circa fontes omnes, aquæ desiderio, semimortui volutabantur. Et templa, in quibus tabernacula habitandi causa fecerant, cadaveribus hominum, qui ibi in ipsis moriebantur, erant referta. Malo enim supra modum urgente, homines non habentes, quid agerent, aut quo se verterent, sacra ac profana æque negligere coeperunt, omnesque leges *ac ritus*, quibus ante in sepultura & *funeribus* utebantur pariter sunt conturbati: nam sepeliebant suos ut quisque poterat. Multique, propter crebram domesticorum jam defunctorum stragem, rerum *ad funus & sepulturam* necessariarum penuria, ad impudentia sepulcra se converterunt. Nam alii quidem in alienos rogos, antevertentes illos qui eos exstruxerant, mortuum suum imponebant, igneque subjecto accendebant: alii vero, dum alterius cadaver arderet, suo cadavere, quod ipsi ferebant, superjecto, discedebant.

7. Hic autem morbus aliis etiam in rebus civitati majoris improbitatis fuit initium, facilius enim quilibet audebat *palam* facere, quæ prius *pudore impeditus* occultabat, ita ut ex animi libidine non patraret, quod *maximam ac* repentinam rerum mutationem fieri viderent: & homines quidem fortunatos, repente mori; illos vero, qui nihil ante possidebant, statim illorum bona possidere *animadvertent*.

rent. Itaque bonis illis celeriter perfruendum, operamque voluptatibus dandam censebant, quod pariter & corpora & bona momentanea & in diem tantum duratura esse existimarent. Nemoque promptus erat ad labores tolerandos rei causa, quæ honesta videretur, incertum existimans an esset interiturus priusquam ad illam perveniret, *eamque adipisceretur.* Quod autem unusquisque jucundum, & undique sibi quæstuosum fore noverat, hoc etiam honestum, & utile constituebatur, nec ullus deorum metus, aut hominum lex *eos* arcebat; partim quidem, quia *Deos* colere, perinde esse judicabant, ac non colere, quod omnes pariter mori viderent: partim vero, quia nullus se tamdiu superstitem futurum sperabat, dum instituto iudicio poenas suorum delictorum daret. Multoque maiorem *pœnam, fatorum iudicio* jam decertam, sibi impendere *existimabant*; ante cuius adventum, aliquibus vitæ voluptatibus sibi perfruendum esse *censebant.*

8. Athenienses igitur in huiusmodi morbum inciderunt, eoque graviter premebantur, tum quod homines intra muros morerentur, tum etiam quod foris ager *ab hostibus* vastaretur. Dum autem hoc malo vexarentur, ut verisimile est, hoc etiam carmen in memoriam revocârunt quod seniores olim decantatum dicebant,

Doriacum veniet loimo comitante duellum.

Inter homines autem altercatio erat, non *λοιμὸν pestilentiam*, in isto carmine ab antiquis nominatam, sed *λιμὸν famem*. Sed in præsentia illud merito evicit, pestilentiam *isto carmine* significatam fuisse. Homines enim

enim ad mala, quæ patiebantur, *carminis* mentionem accommodabant. Quod si unquam aliud Doricum bellum post hoc *eos* invaserit, & λιμὸν *famem* esse contigerit, verisimiliter hoc modo canent. Oraculum etiam Lacedæmoniis redditum, ab illis, qui hoc noverant, memorabatur, quum ipsis oraculum consulentibus, an bellum esset movendum; Deus respondit, ipsos fore victores, si bellum totis viribus gererent, seque ipsis opem laturum dixit. Quod igitur attinet ad oraculum, ea, quæ *tunc* fiebant, cum ipso convenire conjiciebant. Cum autem Peloponnesii in *Atticam* irrupissent, hic morbus statim grassari cœpit. Nec ipsam Peloponnesum invasit, *nec ullo malo eam affecit*, quod sit relatu dignum: depastus vero est Athenas præcipue, deinde ex aliis locis ea, quæ maxima populi frequentia erant referta. Atque hæc quidem sunt ea quæ in morbo evenerunt.

NICIAE & DEMOSTHENIS juga & interitus.

POSTEA vero, cum Niciæ & Demostheni *res omnes ad profectiorem necessariæ* satis præparatæ esse visæ sunt, jam tertio a navali pugna die castra moverunt. Hæc igitur res erat acerba, non tantum si quis singula spectet, quod *nimirum* & amissa classe universa discederent, & pro magna spe, *quam ante conceperant*, cum ipsi tum etiam *universa* civitas in *salutis* discrimen esset adducta: sed etiam quod in castris deferendis unicuique contingerent, quæ nec spectari

spectari nec cogitari sine animi angore possent. Nam cum mortui essent insepulti, quoties quis aliquem necessariorum jacentem conspexisset, mœrore simul & metu afficiebatur. Vivi verò, qui à cæteris abeuntibus illis relinquebantur & vulnerati & ægroti, multo majorem mœrorem quam mortui vivis afferebant, & multo miseres quàm defuncti ipsis esse videbantur. Nam ad preces & lamentationes conversi cæteros ad dubitationem adigebant, utrum illis relictis abeundum, an cum illis remanendum, quòd illos orarent ut se abducerent, & uniuscujusque fidem implorarent, sicubi quis aliquem aut sodatum aut familiarium animadvertisset, ac ex contubernaliis jam abeuntium cervicibus penderent, & quousque possent eos insequerentur. Quòd si quos corporis vires ante confectum iter defecissent, non sine multis obtestationibus ac ploratibus ab illis deserebantur; adeo ut omnis exercitus, lacrymis repletus & hujusmodi dubitatione retardatus, non facile discedere posset, quamvis ex hostico discedendum ipsis esset, tum jam vel majora passis quam quæ lacrymis ullis satis pro malorum magnitudine defleri possent, tum etià futura metuentibus, ne quid gravius in posterum paterentur. Magnusque mœror, simul & magna eaque mutua inter ipsos incusatio erat. Nihil enim aliud quàm expugnata civitati, eique non parvæ, quæ profugeret, similes erant. Nam universa multitudo simul proficiscentium non erat infra numerum quadraginta millium. Horum autem cum cæteri omnes, quod quisque poterat, prout utile ac necessarium ipsis erat, tum etià gravis armaturæ milites, & equites, præter

ter consuetudinem, ipsi quoque sua etiam cibaria sub armis ferebant, alii quidem propter servorum inopiam, alii vero, propter diffidentiam. Transfugerant enim & jampridem *multum eorum servi*, & tunc temporis plerique. Atque ne hæc quidem, quæ ferebant, *ipsis* sufficiebant. Nullus enim commeatus in castris amplius erat. Quinetiam cætera ignominia, & æqualis malorum portio, quæ quoddam levamentum *aliàs* habet, quum *eorundem malorum* multos habemus *socios*, tamen ne sic quidem tunc facilis esse, *nec ullum miseriarum solatium ipsis, quamvis multos earundem calamitatum socios haberent, afferre* videbatur: præsertim *cogitantibus* quanto ex splendore, & gloriæ dignitate, qua initio præditi fuissent, in quem exitum, & *in quam* humilem fortunam devenissent. Hæc enim rerum commutatio illi Græcorum exercitui maxima contigit. Qui enim *illuc* iverant, ut alios in servitutem redigerent, illis accidit, ut ipsi hoc potius metuentes, ne ab illis in servitutem redigerentur, abscederent: & pro votis lætisque carminibus, cum quibus ad hanc expeditionem profecti fuissent, rursus cum ominis mali vocibus, quæ his erant contrariæ, discederent; & ex nauticis facti pedestres iter facerent, animumque potius ad gravem armaturam quàm ad classem instruendam appellerent. Hæc tamen omnia propter periculi adhuc impendentis magnitudinem ipsis ferenda videbantur.

2. Nicias autem cernens exercitum animo consternatum, & in magna *fortune* commutatione constitutum, *ad singulos ordines* adiens, ut pro præsentis rerum statu eos confirmabat & consolabatur, & clamore

more longè majore *quam unquam ante* utebatur, ut ad quosque accedebat, tum propter animi studium *ac ardorem*, tum etiam quod suæ vociferationis fructum quàm longissimè *per castra* manare cuperet.

3. Vel in præsentî rerum statu, Athenienses ac focii, spem oportet habere. Jam *enim* nonnulli vel ex asperioribus *malis*, quàm sunt ista, *in quibus versamur*, incolumes evaserunt: neque supra modum vobismetipsis succensere vel propter clades *acceptas*, vel propter ærumnas, quæ præter dignitatem *ac vestra merita vos* nunc premunt. Nam & ego, quamvis neque *corporis* viribus valentior sim quàm ullus de vobis, (vos enim ipsi jam videtis ut morbo sim affectus) neque felicitate cuiquam secundus *antea* fuisse videar, cùm in privata vita, tum in cæteris rebus quæ ad reipublicæ administrationem pertinent, nunc *tamen* in eodem periculo pendens versor, in quo vel abjectissimæ conditionis homines versantur. Quanquam multa quidem ex patriis institutis ad pietatem Diis præstandam perpetuo feci; multis etiam pietatis officiis, quæ debent invidia carere *nec vitio verti*, mortales sum prosequutus. Quare, *quamvis nostra fortuna prorsus afflictâ videatur*, rerum tamen futurarum spes est audax; sed clades, quas nullo nostro merito accepimus, *nos* jam terrent: at fortasse cessabunt. Nam & satis feliciter cum hostibus est actum, & si cui Deorum invisi bellum hoc suscepimus, satis poenarum jam dedimus. Etenim & alij nonnulli jam bellum aliis intulerunt, qui cum humanitùs peccassent, poenas tamen tolerabiles dederunt. Quemobrem verisimile videtur nos quoque
nunc

nunc debere sperare Deum mitius nobiscum esse acturum (jam enim ipsorum *Deorum* misericordia quàm odio sumus digniores) & *convenit vos*, cum videatis vos ipsos, quales & qui gravis armaturæ milites acie instructa pergitis, animis non nimis consternari. Quinetiam illud cogitate, vos ipsos, ubicunque confederitis, ibi protinus *vobis ipsis* esse civitatem; & fore, ut nulla alia Siciliensis *civitas* aut vestrum, si *eam* invadatis, impetum faciliè sustineat, aut si sedes aliqubi fixeritis, *facile vos illinc* expellat. Iter autem ut tutò & servatis ordinibus fiat, operam vos ipsi cautè dabitis, nihil aliud unusquisque secum ipse reputans, nisi, quocunque in loco pugnare coactus fuerit, hunc, si victoria potiatur & patriam & urbem sibi futurum. Iter autem & noctu & interdiu pariter magna festinatione faciendum erit. Exiguos enim commeatus habemus. Et si quod amicum oppidum Siculorum nacti fuerimus, (isti enim propter Syracusanorum metum adhuc erga nos in fide constanter perstant) jam vero existimate vos in loco tuto esse. Ad eos vero *nuntium* præmittite, qui jubeat *eos nobis* obviam venire, & alios commeatus afferre. In summa *hoc* sciatis, milites, necessarium esse vobis, viris esse fortibus, quòd nullus sit locus propinquus, quo, si ignave vos gesseritis, salvi pervenire possitis; & si nunc hostes devitaritis, cæteros quidem *de vobis* ea consequuturos, quæ revivere concupiscitis; Athenienses vero magnam *vestræ* civitatis potentiam, etsi collapsam, erecturos. Viri enim *sunt* civitas, non autem mœnia, neque naves viris vacuæ.

4. His Nicias exercitum cohortans simul adibat,

E

&

& sicubi disjunctum nec ordine servato procedentem videbat, cogebat & in ordinem redigebat. Demosthenes vero nihilo minus eadem aut *his* familia apud suos dicebat. Et Niciæ quidem copiae agmine quadrato ibant; Demosthenis vero *copiae* sequebantur. Lixas vero & plurimam turbam gravis armaturæ milites intra *medium suum agmen*, receperunt. Postquam autem ad Anapi fluminis transitum pervenerunt, Syracusanorum ac sociorum manum illic instructam invenerunt; quibus fugatis, & transitu in suam potestatem redacto, ultra processerunt. Et Syracusanorum equites obequitantes *illis* instabant, & levis armaturæ milites jaculis *eos* incessabant. Atque hac quidem die Athenienses, stadia circiter quadraginta progressi, castris ad quendam collem positis pernoctarunt. Postridie vero, diluculo iter ingressi sunt, & viginti circiter stadia processerunt: & in quendam campestem locum descenderunt, ibique castra posuerunt, tum quod aliquid cibariorum sumere ex domibus illis *is enim locus habitabatur* tum etiam quod aquam secum illinc afferre vellent. Nam ultra locum illum, ad multa stadia, quā transituri erant, non erat magna *aquæ* copia. Interea vero Syracusani progressi, transitum ulteriorem muro cinxerunt. Erat autem collis natura munitis, & ab utraque ejus parte *erat* torrentis alveus rupibus præceps. Vocabatur autem Acræum lepus. Postridie vero Athenienses progredi cœperunt, & Syracusanorum ac sociorum equites & jaculatores, qui utrique multi erant, ipsos *progredi* prohibebant, & jaculis incessabant & obequitantes infestabant. Et diu quidem Athenienses

ses pugnarunt, tandem vero in eadem castra rursus se receperunt. Sed commeatus non æquè *ac prius* amplius habebant. Nam propter *hostium* equitatum non poterant amplius *illinc* recedere.

5. Manè tamen motis castris, rursus ire perrexerunt; & ad collem muro cinctum, per vim pervenire *ac in eum irrumpere* tentarunt: & ante suas copias invenerunt pedestrem *hostium* exercitum, qui supra *collis* munitionem instructus stabat, acie non paucorum scutatorum in longitudinem exporrecta. Is enim locus erat arctus. Athenienses autem munitionem aggressi oppugnare cœperunt: sed quum telis ex colle, qui erat acclivis, a multis peterentur (qui enim ex superiore loco *tela jaculabantur, telis ad hostes* facilius pertingebant *ac eos assequebantur*) nec eò possent perrumpere, retrò se receperunt, atque quieverunt. Quinetiam casu quædam tonitrua simul & imbres *tunc* exstiterunt, ut anni tempore, quod ad Autumnum jam accedebat, fieri solet. Quamobrem Athenienses longè vehementius animos abjicere cœperunt, quòd hæc etiam omnia in suum exitium fieri putarent. Ipsis autem quiescentibus, Gylippus & Syracusani partem quandam copiarum miserunt, quæ ipsos muro intercluderent à tergo, quæ venerant. Sed cum ipsi quoque vicissim quosdam de suis misissent, *hoc fieri* prohibuerunt. Postea vero Athenienses propius planitiem reversi *castris ibi positis* pernoctarunt: postridie vero progredi cœperunt. Ipsos autem Syracusani undique circumfusi adoriebantur, multosque sauciabant. Et quoties Athenienses impressionem *in eos* faciebant, ipsi se subducebant:

quoties vero recedebant, *illis* instabant, præcipuè vero novissimum agmen carpentes, si fortè *ea parte* paulatim in fugam versa, reliquum exercitum perterrefacerent. Et diu Athenienses hoc modo *Syracusanis* restiterunt: deinde, quinque sexve stadia progressi, in planitie conquieverunt. Syracusani quoque ab illis digressi in sua castra redierunt.

6. Noctu vero Niciæ & Demostheni placuit, (quoniam ipsorum exercitus malè se habebat, cùm ob omnis commeatus inopiam, qua jam premebatur, tum ob multitudinem eorum, qui in multis incursionibus ab hoste factis vulnerati fuerant,) quam plurimis ignibus accensis abducere copias, non tamen amplius eadem via, qua constituerant sed alia ei contraria, quam Syracusani servabant, mare versus. Totum autem hoc iter, quod exercitus faciebat, non ad Catanam ducebat; sed in aliam Siciliæ partem, Camarinam versus & Gelam, aliasque tum Græcas tum barbaras urbes, in illa *Siciliæ* parte sitas. Accensis igitur multis ignibus, per noctem proficisci coeperunt. Sed (ut vel in omnibus, præcipuè vero maximis exercitibus, præsertim & noctu & per hosticum, & hoste non procul *ab ipsis* distante, iter facientibus, metus & pavor excitari solet) ipsos incessit trepidatio. Et Niciæ quidem copiae, quemadmodum præibant, sic etiam *in eodem ordine* simul perstiterunt, longeque præcesserunt. At Demosthenicarum copiarum dimidia ferè atque adeò major pars *a reliquo exercitus corpore* distracta est, & ordinibus non servatis pergebat. Prima autem luce, *quamvis iter solutis ordinibus & incompositè facerent*, tamen ad
mare

mare pervenerunt, & viam nomine Helorinam ingressi, ire pergebant, ut cum ad Cacyparim fluvium devenissent, secundum ipsum fluvium per mediterranea in superiora loca se conferrent. Sperabant enim hâc etiam Siculos, quos accersissent, obviam sibi venturos. Sed cum ad fluvium venissent, hîc quoque quoddam Syracusanorum præsidium invenerunt, quod muris valloque transitum præcludebat: sed eo *præsidio* per vim *illinc* depulso, fluvium illum trajecerunt, & rursus ad alium fluvium nomine Erineum contenderunt. Hâc enim duces *iter fieri* jusserant.

7. Interea vero Syracusani ac socii, ubi dies illuxit, & Athenienses abisse cognoverunt, plerique Gylipum insimulabant, quòd Athenienses sciens prudensque demississet. Quare celeriter persequentes, quâ progressos non difficilè notant, sub horam prandii *eos* adipiscuntur. Cum autem assequuti fuissent Demosthenis milites, qui postremi erant, & tardè & incompositè iter faciebant, quòd noctu tunc perturbati fuissent, confestim *eos* aggressi pugnare cœperunt. Syracusanorum autem equitatus ipsos faciliùs circumdedit, & in exiguum loci spatium contraxit, quòd tunc *a Niciæ copiis* essent separati. Nam Niciæ exercitus ulterius progressus distabat *illinc* centum & quinquaginta stadia. Nicias enim *agmen* ociùs ducebat, quòd existimaret minimè salutare esse in hujusmodi tempore cunctari ultrò & dimicare, sed quàm celerrimè sese recipere, ita ut *milites* eatenus pugnarent quatenus cogerentur. Demosthenes vero multiplici, eoque assiduo labore, magis ac magis premebatur, quòd ipsum posterius digressum, hostes
priorem

priorem urgerent. Cum autem tunc Syracusanos insequentes animadvertisset, non tam progrediebatur quàm ad proelium aciem instruebat, donec cunctatus ab ipsis est circumventus, & cum ipse, tum Athenienses, qui cum ipso erant, in magna perturbatione sunt constituti. Nam conclusi intra quendam locum, qui muro circumdatus erat, & viam hinc & inde, & non paucas aleas habebat, à *circumfusa hostium multitudine telis ac missilibus* undique petebantur. Hujusmodi autem assultibus, non autem stataria pugna, haud abs re Syracusani utebantur. Nam adversus homines desperatos periculum subire, non amplius tam è re illorum quàm Atheniensium erat. Simul etiam Syracusani nonnihil sibi parcebant, propter manifestum rei feliciter gestæ successum, quem jam adepti erant, ne prius quàm *hostes debellassent*, aliqua ratione ipsi ab illis absumerentur, & *graviores aliquam cladem acciperent*; & existimabant, vel sic, hoc ipso pugne genere illos, à se perdomitos, captum iri.

8. Cum igitur Gylippus & Syracusani sociique totum diem undique telis *hostem* petentes, animadvertissent Athenienses sociosque vulneribus ac aliis ærumnis graviter afflictos, per prætonis vocem edixerunt, primùm quidem, si quis ex insularum incolis ad se transire vellet, ea conditione, ut liber esset. Quædam autem, non multæ tamen, civitates *ad ipsos* transierunt. Postea vero & cum cæteris omnibus, qui cum Demosthene erant, compositio facta est ea lege, ut arma traderent, & eorum nullus mortem obiret aut violentam, aut in vinculis, aut inopia

piâ rerum ad victum necessariarum. Universi autem, qui se ipsos dediderunt, erant numero sex *hominum* millia, omnemque pecuniam, quam habebant, deposuerunt, *eam* in supina scuta conjicientes, & quatuor scuta repleverunt. Atque hos quidem *Syracusani* confestim in urbem abduxerunt. Nicias vero ejusque milites eodem die, in edito quodam loco copias & *castra* collocavit.

9. Postridie vero Syracusani eum adepti, dixerunt Demosthenis milites sese dedidisse, & ipsum quoque idem facere jofferunt. Ille vero, quod his fidem non haberet, inducili *cum hoste* factis equitem misit, qui *rem* exploraret. Cum autem *eques* reversus renuntiasset *Demosthenis* milites sese dedidisse, Nicias per caduceatorem Gylippo Syracusanisque respondit, se paratum esse ad transigendum pro Atheniensibus, ut quos sumtus in bellum Syracusani fecissent, hos *omnes ipsi* restitueret, ea conditione, ut ipsi *seipsum* & suum exercitum dmitterent. Donec autem pecunia persolveretur, se daturum obsides ex Atheniensibus, singulis talentis in singula obsidum capita taxatis. At Syracusani & Gylippus has conditiones non acceperunt, sed impressione *in eos* facta, & undique circumstantes, hos etiam ad vesperum usque telis petierunt. Ob com meatus autem & rerum aliarum inopiam hi quoque malè se habebant. Sed tamen observato noctis silentio, discedere statuerant. Quamobrem arma sumserunt: sed Syracusani *hoc* senserunt, & ad arma conclamarunt. Athenienses vero, cum cognovissent se non latere *hostem*, rursus arma deposuerunt, exceptis ferè trecentis. Isti enim per
media

media Syracusanorum præsidia perrumpentes, per noctem contenderunt, quâ potuerunt.

10. Nicias vero, cum dies illuxisset, exercitum abducere cœpit. Syracusani vero & socii ipsos abeuntes urgebant eodem modo, quo *pridie*, telis & jaculis undique petentes. Sed Athenienses properabant ad flumen Affianarum, simul quidem quod undique graviter urgerentur assiduâ multorum equitum ac alius multitudinis incursionibus, quod aliquo modo melius secum actum iri putarent, si flumen illud trajecissent: simul etiam lassitudine bibendique desiderio. Cum autem ad ipsum pervenissent, nullo jam ordine *in ipsum* irrumpunt, sed unusquisque primus *id* transire cupiens. At hostes *illis* instantes transitum jam difficilem reddebant. Quod enim iter conferti facere cogerentur, alii super alios cadebant, & alii alios conculcabant, & alii quidem in tela & arma incidentes confestim peribant, alii vero se ipsi mutuò plectentes secundo flumine ferebantur. In ulteriorem etiam fluminis ripam transgressi Syracusani erat autem præceptis & dispositi, e superiore loco Athenienses telis conficiebant, multos etiam avidè potantes, & inter se ipsos in cavo fluminis alveo perturbatos. Peloponnesii vero *illuc* descendentes trucidarunt eos præcipuè, qui erant in fluvio. Et aqua confestim est corrupta. Sed quamvis & cæno simul & sanguine esset polluta, nihilominus tamen bibebatur, & de ea multi inter se digladiabantur.

11. Tandem vero cum multa cadavera alia super alia in flumine jam jacerent, & exercitus profligatus esset, partim quidem apud amnem, partim vero, si quis

quis etiam effugerat, ab equitibus, Nicias se Gylippo dedit, quod ipsi majorem quàm Syracusanis fidem haberet. Et cùm illi, tum etiam *cæteris* Lacedæmoniis permisit, ut arbitrato suo de se statuerent: sed *hostes oravit* ut cæteros milites *Athenienses* occidere cessarent. Postea vero Gylippus imperavit, ut *Athenienses* jam vivi caperentur: & cæteros, quotquot a *Syracusanis* nondum occultati fuissent, (horum autem numerus erat magnus) vivos *in urbem* deduxerunt; quinetiam trecentos illos, qui noctu per media *Syracusanorum* præsidia transierant, missis qui eos persequerentur, comprehenderunt. Verùm hujus exercitus ea quidem pars, quæ in unum publicè contracta fuit, haud magna fuit: ea vero, quæ a *privatis hominibus* surrepta ac *suppressa* fuit, magna fuit. Hisque tota Sicilia fuit repleta, quippe quod *isti* non ex pactione (quemadmodum illi qui cum Demosthene erant) capti fuissent. Quædam etiam *horum* non exigua pars interiit. Hæc enim strages a *Syracusanis eorumque sociis tunc edita* maxima fuit; nec ullâ minor earum *omnium*, quæ in hoc Siculo bello factæ fuerunt. Et in cæteris incursionibus, quæ, dum iter fieret, frequentes fuerunt, non pauci obierunt. Multi tamen evaserunt, partim quidem, vel statim, partim vero, vel post toleratam *aliquandiu* servitutem, & postea fuga elapsi. His vero in Catanam erat receptus.

12. Syracusani autem & socii congregati, ac assumtis quàm plurimis potuerunt captivis & spoliis, in urbem redierunt. Et cæteros quidem Athenensium ac sociorum, quoscunque ceperant, in lapidinas

cidinas demiserunt, eam custodiam tutissimam esse ducentes: Niciam vero ac Demosthenem, invito Gylippo, necaverunt. Gylippus enim præclarum certamen *atque victoriæ præmium* sibi fore putabat, si præter cætera ipsos etiam hostium duces ad Lacedæmonios *ex eo bello* portaret. Accidit autem ut alter quidem, Demosthenes *videlicet*, esset ipsorum hostis acerrimus, propter res in insula *Sphaëteria* & ad Py-lum *gestas*: Nicias vero, ob has ipsas *res*, amicissimus *atque gratissimus ipsis esset*. Nicias enim, inductis Atheniensibus ad fœdera cum Lacedæmoniis facienda, magnò studio contendit, ut Lacedæmoniorum cives in insula capti dimitterentur. Quamobrem & Lacedæmonii in ejus amorem erant propensi, & ipse maximam Gylippo fidem habens se *ipsi* dedit. Sed Syracusanorum quidam (ut ferebatur) partim quidem, veriti ne ille, quòd colloquia cum illo habuissent, propterea habita quæstione felicem rerum suarum statum perturbaret; partim vero (& præcipuè Corinthii) ne aliquibus pecunia adductis (quia dives erat) aufugeret, atque rursus aliquid rerum novarum in ipso moliretur, fociis *ad hoc faciendum* inductis, eum interfecerunt. Atque Nicias quidem ob hanc aut *aliam* huic quàm proximam causam morte mulctatus fuit, vir profectò omnium, mea saltem ætate, Græcorum minimè dignus, qui eò infelicitatis deveniret, propter pietatis studium, quo Deos colere consueverat.

13. Captivos autem, qui erant in lapicidinis, Syracusani duriter initio tractarunt. Eos enim, quòd multi in loco depresso essent, primum soles & præ-
terea

terea graves æstus vehementer infestabant, quia nullo tecto tegebantur, *sed semper sub dio manebant*; & noctes contra autumnales ac frigide supervenientes, propter mutationem novos ipsis morbos afferebant. Præcipue vero quoddam propter loci angustias omnia in eodem loco facerent; & præterea cadavera simul alia super alia jacerent coacervata, *eorum*, qui propter vulnera, & propter mutationem ac hujusmodi causas moriebantur. Erant etiam illic odores intolerabiles, præterea fame simul & siti premebantur. Nam per octo menses *Syracusani* singulis eorum unam aquæ cotylam, & duas frumenti cotylas dederunt. Denique quæcunque alia mala credibile est homines in hujusmodi locum detrusos perpeti, nullum horum fuit quin ipsis acciderit. Atque septuaginta quidem dies vitam hic *omnes* egerunt *in angusto loco* stipati. Deinde vero præter Athenienses, & si qui Sicilienses aut Itali cum illis militaverant, cæteros *omnes* divendiderunt. Quot autem in universum capti fuerint, arduum quidem accuratè declarare: veruntamen non pauciores fuerunt septem millibus. Hæc autem clades Græcis illata, earum *omnium* quæ in hoc bello contigerunt, maxima fuit: atque adeo (ut mihi saltem videtur) vel *omnium aliarum* quas Græcis illatas fuisse famâ accepimus, eademque victoribus splendidissima victisque calamitosissima. Nam omnibus in rebus prorsus victi, nec ulla in re leviter afflicti, sed funditus (ut dici solet) peditatus eversi fuerunt, & classis: denique nihil fuit quin perierit. Et pauci e multis domum redierunt. Atque hæc quidem sunt res in Sicilia gestæ.

14. Hoc autem tantæ cladis nuntio Athenas allato, Athenienses diu ne præcipuis quidem militibus, qui ex ipso prælio evaserant, & rem infelicissimè gestam apertè nuntiarunt, fidem habuerunt, ut omnia sic ut illi retulerunt funditus eversa crederent. Sed postquam rei veritatem cognoverunt, oratoribus, qui cum aliis civibus hanc navalem expeditionem studiosè suaserant, erant infensi, quasi hanc ipsi non decrevissent; quinetiam irascebantur & ariolis & vatibus, & cæteris omnibus, quotquot aliquid afflatu divino correpti dixerant, quo tunc ipsos in Siciliæ capiendæ spem induxerant. Undique autem omnia ipsos mœrore afficiebant, & pavor animique consternatio maxima profectò, propter id quod acciderat, ipsos circumstabat. Simul enim afflictabantur, quòd & privatim & publicè privati essent & multo peditatu & equitatu, & juventute, qualem alteram superesse non videbant. Simul etiam quòd viderent non satis esse navium in navalibus, nec satis pecuniæ in ærario, nec satis ministrorum in urbe, nec armamentorum ad nauticos usus necessariorum, in præsentia de sua salute desperabant, & hostes ex Sicilia cum classe confestim in Piræeum adversus se venturos arbitrabantur, præsertim tanta victoria potitos: quinetiam hostes, qui in illa regione agro Attico finitima sedes habebant, tunc certè cum bellico rerum omnium apparatu duplo majore quàm ante, suosque socios defectione ab Atheniensibus facta unà cum ipsis jam totis viribus, terra marique suam rempublicam oppugnaturus. Veruntamen (ut in præsentia rerum statu facultas dabatur) visum est non oportere succumbere; sed & classem

classẽm parare, materia *ad eam ædificandam* & pecunia unde possent comparata; & socios præsidiiis firmare *ac in officio* & *fide continere*, & præcipuè Eubœam; & res urbanas aliqua ex parte corrigere sumtusque minuere: & creare *etiam placuit* aliquem Magistratum seniorum, qui de præsentis rerum statu, dum *adhuc* tempus opportunum esset, ante *ceteros omnes* consultarent. Denique (quod vulgus facere solet) propter præsentis metus magnitudinem ad omnia rectè administranda parati erant. Ut autem hæc ipsis visa sunt, sic etiam fecerunt: atque hæc æstas excessit.

P A R S III.

Ex X E N O P H O N T E.

ARMENIUS et TIGRANES apud CYRUM.

ARMENIUS, obsecro te profectò, Cyre, inquit, existima quascunque reliqueris *pecunias*, nihilo minùs tuas esse atque illæ sint quas hinc tecum auferas. Esto, inquit Cyrus: verùm ut uxorem recipias, quantum mihi pecuniæ dederis? Quantum mihi fuerit *dandi* facultas, inquit. Quid, ut liberos? Pro his etiam, ait, quantum mihi fuerit *dandi* facultas. Ergò jam hæ duplo ampliores fuerint iis quas tu possides. Tu verò Tigranes, inquit, dic mihi quanti redimeres, ut uxorem tibi recipere liceret. (Is autem novus tunc fortè maritus erat, uxoremque summo amore complectebatur.) Equidem, Cyre, inquit, vel animæ pretio meæ redemerim, nè unquam hæc servitutem serviat. Tu igitur, inquit Cyrus, tuam abducito: neque enim eam ego sanè in captivitatem venisse arbitror, quando tu quidem nunquam nos deseruisti. Tu quoque Armenie, tam uxorem quàm liberos abducito, nullo
pro

pro iis pretio soluto; ut se liberos ad te venire sciant. Ac nunc quidem, inquit, apud nos cœnate; sumptâ verò cœnâ, quò animo vestro libitum erit, discedite. Atque ità manserunt.

2. Cùm autem à cœnâ in tabernaculo versarentur, interrogans Cyrus, Dic mihi, Tigranes, inquit, ubi tandem est vir ille, qui nobiscum venari solebat: tu quidem mihi videbaris eum plurimùm admirari. Annon, ait, pater hic meus eum occidit? In quo prehensum facinore malo? Dicebat me ab ipso corrumpti. At verò, Cyre, adeò præclarus honestusque erat, ut *tum* etiam cùm moriturus erat, arcessito mihi diceret, Nè tu patri, Tigranes, inquit, quidquam succensueris, quòd me morte multaverit: non enim hoc ex malevolentia, sed ignorantia, facit: quæcunque verò per ignorantiam peccant homines, ea omnia præter voluntatem *committi* equidem arbitror. Ac Cyrus hic ait, Hem qualem virum, *indignâ morte peremptum!* Armenius, Cyre, ipse illi *homini* invidi, quòd facere mihi videretur, ut filius meus ipsum magis quàm me admiraretur. Et Cyrus subjicit, Profectò, Armenie, inquit, humanitùs quid deliquisse videris: tūque *adeò*, Tigranes, ignoscito patri. Et hujusmodi quidem cùm hoc in tempore inter se differuissent & amanter, ut par erat, à reconciliatione, *se mutuò* complexi essent, harmamaxis unà cum uxoribus conscensis, læti *undè venerant* redibant.

3. Cùm autem domum venissent, Cyri alius sapientiam, fortitudinem alius, alius mansuetudinem, atque etiam non nemo pulchritudinem ac majestatem

tem commemorabat. Ibi sanè Tigranes uxorem interrogabat, Num & tibi, Armenia, pulcher esse visus est Cyrus? Profectò, ait, illum non adspectabam. At quem vero? inquit Tigranes. Eum profectò, qui dicebat animæ suæ pretio se redempturum, nè servitutem ego servirem. Ac tum quidem, ut par erat, rebus hujusmodi transactis quieti unà se dederunt.

PANTHEA ex *XENOPHONTIS*

Historia de Institutione Cyri.

CYRUS autem arcessito Araspe Medo, (qui erat ei à puero sodalis, & cui vestem quoque Medicam exuens, cum in Persiam discederet ab Assyage, dederat) ei præcepit, ut sibi & mulierem & tabernaculum adservaret: erat autem *mulier* hæc, Suforum regis Abradatae uxor: quo verò tempore capta erant Assyriorum castra, maritus ejus in castris fortè non adfuit, sed ad Bactrianorum regem legatus abierat: miserat autem eum Assyrius societatis ineundæ gratiâ; huic enim cum Bactrianorum rege hospitium intercedebat: hanc igitur, donec eam ad se reciperet, Araspen adservare jussit. Et Araspes, cum hoc ei mandatum esset, *Cyrum* interrogans, Vidistine, inquit, mulierem hanc, Cyre, quam me servare jubes? Non profectò, ait Cyrus. Ego verò, inquit *Araspes*, *banc vidi*, cum eam tibi seligerem: ac sanè cum tabernaculum ejus primùm ingrederemur, eam non agnovimus: (nam & humi

sedebat,

sedebat, & circum eam ancillæ *sedebant* omnes: & vestem quidem famularum vestibis similem habebat) cū autem studio cognoscendi quænam esset hera, circumspectaremus universas, mox alias omnes excellere visa est, tametsi federet, & velata terram intueretur. Postquam verò surgere eam iussimus, consurrexere cum eâ quæ circum eam erant omnes: tum verò præstabat *hæc*, primū, maiestate, deindè, vigore, & formæ venustate, & speciei decore, licet habitu humili induta constitisset. Etiam lacrimas videre erat ei manantes per vestes partim, partim ad ipsos usque pedes. Cūque natu maximus inter nos diceret, Bono animo sis, mulier: nam *tametsi* virum tuum tum corporis tum animi bonis ornatum audiamus, tamen viro te modò feligimus, quem certò scias neque formæ pulchritudine illi cedere, neque ingenio, neque potestate: sed, nos uti quidem arbitramur, si quisquam alius, Cyrus admiratione dignus est, cuius tu deinceps eris. Id ubi mulier audivit, veste superiori abscissâ ejulare cœpit; ancillæque unâ vociferatæ sunt. Hic autem maxima faciei ejus pars adparuit, collum etiam & manus adparuerunt: sciâsque adeò, Cyre, inquit, tam mihi quàm aliis omnibus, eam qui adspexerant, visum esse, nunquam vel natam esse, vel in Asiâ talem ex mortalibus extitisse mulierem: sed enim, ait, omninò tu eam spectabis. Et Cyrus, Imò verò multò minùs, inquit, si talis est qualem tu prædicas. Quid ità? inquit adolescens ille. Quia si nunc, ait, postquam de te audiavi eam esse formosam, persuaderi mihi patiar, ut ad spectandum *illam* abeam, cū

non in otio prorsus sim, vereor nè multò citius illa mihi rursùm persuadeat, ut spectatum redeam; ac deindè neglectis fortasse rebus iis quæ mihi gerendæ sunt, oculis in illam fixis desideam.

2. Adolescens autem ille, tum quòd eximiâ pulchritudine mulierem videret, tum quòd ejus excellentem bonitatem animadverteret, tum autem quòd eam coleret, sèquæ ei gratificari putaret, tum etiam quòd illam non ingratam esse sentiret, sed quæ vicissim per famulos suos curam adhiberet, ut *ad se* introëunti necessaria suppetere, &, si quando ægrota-
ret, nihil ut ei deesset: ex his omnibus *factum est*, ut amore caperetur; nec mirum aliquid ei fortassis accidit. Atque hæc quidem hoc modo gerebantur.

3. Panthéa verò, cùm discessisse Araspam sensisset, ad Cyrum misit qui diceret, Nè tibi molestum sit, Cyre, quod Araspas ad hostes transierit; nam si potestatem mihi feceris ad maritum mittendi meum, recipio tibi, venturum amicum longè tibi Araspâ fidelio-
rem; atque etiam scio futurum, ut tibi cum quantis maximis poterit copiis adsit. Etenim hujus quidem regis, qui modò imperat, pater ei amicus erat: at is qui jam rerum potitur etiam conatus est aliquando me ac maritum meum divellere: quamobrem sat scio, cùm eum insolenter injurium *esse* existimet, libenter ad virum talem, qualis tu es, discesserit. Hæc ubi Cyrus audisset, *ei* mandat ut ad maritum mittat: quod quidem illa fecit. Cùm verò ab uxore signa cognovisset Abradates, atque etiam animadverteret, qui cæterarum rerum status esset,
libens

libens ad Cyrum cum duobus circiter equorum milibus profectus est. Ad Persarum verò speculatores ubi pervenisset, mittit ad Cyrum, & quisnam esset significat. Cyrus statim deduci hominem ad uxorem jubet. Cùm autem hæc & Abradates se mutuò viderent, *ipsi* inter se complexi sunt, uti par erat, ex insperato. Deinde Panthéa Cyri sanctitatem, temperantiam & commiserationem erga se commemorat. Quibus Abradates auditis ait, Quid igitur faciam, Panthéa, quo gratiam Cyro cùm tuo tum meo nomine referam? Quid aliud, inquit Panthéa, quàm ut perinde erga ipsum te gerere coneris, atque se ipse erga te gessit?

4. Post hæc ad Cyrum venit Abradates; eumque ubi conspexit, prehensâ ipsius dextrâ, Pro iis, ait, beneficiis, Cyre, quibus nos adfecisti, non habeo quod dicam majus, quàm quod amicum me tibi, & ministrum, & socium trado: & quacunque in re strenuam te navare operam viderim, in eâ conabor operam tibi meam exhibere quàm potero præclarissimam. Et Cyrus, Ego verò accipio, inquit; ac nunc te quidem dimitto, ut cum uxore cœnes; deinceps autem tibi etiam meo, cum tuis ac meis amicis, tabernaculo utendum erat.

5. [Post hæc vero, socius jam Cyro factus, cumque illo contra hostes pugnaturus Abradates:] Ego, Cyre, ait, ultro in me recipio, ut hunc è regione phalangis adversæ locum obtineam, nisi quid aliud tibi videtur. Et Cyrus hominem admiratus dextrâprehendit, ac Persas qui cæteris erant

in curribus interrogabat, An & vos hæc conceditis? Illis respondentibus, honestum non esse, hæc permittere; rem sorte decernendam ipsis proposuit, & Abradatæ sorte id obvenit, quod ipse in se recipere statuerat, atque *adeò* Ægyptiis oppositus fuit. Ac tum quidem cùm discessissent & curassent ea, de quibus prædixerant, cœnabant, & constitutis excubiis quieti se dabant. Postridiè manè Cyrus rem divinam faciebat: reliquus verò exercitus cùm pransus esset ac libasset, armabant se & *instruebant* multis & elegantibus tunicis, multis & elegantibus loricis & galeis: equos etiam frontalibus & pectoribus armabant: & equitum quidem equos illis armis, quæ femora; curribus verò junctos armis illis, quæ latera tegerent; adeò ut totus exercitus ære fulgeret, & florido vestium punicearum colere niteret.

6. Erat & Abradatæ currii temonum quatuor & equorum octo perelegantur exornatus. Cùmque *jam* thoracem more patrio lineum induere vellet, adfert ei Panthéa galeam auream, & tegumenta brachiorum, & armillas latas circum internodia manuum, & purpuream tunicam, ad pedes usque demissam, extremâ in *onâ* rugatam, & cristam hyacinthino colore tinctam. Hæc *illa* fecerat, clam viro mensurâ armorum ejus diligenter initâ. Quibus ille conspectis miratus est, & Panthéam interrogavit, Tunc verò, *mea* uxor, ornatu tuo conscisso *hæc* mihi arma confecisti? Non profectò, ait Panthéa, *ornamento* illò, quod maximi pretii est: nam tu, si *quidem* talis etiam aliis videaris, qualis esse mihi videris, maximo mihi fueris ornamento. Hæc dicens armis eum induebat,

duebat, & quanquam id occultare conaretur, lacrimæ tamen ei per genas manebant.

7. Abradatas autem jam ante spectatu dignus, posteaquam his armis erat instructus, pulcherrimus adparebat & maximè liberali formâ præditus, quippe qui talis esset etiam à naturâ: eúmque ab aurigâ inferiore habenas accepisset, jam se parabat ut in currum adscenderet. Ibi tum Panthéa, secedere jussis omnibus qui aderant, dixit, “ Enimverò, Abradata, “ si quæ mulier unquam maritum suum pluris quàm “ suam æstimavit animam, agnoscere te arbitror etiam “ me harum unam esse. Quid ergo necesse est om- “ nia singillatim commemorare? nam factis ea me “ tibi præstitisse existimo, quæ plus apud te fidei “ mereantur, quàm verba à me nunc prolata. Sed “ enim tametsi hoc sim erga tè animo, quem ipse “ nōsti, jurata tamen & meum & tuum amorem “ sanctè testor, malle me tecum, strenuè cū te “ gesseris, terrâ simul obrui, quàm cum infami & “ ipsam infamem vivere: usque adeò equidem & “ te & meipsam honestissimis quibusque dignos ju- “ dicavi. Quin etiam Cyro, meâ sententiâ, magnas “ quasdam gratias debemus, quòd redactam me ad “ captivæ fortunam & sibi selectam, nec ut servilis “ sceminam conditionis, nec ut liberam sub igno- “ minioso nomine possidendam censuerit, sed postea- “ quam me accepit, tibi tanquam fratris uxorem “ custodiverit. Præterea, cum Araspas, custos ille “ meus, ab ipso deficeret, pollicita sum ei, si mihi “ facultatem ad te mittendi concederet, venturum “ te ad ipsum longè Araspâ tum fideliorem tum me- “ liorem.”

8. Hæc

8. Hæc illa proloquuta est : cujus verbis mirificè delectatus Abradatas, & caput ejus tangens, sublati ad cælum oculis, precatus est ; Tu verò, Jupiter maxime, fac ut dignum me Panthæa maritum, & amicum Cyro dignum ostendam, qui nobis honorem habuit. Hæc loquutus, per fores sellæ curulis in currum ascendit. Et cùm inferior auriga, post ejus adscensum, sellam *istam* occlusisset, Panthæa, quæ alia ratione non posset ampliùs ipsum amplecti, sellam est osculata : & Abradatæ quidem jam procedebat currus, atque ita clam eo subsequēbatur, donec conversus Abradatas, eâ conspectâ, dixit, Bono sis animo Panthæa, & salve, & abi jam. Tum deinde eunuchi atque ancillæ recepta eam ad *barmamaxam* deduxerunt, & in lecto compositam tentorio texerunt. Homines verò, tametsi & Abradatas & currus *ejus* pulchrum sanè spectaculum exhiberent, priùs *tamen* eum contemplari non potuère, quàm Panthæa discessisset.

9. Postridie Cyrus, post victoriam, quibusdam ex ministris qui aderant arcessitis, Dicite mihi, ait, an aliquis vestrùm Abradatam vidit ? miror enim, quod antehac frequenter nos accedere solitus, modò nusquam adpareat. *Ei* quidam ex ministris respondit, Is, domine, non vivit, sed in pugna mortuus est, cùm in Ægyptios currum suum immisisset ; cæteri, sodalibus ejus exceptis, declinârunt, uti *quidem* perhibetur, posteaquam Ægyptiorum agmen conspexissent. Ex uxor ipsius, inquit, jam mortuum sustulisse dicitur, atque impositum in *barmamaxam*, quâ ipsa vehi solita est, adtulisse huc aliquò ad Pactolum

lum fluvium. Aiunt & eunuchos & famulos ipsius quodam in tumulo conditorium mortuo fodere; & uxorem humi sedere, quæ maritum rebus iis ornârit, quasculque habuerit, ejusque caput *impositum* genibus teneat. Hæc ubi Cyrus audivit, femur sanè *suum* percussit, statimque in equum ubi infiliisset, sumptis *secum* equitibus mille, ad *tristem illum* casum advehitur. Gadatæ verò Gobryæque mandat, ut *secum* fumerent quidquid ornamenti mortuo viro amico & forti conveniret, statimque subsequerentur: & si quis greges & boves & equos *secum* duceret, mandabat ut alias etiam pecudes eò multas ageret, ubicunque se resciret esse, quo mactari apud Abradatam possent.

10. Ut humi sedentem mulierem vidit & jacentem mortuum, lacrimas ob casum *tristem* profudit, ac dixit, Heu fortem ac fidam animam, abiisti ergo nobis relictis: simul dextram mortui prehendit, atque *ea* subsequuta est; quippe quæ ab Ægyptiis copide fuisset amputata. Cyrus *id* cum vidit, multò etiam majori dolore adfectus est: mulier autem ejulare coepit, acceptamque à Cyro manum osculabatur, & rursus *loco eam*, uti quidem poterat, accommodavit; dixitque, Etiam cætera, Cyre, sic se habent. Verùm quid attinet *ea* te adspicere? Atque hæc, ait, scio propter me maximè ipsi accidisse, ac fortassis etiam propter te, Cyre, nihilo minùs. Et enim stulta ego multis eum cohortata sum, efficeret; ut amicum in aliquo numero habendam tibi se declararet: & ipse *fat* scio, non quid sibi accideret, cogitabat; sed quibus facinoribus editis tibi gratificaretur.

gratificaretur. Quamobrem ipse quidem, inquit, extremum vitæ diem ita morte confecit, ut de eo nemo conqueri possit, ego verò hortatrix ei viva hinc adsideo. Cyrus aliquamdiu cum silentio lacrimas fudit, deinde dixit, Hic verò, mulier, finem præclarissimum sortitus est; nam victor diem obiit supremum: tu vero hæc à me accipito, quibus eum ornes: (nam Gobryas Gadatásque *jam* aderant, copiosum & elegantem ferentes ornatum) deinde scito, inquit, nè quidem alios honores ei defuturos, sed & monumentum *illi* complures ex dignitate vestrà aggesto tumulo conficient: & maestabuntur ei quæcunque viro forti æquum est *maestari*. Tu quoque deserta, inquit, non eris, sed ego te propter pudicitiam virtutésque *tuas* cæteras cum aliis rebus colam, tum *alicui* commendabo, qui te quocunque voles deportabit: tantum, ait, indicato ad quem deportari te cupias. Et Panthéa, securo sis animo, inquit Cyre; nequaquam te celabo, ad quem pervenire velim.

II. Cyrus hæc loquutus discessit, tum mulieris miseratus, quæ virum talem amisisset, tum viri, qui relictam uxorem talem non amplius adspiceret. Mulier autem eunuchos secedere iussit; (donec istum ego, inquit, ex animi sententiâ lamentando deslevero) nutrici dixit ut *secum* maneret, eidemque præcepit, ut se, mortem ubi occubuisset, & virum unâ veste velatos obtegeret. Nutrix multis eam precata suppliciter, nè id faceret, cum nihil proficeret, ipsamque videret indignari, sedit lacrimans. Tum *mulier*, quæ acinacem dudum *ad hoc* paratum haberet, se ipsam jugulat, & capite in mariti pectus impositò moritur.

moritur. Nutrix cum ejulatu ambos obtegit, quem-
admodum Panthéa jusserat. Cyrus autem ubi mu-
lieris facinus rescivit, exterritus, accessit, si quid auxi-
lii ferre posset. Eunuchi, qui tres erant, cum quid
factum esset viderent, & ipsi strictis acinacibus, quo
eos loco stare jusserat, stantes se jugulârunt. Cyrus
ubi proprius ad *illum tristem* casum accessisset, & ad-
miratus *istam mulierem* & lamentis prosequutus, dis-
cessit: fuitque, ceu par erat, ei curæ, præclara ut
illis omnia contingerent; ingénsque *adeò* monumen-
tum, ut perhibent, aggesto tumulo factum fuit.

CYRUS MORIENS.

Posteaquam hoc modo ætate provectiori Cyrus
esse cœpisset, admodum senex vice jam septimâ,
ex quo imperium adeptus erat, in Persiam venit.
Quo tempore tum pater tum mater *ipsius* jamdudum,
ceu credi par est, è vivis excefferant: *hic* Cyrus sa-
crificia statuta fecit, ex instituto patrio chorum Per-
sarum duxit, & pro more munera in omnes distri-
buit. Consopitus autem in regiâ, somnium hujus-
modi vidit: accedere quispiam ad ipsum visus est,
humanâ specie augustior, qui diceret, para te, Cyre:
nam ad deos jam iturus es. Hoc somnio viso, ex-
citatus est, propèque scire videbatur, vitæ *sibi* finem
adesse. Quamobrem sumtis mox hostiis, Jovi patrio,
& Soli, & Diis cæteris in summis montium jugis,
qui Persis sacrificandi mos est, rem divinam fecit,

& hujusmodi usus est precatione: “ Jupiter patrie,
 “ túque Sol, ac vos Dii universi, accipite hæc sacra,
 “ quibus & multis præclarisque actionibus finem im-
 “ pono, & gratias vobis ago, quod mihi tum in
 “ sacrificiis tum signis cœlestibus, tum auguriis tum
 “ omnibus ea significastis, quæ vel facienda vel omit-
 “ tenda erant. Magnas etiam vobis gratias ago,
 “ quod & ipse curam *de me* vestram agnoverim, &
 “ nunquam me rebus prosperis supra conditionem
 “ humanam extulerim. Rogo autem vos, ut nunc
 “ quoque liberis, uxori, amicis, patriæ felicitatem
 “ largiamini: mihi verò *peto*, ut quale concessistis
 “ ævum, talem etiam exitum detis.”

2. His peractis, cùm domum revertisset, quieti se dare decrevit, & decubuit. Posteaquam tempus ita posceret, accedunt hi, quibus hoc erat negotii datum, atque ut lavet, hortantur. Suaviter ille se quiescere dicebat. Itidem illi, quibus id erat negotii datum, cùm tempus esset cœnam *ipsi* adponunt: at Cyri animus non ille quidem cibum admittebat, sed sitire videbatur, atque *adest* cum voluptate bibit. Eadem illi cùm altero atque item tertio die accidissent, filios arcessivit; qui fortè *tunc* eum sequuti, in Persiâ degabant. Arcessivit & amicos & Persarum magistratus; qui *sam* universi cùm adessent, hujusmodi orationem exorsus est:

3. “ Instat modò, mei filii, ac vos amici omnes
 “ qui adestis, vitæ meæ finis:” (ex multis id *quidem* indicis certò cognosco) vos autem, ubi vitam
 “ cum morte commutavero, de me, tanquam beato,
 “ & dicere omnia & facere oportet. Nam & cùm
 “ puer

“ puer essem, eorum, quæ in ætate puerili præclara
 “ existimantur, fructum mihi consequutus esse vi-
 “ deor: & adolescens, eorum quæ habet adolescen-
 “ tia: & virilem prorsus ad ætatem ubi perveni,
 “ eorum quæ virilis ætas habet. Quin & progressu
 “ temporis vires meas unâ auctas animadvertere vi-
 “ debar: adeò ut senectutem meam adolescentiâ nun-
 “ quam imbecilliozem factam senserim, neque quid-
 “ quam vel adgressum me vel expetisse, quod non
 “ adsequutus sim. Amicos quidem felices per me
 “ factos vidi, hostes in servitutem à me redactos;
 “ patriam antehac nullo in Asiâ claram imperio,
 “ nunc dignitate principem relinquo: quæ denique
 “ sum consequutus, eorum nihil non conservasse me
 “ scio. Et quanquam præterito tempore nihil non
 “ ex voto mihi succederet, tamen quia comes mihi
 “ metus erat, nè quid in futurum vel viderem, vel
 “ audirem, vel paterer rei gravis, non is mihi con-
 “ cessit, ut prorsus elato animo essem, vel effusè læ-
 “ tarer. Nunc si moriar, vos quidem, filii, quos
 “ mihi dii nasci voluere, superstites relinquo: & pa-
 “ triam & amicos itidem relinquo fortunatos: qui
 “ possit itaque fieri, ut ego non meritò sempiternâ
 “ hominum beatum me prædicantium memoriâ ce-
 “ lebrer.

4. “ Est autem mihi jam hoc quoque declaran-
 “ dum, cui regnum relinquam; nè *id* in ambiguo
 “ relictum negotia vobis faceßat. Complector equi-
 “ dem, filii, pari utrumque vestrum benevolentia:
 “ verum & consilio providere & ducis officio fungi,
 “ quacunq; in re tempus & *usus* postulet, eum

“ jubeo, qui natu major est, & usum rerum plu-
 “ rium, prout consentaneum est, habet. Quin &
 “ ipse uti ab hac meâ vestràque patriâ sum insti-
 “ tutus, natu majoribus, non modò fratribus, sed ci-
 “ vibus etiam, de viâ, sedibus, dicendi loco ceden-
 “ dum esse; sic vos quoque, filii ab initio institui,
 “ ut natu majoribus honorem principem deferatis,
 “ & vicissim minoribus honore anteeatis.

5. “ Quamobrem ità, quæ à me dicuntur, acci-
 “ pite, ut qui tum prisca tum moribus recepta at-
 “ que etiam legibus consentanea proferam. Ac tuum
 “ quidem, Cambyses, regnum esto, diis *illud* ac me
 “ tibi largientibus, quantum *quidem* in me est: tibi
 “ verò, Tanaoxares, *hoc* tribuo, ut Medorum, &
 “ Armeniorum, & tertio loco Cadusiorum satrapa
 “ sis: quæ tibi cum largior, majus quidem impe-
 “ rium & regni nomen natu majori me relinquere
 “ arbitror; tibi verò felicitatem magis omnis ex-
 “ pertem molestiæ. Nam quâ delectatione humanâ
 “ cariturus sis, *equidem* non video; certè omnia quæ
 “ hominibus adferre voluptatem videntur, tibi sunt
 “ adfutura. Amorem verò illorum, quæ conspectu
 “ difficilia sunt, & multarum rerum sollicitam occu-
 “ pationem, & vitæ alienam à quiete rationem, pun-
 “ gente animum æmulatione rerum à me gestarum,
 “ & insidiarum molitionem, earundemque structarum
 “ ab aliis metum; hæc, *inquam*, necesse est illum,
 “ qui regno potietur, magis quàm te, comitari: quæ,
 “ sat scito, multa objiciunt impedimenta, quo mindus
 “ animo læto quis esse possit. Et tu quidem certè
 “ nōsti, Cambyses, non aureum hoc sceptrum esse,
 “ quod

“ quod regnum tibi conservet, sed amici fidi regi-
 “ bus & verissimum & tutissimum sceptrum sunt.
 “ Fidos verò nè putes homines nasci; (quod ità
 “ iidem omnibus fidi conspicerentur, sicut & cæ-
 “ tera, quæ naturâ insita sunt, conspiciuntur esse om-
 “ nibus eadem) sed fidi, qui sint, eos sibi quemque
 “ efficere oportet: parantur autem non vi, sed po-
 “ tiùs beneficiâ. Quamobrem si voles & alios
 “ quosdam tibi regni custodiendi socios adjungere,
 “ nequaquam priùs aliunde initium facito, quàm ab
 “ eo, qui loco tecum eodem ortus est. Nam &
 “ cives magis quàm exteri nobis sunt conjuncti, &
 “ contubernales quàm ii, qui nobiscum eodem in
 “ contubernio non vivunt: at verò, qui eodem se-
 “ mine progenerati, ab eadem nutriti matre, in eadem
 “ domo creverunt, & ab iisdem parentibus diligen-
 “ tur, eandemque matrem & eundem partem ad-
 “ pellant, quâ fieri possit ut non sint omnium con-
 “ junctissimi? Nè igitur ea bona, per quæ dii fra-
 “ tres ad conjunctionem deducunt, frustrâ vobis esse
 “ concessa patiamini; sed super hæc *ipsa* statim stu-
 “ dia *quædam* alia benevolentiae & amoris exstruite;
 “ quo fiet, ut amicitia vestra semper invicta sit.

6. “ Quare vos, filii, *obtestor* per deos patrios, pro-
 “ sequimini vosmet mutuo honore, si *quidem* vos
 “ mihi gratificandi estis studiosi: non enim liquidò
 “ scire vos arbitrari debetis, me, posteaquam vivendi
 “ finem fecero, nihil futurum; nam nè modò qui-
 “ dem animum meum cernebatis, sed esse eum de-
 “ prehendebatis ex iis quæ agebat. An necdum ani-
 “ madvertistis quos terrores illorum animi, qui *vim*
 “ & inju-

“ & injuriam passi sunt, homicidis incutiant? quos
 “ scelerum vindices nefariis immittant? Anne per-
 “ mansuros fuisse putatis defunctorum honores, si
 “ nihil eorum animis juris *ac potestatis* reliquum esset?
 “ Equidem, filii, nequaquam persuaderi mihi unquam
 “ passus sum, animum quamdiu in mortali sit cor-
 “ pore, vivere: cum ex eo exeat, mori. Nam ani-
 “ mum video his morti obnoxiiis corporibus, quam-
 “ diu in eis degat, vitam impertiri. Nè id quidem
 “ mihi persuaderi potuit, animum esse insipientem,
 “ posteaquam ab hoc insipiente corpore separatur:
 “ sed cum à corpore secreta est pura mens & inte-
 “ gra, tum eam sapientissimam esse, vero *maximè*
 “ consentaneum fuerit. Cum dissolvitur homo, non
 “ est obscurum, ad res sui generis singula commi-
 “ grare, extra unum animum; qui solus neque dum
 “ adest, neque dum discedit, cernitur. Veniat vobis
 “ in mentem, nihil esse morti hominis similis somno:
 “ at *per somnum* maximè hominis animus divinita-
 “ tem suam declarat, atque etiam futura prospicit:
 “ quippe qui tunc, uti *quidem* adparet, maxime fit
 “ liber. Quare si hæc ita sunt, quemadmodum ego
 “ existimo, & si animus hoc corpus relinquit, re-
 “ veriti animum meum, quæ vos rogo, præstare:
 207 7. “ Sin hæc ita non sunt, sed animus & manet
 “ in corpore, & cum eo interit, vos tamen deos, qui
 “ immortales sunt, & intuentur & possunt omnia;
 “ quique ordinem universitatis hunc expertem detri-
 “ menti & senectæ, & extra omnem errorem posi-
 “ tum, præ pulchritudine atque etiam magnitudine
 “ inexplicabilem conservant, hos *inquam* veriti nihil
 “ impiè,

“ impiè, nihil nefariè vel facite vel deliberate. Post
 “ deos universam etiam hominum nationem, quæ
 “ perpetuâ successionem continuatur, reveremini: nam
 “ dii vos caligine *quâdam* non tegunt, sed actiones
 “ vestras semper omnibus ante oculos versari necesse
 “ est: quæ si puræ secretæque ab injustitiâ adpa-
 “ ruerint, potentes vos inter omnes universos reddent:
 “ sin aliquid alter in alterum injuriæ cogitaveritis,
 “ apud omnes homines fidem amittetis. Nam nemo
 “ poterit amplius vobis credere, tametsi magnoperè
 “ cupiat, si videat adfici illum injuriâ, qui sit ami-
 “ citiæ jure conjunctissimus.

8. “ Itaque si satis ego vos doceo, quales vos
 “ met erga vos præbere debeatis, *rectè est*: sin au-
 “ tem, ab iis etiam discite, qui ante nos existere;
 “ hæc enim optimâ est doctrinæ ratio. Nam multi
 “ parentes erga liberos, multi erga fratres in amore
 “ constantes mansere: nonnulli etiam his contraria
 “ inter se mutuò designarunt: utris igitur animad-
 “ verteritis ea, quæ fecerunt, profuisse; illorum si
 “ facta prætuleritis alteris, rectè *vobis* consulueritis.

9. “ Ac de his quidem jam fortasse satis. Cæ-
 “ terum corpus meum, filii, cum diem supremum
 “ obiero, nec in auro condite, nec in argento, nec
 “ ullâ in re aliâ, sed terræ quamprimùm reddite.
 “ Quid enim beatius, quam terrâ commisceri, quæ
 “ omnia præclara, bona omnia profert ac nutrit?
 “ Ego cum aliâs hominum studiosus fui, tum hoc
 “ tempore libenter mihi videor ejus rei particeps
 “ futurus, quæ in homines est benefica.

10. “ Enimverò deficere mihi videtur animus, eâ
 “ parte,

“parte, quâ, ceu consentaneum est, omnibus defi-
 “cere incipit. Quamobrem si quis vestrum vel dex-
 “tram meam vult contingere, vel in oculos viven-
 “tis adhuc intueri, accedat: ubi verò velatus fu-
 “ero, nè quis hominum, filii, vos oro, corpus meum
 “videat, ac nè vos quidem ipsi. Persas quidem
 “omnes ac socios meum ad monumentum evocate;
 “quo mihi gratulentur, cui jam in tuto argenti
 “nihil accidere mali possit, sive adeò cum numine
 “divino fuero, sive in nihilum redigar: quotquot
 “autem venerint, hos beneficiis illis adfectos, quæ-
 “cunque in hominis fortunati *funere* solemne est
 “exhiberi, dimittite. Atque hoc ex me postremum
 “memineritis, si benefici in amicos fueritis, etiam
 “hostes punire poteritis. Valete, filii cari, atque
 “*idem* matri verbis meis renuntiate: itidem omnes
 “amici, qui adestis, & abestis, valete.”

II. Hæc cum loquutus esset, atque omnibus dex-
 tram porrexisset, velavit se, vitamque cum morte
 commutavit.

PRODICI ALLEGORIA, ex MEMORAB.

PRODICUS ille sapiens in libro de Hercule, simi-
 liter de virtute pronunciat, in hunc fere modum,
 quantum memini, dicens. Herculem ait, postquam
 ex pueritia ad pubertatem accederet, (in qua jam
 adolescentes sui juris fiunt, ac indicia præbent, vir-
 tutisne via porrecturi sint ad vitam, an vero igna-
 viæ)

viæ) egressum in tranquillum locum ibi consedisse, ambigentem, ad utram se viam converteret.

2. Tum mulieres duas grandi statura esse visas ad ipsum accedere, alteram quidem honesto ac liberali vultu, cujus corpus à natura munditie esset ornatum, oculi verecundia, gestus modestia, veste candida : alteram vero nutrimento redditam obesam & teneram, sic ornatam quoad colorem, ut candidior ac rubicundior videretur, quam esset ; forma procerior visa, quam esset à natura ; oculis apertis ; veste tali, ex qua venustas maxime pelluceret : eandem sæpius se contemplatam esse, ac num aliquis ipsam spectaret, considerasse ; sæpe ad umbram quoque suam respexisse.

3. Quum ad Herculem ventum esset propius, incessisse illam de qua prius diximus, eodem modo : alteram vero prævenire volentem, accurrisse ad Herculem, atque dixisse : ‘ Video te, mi Hercules, ambigere, quamam via te ad vitam conferas. Quapropter si me tibi amicam adjunxeris, ducam te ad iter jucundissimum ac facillimum : ut eorum, quæ sua via sunt, nihil non gustes, simulque molestiæ expers vivas.

4. ‘ Nam primum tibi neque bella, neque negotia curanda erunt ; sed dispicies, quemnam tibi gratum vel cibum vel potum invenire possis : quid vel aspectu, vel auditu, vel odoratu, vel tactu te delectare possit : quibus pædicis lusibus plurimum oblecteris : quo pacto quam mollissime dormias : qui absque labore minimo possis hæc omnia consequi.

5. ‘ Quod si aliquando illa defectura, de quibus
I hæc

‘ hæc percipies, suscipio sit, nihil est quod metuas,
 ‘ ne eo te deducam, ut hæc, laborando variisque
 ‘ tum animi tum corporis æumnis perferendis, tibi
 ‘ compares: sed aliorum laboribus tu frueris, nec
 ‘ ab ulla re abstinebis, de qua capi aliquid luci
 ‘ possit. Nam equidem familiaribus meis potestatem
 ‘ facio, ut undecunque utilitatem capiant.’

6. Hæc quum audisset Hercules: Quod est, inquit, tibi nomen, mulier? Illa vero, amici mei, ait, Felicitatem me appellant: at qui oderunt, obtreccando vocant Ignaviam.

7. ‘ Quum interim altera mulier accessisset: Ego
 ‘ quoque, inquit, ad te venio, mi Hercules, quæ &
 ‘ parentes tuos novi, & quæ tua esset natura, in
 ‘ institutione animadverti. De quibus spero, ut si
 ‘ ea, quæ ad me ducit, via incesseris, egregie tu
 ‘ præclaras & honestas res geras; atque ego longe
 ‘ honoratior, bonorumque gratia illustrior videar. Ne-
 ‘ que vero te decipiam voluptatis procæmiis, sed ex
 ‘ instituto divino, res ipsas vere commemorabo.

8. ‘ Nihil enim bonum ac præclarum sine labore
 ‘ & studio Dii hominibus largiti sunt: sed sive Deos
 ‘ esse propitios tibi vis, colendi sunt Dii: seu ab
 ‘ amicis vis diligi, beneficiis amicis sunt afficiendi:
 ‘ sive ab urbe aliqua vis honorari, utilitatis quid
 ‘ urbi afferendum est: seu apud universum Græciam
 ‘ virtutis nomine vis esse in admiratione, Græciæ ut
 ‘ bene facias, conandum erit: sive terram tibi fruc-
 ‘ tus uberes ferre vis, colenda erit terra: seu à ju-
 ‘ mentis ditari putas, jumentorum cura erit habenda:
 ‘ sive bello res tuas amplificare desideras, ac potes-
 ‘ tatem

‘tatem consequi vis tum amicos liberandi, tum sub-
 ‘igendi hostes, non solum artes bellicæ tibi ab ea-
 ‘rum peritis discendæ sunt, sed etiam percipiendum
 ‘exercitatione, quo pacto sit iis utendum. Denique
 ‘si etiam corpore vis esse robustus, necesse est corpus
 ‘adsuefacias ad parendum animo, perque labores ac
 ‘sudorem exerceas.

9. Tum ejus sermonem excipiens Ignavia, ‘Vi-
 ‘desne, inquit, mi Hercules, quam longam ac dif-
 ‘ficilem viam ad delectationes hac tibi mulier ex-
 ‘ponat? ego vero facili brevique ad beatitatem iti-
 ‘nere te ducam.

10. Tum Virtus, ‘Misera vero tu, ait, quid boni
 ‘habes? aut quam delectationem nosti, quum nihil
 ‘horum causa facere velis? quæ jucundorum appe-
 ‘titum non expectas, sed prius, quam appetas, om-
 ‘nibus repleris: priusquam esurias, comedis; pri-
 ‘usquam sitias, bibis: atque ut suaviter comedas,
 ‘obsoniorum structores excogitas: ut suaviter bibas,
 ‘magno sumptu vina tibi comparas, ac per æstatem
 ‘nivis quærendæ causa circumcursitas: ut suaviter
 ‘dormias, non stragula tantum mollia, sed etiam lec-
 ‘tulos, lectulorumque fulera paras. Non enim prop-
 ‘ter labores somnum appetis; sed quia nihil est
 ‘tibi quod agas. Et sic enim amicos tuos instituis,
 ‘noctu stupris polluens, & utilissima diei parte somno
 ‘obruens.

11. ‘Quum sis immortalis, à Diis quidem rejecta
 ‘es; ab honestis autem hominibus probro afficeris.
 ‘Jam quod omnium auditu jucundissimum est, tuam
 ‘ipsius laudem nullam audis: nec, quod spectacu-
 ‘lum

‘ lum jucundissimum est, spectari potes : quippe nul-
 ‘ lum unquam honestum facinus tuum vidisti. Quis
 ‘ vero tibi aliquid dicenti fidem habeat ? Quis rei
 ‘ alicujus egenti quidquam suppeditet ? Quis mentis
 ‘ compos ex tuæ sodalitatis cætu esse audeat ? quum
 ‘ tui, si juvenes sint, corporibus sint debiles ; pro-
 ‘ vectiores facti, animis desipiant : sine labore nitidi
 ‘ per juventam victitant ; cum labore squalidi per
 ‘ senectam ætatem transeunt : anteaactorum eos pudet ;
 ‘ agendorum onus haud sustinent : jucundis in juven-
 ‘ tute cursu quasi peragratis, in senectutem molesta
 ‘ reservant.

12. ‘ Ego vero cum Diis verfor, cum hominibus
 ‘ honestis verfor : nec ullum præclarum facinus, sive
 ‘ divinum sive humanum, absque me perpetratur.
 ‘ Maxime omnium à Diis & hominibus, quibus par
 ‘ est, honoribus afficior ; artificibus cara laborum
 ‘ socia, fida domorum custos heris, opitulatrix be-
 ‘ nigna servis, in laboribus pace curandis adjutrix
 ‘ egregia, constans in negotiis bellicis auxiliatrix,
 ‘ amicitiae confors optima.

13. ‘ Est etiam amicis meis cibi & potus per-
 ‘ ceptio, suavis pariter ac elaborati nihil habens. Ex-
 ‘ pectant enim, donec appetant. Idem somnum ca-
 ‘ piunt suaviorem quam otiosi : ac neque excitatos
 ‘ se moleste ferunt, neque somni causa, quæ agenda
 ‘ necessario sunt, omittunt. Juvenes senum laudibus
 ‘ gaudent, senes juvenum honoribus delectantur.
 ‘ Idem rerum olim gestarum memoriam jucunde re-
 ‘ petunt, nec minori cum voluptate præsentia per-
 ‘ agunt, quum quidem mea causa Diis accepti sint,
 ‘ amicis

amicis cari, patriis honorati. Denique quum finis à fato præstitutus adest, non inhonorati jacent, oblivioni traditi; sed perpetua sui memoria celebrati florent. Hujusmodi, mi Hercules, parentum soboles fortium, laboribus exantlatis, licet ea felicitate potiaris quæ ab omnibus maxime prædicatur.

14. Hoc quodam modo Prodicus institutionem Virtutis ad Herculem profequitur. Sententias quidem ipsas multo magis magnificis verbis, quam ego nunc fecerim, ornavit. Quamobrem, mi Aristippe, te quoque æquum est hæc animo perpendentem conari, ut etiam futuri vitæ temporis curam aliquam habeas.

SOCRATES de Præfectura civili.

CÆterum Glauconem Aristonis filium, (quum is necdum viginti natus annos concionari aggredetur, & præesse civitati cuperet) nemo dissuadere poterat, quamquam alios & propinquos & amicos haberet, ac de tribunali detraheretur, planeque ridiculus esset: Socrates vero, qui ei benevolus esset, ob Charmidem Glauconis filium, & ob Platonem, solus dissuasit.

2. Nam quum in eum incidisset, primo quidem ut vellet audire, hujuscemodi verbis detinuit: præesse civitati nostræ cogitas, inquit, mi Glauco? Equidem, mi Socrates, inquit. Profecto, ait, siquid aliud humanis in rebus, hoc certe præclarum est. Perspicuum est enim, quod, si hoc impetrabis, poteris ipse consequi

consequi quæcunque concupiveris, amicos juvare, domum paternam extollere, patriam amplificare, atque celebris efficieris primum in hac urbe, deinde in Græcia, ac fortassis etiam, uti Themistocles, apud barbaros: ubicunque autem fueris, nusquam non eris illustris.

3. Hæc quum audiret Glaucō, efferebatur animo, lubenterque manebat. Socrates vero deinde, Plenum est igitur, ait, mi Glaucō, necessarium esse, ut si quidem esse in honore velis, aliquam reipublicæ utilitatem afferas. Omnino, ait. Non igitur rem celaveris, per Deos, inquit Socrates, sed dicito nobis, unde incipies civitati benefacere.

4. Hic quum Glaucō subiceret, ut qui tum consideraret, unde potissimum inciperet: Annon, ait Socrates, perinde ac, dum amici domum vis amplificare, locupletiores efficere niteris, ita & civitatem conaberis opulentiorum reddere? Omnino, inquit.

5. Fueritne igitur opulentior, si proventus ei plures accedant? Consentaneum quidem, ait. Dic ergo, quibus ex rebus civitas hæc proventus habeat, & quanti sint: nam planum est, hæc te considerasse, ut si quidam ex eis exigui sint, eos tu expleas; si qui autem amittantur, eos rursus compares. Ego vero, ait Glaucō, nunquam profecto hæc consideravi.

6. Quod si hæc neglexisti, ait Socrates, saltem sumptus civitatis nobis exponito. Nam certum est, cogitare te jam, ut supervacaneos tollas. Ne his quidem, ait, unquam vacavi. Ergo, inquit, differamus aliquantum rationem locupletandæ reipublicæ.

Nam

Nam qui possit fieri, ut harum rerum curam habeat is, qui & sumptus & proventus ignoret?

7. Verum, mi Socrates, ait Glauco, potest etiam ab hostibus respublica reddi locupletior. Ac vehementer quidem, ait Socrates, siquis eos superet: at si eis inferior sit, etiam sua amiserit. Vere dicis, inquit.

8. Ergo, inquit, qui deliberat adversus quos pugnandum sit, eum & civitatis & adversariorum vires habere cognitas oportet, ut si majores sint civitatis, bellum suadeat; sin minores quam hostium, consulat caute agere. Recte dicis, ait.

9. Ergo nobis primum exponito, inquit, quæ hujus civitatis tum pedestres tum navales sint copiae; deinde, quæ adversariorum. Ego vero, inquit, non possum hoc tibi profecto ex memoria exponere. At si quid conscriptum habes, profer, ait: nam lubens hoc audiero. At ne conscriptum quidem hoc unquam à me, inquit.

10. Ergo, inquit, & deliberationem de bello non nihil initio suspendemus. Nam ob rei magnitudinem fortasse nondum explorati quidquam habes, præsertim quum nuper adeo præfecturam inceperis. Cæterum custodiam regionis hujus scio tibi curæ fuisse, teque tenere, quot ejus præsidia sint opportuna, quot non; quot præfidiarii milites sufficiant, quot non: denique consulere te, ut opportuna præsidia adaugeantur, ac tollantur superflua.

11. Immo vero, subjecit Glauco, equidem tollenda universa arbitror, quod ita custodiant, ut ea quoque attingantur, quæ nostro in agro sunt. At siquis præsidia

fidia tollat, inquit, annon existimas cuilibet rapiendi potestatem fore? Tu vero, inquit, num profectus eo, rem indagasti, aut quomodo scis eos malas excubias agere? Conjicio, inquit. Ergo de his quoque tum deliberabimus, cum non amplius utemur conjectura, sed cognitam rem habebimus. Fortassis hoc fuerit potius, ait Glauco.

12. In argentifodinas quidem certe, inquit Socrates, non venisse te scio, ut dicere possis, quamobrem nunc minus inde, quam antehac, proveniat. Equidem eo non sum profectus, ait. Profecto, inquit Socrates, fertur is locus esse gravis: quamobrem ubi de hoc consultandum erit, hæc tibi excusatio sufficiet. Hoc quidem meditor, ait Glauco.

13. Hoc autem, ait, non neglexisse te scio, sed considerasse, quamdiu frumentum, quod nostro in agro nascitur, ad alendam civitatem hanc sufficiat; quantumque in annum requiratur, ne te aliquando lateat civitas inopia laborans, sed cognoscens possis consulendo civitatem adjuvare, salvamque facere. Rem magnam dicis, inquit Glauco, si quidem erit talium habenda cura.

14. Enimvero, inquit Socrates, ne suam quidem domum recte quis administraverit, si non omnia, quibus opus sit, teneat, & omnia diligenti cura suppleat. Sed quum civitas ex pluribus quam decies mille domibus constet, ac difficile sit, tot domuum curam simul habere, cur non patrui tui domum unam primum augere conatus es? (etenim indiget) hanc autem si potueris, conaberis etiam plures: sin uni prodesse nequeas, qui pluribus prodis? Sicut si quis
unum

unum talentum gestare nequeat, qui non planum est, huic ne conandum quidem esse, ut plura gestet?

15. Ego vero, subjecit Glauco, prodessem patrui familiæ, si mihi vellet obtemperare. Ergo, ait Socrates, quum patrum persuadere non possis, effecturum te putas, ut Athenienses universi una cum patruo tibi pareant?

16. Cave, mi Glauco, inquit, ne gloriæ cupidus in contrarium prolaboris. Annon vides, quam periculosum sit ea vel dicere vel facere aliquem, quæ ignorat? Etiam de aliis cogites, quoscunque tales nosti, quales esse videantur qui vel dicunt ea quæ nesciunt, vel faciunt: num tibi videantur propterea laudem potius, quam vituperium consequi; atque utrum in admiratione magis, quam in contemptu esse.

17. Itidem cogites de iis qui norunt quicquid vel dicunt vel agunt: invenies, ut opinor, in omnibus actionibus eos, qui bene audiunt suspiciunturque, maxime ex peritorum esse numero; eos autem, qui male audiunt, ac contemnuntur, ex numero esse imperitorum.

18. Quamobrem si & clarus esse velis in republica, & in hominum admiratione, operam dato, ut ea noris, quæ suscipere cogitas. Nam si cæteris in hoc præstans, tractare negotia reipublicæ cœperis, mirum mihi non erit, si facile consequaris ea quæ concupiscis.

De Diis.

NON ille quidem familiares suos dicendi, agendi, ingeniose machinandi aliquid peritos efficere festinabat, sed prius existimabat oportere moderationem ipsis indi. Nam qui sine modestia in huiusmodi valerent, eos & iniustiores & ad nocendum magis instructos esse arbitrabatur.

2. Primum autem enitebatur hoc efficere, ut erga Deos se familiares sui modeste gererent. Et alii quidem, quum ipsius ad alios sermonibus intressent, eos exposuerunt: ego vero aderam, quum ad Euthydemum huiusmodi quædam differeret.

3. Dic mihi, mi Euthydeme, (ait) cogitarene tibi aliquando subiit, quam diligenter Dii paraverint ea quibus homines indigent? Et ille, Minime profecto (ait) mihi. At nosti (ait) primum nos lucis egere, quam Dii nobis suppeditant? Profecto: (inquit) quam nisi haberemus, oculos quod attinet, cæcis essemus similes. Atqui quum quiete etiam indigeamus, noctem nobis largiuntur, commodissimum quiescendi tempus. Hoc etiam (inquit) omnino gratias meretur.

4. Quid autem? quum nutrimento egeamus, quod illud è terra nobis producant, & ad hoc anni tempora convenientia tribuant, quæ nobis non modo quibus indigemus multa atque omnimoda parant, sed ea quoque quibus delectamur? Etiam hæc (inquit) magnæ sunt Deorum erga homines benevolentia.

5. Quod item nobis aquam largiantur rem adeo pretiosam,

pretiosam, ut & producat & augeat una cum terra & cum anni temporibus omnia, quæ nobis usui sunt; simulque nos etiam alat, ac nutrimentis nostris omnibus admista, faciat ut & confici ea facilius possint, & utiliora sint & suaviora: quodque maxima nobis eandem copia largiantur, quum illa plurimum egeamus? Hoc quoque (ait) providentiæ opus est.

6. Quod item nobis ignem dederint, præsidium quoddam adversus frigus & caliginem, omnibusque in opificiis, ac rebus cæteris, quas utilitatis causa susceperunt homines, quasi quendam cooperatorem? Nam, ut summatim dicam, rerum ad vitam utilium nihil homines, quod operæ pretium sit, absque igne parare possunt. Etiam hoc (inquit) benignitatis est eximie.

7. Quod item (quum manifestum sit, non posse nos nec æstum nec frigus tolerare, si repente illa existerent) sol ita paulatim accedat, atque ita paulatim abscedat, ut nosmet lateat, ad utraque vehementissima jam constitutos? Ego quidem hoc ipsum (ait Euthydemus) modo considero, aliunde quippiam Dñs sit negotium, quam ut hominibus inserviant. Nam illud solum mihi est impedimento, quod hæc animalibus etiam cæteris communia sint.

8. An vero non perspicuum est, (ait Socrates) etiam animalia hominum causa nasci ac nutriri? Quod enim aliud animal tot commoda percipit ex capris, fribus, equis, bobus, asinis, animalibus cæteris, quot homines? Mihi quidem eerte videtur plura, quam de plantis. Etiam magna pars hominum nascentibus e terra non utitur ad cibum, sed pecudum lacte,

caseo, carnibus nutriti vivunt. Præterea cicuratis ac domitis utilibus animalibus omnes ad bellum aliaque multa utuntur, veluti coadjutoribus. In hoc etiam assentior tibi, ait. Nam inter ea video quædam longe nobis fortiora, tamen adeo subjecta hominibus effici, ut eis quamcunque ad rem velint, utantur.

9. Quod item (quum multa sint pulcra & utilia, sed inter se diversa) sensus hominibus addiderint ad singula congruentes, per quos bonis omnibus fruimur. Item quod rationem nobis à natura concesserint, qua de rebus sensilibus ratiocinando & remiscendo discimus, ad quæ singula conducant, multaue molimur, per quæ bonis fruamur, & mala depellamus. Quod interpretandi facultatem largiti sint, per quam invicem omnia bona inter nos docendo communicamus, & leges ferimus, & rempublicam administramus? Omnino videntur, mi Socrates, valde Dii de hominibus esse solliciti.

10. At verum me dicere, (ait Socrates) etiam tu intelliges, si non expectaveris, donec Deorum formas intuearis; sed suffecerit inspicienti eorum opera, tum venerari tum honore prosequi Deos. Cogita etiam, Deos ipsos ita se nobis ostendere. Nam & Dii cæteri, quum bona nobis largiantur, nihil horum ita largiuntur, ut in apertum prodeant: & is, qui mundum universum composuit & continet, in quo pulcra & bona omnia sunt, quique utentibus, eo semper expertem detrimenti, & morbi, & senectutis exhibet; atque etiam cogitatione celerius obsequentem sine ullo errore; is, inquam, maxima quæque
facere

facere conspicitur, hoc tamen universum gubernans, cerni non potest.

11. Considera etiam, quod sol, quum omnibus conspicuus esse videatur, non permittat hominibus, uti se accurate aspiciant; sed si quis impudentur spectare conetur, visum adimat. Sed & Deorum ministros conspici non posse reperies. Nam fulmen de super demitti patet; & omnia, in quæ incidit, vincere: non tamen vel quum accedit, vel quum ferit, vel quum recedit, cernitur. Nec venti videntur, quam eorum effecta nobis conspicua sint; & accedentes sentiamus. Quinetiam siquid rerum humanarum aliud, anima hominis certe de divina natura participat. Patet enim hanc in nobis imperare; nec tamen ipsa cernitur. Quæ considerantem te, nequaquam ea quæ cerni nequeant, contemnere decet: sed de iis quæ fiunt, eorum potestate animadversa, numen ipsum honore prosequi.

12. Scio equidem me, (ait Euthydemus) ne minima quidem in parte numen, mi Socrates, neglecturum. Verum id mihi molestum est, quod nemo mihi hominum beneficia divina gratiis rependere meritis videatur.

P A R S IV.

EX PLATONIS PHÆDONE.

De MORTE SOCRATIS.

HÆC impiis poena à iudicibus est imposita. Qui autem piè præcæteris vixisse inveniuntur, hi sunt qui ex his terrenis locis tanquam è carcere soluti, atque liberati, ad altiora transcendunt, puramque supra terram habitant regionem. Inter has autem quicumque satis per philosophiam purgati sunt, absque corporibus omnino totum per tempus vivunt, habitationesque his etiam pulchriores, nanciscuntur. Quarum pulchritudo, neque facilis dictu est, neque præsens tempus ad dicendum sufficeret.

2. Sed horum quæ narrata sunt gratia, ô Simmia, omni studio est adnitendum, ut in hac vita virtutem, & prudentiam sapientiamque consequamur. Præmium namque pulchrum est, & spes est ingens. Horum gratia bonam spem de animo suo habere debet, quicumque voluptatibus ornamentisque corporis

poris neglectis tanquam alienis, aliud se amplius facturum existimans, voluptates quæ in discendo percipiuntur, studiosè sectatus fuerit, animûmque non alieno, sed suo decoraverit ornamento, temperantia, justitia, fortitudine, libertate, veritate, sic ex hac vita migrationem expectans, tanquam cum fatum vocaverit migraturus.

3. Vos quidem, ô Simmia, & Cebes, aliique præfentes, in posterum quodam tempore singuli transmigrabitis. Me verò nunc, (ut tragicus aliquis diceret,) jam vocat fatum. Ac fermè tempus est, ut ad lavandum divertam. Præstat enim, ut puto, post lavacrum venenum bibere, nè in lavando cadavere molestiam mulieribus præbeamus. Cum hæc dixisset Socrates, Crito sic inquit: Dic age, ô Socrates, quidnam his aut mihi mandas agendum, vel erga filios tuos vel circa cætera? quidve agendo maximè tibi gratum fecerimus? Nihil equidem, inquit, novi præcipio, sed quod semper vobis prædico: videlicet si vestri curam habebitis, & mihi & meis & vobis ipsis grata evadent quæcunque feceritis, etiamsi nunc non promittatis. At verò si vos ipsos neglexeritis, nolentes secundum ea quæ nunc ex superiori tempore dicta sunt, quasi per vestigia vitam dirigere, nihil profus proficietis, etsi multa nobis nunc promittatis. Ista quidem, ait Crito, curæ nobis erunt. Sed quem ad modum sepeliri te jubes? Ut vobis, inquit, libet: si tamen me apprehendetis, ac nisi ego vos effugero. Et simul subridens, & ad nos conversus, non persuadeo, inquit, Critoni, me esse hunc

huic Socratem qui nunc disputo, & singula dicta dispono. Sed opinatur me illud esse quod paulo post videbit cadaver. Itaque interrogat quemadmodum me sepeliat. Quod autem jamdiu plurimis verbis contendo, postquam venenum bibero, haud ulterius apud vos me esse futurum, sed ad beatorum profecturum felicitates, hoc quidem mihi videor frustra Critoni dixisse, consolans vos simul, atque meipsum. Fidejubete igitur pro me Critoni contraria quadam fidejussione quam ipse iudicibus fidejussit. Ille enim me iudicio sistere, vos autem me non sistere cum obiero fidejubete, sed abiturum, ut Crito (obitum) facilius (meum) ferat, neve meum corpus vel cremari cernens vel sepeliri, me deploret quasi dira patientem. Neque dicat in funere proponi Socratem, aut efferri, aut sub terram condi. At enim confidere oportet atque dicere corpus sepeliri meum atque ita sepeliri, ut tibi placebit, maximeque justum esse censebis.

4. His dictis surrexit intravitque cubiculum quoddam, quasi lavaturus. Crito autem secutus est. Nos vero expectare iussit. Expectabamus ergo, de his quae dicta erant inter nos colloquentes, rursusque considerantes. Præterea commemorabamus quanta nobis calamitas accidisset: qui tanquam parente orbati, reliquum vitae tempus orphanum futuri essemus. Cum Socrates lotus esset, delati sunt ad eum pueri sui. Duos enim filios habebat parvulos, unum verò jam grandem. Venerunt & mulieres domesticæ. Ad eas Socrates cum præsentem Critonem verba fecisset,

&

& quæ volebat mandavisset, mulieres quidem & pueros abire jussit, ipse verò ad nos rediit, jam circiter solis occasum: permultum enim tempus intus fuerat commoratus. Cùm verò ad nos venisset lotus, confedit. Nec multa post hæc locutus erat, cùm venit Undecimvirorum lictor. Qui illi adstans, ô Socrates, inquit, non animadverto in te quod in cæteris. Illi enim indignantur mihi atque execrantur, quando illis denuncio venenum esse bibendum, ita magistratibus compellantibus. Te verò cognovi præsertim in hoc tempore generosissimum, mansuetissimùmque, & optimum virum omnium qui unquam hunc in locum devenerunt: & nunc equidem certò scio te mihi haud infestum esse, sed illis penes quos rei hujus causam esse cognoscis. Nunc ergo scis quem tibi nuncium afferam. Vale atque adnitere. quæ necessaria sunt, pro viribus facilè ferre, & simul his dictis abibat lacrymans. Socrates autem in eum respiciens, Et tu, inquit, vale: & nos id faciemus. Simùlque ad nos conversus, quàm urbanus est homo hic? inquit. Neque solùm in hoc, sed in superiori etiam tempore me salutabat, colloquebatúrque nonnunquam, fuitque semper virum optimus. Et nunc quam ingenuè me deplorat? Sed age, ô Crito, illi pareamus, ac si jam tritum est venenum, aliquis huc afferat. Si nondum est tritum, conterat ille. At reor equidem, inquit Crito, ô Socrates, nondum solem reliquisse montes, nec occidisse. Et novi alios postquam id sibi nunciatum est, valde serò bibere illud consuevisse, largiter cœnatos atque potos. Quamobrem nè adeò
L festines,

festines, adhuc enim superest tempus. Tunc Socrates, Meritò inquit, ô Crito, illi ista faciunt. Putant enim hæc facientes lucrari. Atque ego meritò ista non faciam. Nihil enim me lucraturum spero, si paulo posterius venenum bibero, nisi ut mihi ipsi sim ridiculus, tanquam vitæ cupidus, atque parvus ejus rei servator, cujus nihil jam amplius mihi adest. Sed age jam mihi obtempera, nec aliter facias.

5. Crito verò his auditis annuit puero, qui longè non aberat. Ille verò egressus, & aliquantulum commoratus, rediit, eum qui venenum daturus erat, secum ducens. attulit autem in calice id attritum. Hunc aspiciens Socrates : Cedo inquit, bone vir : tu enim harum rerum peritiam habes. quid me facere oportet ? Nihil, inquit, aliud quàm post potionem deambulare quoad gravari tibi sentias crura, postea verò jacere : atque ita tu facies. Hæc dicens porrexit calicem Socrati. Socrates verò hilariter admodum ô Echeocrates, accepit, nihil omnino commotus, neque colore, neque vultu mutato. Sed quemadmodum consueverat, taurine illum aspiciens, quid ais, inquit ? licétne ex hoc poculo nonnihil spargendo sacrificare ? Tantum, inquit, ô Socrates contrivimus, quantum satis fore putavimus. Intellego, inquit. Sed & licet, & oportet orare deos, ut felix sit transmigratio nostra. Quod equidem obsecro, atque utinam ita fiat. Et simul his dictis arrepto (poculo) facilè admodum alacritérque ebibit. Plerique nostrum eousque retinere quodammodo lacrymas potueramus.

potueramus. At postquam & bibentem vidimus, & bibisse, ulterius non potuimus, sed me quidem dolor adeò superabat, ut lacrymæ largiter jam mihi profluerent. Quapropter me protegens deplorabam, non illum quidem, sed fortunam meam, qui tali amico orbatus essem. Crito autem etiam prius me, quum lacrymas nequiret continere, surrexit. Sed Apollodorus nec in superiori quidem tempore unquam lacrymare cessaverat: tunc verò præcipuè vociferans, séque ipsum afflicans, neminem reliquit præsentium, cujus vicem non deploraret, præter unius Socratis vicem. Ille verò hæc animadvertens, Quidnam, inquit, ô viri mirabiles, agitis? Atqui ego maximè hanc ob causam mulieres abegeram, nè talia facerent. Audiveram enim cum gratulatione & plausu esse ex hac vita migrandum. Quiescite igitur atque tolerate. Nos verò hæc audientes erubuimus, destitimusque à lacrymis. Sed ipse quum inter deambulandum crura jam gravari sentiret, jacuit resupinus: sic enim qui venenum præbuit, jusserat. Qui paulò post eum tangens, pedes & crura consideravit. Deinde gravius comprimens pedem ejus, quæsit an sentiret. negavit Socrates. Ille rursus pressit tibias, paulatimque (manu) ascendens, ostendit nobis frigere eas atque rigere. Et ipse attigit rursus, aitque quum ad cor pervenerit, tunc esse decessurum. Jam igitur friguerat ei ventriculus, cùm detegens, erat enim coopertus, dixit, quæ vox illi extrema fuit, ô Crito, Æsculapio gal-lum debemus, quem reddite, neque negligatis. Fiet, inquit Crito, quod jubes. Sed vide num quid aliud

velis. Hæc interroganti nihil ultra respondit. Sed
 cum parvo tempore interquievisset, commotus est.
 Et minister detexit eum, atque ipse lumina fixit.
 Quod quum Crito cerneret, ora oculosque compo-
 suit. Hic finis fuit amici nostri, o Echecrates, viri,
 nostro quidem iudicio, omnium quos experti sumus
 optimi, & apprime sapientissimi atque iustissimi.

PARS

PARS V.

EX ISOCRATE.

Ad DEMONICUM ADMONITIO.

QUUM multis, Demonice, in rebus, multum interesse videas inter bonorum rationes & improborum cogitationes : tum in familiaritatibus longè maximum discrimen apparet. Nam alteri amicos, dum adfunt tantum, colunt : alteri etiam longè remotos amant, ac improborum quidem necessitudines paulò momento pereunt : bonorum autem amicitias nulla temporis longinquitas deleverit. Quum igitur is qui gloriam expeterent, & liberalibus artibus stude-
rent, bonos & non improbos imitandos censerem : hanc orationem dono tibi misi, quæ & amicitia-
nostræ pignus esset, & meæ cum Hipponico fami-
liaritatis signum. Ut enim rei familiaris, sic & ami-
citiae paternæ liberis capienda est hæreditas. Ac no-
bis & fortunam suffragari, & ipsum tempus opitu-
lari video : nam & tu erudiri cupis, & ego in aliis
erudiendis elaboro : tu adhuc sapientiæ studes, ego
sapientiæ studiosis viam commonstro. Et si autem ii
qui

qui ad amicos exhortationes scribunt, rem certè præclaram fuscipiunt, non in eo tamen versantur, quod est in sapientiæ studio præstantissimum. Qui verò adolescentibus tradunt ea non quæ in dicendi exercitatione & oratoria facultate eos acuunt, sed quæ ad naturale decus honestatis conforment: eo plus quàm illi fructus adferunt auditoribus: quòd, ut alteri ad eruditionem verborum duntaxat hortantur, sic alteri etiam mores eorum corrigunt. Nos igitur, non arrepta hortatione, sed conscripta præceptione, tibi consulturi sumus, quæ res adolescentibus expetendæ, quæque facta fugienda sint: & quorum hominum consuetudine uti, & quo pacto vitam instituere debeant. Nam qui hoc vitæ quasi iter ingressi sunt, hi soli veræ virtutis compotes fieri potuerunt: quæ nulla possessio neque splendidior est neque constanter. Nam forma quidem aut ætate consumitur, aut morbo deflorescit: divitiæ verò, vitiorum magis quàm virtutis ministræ sunt: (cùm quod ignaviæ facultatem afferunt, tum quod adolescentes ad voluptates invitant.) Jam vires corporis, cum prudentia conjunctæ, sanè profunt: sed sine hac, plus iis ipsis nocent penes quos sunt: & ut corpora pugilum ornant, sic tenebras curationi menti obducunt: virtutis autem possessio, in quorum animis sincerè unà cum ætate accreverit, sola nec in senectute deferit. Et opibus præstantior, & nobilitate utilior, nam quæ alii efficere non possunt, ea facit ut obtineri possint: quæ multitudini horrenda videntur, magno animo subit, desidiâ in vitio ponit, laborem laudi sibi ducit. Quæ quidem faciliè tum ex Herculis certaminibus,

nibus, tum è Thesei operibus, perspicì possunt: quorum factis, norma virtutis directi mores, tantùm gloriæ decus impresserunt, ut nulla secula res eorum gestas oblivione delere possint. Atque adeo, si quod vitæ institutum patris tui fuerit, recordère, domesticum & illustre habebis exemplum eorum quæ à me dicuntur, nec enim sic exegit ætatem, ut vel virtutem negligeret vel ignaviæ sese dederet: sed & corpus laboribus exercuit, & animum ad pericula paratum habuit. neque pecuniam supra modum amavit, sed & bonis suis usus est ut mortalis, & rem familiarem curavit ut immortalis. Neque verò vitam abjectè instituit, sed & splendidus fuit, & magnificus, & benignus in amicos: ac sui studiosos pluris fecit quàm genere sibi propinquos. Ad amicitiam enim constituendam longe plus esse virium in natura quàm in lege; in moribus quàm in genere; in voluntate, quàm in necessitate judicabat. Deficeret nos omne tempus si omnes illius actiones enumeremus. Sed illas accuratius alias explicabimus: nunc specimen Hipponici naturæ exhibuimus, quod tanquam exemplar in vita degenda propositum tibi esse debet, ut mores illius pro legibus habeas, paternamque virtutem admireris & æmuleris. Nam quum pictores pulchras animantes exprimant, liberis turpe fuerit, parentes virtute præstantes non imitari. Quare persuasum habeto, nulli pugili tantam esse præparationem adhibendam contra suos adversarios, quàm tibi curandum sit, ut in hoc certamine laudis, sis patri tuo par. Nequaquam autem fieri potest, ut quisquam hoc in animum inducat suum, ni multis &

& bonis præceptis fuerit refertus. Nam ut moderatis laboribus corpora, sic honesta doctrina mentes augeri solent. Ego itaque te breviter monere conabor, quibus studiis maximas ad virtutem progressionem facturus, & ab aliis omnibus laudem & gloriam consecuturus esse videaris.

In primis igitur deos immortales religiosè colito: non sacrificia modò faciendo, sed jurejurando etiam conservando. Nam illud amplæ pecuniæ indicium est: hoc, morum integritatis argumentum. Venerare numen cum aliàs semper, tum maximè quum særa publicè sunt: Sic enim apparebit, te simul & diis immolare, & legibus obtemperare.

Talem erga parentes te præbe quales in te liberos esse tuos optares.

Eas corporis exercitationes amplectere, non quæ ad robur, sed quæ valetudini profint. Quod ita consequere: si laborare desinas, dum adhuc laborare queas.

Neque petulantem risum ama, neque audacem orationem proba. Nam alterum stultitiæ est: alterum, insanitiæ.

Quæ factu sunt turpia, ne dictu quidem decora esse puta.

Assuefac te, ut sis vultu non torvo, sed severo. Nam illud insolentiae, hoc prudentiae tribuetur.

Existima te maximè decere modestiam, verecundiam, justitiam, temperantiam. His enim virtutibus omnis adolescentiæ disciplina continetur.

Si quid unquam turpe admiseris, ne sperato fore clam. Nam ut alios id celes, at ipse tibi eris conficius.

Deum

Deum time, parentes autem honora.

Amicos verere, legibus obtempera.

Eas sequere voluptates quæ gloriam pariant. Nam oblectatio conjuncta cum honestate, res est optima : sine hac, pessima.

Cave criminationes, etiam falsas. Vulgus enim, quum veritatem ignoret, ex opinione famæque judicat.

Omnia te ita facere puta, quasi neminem sis cëlaturus. Etsi enim quippiam occultâris in præsentia, post tamen innotescet.

Existimationem maximè colliges, si ea te non facere appareat quæ ab aliis facta reprehenderes.

Si cupidè didiceris, multa disces.

Quæ scis, exercitationis diligentia tuere : quæ non didicisti, artium cognitione adjungito. Æque enim turpe est, auditam utilem orationem non discere, ac boni quippiam datum ab amicis non accipere. Quicquid otii dabitur, id in audiendæ doctrinæ studio consumito : sic enim fiet, ut quæ magnis aliî laboribus invenêre, tu facilè perdiscas. Audivisse multa, præstare puta quàm pecuniæ multum coëgisse. Nam hæc facilè amittitur : illa perpetuò durat. Solius enim sapientiæ possessio est immortalis.

Ne te pigeat longam ire viam ad eos qui se aliquid utile docturos profitentur. Quum enim mercatores, rei familiaris augendæ gratiâ, tanta maria transmittant, turpè fuerit adolescentes, excolendi ingenii causâ, nec terrestre iter velle suscipere.

Moribus tuis adfit affabilitas, verbis urbanitas. Est autem affabilitatis, obvius salutare : urbanitatis, comiter eos appellare. Comis in omnes eris, sed optimorum familiaritate uteris. Sic aliorum inimitias vitabis, aliorum tibi amicitiam conciliabis. Nec sæpius eosdem neque verbosius iisdem de rebus alloquere. Est enim rerum omnium satietas.

Exerce te voluntariis laboribus, ut etiam necessarios perferre possis.

Dabis operam, ut rebus omnibus imperes, quibus animum servire turpe est : cujusmodi sunt, lucrum, ira, voluptas, dolor. Hæc autem ita consequere, si ea in lucro deplaces quæ gloriam, non quæ opes augeant. In ira, si talem te præbeas delinquentibus, quales in te delinquentem alios esse velles. In oblectationibus, si turpe ducas, servis imperare, voluptatibus servire. In rebus molestis, si calamitates aliorum inspicias & te hominem esse recorderis.

Diligentius tuere deposita verborum, quam numerorum. Nam boni viri est ita se gerere, ut ejus integritas fide dignior, quam jusjurandum esse videatur.

Quemadmodum improbis diffidendum, sic bonis habendam esse fidem ducito. Nemini arcana tua credito, nisi res illas taceri æquè expediat etiam illis qui audiunt, ac tibi dicenti.

Jusjurandum sit postulabitur, duabus de causis dabis : vel, ut temetipsum turpi crimine liberes : vel, ut amicos è periculis eripias. Pecuniæ verò causâ per nullum deum jurabis, etiamsi liquidò id
facere

facere possis: ne aliis perjurus, aliis avarus esse videaris.

Amicitiam cum nemine jungito, priusquam exploraveris quomodo prioribus amicis fuerit usus. Sperabis enim eum in te quoque fore talem, qualem erga illos se præbuerit.

Sensim amicitiam contrahito, contractam perpetuo conservare studeto. Nam subinde mutare familiaritates, æque turpe est ac amicum habere neminem.

Neque cum damno mores amicorum periclitare, neque sodalium animos velis ignorare. Quod ita facies, si egere te simularis, non egens. Communicatio cum eis res non arcanas, tanquam arcanas, nam & deceptus nihil detrimenti capies: & voti compos factus, mores eorum perspectiores habebis.

Amicos cum in vitæ calamitate, tum in periculis societate cognosces. Nam ut aurum igni exploratur, sic amicorum fides rebus adversis declaratur.

Sic autem rectissime tractabis amicos, si non expectes dum te rogent: sed ultrò, quàm tempus postulat, eis opem feras.

Non minus turpe ducas, superari beneficiis amicorum, quàm vinci maleficiis inimicorum.

Eos amicos proba, quibus non tantum mala tua doleant, sed qui etiam bonis tuis non invideant. Multi enim, ut rebus amicorum adversis dolent, ita secundis invident.

Absentium amicorum mentionem fac apud præsentem, ut nec ipsos absentes neglecturus esse videaris.

In vestitu fac ornatum probes, luxum repudies. Habet autem ornatus magnificentiam, luxus redundantiam.

Ama bonorum non ingentem cumulum : sed moderatum fructum.

Eos qui amplificandæ rei student quum partis uti nesciant, contemnit. Istis enim idem ferè accidit quod ei, qui bonum pararit equum, non satis equitandi peritus.

Rem familiarem duabus de causis magni fac : tum ut magnam multam sufferre, tum ut bono amico ferre opem in calamitate possis. Quod autem ad cæteras vitæ rationes attinet, non suprâ modum eam, sed mediocriter amato. Iis quæ adsunt contentus esto : quære tamen res meliores.

Nemini calamitatem exprobres : nam fortuna communis est, futuraque provideri non possunt.

Bonis benefacito ; præclarus enim thesaurus est beneficium apud bonum virum collocatum. Si de malis bene mereberis, idem tibi usu veniet quod iis qui alienos canes pascunt : Nam & hi æquè allatrânt eos qui dant, quàm quoslibet : & improbi non minus eos qui bene de ipsis merentur, quàm eos qui eis nocent, lædunt.

Assentatores non minùs oderis quàm impostores. Nam utrique lædunt eos qui fidem illis habent.

Comis erga eos esto qui te conveniunt, non superbus. Nam fastidium & arrogantiam vel servi dominorum ægrè ferunt ; comitas verò grata & jucunda est omnibus. Sunt autem comitatis officia, non contentiosum esse, non morosum, non omnibus in rebus adversatorem :

adversatorem : familiarium iracundiæ non asperè resistere, quamvis injuste irascantur : sed eis cedere, dum commoti sunt : ac ubi deferbuerit ira, eos objurgare : non in ridiculis serias res agere, neque seriis in rebus, nugis gaudere ; intempestiva enim, ubique molesta sunt ; non ab ingratis inire gratiam, quo vitio multi laborant : qui etsi amicis obsequuntur, gravatim tamen id faciunt : non facile incusare, nam odiosum est : non ad reprehendendum esse proclivem, nam iratos facit.

Conviviorum vitare sodalitates consultissimum certè fuerit : sed si quando tempus postularit, surgito ante ebrietatem. Quum enim vino mens corrupta fuerit, idem ei quod curribus evenit, è quibus aurigæ sunt excussi, nam ut hi temere feruntur carentes gubernatoribus, sic animus in multa delicta impellitur, mente subversâ.

Immortalitatem spectâ, magnitudine animi : mortalitatem, moderato rerum usu.

Quantum eruditio inscitæ præstet, ex eo perspicies quod omnes è cæteris improbè factis fructum aliquem capiunt, hæc verò sola detrimentum etiam injungit. Nam sæpe isti, quem offendere verbis, ei re ipsâ poenas dederunt.

Cum quibus amicitiam tibi constitutam esse vis, de illis honorificè loquitor, iis audientibus qui renunciaturi sint. Principium enim amicitiae est laudatio : vituperatio, inimicitiarum.

Quum deliberas, è præteritis exempla pete rerum futurarum, nam quæ obscura sunt, è manifestis facillimè dijudicantur. In deliberando tardus esto, in exequendis

exequendis deliberatis celer. Existima nihil tribui melius, à diis quidem prospera fortuna : à nobis ipsis autem sapienti consilio. Quas res apertè dicere verberis, & tamen cum amicis aliquibus communicare cupies, tanquam de re aliena orationem instituto. Sic & eorum sententiam intelliges, nec te ipse apperies.

Sed quum alterius consilium in tuis negotiis expectes, considerabis in primis, quomodo res suas administrarit. Nam qui suum negotium malè gessit, nunquam bene procurabit alienum.

Sic autem ad capiendi consilii prudentiam maxime incitaberis, si quæ damna temeritatem sequantur, cogitaris. Nam & valetudinem diligentissimè curamus quum ægrotationum molestias recordemur.

Magistratum adeptus, nullius improbi ministerio in obeundis negotiis utitur ; nam quicquid ille deliquerit, id tibi imputabitur.

A publicis functionibus discede, non locupletior, sed laudatior. Gloria enim & laus rectè factorum magnis opibus est præferenda.

Nullius improbi negotii vel adjutor vel patronus esse velis. Nam & te ipsum eadem facere putabunt quæ ab aliis facta defenderis.

Sic te parato, ut aliis plus prosis : & æquo tamen jure cum cæteris vivito, ut te justitiam colere appareat, non ex imbecillitate, sed propter æquitatem.

Paupertatem cum justitia conjunctam opibus malè partis anteposito. Nam justitia pecuniis eo præstantior est, quòd hæ viventibus tantum profunt, illa etiam defunctis gloriam parit : hæ vel malis hominibus

minibus contingunt, illam improbi nullo consequi modo possunt.

Neminem eorum qui lucris injustis ditantur æmulare: sed eos pluris facito qui ob justitiæ studium detrimentis afficiuntur. Nam justî, si nullâ re aliâ injustis præstant, spe certè bonâ sunt superiores.

Cum omnium rerum quæ ad vitam degendam attingunt, curam suscipito, tum ingenio excolendo vel maximè intentus esto. Maxima enim res in re minima, est bona mens in corpore humano.

Da operam, ut & corpore sis laborioso, & animo studioso: ut altero perficere queas decreta, altero prospicere scias profutura.

Quicquid dicturus es, prius cum animo tuo reputa. Multi enim sunt quorum lingua cogitationi antevertat.

Nihil rerum humanarum esse firmum existima. Sic fiet, ut nec in rebus secundis lætitia exultes, nec in adversis consterneris.

Duo loquendi tempora constitue: alterum de rebus tibi planè cognitis, alterum de iis quæ in necessariò sunt dicenda. In his enim solis silentium antecellit oratio: in aliis verò tacere satius est quàm loqui.

Et gaudere debes rebus secundis, & moderatè ferre dolorem calamitatum: sed utraque dissimulare. Quum enim domi opes occultemus, absurdum fuerit aperto animo obambulare.

Magis cave reprehensionem quàm periculum. Nam ut vitæ finis improbis, sic bonis viris ignominiosa, vita formidolosa esse debet.

Operam

Operam in primis dato, ut in tuto vivere queas, sed si quando tempus inciderit, ut pericula sint adeunda, incolumis è bello evadere stude, cum laude & gloria, non cum infamia & dedecore. Nam fatum omnes quasi capitis condemnavit: mortem autem honestè appetitam, natura peculiare præstantium virorum munus esse voluit.

Neque verò mirari debes multa ex iis quæ diximus, isti ætati tuæ non convenire. Nam id me quoque non præterit: sed propositum mihi fuit, una eadèmq; operâ & de præsentis vitæ ratione consilium promere, & quid in posterum tibi faciendum esset denunciare. Nam usum quidem horum facilè intelliges: fidelem autem & benevolum monitorem haud temerè invenies. Ne igitur cætera ex aliis tibi quærenda essent; sed ut hinc omnia, velut è penu depromeres, nihil, in quo tibi consulere possem, præter eundum esse duxi. Magnas autem Deo gratias agam, si mea spes de te concepta non fefellerit. Nam ut plerisque alios cibis jucundissimis potius quàm saluberrimis delectari, sic etiam ad eos sese amicos adjungere cernimus qui unà delinquant, non ad eos qui vitia reprehendunt. Te verò contrarium statuisse existimo, argumento industriæ tuæ in aliis disciplinis adductus. Nam qui ipse sibi optima quæque imperavit, eum consentaneum est, etiam alios ad virtutem exhortantes amplecti. Maximè autem ad studium honestarum rerum incitaberis, si animadvertes, eas verissimarum voluptatum esse procreatrices. Nam in focordia quidem, luxuriæque amore, molestiæ statim voluptatibus adhærescunt. Virtutis autem studium,

&

& sobrium vitæ institutum, semper oblectationes sinceræ, atque etiam constantiores, gignit. Nam illic, principio gavisi, post dolemus: hic post molestias, voluptates capimus. In omnibus autem rebus non tam principii solemus meminisse, quàm sensu finis affici. Nam pleraque in vita non propter res ipsas agimus, sed propter ea quæ consequuntur elaboramus. Illud item cogites velim: plebeis quidem hominibus quidvis licere: (nam tale statim initio vitæ suæ fundamentum jecerunt) præstantibus verò, negligere virtutum concessum non esse: aut fieri certè non posse, quin à multis reprehendantur. Omnes enim non tam oderunt flagitiosos, quàm eos qui virtutis professi studium, re nullâ vulgò antecellunt: nec id injuriâ. Nam quum eos improbemus qui verbis tantum fallunt, quantò magis eos nequam homines dicemus, qui nullum in tota vita suæ dignitatis gradum retinuerunt? Ac ejus generis homines, non in semetipsos tantum esse injurii, sed & fortunæ proditores, rectè existimantur, quæ quum eis opes & gloriam, & amicos in manus dederit, ipsi partâ felicitate indignos sese præbeant. Quodd si fas est mortali voluntatem deorum conjecturis indagare, eos etiam, in conjunctissimis potissimum, demonstrâsse arbitror, quomodo & adversus homines improbos, & erga bonos viros essent animati. Nam quum Jupiter (ut arcanæ literæ tradunt, & omnes credunt) Herculem Tantalumque genuisset: alterum ob virtutem immortalitate donavit, alterum propter improbitatem maximis suppliciis affecit. Decet igitur, in hæc exempla intuentes, virtutem & honestatem ex-

N

petere:

petere: nec ea servare duntaxat quæ nos diximus, sed & poëtarum optima quæque discere: & ea legere, quæ alii viri sapientes utiliter præceperunt. Nam ut apes omnibus quidem infidere flosculis, de singulis autem utilia carpere videmus: sic eruditionis etiam comparandæ studiosos, nullius rei esse rudes: sed undique utilia colligere decet. Vix enim hæc ipsâ diligentia naturæ nostræ pravitatem superabimus.

PARS VI.

EX LUCIANO.

DIALOG. I.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

CYCLOPS.

O Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui me, postquam inebriâset, excæcavit, somno gravatum aggressus! NEP. Quis verò est, qui hæc ausus fuit, Polypheme? Cyc. Principio quidem se Neminem vocabat; sed postquam effugerat, & extra teli jactum erat, Ulyssæm nominari se aiebat. NEP. Novi quem dicis, Ithacensem illum: ex Illo autem renavigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cùm animosus ad modum non sit?

2. Cyc. Deprehendi in antro è pascuis reversus multos, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam enim foribus apposueram operculum, (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensâ, quam ex monte detuleram, arbore, fuscitaveram, apparuerunt, conantes sese abscondere. Ego verò comprehensos ex ipsis aliquos, ut par erat, devoravi, utpote qui prædones essent. Hic versutissimus ille, sive Nemo, sive Ulysses erat, pharmacum quoddam

infusum dat mihi bibendum, dulce quidem & fragrans, sed quàm maximè insidiosum, & turbulentissimum. Mihi enim, *illud* cum bibissem, statim omnia circumagi videbantur, & antrum ipsum invertebatur: nec ampliùs omnino apud me eram. Postremò somno correptus sum. Ille verò exacuto veste, eoque igne succenso, medormientem insuper excæcavit; & ex illo tempore cæcus sum, Neptune.

3. NEP. Quam altè dormivisti, fili, qui non exilieris interim dum excæcareris! Ulysses verò ille quo pacto effugit? Non enim, sat scio, saxum à foribus dimovere potuit. Cyc. At ego amovi, quo facilius illam comprehenderem inter egrediendum: ac collocato meipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, cum arieti mandassem, quæcunque pro me ipsum agere oporteret.

4. NEP. Intelligo eum sub illis sese clam te subduxisse. At cæteros certè Cyclopas oportebat te contra ipsum invocare. Cyc. Convocavi illos, pater, & venerunt. Sed cum *me* illius insidiatoris nomen interrogassent, eumque dicerem esse Neminem, insanire me arbitrati, discesserunt. Ita me execrabilis ille nomine decepit. Et quod *omnium* maximè mihi doluit, contumeliosè objectà mihi hanc calamitate, ne pater quidem Neptunus, inquit, te sanabit. NEP. Confide fili, ulciscar enim ipsum: ut discat, etiamsi oculorum cæcitatem mederi non queam, navigantes certè tamen *quod attinet*, salutem eorum & exitium penes me esse. Navigat autem adhuc.

DIALOG. II.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

NEPTUNUS.

RECTE facitis, Delphines, quod semper hominum amantes estis: nam & olim Inus filium in Isthmum portastis, exceptum à Scironiis scopulis, cum matre præcipitatum: Et tu nunc assumpto Methymnæo citharædo isto, in Tænarum cum ipso ornatu, & citharâ enatâsti: neque *illum* à nautis miserè perdi passus es. DEL. Ne mireris, Neptune, nos hominibus benefacere, cum ex hominibus pisces ipsi facti simus. NEPT. Atque equidem Bacchum reprehendo, quòd vos navali prælio superatos *ita* transformavit, cùm debuisset solum in potestatem redigere, quemadmodum alios in potestatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni accidit, sese habet, Delphin?

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur ipso, & eum artis gratiâ sæpe accersebat. Ille autem à tyranno ditatus, domum in Methymnam navigare, & divitias suas ostentare concupivit. Ac consensu sceleratorum quorundam hominum navigio, posteaquam indicavit se multum auri & argenti secum ferre, ubi ad medium fermè Ægeum perventum fuit, insidiari illi nautæ œeperunt. Ille verò (auscultabam enim omnia juxta navigium natando) quoniam hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem assumpto ornatu,

tu, & decantato, *prius* mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finire præcipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & suaviter admodum cecinit, atque in mare, tanquam ilicò moriturus, præcipitem se dedit. Ego verò excepto atque imposito mihi illo, in Tænarum simul enatavi. NEPT. *Te propter tuam erga musicam studium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.*

DIALOG. III.

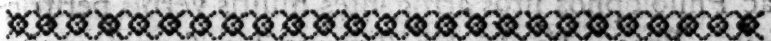
JOVIS, ÆSCULAPII ET HERCULIS.

JUPITER.

DESINITE, ô Æsculapi & Hercules, inter vos rixari perinde ut homines; Indecora enim hæc, & à convivio Deorum aliena. HERC. At vis, ô Jupiter, medicamentarium istum me priorem accumbere? Æsc. Ita per Jovem; etenim sum melior. HERC. Quâ in re, ô attonite? an quia te Jupiter fulmine percussit, cùm faceres quæ nefas erant; nunc autem ex misericordiâ iterum immortalitatis particeps factus es? Æsc. Tu verò, Hercules, oblitus es te in Oetâ conflagrâsse, quandoquidem mihi ignem obijcis? HERC. Nequaquam æqualia & similia sunt quæ in vitâ gessimus, ut qui ipse Jovis quidem sim filius, tantos autem labores vitam expurgans sustinuerim, & feras debellans, & de contumeliosis hominibus

minibus pœnas sumens : Tu verò radicum incisor es, & circulator, fortè quidem ægrotantibus hominibus adhibendo remedia utilis, virile autem nihil quicquam præstitisti.

2. *Æsc.* Rectè dicis, quoniam & tuas inuisiones curavi, quando nuper ad nos semiuſtulatus aſcendiſti, corpore ab ambobus *biſce* corrupto, tunicâ ſcilicet, & deinde flammâ. Ego verò ſi etiam nihil aliud, tamen neque ſervivi, ut tu, neque purpuratus, & ab Omphale aureo ſandalio verberatus lanâs in Lydiâ carpiſi : neque infaniens liberos & uxorem occidi. *HERC.* Niſi deſinas mihi conviciari, protinus ſenties tibi non multum profuturam immortalitatem : ſiquidem ſublatus te è cœlo in caput deſiciam ; ut ne ipſe quidem Pæon te effracto cerebro curaverit. *JUP.* Deſinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate : aut vos è convivio ambos ablegabo. Atqui, ô Hercules, æquum eſt ut te prior accumbat *Æſculapius*, quippè qui prior eſt mortuus.

DIALOG. IV.

ADIOGENIS ET POLLUCIS.

ADIOGENES.

DO tibi, Pollux, in mandatis, ut quumprimum *ad ſuperos* aſcenderis, (tuum enim eſt, ni fallor, die craſtino reviviſcere) ſicubi Menippum canem videris, (invenies autem ipſum Corinthi in Craneo, aut
in

in Lyceo, contendentes inter se Philosophos deridentem) dicas illi, Menippe, jubet te Diogenes, si satis ea, quae in terris geruntur, derisisti, huc multò plura derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc est risus, & in ore frequens istud, Quisnam omnino novit quae post vitam futura sunt? Illic autem non desines constanter ridere, quemadmodum ego nunc: & maxime cùm videris divites istos, ac satrapas, & tyrannos ita humiles & obscuros esse, solòque ejulatu ab aliis dignosci; quin & molles & ignavos esse, eorum, quae apud superos habuerant, reminiscentes. Haec illi dicas; ac praeterea ut perâ lupinis, multis impletâ veniat; & sicubi positam in trivio Hecates coenam, aut ovum ex lustratione relictum, aut tale quid invenerit.

2. POLL. At haec illi renunciabo, Diogenes. Sed quò melius illum agnoscere queam, cujusmodi est facie? DIOG. Senex est, calvafter, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & diversorum pannorum assumentis variegato: Ridet autem semper, ac Philosophos istos arrogantes multis verbis perstringit. POLL. Facile erit illum ex his signis invenire. DIOG. Visne ad illos etiam Philosophos aliquid mandem tibi? POLL. Mandes licet: neque enim hoc mihi grâve fuerit. DIOG. In univèrsam adhortare illos, ut desinant nugari, & de universo contendere, & cornua sibi mutuo affingere, & crocodilos facere: & hujusmodi inepta Juvenes docere interrogare. POLL. At indoctum me & increditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG.

DIOG. Tu verò meo nomine illos plorare jube.

POLL. Et hæc nunciabo illis, Diogenes.

3. DIOG. Divitibus autem, ô charissime Pollucule, nostro nomine hæc renuncia: Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid vos ipsos excruciat, usuras supputando, & talenta talentis accumulando, quos unicum obolum habentes brevi *ad inferos* venire oportebit? POLL. Hæc etiam illis dicentur. DIOG. Sed & formosis illis & robustis dicas, Megillo *putà* Corinthio, & Damoxeno palæstritæ, apud nos neque flavam comam, neque cæruleos nigrósve oculos, neque faciæi ruborem ampliùs ullum esse: neque rigidos nervos, neque validos humeros: sed omnia unum, ut aiunt, pulverem, calvarias pulchritudine nudatas. POLL. Neque molestum erit & hæc dicere formosis illis, & robustis.

4. DIOG. Pauperibus etiam, ô Lacon, (multi autem sunt, qui eam rem molestè ferunt, & inopiam lugent) dicas ut ne lachrymentur, neque ejulent, expositâ illis eâ, quæ hîc *est*, æqualitate; fore autem, ut videant eos qui fuerunt illic divites, nihilo se ipsis *hic* esse meliores. Tuis verò Lacedæmoniis hæc, si videtur, nomine meo objicias, illos enervatos esse dictitans. POLL. Nihil, ô Diogenes, de Lacedæmoniis dicas: non enim profectò feram. Sed quæ ad cæteros mandâsti, ea illis renunciabo. DIOG. Hos missos faciamus, quando ita tibi videtur: Tu verò quibus ante dixi, sermones meos deferas.

DIALOG. V.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

CROESUS.

NON possumus ferre, Pluto, Menippum hunc canem prope-habitantem; itaque aut illum alibi colloca, aut nos in alium locum commigrabimus. **PLUT.** Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cum sit? **CR.** Cum nos ploramus, & ingemiscimus, ea recordantes quæ apud superos habuimus, Midas iste aurum, Sardanapalus multas delicias, ego thesauros, irridet & probris incessit, nos mancipia & viles homines vocans. Interdum etiam cantando gemitus nostros conturbat: in summa, est molestus. **PL.** Quid ista dicunt Menippe? **MEN.** Vera, Pluto. Odi enim illos, ignavi ac perdiri cum sint, quibus malè vixisse non satis fuit, sed & mortui adhuc memineant, & quæ sunt apud superos deamant. Delector itaque agrè ipsis faciendo. **PL.** Nequaquam: sed nolim vos discordare. **2. MEN.** Atqui Lydorum, Phrygum, & Assyriorum pessimi, cognoscite me nunquam esse desitutum: nam quocunque iveritis, eodem sequar, & agrè faciam tum occinendo, tum deridendo vos. **CR.** Annon hæc sunt contumelia? **MEN.** Minimè: sed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, quum adorari vos dignos judicabatis, & liberos homines ludibrio

ludibrio habebatis, mortisque prorsus immemores
 eratis. Proinde omnibus illis privati *non* plorate.
 CR. Multis certè, ô Dii, magnisque possessionibus.
 MID. Quanto ego auro! SAR. Quantà ego volup-
 tate! MEN. Euge, sic facite: vos quidem lugere:
 ego verò *Nosce teipsum* sæpius repetens vobis acci-
 nam: Id enim hujusmodi gemitibus accinere con-
 venit.

DIALOG. VI.

MENIPPI, AMPHILOCHI, ET
 TROPHONII.

MENIPPUS.

AT vos, Trophoni & Amphiloche, cùm sitis
 mortui, haud scio quonam modo fanis digni
 estis habiti, vatesque credimini, ac stulti mortales
 Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid igitur? an
 nos sumus culpandi, quòd per inscitiam illi de mor-
 tuis talia opinentur? MEN. At opinati non fuissent,
 nisi & vos, quum viveretis, talia quædam portenta
 ostentassetis, tanquam futurorum præscii fuissetis,
 eaque percontantibus potuissetis prædicere. TROPH.
 Menippe, noverit Amphilocus hic, ipsi pro sese re-
 pondendum esse. At ego heros sum, & vaticinor,
 si quis ad me descenderit. Tu autem videris nunquam
 ompino Lebadiam adiisse; non enim hæc non cre-
 deres.

2. MEN. Quid ais? nisi Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridiculè offam manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsero, te mortuum, ut & nos, esse scire nequeam, idque solâ imposturâ à nobis differentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. TROPH. Est quidam ex homine & Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo quo nunc divinum illud tui dimidium recessit? TROPH. Reddit oracula, Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum mortuum esse planè video.

DIALOG. VII.

MERCURII ET CHARONTIS.

MERCURIUS.

SUPPUTEMUS, portitor, si videtur, quantum mihi debeas jam, ne de eo denuo litigemus. CH. Supputemus, Mercuri: melius enim est de eo statuere, & minoris negotii. MERC. Anchoram tibi, ut mandâras, attuli quinque drachmis *emptam*. CH. Magno dicis. MERC. Per Plutonem quinque emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CH. Pone quinque drachmas, & duos obolos. MERC. Et acum ad *resarciendum* velum; quinque obolos ego exsolvi. CH. Etiam hos adde. MERC. Et ceram ad oblinendas navigii rimas, & clavos, & funiculum,

funiculum, unde hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis *emi*. CH. Rectè sanè, hæc justo pretio emisti. MERC. Hæc sunt, nisi quid aliud inter computandum me latuerit. Quando autem hæc te redditurum promitis? CH. Nunc quidem, Mercuri, non possum: sed si pestis aliqua, aut bellum frequentes aliquos huc demiserit, licebit tunc lucrari aliquid in tanto numero falso portoria supputando.

2. MERC. Proinde ego nunc sedebo, & pessima quæque ut eveniant precabor, ut inde fructum aliquem capiam. CH. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, ut vides, ad nos descendunt: Pax enim est. MERC. Satiùs est ita esse, etiamsi nobis à te debiti solutio prorogetur, Verùm enimverò prisci illi, Charon, nōsti quales advenerint, fortes omnes, sanguine pleni, & faucii plerique: Nunc verò aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore: aut præ nimia voluptate tumefacto ventre & cruribus *advenit*. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque illis similes, Plurimi autem ipsorum pecuniarum causâ veniunt, factis, ut videtur, sibi invicem insidiis. CH. Illæ enim sunt omnino expetibiles. MERC. Proinde neque ego videar peccare, si vel acerbius abs te exigam ea quæ mihi debes.

DIALOG. VIII.

PLUTONIS ET MERCURII.

PLUTO.

SENEMNE nōsti, illum qui valdē provec̃tam adeptus est senectutem, dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores, quinquaginta millia. **MERC.** Etiam; illum Sicyonium dicis. Sed quid postea? **PL.** Illum, Mercuri, vivere sine, iis nonaginta annis, quos exegit, admetiens totidem alios, si fieri possit, atque etiam plures. Adulatores autem ejus Charinum juvenem, & Damonem, cæterósque omnes huc ordine detrahe. **MERC.** Atqui absurdum hoc videretur. **PL.** Nequaquam: imò justissimum. Quamobrem enim illi cum mori optant, vel *quamobrem* pecuniam illius captant, nullā propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt, & quæ, ipso ægrotante, animo agitant, nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convaluerit: in summâ, varia est illorum hominum adulatio. Idcirco hic quidem esto immortalis; illi verò ante ipsum frustra hiantes abeant.

2. **MERC.** Ridicula patientur, scelerati cūm sint. Ille etiam multis in rebus scitè admodum ipsos lactat,
 & sp̃e

MORTUOR. DIALOGI. III

& spe *inani* pascit : Denique morienti semper simillis, juvenibus est multò valentior. Illi autem hæreditate inter se jam divisâ pascuntur, vitam beatam sibi proponentes. PL. Proinde ipse, exutâ senectute, quem admodum Iolaus *ille*, repubescat. Illi autem ab ipsâ spe mediâ, somniatis divitiis relictis, mali malè mortui huc statim veniant. MERC. Ne cures, Pluto : illos enim ordine singulatim tibi accersam : septem autem opinor, sunt. PL. Detrahe. Ille verò eorum omnium exequias comitabitur, ex sene iterum adolescens factus.

DIALOG. IX.

CHARONTIS ET MERCURI, &c.

CHARON.

AUDITE quo loco sint res vestræ. Equidem parva est nobis, ac supputris navicula, prout videtis, & undique perfluit : & si in alterutram partem inclinârit, subvertetur. Vos autem tam multi simul confluitis, multâsque sarcinas singuli affertis : quibuscum si conscenderitis, vereor ne *facti* vos pœniteat postea : præcipuè quicunque natâre nescitis. MORTUI. Quo igitur facto tutò navigabimus ? CH. Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet, omniâque hæc superflua in littore relinquere. Vix enim etiam sic capiat vos navigium. Tibi verò, Mercuri, curæ erit deinceps

deinceps neminem ex ipsis excipere nisi qui sit nudus, & supellectilem, ut dixi, abjecerit. Itaque stans ad navigii scalam ipsos cognosce, & nudos ingredi cogens, suspice. MERC. Rectè dicis: & sic faciemus.

2. Quis est hic primus? MEN. Ego sum Menippus. Ecce autem pera mea & baculum in paludem projiciantur, Mercuri; verùm rectè feci, qui pallium non attulerim. MERC. Ingredere ô Menippe, vir optime, primūque apud navis gubernatorem in summitate locum occupa, ut omnes intuearis.

3. Hic verò, qui purpurâ amictus est, & diadema gestat, facie truculentus, quisnam es? LAM. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quorsum, Lampiche, cum tot sarcinis ades? LAM. Anne conveniebat Mercuri, nudum venire tyrannum? MERC. Nequaquam tyrannum, sed mortuum: itaque ista depone, LAM. Ecce divitias abjeci. MERC. Fastum etiam abjice, Lampiche, & superbiam: si enim hæc simul ingrediantur, navigium gravabunt. LAM. Permitte saltem ut diadema habeam, & fagulum. MERC. Nequaquam, sed hæc etiam dimitte. LAM. Ita sit: quid ampliùs? nam omnia, ut vides, abjeci. MERC. Crudelitatem quoque, & amentiam, & insolentiam, & iracundiam, etiam hæc dimitte. LAM. Ecce nudus sum. MERC. Ingredere nunc.

4. Tu verò pinguis & carnosus, quis es? DAM. Sum athleta Damafias. MERC. Etiam ille esse videris: novi enim te, ut qui sæpe in palæstris viderim. DAM. Etiam Mercuri: sed me excipe, cum sim nudus.

dus. MERC. Nequaquam nudus, vir optime, cum sis tantâ carne circumdatus; eam itaque exue; navim enim submerges, si vel alterum pedem imposueris. Sed & coronas istas, & præconia abjice. DAM. En planè nudus sum, ut vides, & paris ponderis cum aliis mortuis. MERC. Sic præstat esse levem: itaque ingredi.

5. Tu quoque Craton, depositis divitiis, præterea mollitiæ, & deliciis, neque tecum funebria affer vestimenta, nec majorum dignitates: sed & genus & gloriam relinque; & si quando civitas te benefactorem præconio declaravit, *etiam hoc relinque*, & statuarum inscriptiones, nec eos magnum tibi sepulchrum extruxisse dicito. Nam & hujus mentio navigium gravabit. CR. Invitus certè, sed tamen abjiciam: quid enim faciam?

6. MERC. Papæ! tu verò armatus quid vis? aut quid tropæum istud fers? MORT. Quia vici, Mercuri, & fortissimè me gessi, & civitas *hoc* me honore affecit. MERC. Relinque tropæum in terrâ: apud inferos enim pax est, nihilque armis opus erit.

7. Verùm quis est ille, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus, supercilia attolens, meditabundus, promissâ barbâ? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: imò præstigiator, & prodigiorum plenus: itaque & hunc exue: videbis enim multa, eaque ridicula sub pallio abscondita. MERC. Hunc tu habitum depone primùm: deinde hæc quoque omnia. O Jupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, quantum contentionum, inanis gloriæ, questionum

questionum dubiarum, spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum circumfert! quin etiam inanem diligentiam permultam, & deliramenta non pauca, & nugas, & rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, & iram, & delicias, & molliciem, (neque enim ista me latent, etiamsi studiosè celes) mendacium quoque & fastum abjice, illamque opinionem, quâ te aliis præstantiorem esse ducis: nam si cum his omnibus ingrediaris, quæ te quinquagintarem capiat? PH. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes.

8. MEN. Sed & barbam hanc deponat, Mercuri, cum adeò gravis, & hirsuta sit, ut vides: cujus capilli quinque sunt minarum ad minimum. MERC. Rectè dicis, hanc etiam depone. PH. Ecquis detondebit? MERC. Menippus iste sumptâ securi, *unâ* ex iis quibus naves fabricantur, eam resecabit, pro ligno quod secandis supponitur scalâ navali utens. MEN. Nequaquam, Mercuri. sed da mihi ferram: hoc enim erit magis ridiculum. MERC. Sufficiet securis. Euge: humaniorem reddidisti, seposito ejus foetore hircino. MEN. Visne ut paulum de superciliis auferam. MERC. Maximè. Nam hæc super frontem attollit, nescio quam ob rem sese efferens. Quid hoc rei est? etiam ploras scelestè, & mortem formidas? ingredi igitur. MEN. Unum adhuc gravissimum sub alis gestat. MERC. Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi, dum viveret, multum profuit. PH. Igitur & tu, Menippe, depone tuam libertatem, & loquendi

& loquendi audaciam, lætitiā, generositatem, & risum: solūne omnium rides? MERC. Nequaquam; sed retine ista, levia cū sint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia.

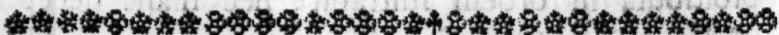
9. Tu verò Orator deponē infinitam istā loquacitatem, antitheses, membrorum adæquationes, periodos, barbarismos, aliāque orationum pondera. PH. En depono. MERC. Benè res se habent. Itaque solve funem, attollamus scālas, attrahatur anchora: expande velum, tuque, portitor, dirige clayum. Benè sit nobis.

10. Quid ploratis, stolidi, tūque, Philosophe, in primis, qui paulò ante tuā barbā spoliatus es? PH. Quoniam, Mercuri, animam immortalem esse putabam, MEN. Mentitur: alia enim ipsum mœrōre afficere videntur. MERC. Quænam illa? MEN. Quia non amplius opiparas cœnas habebit: neque noctu exiens clam omnibus, circumvoluto palliolo capiti, prostibula in orbem lustrabit: nec manè deceptis adolescentibus suā sapientiā pecuniam accipiet. Hæc sunt quæ illi dolent. PH. An tibi, Menippe, mortuum esse molestum non est? MEN. Quomodo *molestum sit mihi*, qui ad mortem, nullo vocante, festinavi?

11. Verū nonne clamor quidam, interim dum confabulamur, veluti quorundam, in terrā vociferantium exauditur? MERC. Etiam, Menippe: nec ab uno quidem loco. Sed alii in unum cœtum convenientes, læti rident omnes propter Lampichi mortem, & uxor ejus a mulieribus circundatur, & liberi recens

nati, etiam illi pariter crebris lapidibus a pueris feriuntur: alii verò Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone isto recitantem: Atque per Jovem, Damasiae mater ululans, lamentationem pro Damasia cum mulieribus incoepat. Te verò, Menippe, nemo deplorat, & solus jaces tranquillus?

12. MEN. Nequaquam: nam haud multo post, canes miserabiliter propter me latrantes audies, & corvos alis sese verberantes, quando ad sepeliendum me convenient. MERC. Generosus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos ad forum judiciale rectâ per hanc viam progredientes. Ego verò, & portitor alios accersemus. MEN. Feliciter navigate, ô Mercuri: Nos verò progrediamur. Quid adhuc cunctamini? judicari oportebit: & graves dicunt esse poenas: rotas, vultures, saxa. Uniuscujusque autem via patefiet,

DIALOG. X.

ALEXANDRI, ANNIBALIS,
SCIPIONIS ET MINOIS.

ALEXANDER.

ME prius, quàm tu, Libyce, judicari par est: præstantior enim sum. AN. Minimè: sed me. AL. Ergo judicet Minos. MIN. At quinam estis?
AL.

AL. Hic est Carthaginensis Annibal : ego Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem ambo gloriosi. Sed quâ de re vobis est altercatio ? AL. De præstantiâ. Hic enim se meliorem fuisse exercitûs ducem, quam ego, dicit. Ego verò, ut omnes sciunt, non isto solùm, sed omnibus fermè, qui ante meam ætatem vixêre, in re militari fuisse me præstantiorem assero. MIN. Ergo vicissim uterque dicat. Tu verò Libyce, primus verba facito.

2. AN. Unum hoc me juvat, Minos, quod & hic Græcam linguam didicerim : adeo ut neque hâc parte plus, hic, quam ego, referat. Porro illos maximè laude dignos assero, qui cùm principio nihil essent, magni tamen evaserunt, & per se potentes facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis Iberiam adortus, cùm sub fratre dux essem exercitûs, dignus censebar, qui res maximas aggrederer, & præstantissimus judicabar. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Hesperios devici. Et cùm magnos montes transcendissem, *regiones*, quæ circa Eridanum *sita sunt*, omnes incursionibus vastavi, multasque urbes everti, & planam Italiam subjugavi : & usque ad præminentis urbis suburbia grassatus sum : tótque uno die occidi, ut eorum annulos modiis metitus sim, & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque hæc omnia peregi, cùm neque me Ammonis filium appellarem, neque me Deum fingerem, neque matris insomnia narrarem : sed me hominem faterer, & ducibus prudentissimis adversarer, & cum militibus fortissimis manus confererem ; nec Medos & Armenios expugnarem, qui priùs fugiunt, quàm quisquam eos persequatur,

persequatur, & cuivis audenti victoriam facile tradunt.

3 Alexander verò acceptum a patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetū usus multum ampliavit: & postquam perditum illum Darium, in Iso & Arbelis vicerat subegeratque, & paternā virtute degenerans adorari voluit, & ad medicam vivendi formam vitæ suæ institutum commutavit, & inter convivia amicorum cæde se contaminavit, & ipse corripuit duxitque ad mortem. Ego autem pariter patriæ dominatus sum: & cum me revocaret, hostium magnā classe adversus Libyam navigantē, parvi statim, meque hominem privatum dedi: & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi, barbarus cum essem, omnisque Græcanicæ, disciplinæ expers, nec Homerum, ut iste, frequenter recitasset, nec ab Aristotele sophistâ edoctus, sed solâ naturæ meæ solertiâ usus fuisset. Hæc sunt, quibus me Alexander præstantiorem prædico. Quod si præstantior est iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsan est apud Macedonas: non tamen propterea melior videri debet generoso viro, & imperatore, qui prudentiâ, magis quam fortunâ usus est. MIN. Hic certè non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu verò, Alexander, quid ad hæc dicis?

4. AL. Nihil certè, Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama te docuerit, qualis ego rex, qualis iste latro fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superaverim; qui, cum essem adhuc adolescens, rem aggressus regnum obtinui

obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi, & Græciam Thebanorum interitu perterrui. Tum ab iis dux electus, dignum non putavi, Macedonum imperium curando, me contentum esse eorum imperio, quæ pater reliquerat; sed totum terrarum orbem animo concipiens, & grave fore existimans, ni omnes subjugarem, paucos ducens, Asiam invasi: & apud Granicum magnâ pugnam vici, Captâque Lydiâ, Ioniâ, ac Phrygiâ, denique subjugato quicquid obviam erat, Iffum veni, ubi me Darius innumeras copias ducens expectabat.

5. Post hæc, ô Minos, vos ipsi scitis, quot uno die mortuos ad vos miserim. Dicit enim Portitor tunc scapham ipsis non suffecisse: sed plerosque illorum extemporaneis *ratibus* compactis trajecisse. Et hæc confeci in primâ acie periclitans, & in pugnam vulnerari non timens. Et ut quæ Tyri & Arbelis gesta sunt tibi non exponam, ad Indos usque veni, meumque imperium Oceano terminavi: & ipsorum elephantes cepi, & Porum subegi: Scythas etiam non contemnendos homines, superato Tanai, magnâ equestri pugnam devici; & amicis benefeci, & inimicos ultus sum. Quod si Deus hominibus videret, condonandi sunt illi, qui propter facinorum meorum magnitudinem tale quid de me crederent.

6. Tandem ego, dum regnarem, moriebar, ille verò, cum apud Bithynum Prusiam exularet, sicut dignum erat pessimum & crudelissimum hominem *mori*. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere: scilicet eum id non virtute, sed nequitia, & perfidia, & dolis peregrisse, justum verò aut apertum nihil.

Sed

Sed quoniam delicias mihi objecit, oblitus mihi videtur eorum quæ Capuæ commisit, cum meretricibus consuetudinem habens, & pugnandi occasiones per luxum vir ille mirandus absumens. Ego verò, nisi quæ sub Occidente sunt, parva ratus, ad Orientem potius me contulissem, quidnam adeò magni præstitissem, Italiam absque sanguine nactus, ac Libyam, omnemque tractum ad Gades usque sub potestatem facile redigens? sed hæc nullâ contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoscere. Dixi. Tu verò, Minos, judica. Hæc enim e multis *protulisse* satis est.

7. SCIP. Ne prius, quam me quoque audiveris. MIN. Quisnam es tu, vir optime, aut cujas, qui dicturus sis? SCIP. Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem expugnaui, & Afros magnis præliis subegi. MIN. Quid igitur tu dices? SCIP. Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Annibale præstantiorem, qui ipsum devictum, & turpiter fugere coactum, persecutus sum. Quomodo igitur impudens iste non est, qui cum Alexandro certare ausit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparari dignum me puto? MIN. Per Jovem æqua dicis, Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: post ipsum autem tu, deinde, si videtur, tertius Annibal, qui nec ipse contemnendus est.

DIALOG. XI.

DIOGENIS ET ALEXANDRI

DIOGENES.

QUID hoc rei est, Alexander? & tu mortuus es, sicut nos omnes? **AL.** Vides, Diogenes: neque verò mirum est, si cùm homo fuerim, defunctus sim: **DIOG.** Ammon igitur ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret: an verò tu Philippi filius eras? **ALEX.** Philippi certè: non enim obiißem, si Ammonis fuisset *filius*. **DIOG.** Atqui de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum eâ consuetudinem habuisse, & in lecto fuisse visum: deinde sic te genitum fuisse: porrò deceptum Philippum, qui se tuum patrem esse existimaret. **AL.** Hæc etiã, ut tu, ipse audiui: nunc autem video neque matrem, neque Ammonios illos vates fani quicquam dixisse. **DIOG.** At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile: multi enim te Deum esse rati metuebant.

2, Sed dic mihi, cuinam tantum imperium reliquisti? **AL.** Nescio, Diogenes. Non enim potui quicquam de eo statuere, priusquam morerer, nisi hoc solum quòd moriens Perdiccæ annulum tradidi, Verùm quid rides, Diogenes? **DIOG.** Quidnam aliud, quàm quod memini, quid Græci fecerint, quum, imperium nuper ubi accepisses, tibi adularentur, te Im-

Q

peratorem

peratorem eligerent, & ducem adversus barbaros : nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adherent, templa ædificarent, & tibi ut draconis filio sacra facerent ?

3. Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliêrunt ? AL. Etiamnum in Babylone jaceo tertium jam diem. Sed Ptolemæus ille satelles meus, siquando detur otium ab his rerum tumultibus qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, ibique sepulturum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non risero, Alexander, cùm te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris ? Verùm hæc ne speres, divinissime. Neque enim fas est reverti quenquam ex iis, qui semel paludem transmiserint, atque intra specûs hiatum descenderint ; non enim negligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus.

4. Verùm illud abs te libenter discerem, quo feras animo quoties reputas, quantâ felicitate apud superos relictâ, *huc* sis profectus, *putâ* corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auro tanto, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloriâ : & conspicuum esse dum vectareris, dum vitâ candidâ caput revinctum haberes, dum purpuram fibulis substrictam gestares. Numquid hæc te discruciant, cùm memoriam subeunt ? quid lachrymaris, ô stolide ? annon hoc te docuit sapiens ille Aristoteles, ne res eas, quæ a fortunâ *profiscuntur*, firmas putares ?

5. AL. Sapiensne ille, qui sit assentatorum omnium perditissimus ? Sine me solum Aristotelis facta scire,

scire, quàm multa a me petierit, quæ mihi scripserit, utque meâ in disciplinis ambitione abusus sit, cùm palparetur, ac prædicaret me, nunc ob formam, ac si hæc summi boni pars esset: nunc ob res gestas atque opes: nam has quoque in bonis esse censebat, ne erubesceret ipse quod eas acciperet, præstigiōsus planè & fraudulentus homo, Diogenes. Quanquam illud fructus ex ipsius sapientiâ percepi, *scilicet* quod nunc *de iis*, quæ paulo ante enumerasti, ut summis de bonis excrucier.

6. DIOG. At scin' tu quid facies? subjiciam tibi doloris illius remedium. Quandoquidem hic Elloborus non nascitur, fac ut Lethæi fluminis aquam hiantē ore attrahens bibas: sic enim defines propter Aristotelica bona discruciarī: at Clitum illum, & Callisthenem video & complures alios in te irruentes, ut te discerpant, & injurias a te acceptas ulciscantur. Quare alteram hanc viam ito, &, ut dixi, sæpe bibito.

DIALOG. XII.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

PHILIPPUS.

NUNC tandem, Alexander, negare non potes te filium esse meum; non enim obivisses, si Ammonis fuisses. ALEX. Nec ipse ignorabam, Pater, me Philippi Amyntæ filium fuisse; sed vaticinium admisi, ut qui ad res gerendas mihi utile futu-

rum putaverim. PH. Quid ais? num utile videbatur tibi præbere teipsum à vatibus decipiendum? AL. Non isthuc: sed me formidârunt Barbari, nulusque *viribus meis* restitit, cum putarent sibi adversus Deum præliandum. Quare facilius ipsos subjugavi.

2. PH. Quos tu tanto conatu dignos usquam viciisti, qui cum timidis istis, arculos & peltaria, gerâsque vimineas *sibi* protendentibus, semper congressus es? sed opus erat *egregium* Græcos armis domare, Bæotios, Phocenses, Athenienses: præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalicum, Eleorum jaculatores, Mantineos peltis instructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, hæc ardua *erant*. An verò nescis ut Medos, Persas, Chaldaeos, aurò conspicuos, & delicatos homines, ante te duce Clearcho decies mille viri expeditionem fuscipientes expugnaverint, cum ne manus quidem conferere sustinerent, imo, antequam emissum fuisset telum, fugerent?

3. AL. At verò Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Attamen neque concitatis inter ipsos dissidiis, nec emptis prodicione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriæ gratiâ. Adde quod & Græcorum alios sine sanguine cepi; Thebanos verò fortè audisti quomodo punierim. PH. Hæc omnia novi: Clitus enim mihi retulit, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quod me cum tuis rebus gestis comparatum laudare ausus fuisset.

4. Tu

4. Tu verò abjectâ chlamyde Macedonicâ candyn, ut aiunt, induisti, & tiaram rectam *capiti* imposuisti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluisti. Et quod omnium *fuit* maximè ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim dicere quæcunque alia commisisti, ut viros doctos cum leonibus simul in claustris inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amâsti. Unum tantum, cum audiverim, laudavi, scilicet quod à Darii uxore formosâ abstineris, & matris ac filiarum ejus curam susceperis: hæc enim rege digna.

5. **AT.** Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, Pater, & quod apud Oxydracas primus intra mœnia defilierim, totque vulnera, acceperim? **PH.** Non hoc laudo, Alexander; non quod non decorum esse putem vulnerari quandoque regem, & in primâ acie periclitari: sed quod illud ex re tuâ minimè erat: etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, teque viderent *homines* bello gestando efferri, sanguine manantem, propter vulnus ejulantem, spectatoribus hæc forent ridendi argumentum: adde quod Ammon præstigiator, & falsus vates argueretur, et prophetæ ejus adulatores. Ecquis non risisset conspicatus Jovis filium animo deficientem, & medicorum opem implorantem? nunc verò quum jam vitâ functus es, non multos esse putas qui fictionem illam irrideant & maledictis carpant, quum Dei cadaver porrectum stratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? cæterum quod ais, Alexander, tibi fuisse conducibile, quò facilius rerum

rerum potireris; id tibi rerum præclarè gestarum gloriæ non parum detraxit. Nihil enim non videbatur minus, quod a Deo fieri credebatur.

6. AL. Haudquaquam hæc de me sentiunt homines: sed Herculi & Baccho me parem esse statuunt, & quidem Aornum illam, quam neuter illorum cepit, ego solus subegi. PH. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipsum comparas, & ut non erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sapias?

DIALOG. XIII.

MENIPPI, ÆACI, &c.

MENIPPUS.

PER Plutonium, Æace, mihi omnia circumducens expone quæ sunt in Orco. ÆAC. Haud facile, Menippe, omnia: sed quæ summaria sunt, disce. Hunc quidem esse Cerberum nôsti; & portitorem hunc, qui te trajecit, præterea lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quum ingressus es. MEN. Hæc novi: & te aditus custodem esse: Regem etiam vidi, & furias. Homines verò præscos, & maximè qui ex illis insignes fuerunt, ostende. ÆAC. Hic est Agamemnon: ille Achilles: iste verò, qui propè *affidet*, Idomeneus: deinde Ulysses, postea Ajax & Diomedes, atque Græcorum præstantissimi.

2. MEN.

2. MEN. Papæ. Homere, qualia tuarum rhapsodiarum capita humi jacent porrecta, ignota, & informia, pulvis omnia & meræ nugæ, reverà imbecilla capita ! Hic verò, Æace, quisnam est ? ÆAC. Cyrus est. Hic verò Cræsus, juxtaque ipsum Sardanapalus : qui verò ultra hos est, Midas, ille verò Xerxes. MEN. Et te, ô sceleste, tota exhorruit Græcia, jungentem *pontibus* Hellespontum, & per montes ipsos navigare affectantem ? qualis verò est Cræsus ? Sed hunc Sardanapalum, Æace, permitte mihi, ut in maxillam percutiam. ÆAC. Nequaquam. Comminues enim ipsi calvariam, cùm sit adeò muliebris. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote planè femivirum.

3. ÆAC. Vis ut tibi sapientes etiam ostendam ? MEN. Etiam per Jovem. ÆAC. En tibi primus hic est Pythagoras. MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive denique quocunque vocari nomine voles. PYTH. Ita sanè : & tu quoque Menippe. MEN. Annon amplius aureum illud tibi est femur ? PYTH. Non : sed age cedo, siquid edule habeat hæc tua pera. MEN. Fabas, ô bone : quare nihil tibi *in perâ* est edule. PYTH. Da modò. *Nam hic* apud manes alia sunt dogmata : didici enim nihil hic fabis & parentum capitibus inter se simile esse.

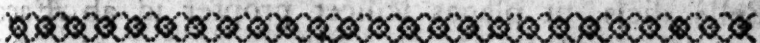
4. ÆAC. Porro, hic est Solon Execestidis filius, & Thales ille : & juxta ipsos Pittacus, alique : suntque, ut vides, omnes septem. MEN. Hi soli ex omnibus, Æace, læti sunt & hilares. Sed hic, qui cinere oppletur, velut subcineritius panis, qui crebris pustulis efflorescit, quisnam est ? ÆAC. Empedocles,

docles, Menippe, semicoctus ab Ætnâ monte huc profectus. MEN. O æripes optime, quamobrem teipsum in crateres Ætnæ conjecisti? EMP. Infania quædam *impulit me*, Menippe. MEN. Minimè per Jovem, sed inanis gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc fecerunt, ut quamvis indignus, unâ cum crepidis in carbones redigereris. Veruntamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehensus enim es mortuus. Ubi verò locorum est Socrates, Æace? ÆAC. Cum Nestore, & Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hîc esset. ÆAC. Vidēsne calvum illum? MEN. Calvi sunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Et hoc similiter *nota omnium fuerit*, nam & simi omnes sunt.

5. Soc. Méne quæris. Menippe. MEN. Etiam, Socrates. Soc. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur: ac habitum certè ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi *videntur* admodum multi. Cæterum vidisti, opinor, qualis ad te venerint Aristippus, & Plato ipse: alter quidem olens unguenta, alter Siciliæ tyrannis adulari doctus. Soc. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus homo es, ô Socrates, quod ad res hujusmodi attinet. Omnes itaque admirabilem virum fuisse existimant, atque hæc omnia cognovisse (debet enim, opinor, verum dicere) cûm nihil scires. Soc. Et ipse hæc illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant.

6. MEN.

6. MEN. Sed quinam isti sunt circa te? Soc. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniaë filius. MEN. Euge, Socrates, quoniam & hîc tuam artem exerces, neo formosos istos negligis. Soc. Quid enim aliud suavius agerem? Sed si videtur, prope nos recumbe. MEN. Non per Jovem: Cræsum enim & Sardana-palum adeo, eorum accola futurus: quippe mihi videor non parùm risurus, quum plorantes illos audiam. ÆAC. ego quoque jam abeo, nequis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa autem posthac videbis, Menippe. MEN. Abeas licet: etenim hæc sufficiunt, Æace.

DIALOG. XIV.

CHARONTIS ET MENIPPI,

CHARON.

REDDE naulum, sceleste. MEN. Vociferare, siquidem hoc tibi jucundum est, Charon. CH. Redde, inquam, *id*, cujus gratiâ te trajeci. MEN. Haudquaquam accipere possis ab eo qui non habet. CH. An est quispiam qui ne obolum quidem habeat? MEN. Sit ne alius quispiam, equidem ignoro: ipse certè non habeo. CH. Atqui præfocabo te per Di-tem, sceleste, ni reddas. MEN. Et ego illiso baculo tibi caput diffindam. CH. Frustra ergo navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius, qui me tibi tradidit, tibi pro me reddat.

R

2. MERC.

2. **MERC.** Bellè mecum agatur per Jovem, si pro mortuis solvere debeam. **CH.** Non recedam a te. **MEN.** Hujus igitur gratiâ subductâ navi commorare, quanquam quod non habeo, quânam accipias? **CH.** At tu nesciebas ferre te decuisse? **MEN.** Equidem sciebam, verum non habebam. Quid igitur? idcirco mihi non erat moriendum? **CH.** Solus ergo gloriaberis te grâtiâ navigâsse? **MEN.** Haud gratis, ô præclare: siquidem sentinam exhausti, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. **CH.** Ista nihil ad naulum: obolum reddas oportet, neque enim fas est secus fieri.

3. **MEN.** Proinde me rursus in vitam revehe. **CH.** Bellè dicis, ut plagas scilicet propter id ab Æaco accipiam. **MEN.** Ergo molestus ne sis. **CH.** Ostende quid in perâ habeas. **MEN.** Lupina, si velis, & Hecates cœnam. **CH.** Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum, vectores omnes irridens, & dicteriiis incessens, solusque cantillans, illis plorantibus! **MERC.** Num ignoras, Charon, qualem virum transvexeris? planè liberum, cuique nihil omnino sit curæ. Hic est Memippos. **CH.** Atqui si unquam posthac te recepero? **MEN.** Si receperis? ô præclare, bis quidem recipere non possis.

DIALOG. XV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

DIOGENES.

HEUS tu Car, quare es insolens? réque dig-
 num censes qui nobis omnibus anteponeat?
MAU. Primum regni quidem nomine, ô Sinopénfis,
 quippe qui Carie universæ rex fuerim, & Lydiæ
 gentibus aliquot imperaverim: tum & insulas non-
 nullas subegerim, & Miletum usque pervenerim, ple-
 risque Ionie partibus subjugatis: ad hæc formosus
 eram ac procerus, & in bello fortis: & quod *omnium*
est maximum, quod in Halicarnasso monumentum
 super me situm habeo singulari magnitudine, quan-
 tum nemo alius defunctorum, nequè pari pulchritu-
 dine elaboratum possidet, viris & equis pulcherrimo
 ex saxo ad vivam formam absolutissimo artificio ex-
 pressis: quale ne fanum quidem facilè quis inveniat.
 Num injuriâ tibi videor has ob res magnificè de me
 sentire?

2. **DIOG.** Ob imperium ais, ob formam, & sepul-
 chri molem? **MAU.** Ob hæc ipsa profecto. **DIOG.**
 Atqui, formosè Mausole, neque vires illæ, nec for-
 ma tibi amplius adest: siquem itaque arbitrum de
 formæ præcellentiâ eligamus, dicere non possum,
 quamobrem cranium tuum meo præferatur: ambo

enim calva sunt & nuda, & dentes pariter ostendimus, atque oculis orbamur, & nares fimi-redditi sumus. Cæterum sepulchrum & sumptuosa illa saxa Hali-carnasseis forsitan ostentare liceat, & apud hospites gloriari, magnificam quandam sibi esse structuram; sed quid tu exinde commodi percipias, vir egregie, nullus video, nisi hoc *commodum* dicas, quod plus oneris atque nos sustineas, sub tam ingentibus saxis pressus.

3. MAU. Itanè inutilia mihi sunt illa omnia? plane-
que pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIOG. Mi-
nimè pares, generosissime: minimè inquam. Nam
Mausolus ingemiscet, quoties meminerit eorum quæ
in terris possidebat, ob quæ beatum esse se existima-
bat: Diogenes verò irridebit ipsum. Atque ille
quidem sepulchrum sibi Halicarnassi ab uxore Ar-
temisiâ, & sorore constructum memorabit; Dioge-
nes verò, an corpus suum sepulchrum habeat necne,
ignorat: neque enim erat id ipsi curæ. Verùm apud
viros excellentissimos sui famam reliquit, ut qui
vitam exegerit viro dignam; tuo monumento, Ca-
rum abjectissime, celliorem, ac tutiore in loco sub-
structam.

DIALOG. XVI.

MENIPPUS, SEU NECYOMANTIA,
MENIPPUS, PHILONIDES.

MENIPPUS.

SALVE atrium, domusque vestibulum meæ.
Quàm lubens te aspicio luci redditus! PH. Nonne
hic Menippus est Canis ille? non hercle alius, nisi
perperam video omnes Menippos. At quid sibi vult
habitûs istius insolentia, pileus, lyra, & leonis exuviæ?
eum tamen adeundum est. Salve, Menippe, unde
nobis advenisti? jamdiu enim in urbe visus non es.
MEN. Venio defunctorum latebrâ & caliginis portis
relictis, ubi Pluto a Diis seorsim habitat. PH. Hercle,
Num Menippus nobis clâm mortuus est, revixitque
denuo! MEN. Non: sed adhuc spirantem orcus me
recepit. PA. Quænam causa fuit tibi novæ hujus
& incredibilis peregrinationis? MEN. Juventus me
impulit, & major animi audacia (*scilicet equo, vel
quàm pro juventute*) PH. Desine, ô beate, tragicum
loqui, & ab iambis descendens, sic simpliciter elo-
quere. Quænam hæc vestis? quid tibi inferno iti-
nere fuit opus? alioqui neque jucunda, neque delec-
tabilis est via. MEN. Necessitas, amice, ad orcum
me demisit, Thebani Tiresiæ manes consulendi causâ.
PH. Heus tu deliras: alioqui non ita consarcinatis
versibus apud amicos caneres. MEN. Ne mireris,
amice.

amice : recens enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quomodo versibus impletus sum, & spontanea mihi carmina in os veniunt.

2. Verùm dic mihi, ut se res in terris habent, & quidnam in urbe agunt? PH. Nihil novi : sed ut prius *amittabant*, rapiunt, pejerant, in tabulas scribunt pecunias fœnori datas, fœnerantur. MEN. O miseri, atque infelices ! Nesciunt enim qualia nuper apud inferos rata habita fuerint, & qualia decreta contra divites suffragio facta, quæ per Cerberum fieri non potest, ut illi subterfugiant. PH. Quid ais ? novine aliquid apud inferos decretum est de iis qui hîc *vivunt*? MEN. Per Jovem, & quidem multa : sed ea non licet apud omnes efferre, neque arcana revelare, nequis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PH. Nequaquam, Menippe, per Jovem : ne amico sermonem hunc inideas. Etenim apud hominem tacendi gnarum, quinetiam sacris initiatum, edisseres. MEN. Grave profectò mihi mandas mandatum, & neutiquam tutum : verùm tui utique gratiâ est audendum. Ergo decretum est divites istos, & pecuniosos, qui aurum sicut Danaën inclusum custodiunt. PH. Ne prius, ô bone, quæ decreta sunt, dixeris, quàm ea percurreris quæ ex te libentissimè audirem : quæ *videlicet* descensus causa tibi fuerit, quis itineris dux, atque ordine deinceps quæ apud ipsos & videris, & audiveris : verisimile enim est te, cum eximiarum rerum studio teneris, eorum quæ visu vel auditu digna sunt nihil prætermisisse. MEN. Parendum etiam in his tibi est : quid enim facias, eùm viam inferat amicus & quare primum

mum tibi sententiam meam expediam, & quæ res me ad hunc descensum impulerit. Ego cum adhuc puer essem, & audirem Homerum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modò, sed ipsorum etiam Deorum, præterea eorundem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones, fratrum & sororum nuptias, hæc omnia præclara ducebam, nec obiter ad ea perpetranda movebar. Postquam verò cœpi viris annumerari, hîc contrà leges audiui contraria poetis jubentes, nec adulteria comittere, nec seditiones movere, nec rapinas exercere. In magnâ igitur dubitatione constituebar, nescius quo pacto me gererem. Neque enim Deos unquam putavi adulteria-perpetrâsse, & seditiones inter se exercuisse, nisi de his tanquam bonis iudicâssent; nec legumlatores his contraria jussisse, nisi id conducere existimâssent.

4. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui philosophi vocantur, hisque in manus me dedere, & rogare ut me quâ vellent in re uterentur, vitæque viam aliquam simplicem & certam monstrarent. Hæc igitur mecum reputans ad eos ivi; imprudens verò me ex fumo in ipsum, ut aiunt, ignem conjeci. Apud illos enim præcipuè ignorantiam majorémque perplexitatem observando reperi; adeò ut auream privatorum vitam esse ilicò mihi indicârint. Alius nimirum uni me voluptati operam dare, & hoc solum omni modo persequi jussit, hoc enim esse felicitatem *dixit*. Rursum alius omnino labori-incumbere, corpûsque sordido squalidoque cultu subigere, omnibus morosum me præbentem,

bentem, & probis infectantem, continuò recitans celebria illa Hesiodi de virtute carmina, & sudorem, & ascensum in montis verticem. Alius pecunias contemnere, earumque possessionem indifferentem putare jubebat: alius contra bonas esse ipsas etiam divitias pronunciabat. De mundo verò quid oportet dicere? qui ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam pugnantium invicem nominum turbam in diem audiebam: & quod omnium eorum, quæ mihi erant gravia, absurdissimum fuit, de maximè contrariis cum unusquisque diceret, vincentes & probabiles admodum rationes afferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem esse contenderet, contradicere potuerim, idque cum probè scirem idem eodem tempore calidum & frigidum esse non posse. Prorsum igitur tale quid accidebat mihi, quale his qui dormitant, scilicet ut modò annuerem, modò verò abnuerem:

5. Præterea hoc illis longè erat absurdus; observando enim inveni hos ipsos studiosè sectari ea, quæ ipsorum verbis quam maximè contraria essent. Nam eos, qui *me* pecuniam suaserunt contemnere, videbam ei tenaciter adhærentes, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique ejus gratiâ tolerantes: eos verò, qui gloriam rejecerunt illius gratiâ omnia studiosè sectantes; omnesque ferè voluptatem *palam* accusantes, privatim verò ex eâ solâ pendentes.

6. Ergo & hâc spe frustratus adhuc magis indignabar; tacitè tamen me ipsum consolans, quòd cum multis & sapientibus & ob prudentiam non parùm celebratis

celebratis & insipiens essem, & veri adhuc ignarus oberrarem. Tandem mihi horum causâ aliquando pervigilanti visum est ire Babylonem, & a quodam mago ex Zoroastri discipulis & successoribus opem implorare. Audieram siquidem ipsos carminibus, & expiationibus quibusdam inferorum portas aperire, & quem voluerint tutò illuc deducere, & iterum postea reducere. Optimum ergo fore existimabam, descensu ab horum quopiam impetrato, Tiresiam Bœotium adire, & ab eo perdiscere, tanquam a vate & sapiente, quænam sit optima vita, & quam aliquis rectè sapiens eligeret. Itaque quantâ poteram celeritate exiliens Babylonem rectâ contendi. Quo cùm pervenissem, versor cum quodam ex Chaldæis, sapiente viro, artem divino, comam cano, barbam admodum venerabilem demissam habente: nomen autem erat illi Mithrobarzanes. Orans igitur obsecransque vix ab eo consecutus sum, ut quâ tandem mercede vellet, mihi dux esset viæ.

7. Tum vir ille me susceptum, primùm quidem dies novem & viginti cum lunâ simul incipiens abluìt, ad Euphratem deducens, mane orientem versus solem, longum quendam sermonem mussitans, quem non probè exaudiebam. Nam, velut inepti præcones in certaminibus, volubile quiddam & incertum proferebat: cæterum visus est dæmonas quosdam invocare. Post illam igitur incantationem, cùm in meam faciem ter inspuisset, denuo rediit, obviorum nullum intuens. Cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspis aqua; lectus verò in herbâ sub dio. At postquam

hoc vitæ instituto satis me præparâset, mediâ circiter nocte ad Tigridem fluvium me deductum & purgavit, & absterfit, facéque ac scillâ, aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit. Deinde cum me jam totum incantâset, & circumivisset, ne a spectris læderer, domum reducit, ita ut eram, retrogredientem: reliquâ verò nocte navigationi nos paravimus.

8. Ille igitur magicam quandam vestem induit, Medicæ multum similem: me verò his, pileo scilicet, leonis exuviis, lyrâque insuper ornavit. Præterea jussit ut siquis nomen me rogaret, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem, Ulysssem, aut Orpheum. **PR.** Quid ita ô Menippe? neque enim habitûs neque nominum causam intelligo. **MEN.** Atqui perspicuum quidem illud est, ac neutiquam arcanum: cum enim hi ante nos vivi ad inferos descendissent, existimavit, si me illis assimilaret, fore ut facilius Æaci custodias fallerem, & sine impedimento transirem, utpote notior, cum tragicè admodum deductus essem, propter habitum.

9. Jam igitur illucescebat dies, quum nos ad fluvium descendentes, in solvendo e portu occupati eramus. Erant autem ab ipso parata cymba, & victimæ, & mulsu: & alia, quotquot ad sacrificia, erant utilia. Tum impositis omnibus quæ parata erant, nos quoque sic ingredimur tristes & humidas lachrymas effundentes. Atque aliquantisper quidem in fluvio sublabebamur: deinde in paludem navigavimus, ac lacum, in quem Euphrates conditur. Ubi autem & illum transmisimus, in desertam sylvosam

et

& opacam quandam regionem devenimus : in quam ubi descendimus (præibat verò Mithrobarzanes) foveam effodimus, & oves jugulavimus, & sanguinem circa foveam aspersimus. At magus interim faciem accensam tenens, voce non amplius summisâ, sed quàm poterat maximâ vociferans, dæmonas simul omnes invocabat, Pœnas, Erinnyas, Hecaten nocturnam, horribilémque Proserpinam, commixtis unâ barbaricis quibusdam ignotis & polysyllabis nominibus.

10. Statim ergo tremere omnia, solúmque ex incantatione diffindi, ac Cerberi latratus procul audiri. jamque res planè tristis ac mœsta erat. Timuit verò subtus rex mortuorum Pluto. Jam enim *inferorum* pleraque patebant, lacus, Pyriphlegethon, & Plutonis regia. Cúmque per hiatum descendissemus, Rhadamantum præ metu propemodum mortuum reperi-mus : at Cerberus quidem latravit, & in furorem versus est, statim autem me lyram pulsante, melodiâ ilico sopitus est. Postquam verò ad lacum venimus, parum abfuit quin non trajiceremus. Jam enim onustum erat, & ejulatu plenum navigium : omnes verò saucii navigabant, hic crus, ille caput, alius aliud aliquid membrum contritum-habens, adeò ut ex bello quodam adeste mihi viderentur. At optimus Charon ut pellem leoninam vidit, arbitratus me Herculem esse, recepit, libénsque transvexit, quin etiam egressis viam commonstravit.

11. Tum quoniam in tenebris eramus, præibat Mithrobarzanes, ego autem ponè ipsi adhærens sequebar, donec in pratum quoddam maximum, & as-

phodelo confitum pervenimus : ibi nos stridulæ mortuorum umbræ circumvolitabant. Paululum verò progressi ad Minois tribunal *tandem* accessimus. Hic autem in sublimi quodam folio sedebat : adstabant autem illi Pœnæ, infesti dæmones, Erynnyes. Ex alterâ verò parte adducebantur ordine multi longâ catenâ vincti; dicebantur autem esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, atque istiusmodi turba quidvis in vitâ turbantium. Seorsum autem divites ac fœneratores accedebant, pallida, ventriosi, & podagrici, collariam singuli corvûmque duorum talentorum pondo impositum habentes. Nos igitur astantes, et quæ fierent conspeximus; et quæ ad defensionem dicerentur audivimus, accusabant autem eos novi quidam atque admirabiles oratores. PH. Quinam hi sunt per Jovem ? absit enim ut graveris etiam hoc dicere. MEN. Nosti-ne umbras istas, quæ in sole a corporibus efficiuntur ? PH. Omnino sane. MEN. Hæ igitur nos, cum mortui sumus, accusant, contra nos testimonium dicunt, & eorum, quæ in vitâ peccavimus, arguunt, atque ipsaram nonnullæ fide admodum dignæ videntur, utpote quæ nobiscum per versarentur, nostrisque a corporibus nunquam abscederent.

12. Itaque Minos diligenter examinans, quemlibet in sedes impiorum relegabat, pro merito auctorum pœnas subituro : eosque maximè increpabat, qui divitiis & dignitatibus superbiverant, & tantum non adorari expectârant, brevem eorum superbiam, factumque detestatus : & quòd non meminissent se mortales fuisse, & mortalia bona consecutos. At nunc isti

isti splendidis illis omnibus spoliati, divitiis inquam, genere, imperiis, nudi, demissoque vultu adstabant, tanquam somnium quoddam eam, quæ apud nos est, felicitatem in memoriam revocantes; adeo ut ego hæc videns summopere gauderem. Et si quem ipsorum nossem, tacite ad ipsum accedens, qualis in vitâ fuerat submonui, quantumque tunc turgeret, quum multi manè ad fores aderant egressum, ejus expectantes, pulsi interim exclusique a famulis. At ipse vix tandem illis exoriens, purpureus, aut aureus, versicolor, felices & beatos salutantes se facturum putabat, si pectus dextram-ve porrigens daret osculandam. Illi verò audientes ista moleste ferebant.

13. A Minoe verò una quidem ad gratiam judicata fuit lis. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum multis atrocibus *criminibus* a Dione accusatum, & Stoicorum testimonio convictum, Aristippus Cyrenæus interveniens (honore autem illum prosequuntur, plurimumque apud inferos valet) propemodum Chimærae alligatum, a pœnâ liberavit, afferens illum multos eruditos pecuniâ adjuvisse.

14. Tum nos a judiciali foro digressi ad supplicii locum pervenimus. Ibi ô Amice, multa erant auditu, visuque miserabilia. Nam & flagrorum strepitus simul audiebatur, & ejulatus eorum qui in igne torrebantur, & tormenta, & catasta, & rotæ: Chimaera lacerabat, Cerberus dilaniabat; simulque puniebantur omnes, reges, servi, satrapæ, pauperes, divites, mendici, & eorum, quæ ausi fuerant, omnes pœnitebat. Nonnullos autem ipsorum conspicati agnovimus, quotquot *scilicet in eorum numero* erant, qui
nuper

nuper mortui fuerant. Illi verò se occulebant, & avertebant; quod si aliquando respicerent, id serviliter admodum & adulatoriè *faciebant*: idque cùm essent in vitâ quàm molesti putas, & fastuosi! at pauperibus dimidium malorum remittebatur; & ubi interquievisent, rursus puniebantur. Quin & illa quoque fabulosa vidi, Ixionem & Sisyphum, & Phrygem Tantalum malè affectum, & terrâ genitum Tityum: quantus hercle erat! *integrum* enim agri locum stratus occupabat.

15. Præteritis etiam hisce, campum Acherusium ingredimur; ibique cum semideos, tum heroínas, aliâque simul mortuorum turbam secundum gentes tribusque degentem invenimus: alios quidem vetulos ac marcidos, utque dicit Homerus, evanidos: alios verò juvenes, & integros, & maximè quidem Ægyptios, propter diuturnam condituræ efficaciam. Verùm quemlibet dignoscere nequaquam erat facile, omnes enim ossibus nudatis sunt revera sibi invicem similes; cæterum ægrè diùque contemplando ipsos cognoscebamus; jacebant enim alii super alios obscuri atque ignobiles, nihilque amplius eorum, quæ apud nos sunt pulchra, conservantes. Cùm igitur multa exsiccata cadavera eodem in loco jacerent, & omnia inter se similia essent, horrendum & per vacuos oculorum orbis intuentia, dentesque nudos ostendentia, animi pendebar quoniam *signo* Therfiten a formoso illo Nireo discernere, aut mendicum Irum a rege Phæacum, aut ab Agamemnone Pyrrhiam coquum: nihil enim veterum indiciorum ipsis permanebat, sed similia erant ossa obscura, & nullum nomen inscriptum.

tum-habentia, & quæ a nullo amplius discerni possent.

16. Hæc igitur spectanti mihi hominum-vita longæ cuipiam pompæ persimilis esse videbatur, sumptus autem suppeditare, & ordinare singula Fortuna, iisque qui pompam agunt diversos variósque habitus aptare. Alium siquidem Fortuna deligens regiis ornat insignibus, impositâ tiarâ, additis satellitibus, & capite diademate revincto. Alium verò servi habitu amicit: hunc autem *ita, ut* pulcher sit, adornat, illum deformem & ridiculum efficit; spectaculum enim puto omnigenum esse oportere. Quin habitus quorundam sæpe in mediâ etiam pompâ demutat, non finens eos ad pompæ finem progredi in ordine illo, quo dispositi fuerant: sed ornatu commutato Cræsum quidem cogit famuli captivique vestes assumere: Mæandrium autem, olim inter famulos incedentem, Polycratis tyrannide vicissim vestit: eoque cultu aliquantisper uti finit. Verùm ubi Pompæ tempus præterit, tum quisque apparatus reddens, & amictum cum corpore exuens, qualis erat antè, efficitur, nihil a vicino differens. At nonnulli præ inscitiâ, quum instans fortuna ornatum repetit, ægrè ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibusdam privati, non autem ea reddentes, quibus ad exiguum tempus utebantur. Quinetiam ex iis, qui in scenam prodeunt, te sæpe vidisse existimo histriones istos tragicos, qui secundùm necessitatem dramatum modò Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones. Et ut idem, si fors tulerit, paulò antè graviter admodum Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò pòst servus

a Poetâ

a Poeta iussus progreditur. Cumque jam fabula finem habuerit, ipsorum unusquisque vestem illam auro distinctam exuens, personam deponens, & ex cothurnis descendens, pauper & humilis obambulat: nec amplius Agamemnon Atrei filius, nec Creon Menoeccei filius, sed Polus Chariclei Suniensis, aut Satyrus Marathomius Theogitonis filius nominatur. Sic se hominum res habent, ut mihi tum spectanti visum est.

17. PH. Dic, Menippe, isti qui hæc sumptuosa excelsaque sepulchra habent in terris, & columnas, & imagines, & titulos, nihilone apud illos plebeis defunctis sunt honoratiores? MEN. Heus tu nugaris: si enim Mausolum ipsum vidisses, (Carem illum dico sepulchro percelebrem) probe scio, ridere nunquam desisisses: tam abjecte in occulto loco prostratus est, in reliqua mortuorum turba delitescens: tantum fructus, ut mihi quidem videbatur ex illo monumento percipiens, in quantum tam grave pondus sibi impositum habens gravabatur. Postquam enim, o amice, Æacus unicuique locum demensus est (dat autem cui maximum, non plus quam pedem) necesse est eo contentum jacere, ad mensuram loci contractum. Risisses autem, opinor, multo magis, si vidisses eos, qui apud nos reges fuerunt & satrapæ, apud eos mendicantes, & propter inopiam vel salamenta vendentes, vel prima elementa docentes, & a quolibet contumeliis affectos, atque in maxillam cæfos, tanquam vilissima mancipia. Ego quidem Philippum Macedonem conspiciatus, ne continere quidem me ipsum potui, ostensus enim est mihi cal-

ceos

ceos attritos in angulo quodam mercede refarciens. Quin & multos alios videre erat in triviis mendicantes, Xerxas aio, & Darios, & Polycratas.

18. PH. Absurda de regibus ac fere incredibilia narras. Quid autem Socrates faciebat, & Diogenes, & si quis est sapientum alius? MEN. Socrates quidem etiam ibi omnes redarguens obambulat: verfantur autem cum illo Palamedes, Ulysses, & Nestor, & si quis alius defunctorum est garrulus: quinetiam adhuc ipsi inflata sunt & tumida crura ex veneni haustu. At optimus, Diogenes habitat prope Assyrium Sardanapalum, & Midam Phrygem, & alios quosdam sumptuosos, quos quum ejulantes audit, veteremque fortunam recensentes, & ridet, & delectatur: & sæpe supinus jacens, asperâ admodum & immani voce cantat, ejulatus illorum obscurans, adeo ut viri illi contristentur, cumque Diogenem ferre non possint, de mutandâ sede diliberent. PH. Hæc quidem satis. Cæterum quodnam illud decretum est, quod initio dixeras contra divites esse sancitum? MEN. Bene certè admones. Nescio enim quo pacto cum hæc de re dicere proposuissem, ab *instituto* sermone procul aberravi. Dum igitur apud eos commorabar, magistratus concionem indixerunt iis de rebus quæ in commune conducere. Cum ergo multos concurrere viderem, meipsum mortuis immiscens statim & ego unus eram eorum qui in concione aderant. Decreta igitur erant & alia, postremò verò id quod ad divites attinet. Postquam enim iis objecta fuissent multa crimina, eaque atrocia, violentia, super-

T

bia,

bia, fastus, injuria, surgens tandem ex populi primoribus quidam, hujusmodi decretum legit.

DECRETUM.

20. **Q**UANDOQUIDEM iniqua multa divites in vitâ perpetrant, rapientes, ac vim inferentes, omnique modo pauperes despicientes, Curia, populoque visum est, ut quum obierint, eorum quidem corpora, ut & aliorum sceleratorum, puniantur; animæ verò sursum in vitam remissæ, in asinos divertant, donec in tali statu quinque & viginti myriadas annorum transegerint, asini ex asinis nati, onera ferentes, & a pauperibus agitati: dein ut liceat illis vitâ excedere. Hujus sententiæ autor fuit Cranion, Sceletonis F., Necyensis, ex tribu Alibantiade. Hoc Decreto lecto, approbârunt *id* Magistratus, confirmavit plebs, adfremuit Proserpina, alitravit Cerberus: sic enim rata fiunt & authentica, quæ ibi leguntur *decreta*.

21. Et hæc quidem sunt quæ in concione gerebantur. Ego verò Tiresiam, cujus gratiâ veneram, adii, &, cum omnia narraveram, ipsum supplicavi ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret: hic verò subridens (est autem vetulus quispian cæcus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, tuæ perplexitatis causam scio a sapientibus istis profectam, non eadem secum sentientibus. Verum haud fas est id tibi dicere: nam a Rhadamantho interdictum est. Nequaquam, inquam, ô patercule: sed dic quæso, & ne sinas me in vitâ te cæciorem oberrare.

Is igitur abducto mihi, & procul ab aliis abstracto leniter ad aurem inclinans, optima, inquit, & sapientissima est privatorum vita. Quare ab hac stultitiâ desistens de rebus sublimibus loquendi, & fines & principia speculandi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus *omnia* nugas ducens, hoc solum omnino persequere, quomodo res præsentés bene disponens, vitam decurras, ridens plerumque, & de re nullâ sollicitus. Sic locutus iterum in asphodelorum pratum sese corripuit.

22. Ego igitur (etenim jam vesper erat) age, inquam, ô Mithrobarzanes, quid cunctamur, nec rursus ad vitam hinc abimus? ille verò ad hæc, Confide inquit, ô Menippe, ostendam tibi semitam, quâ celeriter nullôque negotio progrediemur. Cum autem me in regionem aliâ obscuriorem abduxisset, manu procul ostendens subobscurum & tenue lumen, tanquam per rimam influens, illud, inquit, est Trophoni templum, & inde *ad inferos* descendunt qui ex Bœotiâ *veniunt*. Hæc igitur ascende, & in Græciâ statim eris. Ego igitur hoc sermone gavissus, salutato Mago ægrè admodum per fauces subrepens, nescio quo pacto in Lebadiam perveni.

DIALOG. XVII.

CHARON, SIVE CONTEMPLANTES.

CHARON, MERCURIUS, &c.

QUID rides, Charon? aut cur deserto navigio huc in lucem ascendisti, iis, quæ apud superiores sunt, interesse non multum assuetus? CH. Optavi, Mercuri, videre qualia sint ea, quæ in vitâ *reperiuntur*, quidque homines in eâ faciant: & quibus bonis privati plorent omnes, qui ad nos descendunt. Neque enim ex ipsis quisquam citra lachrymas trajecit. Petens igitur & ipse a Plutone, sicut Theſſalus ille Juvenis, ut unum diem navem deferre me permitteret, in lucem ascendi, ac mihi videor in te opportunè incidisse. Nam me, sat scio, simul obambulans circunduces, & singula, ut qui nôris omnia, ostendes. MERC. Non vacat, ô portitor. Nam Jovi summo operam navatum in negotio, quod ad homines pertinet, abeo; ille verò est ad iram præceps, & vereor ne me, si cuncter, caligini addictum vestrum sinat esse totum: vel, quod nuper Vulcano fecit, & me pede correptum e sacro deiciat limine, quò & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risum præbeam. CH. Me ergo sinès in terrâ temerè errare, præsertim cum sis amicus, & navigationis socius, & mecum simul internuncius?

porro

porro conveniret, Maiae filii, illorum te meminisse, quod te vel sentinam exhaustire, vel remigem agere nunquam jufferim. Sed tu interim, quanquam tam robustos habeas humeros, in foris porrectus stertis, aut si quem garrulum defunctum offenderis, cum eo toto navigationis tempore confabularis. Ego vero, quanquam senex, duos remos trahens solus remigo. At te per patrem *obsecro*, charissime Mercuriole, ne me deferas, sed circumducas per omnia quae in vita sunt, ut aliquid conspicias, redeam. Nam si tu me reliqueris, nihil a caecis differam. Ut enim illi in tenebris titubant & labuntur, sic etiam ego contra ad lucem caecutio. Quin tu, o Cyllenie, mihi in perpetuum memori futuro gratiam hanc imper-
ire. p. in cov. conom. mibus ego p. stituo. omny. q. q.

21. **MERC.** Res hac profecto mihi causa verborum erit. Video enim jam circumductionis hujus mercedem non sine pugnorum ictibus omnino nobis futuram. attamen obsequendum est. Quid enim facias, cum amicus urget? omnia quidem te sigillatim, & ad amissim videre impossibile est, o portitor! nam hoc multorum annorum foret negotium. Deinde me, ut qui aufugissem, per praekonem a Jove publicari oporteret; tibi vero impedimento esset, quo minus mortis munia peragere posses, adeo ut Plutonis etiam imperio damnum inferres, mortuos longo tempore non deducendo: publicanus quoque Aeadus succenseret, quod ne obolum quidem lucrifaceret. Sed jam hoc est dispiciendum, quo pacto praecipua eorum, quae *ibi* facta sunt, videre queas. **CH.** Quod optimum *factu fuerit*, Mercuri, ipse videris: ego vero, cum

cum sim peregrinus, nihil eorum novi, quæ in terrâ geruntur. **MERC.** In summâ, Charon, excelsio quodam loco nobis opus est, ut ex illo omnia videas. Tu verò si posses in coelum ascendere, non laborarem: ex speculâ enim accurate omnia despectares. Sed cum nefas sit te, qui cum manibus semper versaris, regiam Jovis conscendere, jam fuerit tempus excelsum aliquem montem disquirendi.

3. CH. Nosti, Mercuri, quæ vobis dicere soleo, quando navigamus? ubi enim ventus cum impetu ingruens in obliquum velum inciderit, & alti tollantur fluctus, ibi vos præ ignorantia jubetis velum contrahere, aut pedem paulum remittere, aut cum ipso vento currere: ego autem moneo vos ut quiescatis, contigit enim me scire meliora. Tu quoque eodem pacto, cum nunc sis gubernator, facito quicquid convenire putâris. Ego autem sicut est vectorum mos, tacitus fedebo, per omnia tibi jubenti obsecundans. **MERC.** Rectè dicis: ego enim sciam quid sit faciendum, & idoneam speculâ inveniam. Num igitur idoneus est Caucasus, aut Parnassus excelsior, aut Olympus ille utroque eminentior? Atqui in Olympum intueus quiddam non futile memini: verum mecum simul laborare & subservire etiam te oportet. **CH.** Impera: quibus poterò subserviam. **MERC.** Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipsi duo essent, & adhuc pueri, olim voluisse Ossam ex fundamentis revellere, & Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, ita scalas sufficientes se habituros rati, & viam quâ in coelum ascenderent.

cenderent. Illi igitur adolescentuli (impīi enim erant) pœnas dederunt. Nos autem (non enim in Deorum injuriam hæc molimur) cur non & ipsi montes alios aliis involventes pariter ædificamus, quo videlicet exactiorem è sublimiori loco prospectum habeamus?

4. CH. Et poterimus, Mercuri, duo tantum cum simus, sublatum Pelion aut Ossa alii imponere? MERC. Quidni, Charon, an nos putas illis infantulis ignaviores esse, idque cum Dii simus? CH. Nequaquam: sed res ista incredibilem quandam operis magnitudinem habere mihi videtur. MERC. Non injuriâ: ignarus enim es, Charon, & minimè Poeta. Ac egregius Homerus duobus versibus nobis ilico scanfile cœlum reddidit, montibus adeò facilè congestis. Et miror hæc tibi prodigiosa esse videri, cum videlicet non ignores Atlantem, qui vel solus cœlum ipsum fert, & nos omnes sustinet. Fortè autem etiam de fratre meo Hercule audisti, ut olim illi ipsi Atlanti succederet, & requiem illi parumper a pondere dederit seipsum oneri supponendo. CH. Hæc etiam audivi: an autem vera sint, tu, Mercuri, & Poætæ videritis. MERC. Verissima, Charon. Nam cujus rei gratiâ viri illi sapientes mentirentur? itaque primum Ossa eruamus, ut carmen nobis præscribit, & ipse architectus Homerus. At super Ossa Pelion frondosas arbores habentem. Vide quàm facile pariter & poëtice effecerimus? Age igitur consensâ mole videam, num hæc sufficiant, an verò *plura* superstruere oporteat.

5. Papæ!

5. **PAPA!** sumus adhuc in coeli radice: nam ab Oriente vix Ionia & Lydia cernuntur: ab Occidente non amplius Italia & Sicilia. Porro a Septentrione ea, quæ citra Istrum sunt, sola, & inde Creta non aperte admodum. Quare nobis, portitor, Oeta etiam transponenda, sicuti videtur: deinde Parnassus supra omnes. **CH.** Sic faciamus. Vide solum ne opus supra fidem producendo tenuius efficiamus: deinde cum ipso deturbati, Homericam illam ædificandi rationem amaram experiamur contritis casu calvariis. **MERC.** Bono sis animo: omnia enim tuto se habebunt. Oetam transpone: involvatur etiam Parnassus. En revertar iterum: bene habet: omnia conspicio: tu quoque jam ascende. **CH.** Porrigere manum, Mercuri, non enim me parvam molem conscendere facis. **MERC.** Si quidem omnia videre vis, Charon, non licitum est utrumque, & securum scilicet & vivendi cupidum esse. Sed dextram meam prehende, & ne pedem in lubrico ponas cave: Euge, tu quoque conscendisti. Jam verò, siquidem biceps est Parnassus, uterque altero occupato vertice sedeamus. Tu verò in orbem circumspiciens, omnia contemplate.

6. **CH.** Amplam video terram, & paludem quandam ingentem circumfluentem, & montes, & fluvios Cocyto & Phlegethonte maiores: & homines exiguos admodum, & antra quædam ipsorum. **MERC.** Urbes illæ sunt, quas antra esse existimas. **CH.** Vides, Mercuri, quam nihil nobis effectum sit, sed frustra cum Castaliâ Parnassum, & Oetam aliósque montes sedemovimus. **MERC.** Quid ita? **CH.** Equidem e sublimi

limi nihil exactè despicio. Volebam autem non urbes solum, ipsosque montes ceu in tabulâ *depictos* intueri, sed ipsos homines, tum quæ faciunt, tum quæ dicunt: sicuti quum primum mihi obviam factus ridentem me conspexisti, & interrogasti quid riderem: audito enim aliquo supra modum oblectabar. MERC. Quidnam hoc erat? CH. Quidam ad coenam a quodam ex amicis invitatus, in crastinum, inquit, diem certè veniam. Atque interim dum hæc diceret, delapsa tecto tegula, nescio quo movente, ipsum interemit. Risi igitur, illo promissum non præstante. Sed nunc, ut melius & videam, & audiam, descendendum censeo.

7. MERC. Quiesce: nam huic etiam incommodo medebor, & brevi te quam maximè perspicacem reddam incantatione quâdam ab Homero ad hoc etiam acceptâ. At posteaquam carmina pronunciaverò, non amplius cæcutire, sed omnia clarè videre meminervis. CH. Dic solum. MERC. Caliginem tibi ab oculis dimovi, quæ prius inerat, ut probè cognoscas tum Deum, tum etiam hominem. CH. Quid est? MERC. Annon jam vides? CH. Maximè: cæcus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaque tu præterea me prædoceas velim, atque interroganti respondeas. Sed vin' tu ut te versibus Homericis interrogem, ut intelligas neque me Homeri versum esse negligentem? MERC. Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses, qui nauta semper remexque fueris? CHAR. Videsne? hoc opprobrium est in artem. At ego cum illum vitâ functum trajicerem, multa canentem audiui, quorum nonnulla etiamnum memini:

U

quanquam

quancquam tempestas non parva tunc nos corripuit. Cum enim cantilenam quandam navigantibus non admodum faustam cœpisset canere, quomodo Neptunus nubes cœgit, & injecto tridente tanquam tudiculâ quâdam pontum turbavit, omnesque procellas excitavit: cumque multis aliis turbis carminibus commotis mare permisceret, parum abfuit quin tempestas & caligo dērepente incumbens, navim nobis subverterit: quando etiam nauseabundus ille cum ipsâ Scyllâ, & Charybde, & Cyclope bonam carminum partem evomuit. MERC. Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu pauca quædam conservare.

8. CH. At dic mihi, Quisnam est ille crassissimus vir, conspicuus, & magnus, omnes supereminens capite & latis humeris? MERC. Milo hic est athleta Crotoniates: ei autem applaudunt Græci, quod sublatum taurum per medium stadium ferat. CH. At quanto iustius me laudarent, Mercuri, qui Milonem ipsum paulo post correptum naviculæ imponam, quum ad nos venerit a morte adversariorum invictissimo superatus, nescius quomodo ipsum supplantarit? tum profectò plorabit, recordatus harum coronarum, & applausus. Nunc verò sese effert in admiratione habitus, propterea quod taurum gestarit. Quid igitur arbitremur? num sperare ipsum se aliquando moriturum? MERC. Qui fieri potest ut ille nunc mortis in tanto vigore recordaretur? CH. Missum hunc facito, risum nobis haud ita multò post exhibiturum, quando navigabit, & nec culicem quidem, nedum taurum ferre poterit.

9. Sed

9. Sed

9. Sed illud tu mihi dicas velim: quis hic alius vir gravis? Græcus non est, ut ex veste videtur. MERC. Cyrus, ô Charon, Cambyſis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Perſas tranſtulit: idémque Affyrios nuper devicit, & Babylo- nem expugnavit, & nunc expeditionem in Lydiam moliri videtur, ut, ſuperato Crœſo, omnibus impe- ret. CH. At ubi etiam eſt Crœſus ille? MERC. Illuc oculos in magnam illam arcem deſecte, quæ triplicem habet murum; Sardis illa. Annon Crœ- ſum ipſum jam vides ſuper auream ſpondam ſe- dentem, & cum Athenienſe Solone differentem? vis auſcultemus quidnam dicant? CH. Maximè fanè.

10. CROE. O hoſpes Athenienſis, vidisti enim di- vitias meas, & theſauros, & quantum mihi ſit rudis auri, aliâque ſupellectilem precioſam, dic mihi quem omnium hominum feliciffimum eſſe arbitraris. CH. Quid tandem dicet Solon? MERC. Bono ſis animo: nihil abjectum, ô Charon. SOL. Pauci quidem, ô Crœſe, felices ſunt: ſed ex iis quos novi, Cleobin & Bitonem ſacerdotis illius filios arbitror feliciffimos extiſſe. CH. Argivæ illius hic dicit, qui nuper unâ mortui ſunt, poſtquam ſubeuntes matrem vehiculo inſidentem ad templum uſque traxerant. CROE. Eſto: habeant illi felicitatis primas: at quis ſecundus fuerit? SOL. Athenienſis ille Tellus, qui & bene vixit, & mortem pro patriâ oppetivit. CROE. Ego verò, ſce- leſte, non tibi videor felix eſſe? SOL. Nondum, ô Crœſe, novi, niſi ad vitæ finem perveneris. Hujus- modi enim rerum mors eſt accuratus index, & vita

feliciter ad metam usque transacta. CH. Optimè Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbam ipsam hæc quæ decernat, dignam censeas.

11. Sed quinam sunt illi, quos Cræsus emittit, & quid humeris gestant? MERC. Lateres aureos Apollini dicat, pro mercede oraculi, quo paulò post peribit. Est autem vir ille varibus mirificè deditus. CH. Num splendidum illud est aurum, quod cum rubore refulget subpallidum? illud enim nunc primum video, etsi semper audiverim. MERC. Hoc, ô Charon, est illud celebre nomen, & de quo acriter pugnatur. CH. Atqui non video quid boni ipsi infit, nisi hoc solùm, quod, qui ferunt, eo graventur. MERC. Nescis quot propter ipsum bella, quot insidiæ, quot latrocinia, quot perjuria, quot cædes, quot vincula, quot longinquæ navigationes, quot mercaturæ, quot servitutes? CH. Propter hoc, Mercuri, quod parum æri præstat? nam æs novi, ut qui a singulis vectoribus obolum, ut nôsti, exigam. MERC. Maximè. Verùm æris magna est copia: ideoque non multo in pretio ab ipsis habetur; huiusce verò parùm ex loco valde profundo metallorum-scrutatores effodiunt. Hoc tamen ex terrâ, ut & plumbum & reliqua metalla, *provenit*. CH. Gravem hominum stultitiam narras, qui pallidam gravemque possessionem amore tanto prosequuntur. MERC. At Solon quidem ille, Charon, eam, ut vides, non amare videtur: Cræsum enim ipsum deridet, & jactantiam Barbari, &, ut mihi videtur, vult ipsum aliquid percontari. Quamobrem ascultemus.

12. SOL. Dic mihi, Crœse, putasne Pythium his lateribus *ad* rem aliquam indigere? CROE. *Puto* per Jovem. Nullum enim istiusmodi conarium Delphis habet. SOL. Putasne ergo fore ut Deum reddas beatum, si inter cætera etiam lateres aureos possideat? CROE. Quidni? SOL. Magnam mihi, Crœse, paupertatem in coelo dicis, si Deos aurum ex Lydiâ accersere oporteat, si forte desiderent. CROE. Ubi enim tantum proveniat aurum quantum apud nos? SOL. Dic mihi, num & ferrum in Lydiâ nascitur? CROE. Nullum prorsus. SOL. Ergo potiore *metallo* indigeris. CROE. Quinam ferrum est auro præstantius? SOL. Si respondere citra stomachum velis, *facile* intellexeris. CROE. Interroga, Solon. SOL. Utrum præstantiores sint qui alios servant, an qui ab illis fervantur? CROE. Qui servant profectò. SOL. Si igitur Cyrus, ut quidam perhibent, Lydos adoriatur, aureosne gladios exercitui facies, an ferrum tunc erit necessarium? CROE. Ferrum certè. SOL. Et nisi hoc comparaveris, abierit tibi aurum ad Persas captivum. CROE. Bona verba quæso. SOL. Absit ut hoc accidat. At saltem videris ferrum confiteri præstantius. CROE. Ferreos ergo lateres me Deo consecrare, aurum autem denuò revocare jubes? SOL. At ne ferro quidem ille indiguerit. Sed sive æs, sive aurum dicâris, aliis sanè, nimirum Phocensibus, aut Bæotis, aut Delphis ipsis, aut denique alicui tyranno aut prædoni possessionem, & insperatum lucrum suspenderis; Deus autem tuos aurifices parum curat. CROE. Tu semper divitias mihi oppugnas, & invides.

13. MERC.

13. MERC. Non fert Lydus iste, ô Charon, hanc loquendi libertatem & veritatem verborum : sed inusitata res illi videtur pauper homo non timens, sed quod in mentem venit liberè dicens. Atqui Solonis paulò post meminert, quum ipsum oportuerit captum supra rogum a Cyro adduci. Nam Clothonem audiui nuper legentem, quæ cuique destinata sunt, in quibus & hæc erant scripta, fore ut Cræsus a Cyro caperetur, Cyrus autem ipse a Massagetide illà occideretur. Viden' Scythicam illam quæ equo albo provehitur? CH. *Video per Jovem.* MERC. Tomyris illa est, quæ ubi Cyri caput propriâ manu absciderit, in utrem sanguine plenum intrudet. Sed & filium ejus adolescentem vides? Cambyses ille est. Hic post patrem regnabit ; ac ubi millies in Libyâ & Æthiopiâ rem malè gesserit, furore tandem correptus, occiso Api morietur. CH. O rem multo risu dignam! Sed quis jam ipsos aspicere sustineat, quum alios ita contemnunt? aut quis crediderit fore ut ille brevi sit captivus, hic autem in utre sanguine pleno caput habeat?

14. Quis verò ille est, Mercuri, cui pallam purpuream fibula nectit, quem diadema decorat, cui coquus pisce dissecto, annulum tradit, in Insulâ circumfluâ? certè se regem esse gloriatur. MERC. Bellè Homeri versus ad res alias transfers, Charon. Cæterùm Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui se ab omni parte felicem putat. Hic tamen ipse ab assistente famulo Mæandrio proditus Oroetæ satrapæ,
miser

miser sanè momento felicitate suâ lapsus, cruci suffigetur. Nam hæc quoque ex Clothone audiui. CH. Præclare, ô Clotho, generosè ipsos, ô optima, ipsorumque capita trunca, & crucifige, ut se homines esse sciant. Interim verò in sublime evehantur, ut qui ab emmentiore loco majore cum dolore decident. Ego autem tum ridebo, quum horum unumquemque in nâvigio nudum agnovero nec purpuram, nec tiaram, nec solium aureum afferentem.

15. MERE. Ita certè res illorum se habebunt. Multitudinem autem vides, Charon, quorum alii navigant, alii bellum gerunt, alii judicio contendunt, alii agriculturam exercent, alii fœnerantur, alii mendicant? CH. Variam quandam video turbam, vitamque perturbationum plenam, eorumque urbes apum examini-
nibus similes: in quibus proprium quisque aculeum habet, & vicinum pungit: pauci autem ex ipsis velut crabrones inferiorem agunt feruntque. At agmen illud, quod ipsos clanculum circumvolitat, quinam sunt? MERE. Spes, ô Charon metusque, amentia, voluptates, avaritia, iræ, odia, & id genus alia: ex his autem ignorantia infra iis est permixta; atque in eâdem republicâ per Jovem degit odium, ira, zelotypia, imperitia hæsitantia, avaritia. Metus autem, & spes super volitantes, ille quidem illapsus horrorem incutit, aliquando verò tantum trepidare facit; spes verò supra caput sublata, ubi maximè quispiam eas prehensurum se putat, avolant, hiantes illos deferentes: quod & ipsum Tantalum apud inferos ex aquâ pati vides.

16. Quod

16. Quod si oculos intenderis, Parcas etiam in alto conspicias unicuique fufum volventes, unde accidit, ut omnes ex nuibus pendeant filis. Viden' tanquam araneorum stamina in unumquemque a fufis descendencia? CH. Equidem tenuissimum unicuique filum ut plurimum video innexum, hoc quidem illi, illud verò alii. MERC. Rectè, portitor; illi enim destinatum est, ut ab hoc, huic ut ab alio interficiatur; atque ut hic sit illius hæres, cujus filum fuerit tenuius, ille verò, huius: nam tale quid hæc connexio denotat. Vides ergo cunctos a tenui *filo* suspensos? atque hic quidem in altum attractus, sublimis est: verum paulò pòst decidens disrupto filo, ubi sustinendo ponderi non amplius par fuerit, ingentem strepitum edet: alius autem qui paululum tantum a terrâ fuerit subductus, tametsi cadat, sine strepitu jacebit, casu vix etiam a vicinis exaudito. CH. Hæc, ô Mercuri, sunt prorsus ridicula.

17. MERC. Atqui ne verbis quidem dignè possis exprimere quàm sint ridicula, Charon: in primis nimia ipsorum studia, quòdque inter spes intereant ab optimâ morte arrepti, cujus nuncii & ministri, ut cernis, permulti sunt: epiali, febres, tabes, pulmonum inflammationes, gladii, latrocinia, cicuta, iudices, tyranni. Et horum omnino nihil ipsos subit, dum rebus secundis utuntur: at ubi rem male gesserint, illud *in ore* frequens, ohe, hæ, hæ, hei mei, hei mihi. Sed si statim ab ipso initio perpenderent mortales se esse, & postquam in vitâ breve tempus fuerint peregrinati, relictis in terrâ rebus omnibus, tanquam ex somnio migraturos, prudentiùs profectò viverent, &

mortui

mortui minùs angerentur. Nunc autem, quia præsenti rerum statu sperant se in perpetuum usuros, quum irruens minister vocarit, & abduxerit irretitos febre, vel tabe, abduci se ægrè ferunt, quod se nunquam ab his avulsum iri expectarint. Quid enim non faceret ille, qui domum diligenter ædificat, & operarios urget, si noverit fore ut ea perficiatur, ipse verò, statim cum fastigium imposuerit, decedat, relicta hæredi *domus* ipsius fruitione, cum in illa ipse ne cœnaverit quidem miser? ille verò qui lætatur, quod sibi masculam prolem uxor peperit, idèoque amicos convivio excipit, & patris nomen imponit, si sciret puerum septem annos natum periturum, nunquid tibi videretur gaudere quòd is sit natus? Sed *hujus rei* causa est, quòd in eum intuetur, qui propter filium beatus est, athletæ scilicet patrem, qui Olympiâ vicerit: vicinum autem, qui nati cadaver effert, non respicit, neque novit, de quali sibi suspenderet. Quin & eorum qui de finibus dissident vides quanta sit turba, & eorum qui pecunias coaccervant; deinde, *ut*, antequam fruantur, ab irruentibus illis quos dixi nunciis & ministris avocantur?

18. CH. Video isthæc omnia, & apud me cogito, quid sit ipsis in vitâ jucundum, aut quidnam sit illud, quo privati *tantopere* stomachantur. MERC. Qui netiam si quis eorum reges aspiciat, qui felicissimi esse videntur, extra instabilitatem &, ut dicis, ambiguum fortunæ constituti, tristitia plura quam jucunda comperiet *is* adesse, metus, tumultus, odia, insidias; iras, adulationes; inter hæc enim omnes versantur.

Omitto luctus, morbos, animique perturbationes, ipsis æquè atque *vulgo* dominantes : quum verò hæc sint regum mala, opportunum est colligere qualia sint privatorum.

19. CH. Volo igitur, Mercuri, dicere tibi, cuinam assimiles mihi videantur homines, eorūque vitā omnis. Vidistin' aliquando bullas in aquā, e scatebrā cum impetu defluente exsurgentes : flatuosos dico tumores ex quibus spuma cogitur ? illarum igitur, aliæ quidem parvæ sunt, & protinus ruptæ evanescunt : aliæ verò diutius durant, & accedentibus ipsis aliis, hæ valdè instantur, ac in maximum tumorem attolluntur : ac tandem aliquando illæ etiam profus ruptæ-dissolvuntur : neque enim secus fieri possit. Hæc tibi hominum vita. Omnes quidem flatu intumescunt, hi majores, illi minores ; atque alii momentaneam & citò deficientem inflationem habent : alii simul atque constituti sunt, deficient. Itaque omnes rumpi necesse est. MERC. Tu nihilo deterius Homero, Charon, *hominum vitam* similitudine expressisti, qui genus ipsorum foliis assimilat.

20. CH. At tales quamvis sint, vides tamen, Mercuri, qualia faciant, inter se avidè de imperiis, honoribus, & possessionibus decertantes, quibus omnibus relictis, ipsos unico cum obolo ad nos venire oportebit. Vis igitur, siquidem in edito loco sumus, maximā voce acclamando eos adhorter, ut ab inanibus laboribus abstineant, vivantque mortem ob oculos semper habentes, dicens, O stulti, quid hæc tanto studio prosequimini ? desistite a laboribus : neque enim in perpetuum vivetis : nihil ex iis, quæ

hic præclara *habentur*, est sempiternum, nec aliquid horum moriens quisquam secum auferre possit: sed necesse est illum nudum abire; domum autem, & agrum, & aurum, esse semper aliorum, & domines subinde mutare. Hæc & id genus alia si ipsis ex loco unde exaudiri possent, inclamarem, annon putas homines multum emolumenti percepturos, & longè prudentiores fore.

21. MERC. O beate, nescis ut ipsos ignorantia & error affecerit, aded ut ipsorum aures ne terebro quidem amplius aperiri queant: tam multâ cerâ eas obturârunt: Qualiter Ulysses sociis fecit, veritus ne Sirenas exaudirent. Quinam igitur audire possint, etsi tu clamando disrumparis? nam quod apud vos Lethe potest, id hic ignorantia præstat: veruntamen ex ipsis pauci sunt qui cerâ in aures non receptâ in veritatem inclinant, acutum in rebus cernunt, & quales sunt intelligunt. CH. Nonne igitur illis inclamem? MERC. Illis ea quæ sciunt, dicere fuerit supervacaneum. Vides ut a plebe semoti rident quæ fiunt, eaque nullatenus probant, at liquet eos jam a vitâ ad vos fugam meditari? etenim etiam odio sunt *illis*, quod illorum inscitiam redarguant. CH. Bellè, ô generosi, verùm perpauca sunt, ô Mercuri. MERC. Etiam hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CH. Unum adhuc scire opto Mercuri, quod cum mihi ostenderis, absolutam narrationem effeceris; reconditoria scilicet corporum, ubi defodiunt, intueri. MERC. Monumenta; Charon, & tumulos, & sepulchra hæc vocant. At videsne ante urbes aggeres

illos, columnas, & pyramidas? illa omnia sunt cadaverum receptacula, & loca in quibus corpora conservantur. CH. Quid ergo faxa illi coronant, unguentóque inungunt? alii verò præ tumulis constructo rogo, ac foveâ effossâ, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum mulsumque (quantum conjicere est) in ipsas foveas infundunt? MERC. Nescio, portitor, quid hæc ad eos *pertineant*, qui apud inferos *agunt*. Verùm illis persuasum est umbras ab inferis reduces nidorem & fumum, quantum possunt, circumvolvitando cœnare, & ex foveâ mulsum bibere. CH. Illos adhuc bibere & edere, quorum aridissimæ sunt calvariae? atqui ridiculum est me tibi hæc dicere, cùm eos quotidie deducas; ac proinde scias an postquam semel terram subierint, denuo redire queant. Quinetiam ego prorsus ridicula paterer, Mercuri, non paucis occupatus negotiis, si oporteret ipsos non solum deducere, sed etiam bibituros reducere. O stulti, quæ *vestra* hæc amentia? qui nescitis quàm longo finium intervallo res mortuorum & viventium sint discretæ, & qualia sint ea, quæ apud nos sunt, & æque mortuum esse illum qui sepulchro caret, & qui sepulchrum nactus est: in æquali honore esse Irum & regem Agamemnonem; Therstæ autem æqualem esse Thetidos pulchricomæ Filium, quin & omnes esse similiter mortuorum imbecilla capita, nudosque siccosque in prato asphodelo pleno.

23. MERC. Hercule, quàm multa ex Homero hauris! sed quia submonuisti me, volo tibi sepulchrum Achillis ostendere. Vides illud quod mari adjacet?

Sigeum

Sigeum quidem illud Trojanum est ; e regione autem conditus est Ajax in Rhoeteo. CH. Non magna sunt monumenta, Mercuri. Verùm insignes illas urbes mihi jam commonstra, de quibus *tam magnifica* in inferis audimus ; Ninum Sardanapali urbem, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipsūque Ilium ; multos enim inde profectos me trajecisse memini, adeo ut per totos decem annos neque subdixerim navigium, neque refecerim. MERC. Ninus quidem, ô Portitor, jam est eversa, ita ut ne reliquum quidem sit ejus vestigium ; nec ubi olim sita fuerit, facile dixeris. Babylon autem illa est, quæ est bene turrata, quæ murorum magnum ambitum *habet*, haud ita multò post desideranda & ipsa, quemadmodum nunc Ninus. At Mycenæ & Cleonæ me tibi commonstrare pudet ; ac in primis Ilium. Præfocabis enim, sat scio, Homerum ubi descenderis, propter magniloquentiam versuum. Verùm olim felices fuerunt : nunc autem etiam hæ interierunt. Moriuntur enim etiam urbes, ô Portitor, quemadmodum homines : quòdque mirabilius, & integri fluvii. Inachi utique ne sepulchrum quidem adhuc in Argo superest. CH. Vah, quæ laudes, Homere, & quæ nomina ! sacram viis que patentibus Ilium ; tum Cleonæ bellè structæ.

24. Sed interim dum loquimur, quinam illi sunt qui dimicant, aut cujus rei causâ se mutuò cædunt ?

MERC. Argivos vides & Lacedæmonios, ô Charon, atque semimortuum illum ducem Othryadem, suo ipsius sanguine tropæum inscribentem ? cujus rei causâ,

causâ, Mercuri, *ceptum est* illis hoc bellum? MERC. Pro ipsomet agro, in quo pugnant. CH. O amantiam hominum, qui nesciunt se, etiamsi *nunc* eorum quisque totam Peloponnesum possideat, vix tamen pedis unius locum ab Æaco accepturos. Hunc autem agrum aliâs alii colent, hoc tropæo a fundamentis ab aratro sæpe revulso. MERC. Hæc quidem hoc modo se habebunt. At nos jam hinc descendamus, ac montibus his in suas sedes repositis, discedamus: ego sicut missus sum, tu ad navigium. Ad te autem brevi veniam & ipse mortuos deducens. CH. Bene fecisti, Mercuri; benefactor semper adscribêris, fructus enim aliquid percepi tuâ ope ex hac peregrinatione. O qualia infelicium hominum sunt negotia, reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia! De Charonte autem ne verbum quidem.

DIALOG. XVIII.

DE SOMNIO, SEU VITA

LUCIANI.

DESIERAM nuper in ludum-literarium ire, quum jam ætate pubertatem attigissem; pater autem meus, quâ me arte instrueret, unâ cum amicis dispiciebat. Plerisque tandem videbatur Humanitas & labore multo, & tempore longo, & sumptu non

non exiguo, fortunâ denique splendidâ opus habere: nostras autem facultates cûm tenues esse, tum celere quoddam auxilium postulare. Quòd si mechanicam aliquam artem didicissem, fore primùm ut ipse statim necessaria vitæ ab arte acciperem, neque ampliùs domi id ætatis alerem: deinde ut non multò post patrem exhilararem, semper domum referendo quod ab arte proveniret.

2. Hinc secundæ consultationis caput est propositum, quænam ars optima, & ad discendum facillima, & libero homine digna esset: quæque promptas præberet suppetias, quæstumque perpetuum. Proinde alio, pro suâ unoquoque sententiâ aut experienciâ, aliam laudante; pater avunculum intuens (ad erat enim is quoque statuarius optimus, & sculpendo & poliendo marmore inter probatissimos artifices habitus) non fas est, inquit, aliam artem, te præfente, potiorem haberi. Quare hunc abduc (meque demonstrabat) & acceptum doce lapidum artificem probum, & compositorem, & statuarium esse. Potest enim & hoc, naturâ, ut scis, præditus felici. Conjiciebat autem hoc ex ludicris illis quæ ex cærâ confeceram: quum enim a præceptoribus dimissus fui, ceram abradens vel boves, vel equos, vel etiam homines effinxi ad veram imaginem, ut patri videbar: quorum causâ plagas a Præceptoribus accipiebam. Tunc autem propter ingenii dexteritatem etiam hæc laudi erant: & ex illâ fingendi arte, omnes spem bonam concipiebant, fore ut brevi artem hanc addiscerem.

3. Simul

3. Simul igitur idonea videbatur dies auspicandæ arti; & tradebar avunculo, rem per Jovem non iniquo admodum animo ferens; imo mihi lusum quendam non insuavem habere videbatur, quodque ad nominis apud æquales illustrationem faceret, si & Deos sculpere, & parva quædam simulachra, cum mihi, tum quibus vellem, adornare posse comperirer. Ac tum primum illud, quod auspicantibus usu venire solet, accidebat. Celtem enim mihi tradens avunculus tabulam in medio jacentem, leniter attingere jussit, tritum illud admonens, Principium totius facti dimidium. Cæterum me durius præ imperitiâ impingente, tabula frangitur. Ille autem indignatus, arreptâ scuticâ quæ prope jacebat, nequaquam mansuetè, neque adhortantis modo, me initiavit: adeò ut lachrymæ artis præmium mihi fuerint.

4. Inde igitur aufugiens domum redivi, continuò ejulans, lachrymisque oculos habens oppletos, & commemoravi scuticam, vibices ostendi, nimiâque illius crudelitatem accusavi, addens hæc illum invidiâ fecisse, ne se in arte superarem. Cùm stomachata, & multis *verbis* fratri conviciata fuisset mater, ubi nox supervenit, lachrymosus adhuc, totâque noctem cogitabundus decubui.

5. Atque hætenus quidem ridicula sunt, & puerilia quæ diximus: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, ô viri: sed quæ auscultandi percupidos auditores requirant. Nam ut ex Homero dicam. In somnis mihi venit divinum quoddam infomnium almam per noctem, adeo evidens,

ut

ut a veritate nihil distaret. Nam etiam adhuc post tantum temporis intervallum, & visorum species oculis inhæret, & auditorum vox auribus insonat; tam plana fuerunt omnia.

6. Duæ mulieres manibus prehensum ad se utraque valdè violenter ac potenter me trahebant: unde parum abfuit quin me discerperent, inter se contententes. Nam modò altera superabat, & prope modum me totum tenebat, modò contra ab altera tenebar. Tum in se invicem clamabant ambæ; hæc quidem quòd suum vellet me possidere: illa verò quòd aliena nequicquam sibi vendicaret. Erat autem altera operaria, virilis, & squalida coma, manus callo habens obductas, succincta veste, marmoreo pulvere oppleta qualis solebat esse avunculus, quum lapides poliebat. Altera facie venusta, habitu decoro, & veste modesta. Postremò autem permittunt meo iudicio, utrâ earum conversari malim. Et sic prior illa dura, & virilis locuta est;

7. Ego, chare puer, Statuaria sum, quam heri discere cœpisti, tibi familiaris, & a parentibus cognata: nam & avus tuus (addito avi materni nomine) fuit marmorarius, ambo præterea avunculi tui; & per nos valdè claruerunt. Quod si velis trîcis, ac nugis, quæ ab illâ *profluunt*, alterâ indicatâ, abstinere, me verò sequi, mecûmque degere, primùm generosè educaberis, & robustos humeros habebis, ab omni quoque invidiâ alienus eris: nec patria tuisque familiaribus unquam relictis, in terras alienas abibis. Omnes te laudabunt non ob studia quidem *sed ob facta.*

Y

8. Neque

8. Neque verò corporis vilitatem, aut vestium sorditiem averſeris. Nam ab his initiis profectus etiam Phidias ille Jovem ſpectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit, Myron laudatus eſt, & Praxiteles in admiratione fuit: & nunc idcirco hi cùm Diis illis adorantur. Quòd ſi horum unus eva- das, quomodo ipſe apud omnes homines celebriſ non ſias? patrem certè beatum efficies, & patriam om- nibus ſpectabilem reddes. Hæc atque his etiam plura balbutiens, & plurima barbarè pronuncians, dixit Statuaria, ſummo ſtudio omnia connectens, & mihi perſuadere contendens. Sed non amplius memini: maxima enim pars mihi excidit. Cæterum ubi tan- dem finem fecit *loquendi*, altera in hunc modum or- ditur.

9. Ego verò, ô fili, Humanitas ſum, jam con- ſueta & nota tibi, tametſi nondum ad finem peri- culum mei feceris. Quanta utique bona ſis adeptu- rus, ſi ſtatuarius evaſ, illa modò expoſuit. Nihil ſcilicet aliud niſi operarius eris, corpore laborans, & in hoc totam vitæ ſpem poſitam habens, obſcurus ipſe degens, modicum & minimè generoſum quæſ- tum faciens, abjecto animo, tenuis redditibus: nec amicis advocatus, nec inimicis formidabilis, nec ci- vibus beatus prædicandus: ſed illud ſolùm, *videlicet* opifex, & e vulgo unus, præſtantiorem te ſemper formidans, dicendi peritum colens, & leporis vitam vivens potentioris denique lucrum exiſtens. Quod ſi etiam Phidias, vel Polycletus ſias, & præclara multa opera edas, artem quidem laudabunt omnes, nemo tamen ex aſpicientibus, ſi modò ſanæ ſi men- tis,

tis, tibi similis esse optarit. Qualis-qualis enim fueris, *nihil nisi* mechanicus artifex, manibus operans, & ex iisdem victum quæritans censebris.

10. At contrà, si mihi obsequeris, primum tibi multa priscorum virorum *præclara* opera, actaque admiratione-digna ostendam. Deinde & orationes eorum exponendo, & omnium, ut ita dicam, expertum te reddendo, etiam animum, quæ tui pars est præcipua, multis ac præclaris ornamentis exornabo; modestiâ *scilicet*, justitiâ, pietate, mansuetudine, æquitate, prudentiâ, fortitudine, amore honesti, rerum gravissimarum desiderio. Hæc enim sunt verè incorrupta animi ornamenta. Præterea neque quicquam ante-actum te latebit, neque quod in præsentia est agendum, imo, quæ fieri decet, me duce prospicies. In summâ, omnia quæcunque seu divina sunt, seu humana, brevi te docebo.

11. Et qui nunc pauper es, istius nescio cujus filius, qui de adeò illiberali artè nescio quid consultas, haud multò post, omnium æmulationem & invidiam excitabis, dum honoribus afficiëris, laudibus evehëris, & ob res præstantissimas celebraberis, & ab iis, qui genere atque opibus antistant, conspiciëris; & vestem hujusmodi geres (ostendens suam, gerebat autem admodum splendidam) & magistratu primòque confessu dignus existimaberis. Et si aliquò peregrè profisciscaris, etiam in alienâ terrâ non ignotus, nec obscurus eris. Talibus ego te insignibus vestiam, ut te aspicientium unusquisque proximè as-

tantem impellendo commovens, digito te monstraverit, & *Hic est Ille*, dixerit.

12. Quin siquid studio dignum sit, quod aut amicis, aut universæ accidet civitati, omnes in te oculos convertent: tum siquid dixeris, plerique hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes te beatum ob dicendi vim, *tuumque* patrem ob prolis felicitatem. Et quod aiunt, ex hominibus aliquos immortales reddi, hoc tibi conferam. Etenim si ipse ex hac vitâ decesseris, nunquam defines conversari doctis, & consuetudinem habere cum optimis quibusque. Demosthenem illum vides, cujus filius fuerit, & quantum ego illum reddiderim? vides & Æschinem, qui tympanistriæ filius erat, attamen propter me etiam Philippus *rex* illum coluit? ipse quoque Socrates ab istâ Statuariâ educatus, simul atque meliora intellexit, illaque relictâ ad me transfugit, audis ut ab omnibus decantetur?

13. At si reliqueris tantos talésque viros, res *adeo* splendoras, orationes *tam* graves, habitum tam decorum, honorem, famam, laudem, primos confessus, potentiam, imperia, denique & illam, quam ex dicendo consequeris gloriam, &, quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt, felicitatem, tuniculam sordidam indues, habitumque servilem assumes, vestes, cæla, celsæ, scalptra in manibus habebis, deorsum inclinatus in opus, humilis, humiliâque tentans omnibus denique modis abjectus; nunquam autem caput erigens, virile nihil liberumve cogitans; sed tantum providens, ut opera tua concinna & decora fiant; at ut ipse concinnus & ornatus sis minime

minime curans, imò saxi ipsis contemptiorem te reddens.

14. Dum hæc diceret, ego non expectato fine orationis, surgens sententiam pronunciaui: & relictâ illâ deformi & operatrice, ad Humanitatem læto animo transivi; eoque magis quia mihi venit in mentem scutica, & *avunculum* plagas non paucas mihi statim auspicanti pridie infixisse. Tum illa relictâ primum indignabatur, manûsque complodebat, ac dentibus infrendebat: tandem quemadmodum Nioben audimus, dirigit, & in saxum mutata est. Quod si mirabilia passa fuerit, ne fidem-negetis: nam res mirabiles nobis repræsentant somnia.

15. Altera autem ad me respiciens, proinde, inquit, te ob hanc justitiam remunerabor, quoniam causam hanc rectè judicâsti. Jam veni, currumque hunc ascende (monstrato curru, qui ab alatis equis Pegaso similibus *trabebatur*) ut videas qualia & quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterum postquam ascendi, hæc quidem agitare & aurigari cœpit. Ego verò in sublime sublatus, ab oriente incipens, ad occidentem usque contemplabar urbes, gentes, & populos, velut Triptolemus, in terram aliquid spargens. Verum non amplius memini, quid esset illud, quod spargebam: cæterum hoc solum *memini*, quod homines me sursum aspicientes laudarent, & ad quoscunque volando perveneram, illi me faustis acclamationibus prosequerentur.

16. Porro cùm mihi res tantas, & me laudantibus illis commonstrasset, iterum reduxit, non amplius illâ veste indutum, in quâ avolaveram: sed
eleganti

eleganti cultu ornatus mihi videbar redire. Deprehendens igitur & patrem stantem & expectantem me, ei vestem illam & me qualis venirem ostendit, eumque submonuit, qualia de me *ipse & amici* tantum non statuerant. Atque hæc quidem memini me vidisse, quum puer adhuc essem, &, ut mihi videtur, *recenti* plagarum metu perturbatus.

17. Sed interea dum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & iudiciale est! alius deinde interpellans, Hyemale, inquit, est somnium, quando noctes sunt longissimæ; aut fortè trinoctiale, quemadmodum ipse Hercules. Quid igitur illi in mentem venit sic apud nos nugari, mentionemque facere puerilis istius noctis, somniorumque veterum, & ætate jam obsoletorum? futilis est omnis frigida oratio. Numquid nos somniorum interpretes esse duxit? nequaquam, ô bone. Neque enim Xenophon *hoc putavit*, quum olim exponeret somnium, quo pacto ipsi visum fuerat in domo paternâ, & deinceps. Nôstis enim ut visionem suam, non ut conjectationem, neque quòd ita nugari statuisset, narravit, præsertim in bello & summâ rerum desperatione *constitatus*, circumstantibus hostibus: sed utilitatem quandam habuit illa narratio.

18. Proinde etiam ego somnium hoc vobis exposui, hujus gratiâ nimirum, ut adolescentes ad meliora convertantur, & Humanitati adhæreant: maximè si quis ipsorum præ inopiâ pejus de se statuât, *animumque* ad deteriora inclinet, ingenium non illiberale perdens. Confirmabitur enim, sat scio, talis quispiam

piam, ubi sermonem hunc audierit, me sibi sufficiens exemplum proponendo, & cogitando qualis essem, quum ad optima animum-appuli, & literarum studia appetivi, minimè ob eam, in quâ tum eram, paupertatem animo fractus: deinde qualis huc ad vos redierim, etsi nihil aliud, nullo tamen statuarius istorum obscurior.

DIALOG. XIX.

TIMON sive MISANTHROPOS.

T I M O N.

O JUPITER Philie, hospitalis, sodalitie, domesticæ, fulgurator, juramenti præses, nubicoge, grandistrepe, & siquod te alio vocant nomine attoniti Poetæ, maximè quum hærent in versu; (tunc enim ipsis multi nominis factus versûs ruinam sustines & rythmi hiatum reple) ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, & gravifremum tonitru? ubi ardens, candens, ac terrificum fulmen; nam hæc omnia jam nugas esse apparet, & fumum planè poeticum, nominum strepitum si demas. Sed decantatum illud tuum telum eminus feriens, & promptum, nescio quomodo penitus extinctum est & frigidum, ne minimam quidem scintillam iræ adversus injustos retinens.

2. Itaque

2. Itaque quivis ex his, qui pejeraturi sunt, citius extinctum ellychnium metuerit, quam flammam fulminis cuncta domantis: ita titionem quempiam ipsis intentare videris, ut ignem vel fumum ejus (*vel ex iplo manantem* haud timeant, sed hoc solum ex vulnere (*scilicet si tu eos fulmine percuteres*) incommode se capere existimant, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare: nec absurde admodum se gerens, si Jovi irâ usque adeo frigido comparetur, cum sit vir ad facinora fervidus, & magnificè de se jactitans. Quidni enim, cum tu quasi vi mandragoræ dormias? qui neque pejerantes audias, neque injustos observes; sed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, auresque tibi obsurduerint, quemadmodum iis, qui ætatis sunt jam provectionis.

3. Nam cum adhuc juvenis esses, ardenti animo, & ad iram vehemens, permulta in homines maleficos, & violentes faciebas: neque tum unquam eum illis inducias agebas, neque unquam otiosum erat fulmen, quin & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur in morem velitaris pugnae usque & usque mittebatur; terræ autem motus ita frequentes erant, ut cribri agitationem planè referrent, nix cumulatim ruebat, grando saxorum in morem, atque ut tecum grandius loquar, imbres rapidi & violenti *deferabantur*; flumen erat quæque gutta: adeo ut puncto temporis Deucalionis ætate tantum naufragium fuerit, ut omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis quasi fomit-

tem

tem Lycorem appulit, humani generis quasi fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent.

4. Quare dignum fœcordiâ præmium ab illis reportas, cum nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas offerat, nisi forte obiter ex iis aliquis, qui in Olympiis vicerint, atque is quidem ita facit, non quod per necessariam rem se facere existimat, sed quod veteri nescio cui instituto id dandum credit. Quin & homines paulatim te, Deorum præstantissime, in Saturni locum redigent, magistratu amoventes. Omitto dicere, quoties jam templum tuum sacrilegio expi- larint: quidam etiam tibi ipsi manus Olympiæ ad- moliti sunt; & tu altifremus ille ne ausus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui opitulan- tes tibi illos comprehenderent, cum adhuc ad fugam se compararent. Sed *tu* generosus ille, gigantum extinctor, & Titanum victor sedebas, & Cæsariem ab illis circumtondebaris, dum fulmen decem- cubitale in dextra teneres. Hæc igitur, ô præcla- re, tam securè despicere quando defines? quando de tantis maleficiis pœnassumes? quot orbis Con- flagrationes, quot Diluvia satis esse queant ad com- pescendam tam inexhaustam hominum insolentiam?

5. Etenim ut communibus omiſſis, de meis verba faciam, ex quo tam multos ex Atheniensibus in sub- lime evehendo, & divites ex pauperrimis reddendo, & omnibus egenis opem ferendo, imò affatim, ut amicis benefacerem, universas opes effundendo, ex quo inquam propterea pauper evali, jam ne agnoscor

Z

quidem

quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui antea reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversum hominis jam olim defuncti cippum ac temporis longitudine collapsum prætereunt, ne titulo quidem perlecto. Porro alii procul me conspicati in aliam deflectunt viam, existimantes sese occursum infaustum & averfandum visuros spectaculum, *me inquam*, qui non ita pridem ipsis Servator & Benefactor fui.

6. Propter hæc mala igitur in hanc remotam & desertam Atticæ partem concessi, & rhenone indutus terram colo, quatuor conductus obolis, & cum solitudine, & ligone hic philosophor. *Sed* hoc saltem commodi videor mihi percepturus, quod non amplius intuebor plerosque præter meritum felices: illud enim est molestius. Jam igitur tandem aliquando, Saturni & Rheæ proles, excusso profundo isto gravique somno (longiorem enim quam Epimenides dormivisti) & fulmine *prope extincto* denuo flatu suscitato, aut ex Ætnâ redaccenso, ingenti editâ flammâ iram strenui illius ac juvenilis Jovis ostendas, nisi vera sint ea quæ de te tuæque sepulturâ Cretenses fabulantur.

7. *Jov.* Quis hic est, Mercuri, qui sic ex Atticâ juxta Hymettum in radice *scilicet* montis vociferatus est? sordidus totus ac squalidus, & rhenone amictus, fodit autem, ut arbitror, in terram pronus, homo loquax & confidens: nimirum est philosophus; alioqui enim non adeò impia adversus

nos

nos dixisset. MERC. Quid ais, ô pater? non nosti Timonem *filium* Echecratidis, Colyttensem? Hic ille est qui toties nos convivio ex perfectis hostiis parato excepit, ille non ita pridem divitiis abundans, qui totas hecatombas *offerre solebat*, apud quem splendidè Jovialia festa consuevimus agere. JUP. Eheu, quâenam ista rerum commutatio! hiccinè est, honestus ille, dives, circa quem tam frequentes erant amici? unde igitur talis evasit? squalidus, ærumnosus, & foffor, & mercenarius, ut conjicio, cùm tam gravem ligonem in terram demittat?

8. MERC. Illum, ut ita dicam, probitas evertit, & humanitas, atque in omnes egenos misericordia: verè autem ut dicam, vecordia potius, & facilitas, & judicii defectus in amicis deligendis, quippe qui neuti quam intellexerit sese corvis lupisque gratificari; imo dum a vulturibus istis miser jecur eroderetur, amicos esse ipsos judicabat sociosque præ quâdam erga eum benevolentia, cum *revera* epulis gauderent. Illi enim, postquam ossa penitus nudassent, circumrosissèntque, deinde siqua inerat medulla, hanc quoque admodum diligenter exfluxissent, abierunt, exsuscum, & radicitus succisum deferentes, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes (cur enim *id facerent*?) aut opem ferentes, aut aliquid vicissim largientes. Has ob res foffor, & rhenone, ut vides, indutus, urbe præ pudore relicta, mercede terram colit, propter mala insaniens; quòd, qui ab eo ditati fuerant, nunc admodum fastuosè prætereant, ac ne nomen quidem an Timon vocetur, noverint.

9. JUP. At verò hic vir est neutiquam fastidiendus & negligendus; tunc enim jure se infelicem esse indignaretur; quum & nos eadem faceremus ac scelesti isti adulatores, si oblivisceremur viri, qui nobis tot ex pinguiſſimis *partibus* taurorum & caprarum in altaribus adolevit: eorum sanè nidorem etiamdum in naribus habeo. Cæterum propter negotia, magnamque pejerantium turbam, nec non eorum qui vi agunt rapiuntque, præterea ob formidinem quæ mihi ex sacrilegis oritur, (ii enim multi sunt, & a quibus haud facillè caveas, & ne minimum quidem nos connivere sinunt) multo jam tempore Atticam non respexi; & maximè ex quo philosophia, & de verbis contentiones, apud istos increbuerunt, istis enim inter se pugnantibus, vociferantibusque, ne exaudire quidem mortalium vota licet. Quare necesse est aut auribus obturatis sedeam, aut ab ipsis perdar, dum virtutem nescio quam & incorporea, nugæque magnâ voce connectunt. Hinc accidit, ut & hic neglectus fuerit, cum haud mediocriter de nobis sit meritis.

10. Sed ut hæc se habent, Mercuri, assumpto Pluto, celeriter ad hunc eas; Plutus autem unâ secum etiam ducat Thesaurum, & ambo apud Timonem perseverent, nec tam facillè demigrent, etiamsi quàm maximè rursus illos præ bonitate domo exigat. De assentatoribus autem istis, & ingratitude eâ, quam erga illum ostenderunt, postea videro; & pœnas dabunt simul atque fulmen præparavero. Radii enim ejus duo omnium maximi fracti sunt & retusi, quum illud nuper vehementius paulo in sophistam Anaxagoram

Anaxagoram jaculatus sim, qui discipulis suis persuadebat, nullos esse nos qui Dii vocamur. At ab illo aberravi: nam obtenta manu Pericles cum protexit: fulmen verò in Anacum templum aberrando-irruens, tum illud exussit, tum ipsum ad saxum pene est comminutum. Cæterum sufficiens interim hoc supplicii ipsis erit, si Timonem egregiè locupletem-factum viderint.

II. MERC. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum, audacemque esse! idque non iis modò, qui causas agunt, verùm etiam qui vota faciunt, conducibile. En mox è pauperrimo dives evadet ille Timon, qui vociferatus est, & dicendi libertate in precibus usus, ideòque Jovem ad se advertit: sin verò tacitus incurvato corpore fodisset, neglectus etiamnum foderet. PLUT. At ego, ô Jupiter, hunc aditurus non sum. JUP. Quid ita, ô optime Plute, idque me jubente?

12. PLUT. Quoniam per Jovem injuriâ me affecit, ejecit, & in multas partes dividit, idque cum illi paternus essem amicus, mèque tantum non furcâ ex ædibus expulit, sicut qui è manibus ignem abjiciunt Numi rursus ad istam ibo, parasitis, adulâtoribus, & meretriculis objiciendus? ad eos mitte me Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus in pretio sim, & exoptatissimus. At hi stupidi cum paupertate versentur, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea rhenone, & ligone, miseri sat ducant quatuor obolos lucrari, qui decem talentorum munera neglectim abjecerunt.

13. JUP.

13. JUP. Nihil in te istiusmodi posthac facturum est Timon, ligo enim probè eum docuit (nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius lumbi) oportere ipsum te potius quam paupertatem eligere. At tu mihi querulus admodum esse videris, qui nunc Timonem incuses, quòd tibi liberè vagari premiserit, patefactis foribus, neque domo concludens, nec in te zelotypiâ ardens. Alias autem contra in divites stomachari solebas, dicens te ab illis, repagulis, clavibus, & impressis sigillis ita fuisse conclusum, ut ne obliquè quidem aspicere lucem tibi fas esset. Hæc igitur apud me deplorasti, in tantis tenebris suffocari te dictitans, ideòque pallidus nobis apparuisti, curis plenus, contractos digitos habens, ut fieri solet in rationum collectionibus; quin & minatus es te ab illis aufugiturum, siquam nancisci occasionem posses. In summâ, res admodum gravis tibi videbatur, in æreo, ferreòve thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atque a sedulis scelestissimisque pædagogis educari, fœnore, & cômputo.

14. Eos proinde absurdè facere aiebas, quod cùm te miserè amarent, possentque frui, non auderent tamen, nec quamvis essent domini, securè suo amore uterentur; sed vigiles custodirent, in sigillum seramque nunquam conniventibus oculis ituentes, abundè magnum fructum arbitantes a se percipi, non quòd ipsis fruendi facultas adesset, sed quòd nemini fruendi copiam facerent: non aliter quàm in præsepi canis, qui nec ipse hordeo vescitur, nec famelicum equum vesci sinat. Quinetiam ridebas istos qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos
zelotypiâ

zelotypiâ prosequerentur: nescirent tamen *interim* fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut œconomus, *cellam* furtim subintrans intemperantur se ingurgitaret, infelicem & inamabilem herum ad fuliginosam & oris angusti lucernulam ac siticulosum ellychnium usuris invigilare sinens. Qui igitur absurdum non sit te olim hæc accusâsse, nunc vero his contraria Timoni objicere?

15. PLUT. Atqui si veritatem inquisiveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis larga hæc effusio, negligentia, non benevolentia, quod ad me attinet, meritò videatur. Illos verò qui me ædibus ac tenebris inclusum custodiebant, & ut crassior, pinguior, imò immensus fierem, operam dabant, neque ipsi me attingentes, nec in lucem producentes, ut ne a quopiam viderer, desipere *prorsus*, & in me contumeliosos esse judicabam; quippe qui me infontem in tot vinculis computrescere cogerent, nescientes interim se paulò post e vitâ discessuros, & me alii cuiquam fortunato relicturos.

16. Quocirca neque illos probo, nec hos, qui nimium faciliè mihi manus admovent: sed eos, qui quod est optimum, rebus modum imponunt, ut nec *prorsus* abstineant, nec penitus profundant.

17. JUP. Quid verò adversus illos indignaris? utrique enim egregias luunt pœnas: hi quidem dum Tantalii in morem, nec bibere, nec edere, sinuntur sed ore sicco, auro tantùm inhiant; illi verò, dum harpyiæ ipsis, ceu Phineo, e faucibus cibos eripiunt. Sed abi jam, cordatiorem multò nactus Timonem.

PLUT. An ille aliquando desinet me velut ex foraminoso

minoso cophino, priusquam totus influxerim, datâ operâ exhaurire, quasi conetur occupare, quo minùs influam, *veritus* ne copiosior incidens ipsum inundem? quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium allaturus, frustrâque infusus, dolii sinu *liquorum* non continente: imò priùs propemodum effuso quod influit: quàm influxerit: adeò latus dolii hiatus ad effusionem, ac liber exitus.

18. JUP. Proinde chasma istud & hiatus nisi semel obstruxerit, te propediem effuso, facilè rhenonem rursus & ligonem in fæce dolii reperiet. Verùm abite jam, illûmque ditate. Tu verò, Mercuri memineris, cum redis, Cyclopas ex Ætnâ ad nos adducere, quo mihi fulmen exacuant ac reficiant, eo enim exacuto nobis opus erit.

19. MERC. Pergamus Plute. Quid hoc? num claudicas? equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum esse. PLUT. Hoc non est mihi perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem a Jove missius proficiscor, nescio quomodo tardus & claudus sum utroque pede, ita ut ægrè metam pertingam, quum nonnunquam qui me operiebatur, priùs insenuit. Quum verò abire oportuerit, alatum videbis, avibus longè celeriores. Itaque ubi primum repagulum cecidit, protinus voce præconis victor pronuncior, saltu stadium transmensus, nec videntibus quidem aliquoties spectatoribus. MERC. Ista haud vera narras. Ego enim tibi permultos commemorare queam, qui heri ne obolum quidem habebant, unde emerent laqueum, repente verò hodie divites factos, & sumptuosos, & bigis albis

albis euestos, quibus ne asellus quidem ante suppetebat: ii tamen purpurati, manibus aureos annulos gestantes obambulant ne ipsi quidem, ut opinor, credentes, quin per somnium divites sint.

20. PLUT. Isthæc alia res est, ô Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus: nec me Jupiter, sed Pluto ad eos mittit, utpote qui & ipse sit opum largitor, & splendorum munerum dator, quod suo etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, cum in tabellas injecerunt me & diligenter obsignârunt, sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea cadaver illius alicubi in tenebricosâ ædium parte jacet, vetere linteo in genua injecto tectum, de quo (*cadavere scilicet*) feles decertant. Porro qui me speraverant *obtinere*, in foro opperiantur hiantes, non aliter quàm hirundinem advolantem stridentes pulli.

21. Deinde ubi signum detractum est, & lineus funiculus incisus, apertæque tabellæ, novûsque meus dominus est pronunciatus, sive cognatus quispiam, sive adulator, is quispius tandem sit me ipsis cum tabellis arreptum fugiens adportat, mutato nomine vocatus Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus, pro eo qui modò vocabatur Pyrrhias, vel Dromo, vel Tibius; illos incastrum hiantes, & se invicem intuentes relinquens, ac verum luctum agentes, quod ejusmodi thynnaus ex intimo sagenæ sinu effugit, devoratâ non exiguâ escâ.

22. Atque hic repentè totus in me irruens, homo ineptus, crassâ cute, compedes adhuc horrescens, & si quis alius præteriens loro increpuerit, rectam arri-gens aurem, & pistrinum tanquam templum adorans, non ampliùs iis, qui in eum incidunt, est tolerabilis: sed & ingenuos contumeliâ afficit, & conservos fla-gris cædit, experiens num sibi quoque similia liceant: donec aut in scortulum incidens, aut alendorum equo-rum studio captus, aut adulatoribus sese tradens, de-gerantibus illum Nireo formosiorē esse, Cecrope, Codrōve generosiorē, callidiorē Ulyssē, ditiorē verò sedecim simul Cræsis, momento temporis *semel* effundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuriis, rapinis, & flagitiis fuerant collecta.

23. MERC. Ista fermè sic se habent uti narras. Verùm ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, quī tan-dem, cū sis adeo cæcus, viam invenis? aut quī dignoscis ad quosnam Jupiter te miserit, dignos esse existimans, qui ditescant? PL. Enimvero credis me reperire quinam illi sint, *ad quos mittor*? MERC. Per Jovem haudquaquam. Neque enim Aristide præte-rito ad Hipponicum, & Calliam accessisses, tum ad multos alios Athenienses, ne obolo quidem dignos. Cæterū quid facis emissus? PLUT. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Ille autem quicumque primus me fortè repererit, abductum possidet, te, Mercuri, ob lucrum insperatum adorans.

24. MERC. Num ergo fallitur Jupiter, qui credat ex ipsius sententiâ te eos ditare, quos dignos existimâ-rit, qui ditescerent? PLUT. Et jure quidem op-
 timo

timo *fallitur*, ô bone, quippe qui cùm me cœcum esse probè sciat, emittat vestigatum rem usque adeò repertu difficilem, quæque olim e vitâ decessit? quam ne Lynceus quidem faciliè inveniret, cùm sit adeò obscura & minuta. Quare cùm rari sint boni, improbi verò plurimi *sint* & in civitatibus omnia obtineant, oberrans faciliè in istius farinæ homines incido, & ab illis irretior, MERC. At quî fit ut, quando eos deseris, faciliè aufugias, cùm viæ sis ignarus? PLUT. Tum demum acutùm cerno, pedibûsque valeo solummodò quum fugiendi adest opportunitas.

25. MERC. Illud etiam mihi responde: quî fit ut, cùm oculis sis captus, (dicendum enim est) præterea pallidus, & cruribus gravis, tot habeas amatores adeò ut omnes in te defigant oculos? & si potiantur, se beatos existiment; sin frustrentur, non sustineant vivere: ex his quidem non paucos novi, qui tam perditè te amârint, ut se in pontum ingentia cete habentem, & altissimis de petris, præcipites abjecerint, rati fastidiri sese abs te propterea quòd illos nullo pacto respexisses. Quanquam fat scio, tu quoque fateberis, siquid de te ipso noveris, insanire istos, qui talem amasium depereunt.

26. PLUT. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum, & cæcum, & quicquid aliud mihi inest vitii? MERC. Quidni, ô Plute, nisi & ipsi omnes sint cæci? PLUT. Haud cæci quidem, ô optime; verùm inscitia errorque, quæ omnia occupant, caliginem illis offundunt. Ad hæc ipse quoque, ne per omnia deformis sim, personam val-

de amabilem induens, inauratam, gemmisque distinctam, ac versicoloribus amictus eis occuro: at illi rati sese nativi vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, dispereuntque nisi potiantur. Quod si quis me toto corpore denudatum illis ostenderet, haud dubium est quin se damnarent, qui tantopere cæcuerint amantes, res neutiquam amandas, & deformes.

27. MERC. Qui fit igitur ut, postquam divites facti sint, & personam sibi circumposuerint, adhuc fallantur, & si quis illis adimire conetur, penè caput potius quàm personam abjiciant? neutiquam enim necesse est, (ut mihi videtur) etiam tum illos ignorare, inauratam esse pulchritudinem, quum intus cuncta inspexerint. PLUT. Ad id non paucae res, ó Mercuri, mihi sunt adjumento. MERC. Quænam? PLUT. Cum primum aliquis me nactus apertis foribus admittit, clanculum mecum introit Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliæque sexcenta: a quibus omnibus posteaquam est occupatus animus, miratur non miranda, appetit fugienda: mæque cunctorum illorum, quæ introierunt, malorum patrem stupet, illorum satellitio vallatum, & nihil non patiatur potius, quam me abjicere sustineat.

28. MERC. Ut levis es, ó Plute, & lubricus, & retentu difficilis, ac fugax, ansam nullam firmam præbens, *quâ pressus tenere*: verum nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At contrà paupertas viscosa est, & prehensu facilis, & mille uncus gerit ex omnibus corporis partibus

bus enascentes, adeò ut, qui ad eam accesserint, illicò hæreant, nec faciliè queant avelli. Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omifimus. **PLUT.** Quam? **MERC.** Nempe quòd Thesaurum non adduximus, quo vel in primis erat opus.

29. **PLUT.** Istà quidem ex parte bono sis animo. Eum enim semper sub terrà relinquo, cum ad vos ascendo, imperans ut intus maneat foribus occlusis, nec cuiquam aperiat, nisi me vociferantem audierit. **MERC.** Jam igitur Atticam adeamus, & me sequere. chlamydi adhærens, donec ad remotum agrum pervenero. **PLUT.** Rectè facis, Mercuri, qui me manu ducis. Etenim si me defereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic sonus est, velut ferri saxo impacti?

30. **MERC.** Timon ille prope montanum & petri-
cosum fodit solum. Papæ! & Paupertas adest, & Labor ille; tum Robur, Sapientia, Fortitudo, & id genus turba, omnibus sub Famis signo instructis, longè præstantior quàm tui satellites. **PLUT.** Quidni igitur quàm ocyssimè discedimus, Mercuri? neque enim quicquam memorabile præstiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu. **MERC.** Secus visum est Jovi: quare nihil metuamus.

31. **PAUP.** Quonam istum, Argicida, manu adducis? **MERC.** Ad hunc Timonem à Jove missi sumus. **PA.** Itâne nunc Plutus ad Timonem, posteaquam ego ipsum antea delitiis malè corruptum suscepi: & his, videlicet Sapientiæ & Labori, traditum, strenuum multique pretii virum reddidi? adeone despicienda, injuriæque idonea Paupertas vobis videor, ut hunc, quæ

quæ mihi unica erat possessio, eripiat, jam exactissimâ curâ ad virtutem excultum? ut Plutus illum denuo acceptum, & Contumeliæ & Arrogantiæ traditum, reddat talem, qualis olim fuit, mollem, ignavum, stolidumque, tum denique mihi restituat, ubi jam nihili factus erit. MERC. Sic, ô Paupertas, Jovi placitum est.

32. PAUP. Equidem abeo: & vos Labor, & Sapientia reliquique sequimini me. Brevi autem sentiet ille, qualem me reliquerit, bonam nempe adjutricem, & rerum præstantissimarum doctricem: quâcum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens: supervacua autem & magnam istam rerum copiam, aliena, ita ut sunt, existimans. MERC. Discedunt illi; nos eum adeamus.

33. TIM. Quinam estis, ô scelesti? aut quâ gratiâ huc advenistis, homini operario, ac mercenario negotium exhibitori? sed non læti abibitis, cum omnes improbi fitis: nam ilico vos ego glebis & saxis petens comminuam. MERC. Nequaquam, ô Timon, ne ferito: neque enim mortales feries. Ego enim sum Mercurius, hic Plutus. Nos tuis precibus exauditis misit *ad te* Jupiter. Quare, quod bene veritat, opes accipe desistens a laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiamsi Dii fitis, ut dicitis: siquidem odi pariter omnes, tum Deos, tum homines. Sed cæcum hunc, quisquis is est, certum est mihi hoc ligone comminuere. PLUT. Abeamus, per Jovem, Mercuri, (quandoquidem hic homo mihi videtur

detur non mediocriter insanire) ne malo quopiam accepto discedam.

34. MERC. Nequid inscitè facias, Timon, quin potiùs nimîâ hâc ferocitate, & asperitate depositâ, bonam fortunam porrectis manibus excipe, rursus dives esto, & Atheniensium primus, solûsque fortunatus ingratos illos despicio. TIM. Nihil mihi vobis opus est: ne obturbate: sat opum mihi ligo: sum præterea fortunatissimus, si nemo ad me accesserit. MERC. Adeône, quæso, inhumaniter? Hæcne Jovi referam tam dura atque aspera dicta? atqui par erat forsitan te homines odio habere, cum ab illis tot gravia tuleris, nequaquam autem Deos odisse, cum Dii tantopere tui curam gerant,

35. TIM. At tibi, Mercuri, Jovique pro vestrà curâ plurimam habeo gratiam: sed hunc Plutum nequaquam accipiam. MERC. Quid ita? TIM. Quia mihi olim innumerabilium malorum author fuit, cùm me assentatoribus traderet, mihi insidiatores induceret, odium conflaret, voluptate corrumperet, & invidiæ obnoxium redderet, denique quum me repente adeò perfide & more proditoris desereret. Paupertas verò optima me laboribus viro dignissimis exercens, ac mecum conversans unâ cum veracitate & libertate dicendi, & quibus opus erat suppeditavit laboranti, & rerum illam copiam contemnere docuit, effecitque, ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, & demonstravit quænam essent opes meæ, quas neque adulator assentans, neque sycophanta territans, neque plebs irritata, nec concionator suffragium.

fragium ferens, neque tyrannus insidians queat eripere.

36. Itaque laboribus jam corroboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum, que sunt in civitate, aspicio, abundè magnum & sufficientem victum a ligone accipio. Quare tu, Mercuri, iter-relegens abeas & Plutum hunc ad Jovem abducas. Hoc autem mihi sat fuerit, si omnes omnino homines ejulare coegerit. MERC. Nequaquam, ô bone, neque enim omnes ad ejulandum sunt accommodi. Quin iracunda ista pueriliâque missa facias, & Plutum excipias; non sunt rejicienda munera quæ a Jove profiscuntur. PLUT. Vin', Timon, ut contra te partes defendam meas? an graviter feres siquid dixerò? TIM. Dicitò, sed nec multis, nec cum præmiis, quemadmodum perditissimi isti oratores solent: nam hujus Mercurii gratiâ te feram pauca dicentem.

37. PLUT. Atqui mihi multis potius est dicendum, qui tam multis nominibus abs te accuser: vide tamen num quâ in re te, quemadmodum ais, læserim ego, qui dulcissimarum quarumque rerum tibi author fui, honoris, præfidentiae, coronarum, aliarumque deliciarum: quin & meâ operâ spectabilis eras, & ab omnibus celebratus, ac studiosè cultus: verùm siquid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum culpandus: imò ego a te injuriâ affectus sum, propterea quòd me tam ignominiosè sceleratorum hominum *libidini* subjecisti, qui te laudabant, & præstigiis dementabant, mihique modis omnibus insidias struebant: porrò extremo loco dixisti, te a me pro-

ditum

ditum fuisse; e contra autem te potius accusare possum, cum ipse sim modis omnibus a te expulsus, & capite protrusus foras: unde tibi pro molli chlamyde rhenonem hunc veneranda ista Paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim ne ad te venirem, qui te tam hostiliter erga me gessisses.

38. MERC. At nunc vides, ô Plute, qualis jam factus sit? proinde audacter cum illo consuetudinem habe. Tu verò fode ita ut facis: tu interim Thesaurum sub ligonem adducito: tibi enim inclamanti auscultabit. TIM. Parendum est, Mercuri rursusque ditescendum. Quid enim facias, cum Dii ipsi compellant? tamen vide in quot me miserum conjecturus sis incommoda, qui, cum hactenus felicissimè vixerim, tantum auri repente accepturus sim, & tot tantasque curas suscepturus, cum nihil mali fecerim.

39. MERC. Sustine, Timon, meâ gratiâ, tametsi grave est istud, & intolerandum, quò videlicet palpones illi invidiâ rumpantur. Ego autem superatâ Ætâ in cœlum revolabo. PLUT. Abiit quidem ille, ut mihi videtur, nam ex remigio alarum conjicio: tu verò hic opperire; ubi enim abiero, Thesaurum ad te transmittam. Sed terram feri potius; te compello, auri Thesauri: Timonem hunc exaudi, & te offer eruendum. Fodi Timon altè ligonem adigens, at ego a vobis discedam.

40. TIM. Age verò, ô ligo, nunc corrobore te ipsum, neque porro defatigare, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. Hem prodigio-

rum author Jupiter, amici Corybantes, ac lucifer Mercuri, unde auri tantum? num somnium hoc est? metuo ne carbones reperturus sim expectatus. Atqui aurum profectò est signatum, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum: ô Aurum ingens generis humani bonum, namque ignis instar eximiè micas tum noctu tum interdiu. Ades ô mihi charissimum, & desideratissimum: nunc demum credo & Jovem ipsum aurum esse factum. Quæ enim virgo tam formosum amatorem per tegulas illapsam expanso sinu non excipiat?

41. O Mida & Cræse, & Delphis appensa donaria; quam nihil estis præ Timone & Timonis opulentia! cui ne Persarum quidem rex par est. O ligo, & rheno charissime, vos huic Pani suspendere par est. At ego totum hunc mercatus agrum, turriculæque ad aurum asservandum exstructâ, quæ magna satis erit quam ego solus inhabitem, eam & pro sepulchro habere, quum mortuus fuero, statuo. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ, omnium congressum fugere, notum habere neminem, omnes despiciere: Porro amicus, hospes, sodalis, ara misericordiæ, meræ nugæ: tum miserari lachrymantem, egenti opitulari, legis transgressio *babeatur*, & morum subversio: mihi autem vita sit, itidem ut lupis, solitaria, & unus sibi sit amicus Timon:

42. Cæteri omnes hostes, & insidiatores: cum horum quopiam congregari, piaculum: adeo ut siquem aspexero duntaxat, nefastus sit ille dies; In summâ, nihil apud nos statuatur discriminis inter eos & saxeas vel æneas statuas: & neque missum ab ipsis caduceatorem

ceatorem recipiamus, neque foedera feriamus: solitudo terminus esto inter me & istos. Cæterum tribules, curiales, & populares, quin & ipsa patria frigida & inutilia nomina *habeantur*, & fatuorum hominum ostentatio. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, ab assentationibus, & odiosis laudibus liberatus: Diis sacra faciat, solus epuletur, sibi ipsi vicinus & conterminus, excutiens *se* ab aliis: & decretum esto ut se omnino excipiat comiter, si mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.

43. Denique nomen suavissimum esto Misanthropos, hominum osor. Morum autem notæ sint, morositas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: & siquem conspexero incendio conflagrantem, & supplicantem ut extinguiam, pice, oleoque restinguere: & siquem hyeme flumen deferat, isque porrectis manibus roget ut retineatur, eum demerso capite propellere, ita ut se rursus attollere nequeat. Hoc pacto parem gratiam reportabunt. Hanc legem rogavit Timon Echecratidæ filius Colyttensis, & Concionis decretum confirmavit idem Timon. Age hæc decreta sunt: hæc fortiter tueamur.

44. Cæterum magni fecerim, si hoc omnibus innotescat, me esse supra modum divitem. Hæc enim res ad restim illos, adiget. Sed quid illud? Eheu, quæ celeritas ista! undique concurrent pulverulenti atque anhelii, haud scio unde aurum odorati. Utrum igitur hoc consensu colle saxi eos abigam, ex loco superiori dejaculans: an hâc tantum in re legem violabimus, cum illis scilicet semel congregiundo, ut

contempti, magis angantur? Hoc satius esse duco. Quare hic subsistentes jam eos excipiamus. Age prospiciam, primus eorum iste quis est? nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cranum petenti, funem porrexit, quum apud me saepenumero integra dolia evomuerat. Sed bene est quod ad me venit: ante alios enim ejulabit.

45. GNAT. Nonne dicebam fore ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? salve Timon formosissime, suavissime, & compotor hilarissime. TIM. Tu quoque salve Gnathonides vulturum omnium voracissime, atque hominum perditissime. GNA. Tu semper dicacitate gaudes; sed ubi est convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his, qui nuper vulgati sunt, dithyrambis. TIM. At elegos canes, & quidem perquam patheticè ad hunc ligonem. GNA. Quid istuc? feris o Timon? antestor: o Hercules hei hei! te ob vulnus infictum apud Areopagitas in jus voco. TIM. Atqui si cunctè paulisper, quod te occiderim mox in jus vocabis. GNA. Nequaquam. Quin tu omnino vulnere medere, paululum auri inspergens: praesentissimum enim illud est remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Ab eo. At tibi male erit quod ex viro commodo tam saevus factus sis.

46. TIM. Quis hic est recalvaster qui accedit? Philiaides, assentatorum omnium execratissimus. Hic cum à me solidum acceperit fundum, tum in filia dotem talenta duo, laudationis praeium, cum me canentem reliquis omnibus silentibus solus supra modum laudasset, dejerans me oloribus longè magis canorum

norum esse, postquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregrius ille vir impegit.

47. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? digna igitur passus est ille, cum sit ingratus. At nos qui jam olim familiares sumus, æquævi, ac populares, tamen modestè agimus, ut ne infilire videamur. Salve, here; fac ut a sceleratis istis assentatoribus caveas, qui non nisi ad mensam præsto sunt; quoad cætera nihil a corvis differunt. Nulli hominum hujus ætatis est amplius fidendum: ingrati omnes & scelerati. At ego cum tibi talentam afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, non abhinc multum in viâ accepi te factum esse supra modum divitem. Proinde veni te hæc admonendi causâ; quamquam fortasse, cum adeo prudens sis, his meis sermonibus haud indigeas, qui vel Nestorem admonere possis, quid factu opus sit. TIM. Ita fiet, Philicides. Sed adesdum ut te quoque ligone comiter excipiam. PHIL. Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum est, propterea quod illum, quæ in rem illius erant, admonui.

48. TIM. Ecce, tertius iste orator Demeas accedit, decretum dextrâ tenens, seque profitens mihi cognatum esse. Hic cum de meo solvisset reipublicæ uno die sedecim talenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, quod solvendo non esset; ego autem illum misertus liberavi) ubi nuper illi sorte obvenisset, ut Ægeidi tribui donativum Theoricum distribueret, atque ego adiens debitam portionem, quæ

quæ mihi exinde obtingebat, poscerem, se ignorasse dixit me civem esse.

49. DEM. Salve, Timon præcipuum tui generis præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ; profectò jam pridem te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed priùs decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colyttensis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græciâ nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de republicâ mereri: præterea pugilatu, luctâ, cursûque die eodem, quadrigâ præterea & bigâ equestri in Olympiis vicit. TIM. At ego ne spectator quidem unquam in Olympiis fui. DEM. Quid rum spectabis posthac. Sed multa hujus generis fatius est addi. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Rep. fortissimè se gessit, & Peloponnesiorum duas acies concidit.

50. TIM. Quâ ratione? quippe qui nec unquam arma gesserim, nec miles conscriptus fuerim. DEM. Modestè quidem de te loqueris: nos autem ingratî essemus, si oblivisceremur. Præterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis, non mediocrem utilitatem attulit Reipub. Ob hæc omnia visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singulatim, communiter omnibus, aureum statuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextrâ tenentem, & radios super capite habentem: eumque septem aureis coronis coronare, hasque coronas hodie in Bacchanalibus per novos Tragædos promulgari: nam hodie in honorem ejus Bacchanalia

chanalia sunt agenda. Hujus sententiæ autor fuit Demeas orator, cognatus illius propinquus, & discipulis. Etenim orator optimus est Timon, præterea quicquid voluerit.

51. Hoc igitur tibi decretum; ego autem & filium meum ad re adducere volebam, quem tuo nomine Timonem denominavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quantum mihi scire contigit, nunquam uxorem duxeris? DEM. At ducam anno proximo, si Deus dederit: liberisque operam dabo: & quod nascetur (erit enim masculus) Timonem jam voco. TIM. An uxorem tum sis ducturus, haud equidem scio, tantâ a me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi, quid hoc est rei? Tyrannidem occeptas Timon, pulsasque ingenuos, cum ipse nec purè ingenuus sis, nec civis? verum pœnas dabis propediem cum aliis nominibus, tum quod arcem incenderis.

52. TIM. At, ô sceleste, non conflagravit arx: proinde palam est te esse sycophantam. DEM. Verum effosso ærario dives factus es. TIM. Neque hoc effossum est: quare ne hæc quidem, quæ dicis, sunt credibilia. DEM. Verum effodietur posthac. Et tu interim omnia, quæ in eo condita, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam: etenim res planè ridicula mihi acciderit, si cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum scelestum homuncionem non protrivero: tum frustra vicerim in Olympiis pugilatu & luctâ.

53. Sed quid hoc? annon Thrasyclus Philosophus hic est? profecto ipse est. expansâ sanè barbâ, sublatisque

latisque superciliis, & magnum quiddam secum murmurans, accedit, Titanicum obtuens, capillis super fronte retrorsum rejectis, alter planè Boreas aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic ille est qui decenter ornatus, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quàm multa de virtute differit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans : at ubi lotus ad coenam venit, puérque ingentem illi calicem porrexit, (meraco autem maximè delectatur) quasi Lethæam hauserat aquam, matutinis illis sermonibus maximè contraria facit, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum opposito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret : dùmque catinos indice digito diligenter extergit, ut ne vel paululum alliati edulii relinquat :

54. Semper querens, quò placentam integram aut aprum sibi solus accipiat ; quòdque gulæ & insatiabilitatis fructus est ; temulentus, vino insanus, non ad cantum modò, saltationemque, verùm ad convivium usque & iram. Adhæc multus super pocula sermo : tum enim maximè de temperantiâ, & sobrietate verba facit, idque cùm a mero jam malè afficitur, & ridiculè balbutit. Accedit his deinde vomitus : postremò sublatum illum de convivio efferrunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ retentum. Attamen ne sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendacio, vel audaciâ, vel avaritiâ. Quin & assentatorum longè princeps est, pejerat promptissimè, anteit impostura, comitatur impudentia : in
summâ

summa vir est omnifariâ sapientiâ cumulatus, omni ex parte exactus, varièque absolutus: quare, cum sit adeo bonus, brevi ejulabit. Quid hoc? papæ! sero nobis Thrasyclus.

55. THRAS. Non hoc animo *ad te* venio, Timon, quo plurimi isti, scilicet quo ii qui tuas opes admirati, argenti, auri, opiparorum conviviorum spe adducti concurrerunt, multam assentationem exhibituri apud hominem, qualis tu es, simplicem, & res suas cum aliis facillè communicatem. Scis enim offam in coenam mihi sat esse, opsonium verò suavissimum coepe, aut nasturtium, aut si quando lubeat epulari lautius, paulum salis: potum verò *mihi* Enneacrum *suppeditare*: tum hoc pallium quâvis purpurâ potius. Nam aurum mihi quidem nihilo pretiosius videtur iis, qui in littoribus sunt, lapillis. Verum tuâ ipsius gratiâ huc me contuli, ne te corrumpant, pessima & insidiosissima possessio, divitiæ, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum causa extiterint. Etenim, si me audies, ante omnia opes universas in mare projicies, utpote non necessaria bono viro, quippe Philosophiæ possit opes perspicere: ne tamen in profundum, ô bone, sed prope inguinum tenus ingressus, paulò ultra fluctuosum littus, me uno spectante.

56. Sed si hoc nolis, tu eas alio potiore modo, confestim domo efferas; ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porro si quis erat Philosophus, æquum est ut duplicem triplamve portionem ferat: mihi autem, quan-

quam meâ ipsius gratiâ non postulo, sed ut amicis indigentibus impertiam, sat erit, si peram hanc, ne duos quidem integros modios Ægineticos capientem, plenam præbueris. Paucis enim contentum & moderatum decet esse philosophum, nihilque ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista, quæ dicis, probō, Thrasycles. Ergo si videtur, priusquam peram expleam, age tibi caput tuberibus opplebo, ligone admetiens. THRAS. O Democratia! ô Leges a nefario homine in liberâ civitate pulsamur. TIM. Quid stomacharis, ô bone Thrasycles? num te *intermetiendum* defraudavi? atqui mensuræ choenices quatuor adjiciam.

57. Sed quid hoc est? complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, in summâ, agmen eorum qui mox lugebunt. Quidni igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum paulisper interquiescere sino, ipse verò quamplurimis saxi in unum collatis, procul in ipsos grandino? BL. Ne jace, Timon; abimus enim. TIM. At vos nec sine sanguine, nec sine vulneribus abibitis.

DIALOG.

DIALOG. XX.

VITARUM AUCTION.

JUPITER.

TU quidem compone scamna, & locum advenientibus adorna: tu verò siste Vitas ordine adductas, sed exornatas prius, ut formosæ appareant, & quamplurimos alliciant. Tu autem, Mercuri, quod felix faustumque sit, proclama, & emptores, ut jam ad forum adsint, convoca. Philosophicas autem omnis generis, & variarum sectarum Vitas proclamabimus. Quod si quis præsentem pecunias numerare nequeat, is constituto sponse sequenti anno solvet. **MERC.** Multi conveniunt: Itaque nec cunctari, nec diu ipsos detinere par est. **JUP.** Vendamus igitur.

2. **MERC.** Quem vis ut primum producamus?

JUP. Comatum illum, ex Ioniâ profectum, gravitatem enim quindam præ se fert. **MERC.** Heus tu, Pythagorica *Vita*, descende, teque his qui sunt congregati, conspiciendum præbe. **JUP.** Proclama. **MERC.** Optimam vitam vendo, & maximè venerandam; quis emet? quis homine major esse vult? quis cupit universitatis harmoniam nōsse, & reviviscere? **MERCAT.** Formâ certè non est illiberali: verum quid potissimum scit? **MERC.** Arithmeticam, Astronomiam, Prodigious scientiam, Geometriam, Musicam, Præstigiorum artem: vatem summum vides. **MERCAT.**

Licet ne ipsum interrogare? MERC. Quod faustum sit, interroga.

3. MERCAT. Cujas es tu? PYTH. Samius. MERCAT. Ubi verò institutus es? PYTH. In Ægypto, apud sapientes qui illic sunt. MERCAT. Age verò, si te emam, quid me docebis? PYTH. Nihil equidem docebo, sed ut reminiscaris faciam. MERC. Quomodo facies ut reminiscar? PYTH. Primùm animam tuam puram reddendo, & sordes, quæ ipsi inhærescunt, abluendo. MERCAT. Atqui finge me jam purum esse: quis erit modus quo facies ut reminiscar? PYTH. Primùm quidem, longa quies, & taciturnitas, & quinquennale silentium. MERCAT. Ergo, bone vir, te Cræsi filium decet erudire: ego enim loquax, non statua esse volo. Verùm quid post illud quinquennale silentium fiet? PYTH. In Musicâ, & Geometriâ exercebere. MERCAT. Rem lepidam dicis: si me prius citharædum fieri, deinde sapientem oporteat.

4. PYTH. Post hæc numerandi artem addisces. MERCAT. Nunc etiam numerare scio. PYTH. Quomodo numeras? MERCAT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides ea esse decem, quæ tibi quatuor videntur, & perfectum trigonum, nostrumque juramentum. MERCAT. Per maximum igitur juramentum quatuor, nunquam aut diviniore, aut sanctiores sermones audiui. PYTH. Post hæc verò, hospes, de terrâ, aëre, aqua, & igne scies, cujusmodi sit illis impetus, quam habeant formam, & quomodo moveantur. MERCAT. Formam ne habent ignis, aër, & aqua? PYTH. Certè manifestam. Neque enim

fine

sine formâ & specie moveri possent. Præterea ipsum etiam Deum numerum esse, & harmoniam cognosces. MERCAT. Mira narras.

5. PYTH. Ad hæc quæ dicta sunt, te ipsum quoque, qui unus videris, alium conspici, alium verò esse scies. MERCAT. Quid ais? alius sum, & non is qui tecum nunc colloquor? PYTH. Nunc quidem ille es, quondam verò in alio corpore, aliòque nomine videbaris; & progressu temporis iterum in aliud transibis. MERCAT. Hocne dicis, immortalem me fore, dum plures in formas mutabor? sed de his satis.

6. Jam quod ad victus rationem attinet, qualis es? PYTH. Nullum quidem animal edo; sed reliqua omnia, præter fabas. MERCAT. Quamobrem odisti fabas? PYTH. Non odi: sed sacræ sunt, & ipsarum natura mirabilis. Et quod majus est: consuetum est Atheniensibus, fabis magistratus eligere. MERCAT. Præclare & religiosè omnia dixisti. Verum te exue: etenim nudum te videre volo. Hercle! Femur est illi aureum: Deus, non mortalis videtur esse: itaque illum omnino emam. Quanti illum æstimas? MERC. Decem minis. MERCAT. Tanti acceptum habeo. JUP. Scribe nomen temporis, & unde sit. MERC. Italus videtur esse, Jupiter, ex iis qui Crotonem, & Tarentum, ibique sitam Græciam incolunt. Atqui non unus tantum, sed propè trecenti ipsum communiter emerunt. JUP. Abducant: alium adducamus.

7. MERC. Vis squalidum illum ex Ponto? JUP. Maximè. MERC. Heus tu, ex quo pera dependet, qui

qui exomidem indutus es, accedas, & confessum hunc circumeas. Vitam virilem vendo: vitam optimam, & generosam, vitam liberam; quis emet? MERCAT. Quid dixisti, præco? tunc liberum vendis? MERC. Maximè. MERCAT. Annon times plagii te accuset, aut in Arcopago tibi litem intendat? MERC. Nihil ipsi curæ est quòd venditur: omnino enim liberum se esse putat. MERCAT. At cui foret usui hic sordidus, tamque miserè affectus? nisi quis fossorem, & aquæ gerulum facere ipsum velit. MERC. Non hoc tantum: imò si ipsum quoque janitorem constitueris, ipso longè fideliore quàm aliis canibus utère: nimirum & ille canis appellatur. MERCAT. Cujas autem est, & quam artem profitetur? MERC. Ipsum interroga: sic enim facere præstiterit. MERCAT. Vultum ipsius severum & tristem timeo, & ne me accedentem allatret, aut per Jovem mordéat: non vides ut baculum sustulit, & supercilia contraxit, & limis oculis præ se fert minax aliquid & iracundum? DIOG. Ne timeas: cicur enim est.

8. MERCAT. Primùm quidem, ô bone, cujas es? DIOG. Omnis ego sum soli. MERCAT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. MERCAT. Quem verò imitaris? DIOG. Herculem. MERCAT. Cur non igitur & leoninam pellem induis? quoad baculum enim ipsum assimilas. DIOG. Hoc palliolum leoninæ pellis loco mihi est, & quemadmodum ipse, adversus voluptates pugno, non jussus, sed sponte meâ, cùm vitam expurgare constituerim. MERCAT. Euge, quàm præclarum institutum! sed quid te potissimùm scire dicamus? aut quam artem nôsti?

DIOG.

DIOG. Liberos homines facio, & medeor affectibus. In summâ, Veritatis & Audaciæ in loquendo antistes esse volo.

9. MERCAT. Age, ô Antistes, sit te emero, quomodo me exercebis? DIOG. Primum ubi te accipero, & deliciis exuero, & unâ cum egestate concludero, te palliolo amiciam: deinde ad labores compellam: tum humi dormire, aquam bibere, & iis rebus quæ casu offeruntur, vesci faciam. Divitias, verò siquas habueris, meo consilio, eas in mare proicies: nuptias, liberos, patriamque non curabis; sed tibi nugæ erunt hæc omnia: & relictâ domo paternâ, sepulchrum, aut desertam turriculam, aut dolium incoles; & pera tibi erit lupinis & libris opisthographis plena. Hoc modo instructus, magno illo rege feliciorem te prædicabis. Quod siquis verberet te aut torqueat, nihil horum molestum esse putabis. MERCAT. Quomodo hoc dicis, me coesum scilicet non doliturum? non enim testudinis aut carabi cute circumseptus sum. DIOG. Illud Euripidis imitabere: paucis immutatis. MERCAT. Quale illud est? DIOG. Mens tibi dolebit, sed lingua erit expers doloris.

10. Quæ verò imprimis tibi adsint necesse est, hæc sunt: oportet ut sis impudens, & audax, & omnibus ordine, tam regibus, quam privatis maledicas: Ita enim fiet ut omnes in te oculos conjiciant, teque fortem esse existiment. Barbara quoque vox, & sonitus absonus, ac planè similis sit canino: intentus sit vultus: & gressus, qui talem vultum deceat; in summâ belluini & agrestes sint mores omnes

nes: absint autem verecundia, lenitas & modestia: erubescendi etiam facilitatem de facie prorsus abstergas: loca hominibus frequentissima confectere: & in his solus, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo: nam res istiusmodi hoc imperium dissolvent. In conspectu verò omnium ea facias audacter, quæ ne privatim quidem quispiam alius faceret. Denique si tibi videtur, crudo polypo, vel sepiâ devorata mortem optetas. Hæc est illa felicitas, quam tibi procuramus.

11. MERCAT. Apage, scelestâ enim & inhumana dicis. DIOC. Sed, heus tu, sanè facillima, & quæ quis nullo negotio assequatur. Neque enim ad gloriam consequendam tibi opus erit eruditione, orationibus, ac nugis; sed hæc est compendiaria ad gloriam via. Sive enim imperitus fueris, sive coriarius, sive falsamentarius, aut faber, aut nummularius: nihil tamen vetat quo minus sis admirationi, si modò adsit impudentia, & audacia, & conviciari egregiè didiceris. MERCAT. Ad hæc non indigeo tuâ operâ. Forsan autem nauta, vel hortulanus per occasionem fieri posses; idque si velit iste duobus ad summum obolis te vendere. MERC. Eum accipe. Nam ab eo libenter liberabimur, cum nos clamoribus obturbet, prorsusque omnes contumeliis & maledictis laceffat.

12. JUP. Alium accerse, purpuratum illum & coronatum Cyrenæum. MERC. Agite, animum advertite omnes. Hæc res sumptuosa est & divitibus indiget. Vita hæc jucunda, Vita ter beata est. Quis cupit

cupit delicias? quis molissimum emet? MERCAT. Accede tu, & dic quid nôris. Emam enim te, si utilis fueris. MERC. Ne obturba ipsum, ô bone, neque interroga: ebrius enim est. Itaque non poterit tibi respondere, cum linguâ, ut vides, titubet. MERCAT. Ecquis mentis compos emat tam corruptum & intemperans mancipium? quot unguenta olet, quam lubrico, & errabundo gressu incedit! sed dic, Mercuri, quibus artibus sit præditus, & quænam tractare soleat. MERC. In summâ convictor est, & compotor egregius. Cæterum *parandorum* bellariorum gnarus est, & in adornandis eduliis exercitissimus, breviter, voluptatis ingeniosus est artifex. Institutus autem est Athenis, & Siciliæ tyrannis servivit, apud quos in magno pretio fuit. Summa verò propositi ipsius est, omnia contemnere, omnibus rebus uti, undique voluptatem corrogare. MERCAT. Tempus est ut aliquem ex divitibus, & pecuniosis istis circumspectando quæras. Ego enim non sum idoneus qui hilarem emam vitam. MERC. Iste, ô Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.

14. JUP. Amove illum, aliûmque adduc: seu potius duos istos, scilicet ridentem illum Abderitam, & flentem illum Ephesium: simpl enim vendi volunt. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo; omnium sapientissimos proclamo. MERCAT. O rem contrariam, Jupiter! ille quidem perpetuò ridet: hic aliquem videtur lugere: omnino enim plorat: heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides? DEMOC. Interrogas? quoniam ridicula videntur omnia

quæ facitis, ac vos ipsi. MERCAT. Quid ais? nos omnes irrides, resque nostras nihili facis? DEMOC. Sic est, serium enim nihil ipsis inest; sed inania sunt omnia, & atomorum concursio, & infinitio. MERCAT. Nequaquam, imò tu vanus es revera, & imperitus. O contumeliam! non desines ridere?

14. Tu verò quid fles, ô optime? nam tecum colloqui longè, ut puto, melius fuerit. HERACL. Exillimo enim, ô hospes, calamitosas & flebiles esse res humanas, nihilque ex illis non esse fato obnoxium: eas idcirco miseror, & lamento. Præsentia magni non facio: futura planè ærumnosa fore puto: conflagrationes dico, mundi que totius calamitatem: ista sunt quæ ego deploro; quòdque nihil stabile est; sed omnia in cyceonem quodammodo convolvuntur: tum quod eadem res delectat, & offendit, estque cognitio, ignoratio, magnum, parvum: sursum, deorsum feruntur omnia, pèrque vices in hoc sæculi ludo mutantur. MERCAT. Quidnam est sæculum? HERACL. Puer ludens, ludens talis, contendens. MERCAT. Quid verò homines sunt? HERACL. Mortales Dii. MERCAT. Quid verò Dii? HERACL. Immortales homines. MERCAT. Heus tu ænigmata dicis, an griphos componis? planè enim, tanquam Apollo, nihil explicas. HERACL. Nihil enim vos curo. MERCAT. Itaque neque quisquam mentis compos te est empturus. HERACL. At ego omnes sine discrimine homines plorare jubeo, tam eos qui me emunt, quàm qui non emunt. MERCAT. Hoc malum ab infantiâ non distat: neutrum horum emam.

emam. MERC. Inempti etiam hi manent. JUP. Alium proclama.

15. MERC. Visne loquacem illum Atheniensem? JUP. Maximè. MERC. Accede tu. Vitam bonam & prudentem proclamamus, quis emet sanctissimum hominem? MERCAT. Dic mihi, quam potissimum artem nôsti? quæ tuæ sapientiæ est summa? Soc. Ideæ, & eorum quæ existunt paradigmata. Nam quæcunque vides, terram, quæ supra terram sunt, cælum, mare, omnium horum imagines obscuræ extra universitatem existunt. MERCAT. Ubi autem existunt? Soc. Nullibi: nam si alicubi essent, non essent. MERCAT. Hæc, quæ dicis, paradigmata non video. Soc. Merito: cæcus enim est tibi animæ oculus. Ego autem omnium rerum video imagines, & te latentem, & me alium: in summâ, duplicia video omnia. MERCAT. Ergo emendus es, sapiens cum sis, & acutè cernas. Age, videam quid tu a me pro ipso exigēs. MERC. Da duo talenta. MERCAT. Emi quanti dixisti: pecuniam verò in posterum numerabo.

16. MERC. Quodnam igitur tibi nomen est? MERCAT. Dion Syracusius. MERC. Age, quod felix faustumque sit, accipe eum. Te jam voco, Epicure. Quis hunc emet? est risoris illius discipulus, Item illius ebrii, quos paulò ante proclamabamus. Unius autem rei cognitione vincit ipsos, quatenus magis est impius. Cæterum suavis est, & gulæ amans. MERCAT. Quo pretio venditur? MERC. Duabus minis. MERCAT. Accipe. Verum ut quoddam præterea sciam, quibus delectatur eduliis? MERC. Dulcia

edit, & mellita; maximè verò ficus. MERCAT. Bene se res habet: emam enim ipsi Caricarum massas.

17. JUP. Alium accersere: illum videlicet ad cuem detonsum, severoque vultu, Stoicum. MERC. Rectè dicis: videtur enim magna multitudo, quæ ad forum accurrit, illum expectare. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam. Quis vult omnia scire solus? MERCAT. Quomodo hoc dicis? MERC. Quod solus hic sapiens est, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & alia quotquot sunt. MERCAT. Itaque, ô bone, solus etiam coquus est, & coriarius, & faber, & similia. MERC. Sic videtur.

18. MERCAT. Accede, ô bone, & dic mihi tuo emptori, qualisnam sis; ac primùm annon doleas te vendi & servum esse. CHRY. Nequaquam: neque enim in nobis hæc sunt, quæcunque verò in nobis non sunt, ista indifferentia esse solent. MERCAT. Non intelligo quorsum hæc dicis. CHRY. Quid ais? non intelligis quòd horum quædam sunt prælata, quædam e contra rejecta. MERCAT. Ne nunc quidem intelligo.

19. JUP. Ne tempus teras: alium accersere. MERC. Te Peripateticum accerso, formosum, divitem. Agite, emite hunc prudentissimum, qui omnia omnino scit. MERCAT. Qualisnam ille est? MERC. Modestus, mitis, vitæ bene compositæ: quòdque maximum est, duplex. MERCAT. Quid dicis? MERC. Alius quidem foris apparet, intus verò alius esse videtur: itaque si emas ipsum, memento internum hunc, externum

ternum illum appellare. MERCAT. Quid verò potissimum novit? MERC. Novit triplicia esse bona, animæ scilicet, corporis, & rerum externarum. MERCAT. Humana sapit; sed quanti venditur? MERC. Viginti minis. MERCAT. Multum certe dicis. MERC. Nequaquam o beate: etenim pecuniam aliquam habere ipse videtur: itaque non possis quin emas. Præterea autem protinus ab eo disces, quamdiu vivat culex, & quam profundè mare à sole illustretur, & qualis sit ostrearum anima. MERCAT. Planè admiranda, & utilia præcepta narras: itaque viginti minis ipsum emam.

20. MERC. Estò. Quis adhuc reliquus est? iste Scepticus: accede tu Pyrrhia, statim ut proclameris: multi jam effluunt, & in paucis erit venditio. Verum tamen quis emet istum? MERCAT. Ego. Sed primùm dic mihi tu, quid nōsti? PHIL. Nihil. MERC. Quid ita? PHIL. Quia nihil omnino mihi videtur existere. MERC. Nos verò nihilne sumus? PHIL. Neque hoc scio. MERCAT. Neque te existere nōsti? PHIL. Hoc multò etiam magis ignoro. MERCAT. O hæsitacionem! verùm quid sibi volunt hæ stateræ? PHIL. Sermones in illis trutino, & ad equalitatem redigo: postquam autem eos exquisitè similes, & æqualis esse ponderis videro, tunc quis horum verior sit, ignoro. MERCAT. Ex aliis autem rebus, quid compositè facere soles? PHIL. Omnia facio, præterquam quod fugitivum non persequor. MERCAT. Quare hoc tibi est impossibile? PHIL. Quia, o bone, non comprehendō. MERCAT. Rectè, tardus enim & piger esse videris. Verùm quis tibi considerationis est finis? PHIL.

Ignorantia:

Ignorantia : & nihil videre, neque audire. **MERCAT.** Ergo te furdum simul & cæcum dicis. **PHIL.** Imò iudicio etiam & sensu careo : in summâ, nihil à verme discrepo. **MERCAT.** Propterea emendus es. Quanti illum valere æquum est ut dicas? **MERC.** Atticâ minâ. **MERCAT.** Accipe. Heus tu quid dicis, tene emi? **PHIL.** Incertum est. **MERCAT.** Nequaquam : emi enim, & pecuniam numeravi. **PHIL.** Hâc de re assensionem retineo, & eam confidero. **MERRAT.** Atqui sequere me ut famulum decet. **PHIL.** Quis scit num vera dicas? **MERCAT.** Præco, mina, & qui adsunt. **PHIL.** An aliqui etiam nobiscum sunt? **MERCAT.** At ego te jam conjectum in pistrinum, adducam ut credas me tuum esse herum miseriore argumentandi modo. **PHIL.** Hâc de re assensionem etiam retineo. **MERCAT.** Sed per Jovem jam ostendi. **MERC.** Tu quidem desine obniti, & eum, qui te emit, sequere. Vos autem cras advocabimus. Etenim idiotas, & fabriles, vilésque vitas proclamaturi sumus.

DIALOG. XXI.

LUCIANI SOMNIUM,
SIVE GALLUS.

MICYLLUS.

1: **A**T te, scelestissime Galle, cum sis adeo invidus, & vocem tam acutam habeas, ipse perdat Jupiter, qui quidem opibus affluentem me, ac dulcissimo in somnio versantem, & admirabili felicitate fruientem, penetrabile quiddam, & clamorifera resonans expergefeceris; adeo ut ne noctu quidem effugere liceat paupertatem vel te ipso longe nequiores: atqui si conjectandum est tum e silentio, quod etiamdum ingens est, tum e frigore nondum, ut assolet matutino tempore, me mordente, (nam hoc mihi certissimum est signum adventantis diei) nondum media est nox; sed iste pervigil, perinde quasi vellus illud aureum servet, ab ipsâ protinus vespërâ vociferari cœpit, verum haudquaquam impune; siquidem mox pœnas de te sumam, & fuste comminuam, si diluxerit modò, nam nunc negotium mihi facefferes in tenebris subsiliendo. GAL. Here Micylle, arbitrabar me tibi rem gratam esse facturum, si quoad possem altâ nocte lucem antevertissim, quo posses ante diluculum surgens multum operis conficere; si etenim, priusquam Sol exoriatur,
vel

vel unicam feceris crepidam, eatenus progressus fueris in parando victu : quod si tibi magis libet dormire, ego quidem quiescam, & longè magis quam pisces mutus ero. Cæterum tute videto, ne per somnium dives factus, esurias experrectus.

2. MICYL. O prodigiorum averfor Jupiter ! ô malorum depulsor Hercules ! quid hoc mali est ? vocem humanam sonuit Gallus. GAL. Itane verò hoc prodigium tibi esse videtur, me eàdem, quàm vos, linguâ loqui ? MICYL. Quomodo enim hoc non sit, prodigium ? sed avertite, Dii, malum a nobis. GAL. At tu mihi videris admodum illiteratus esse, Micylle, nec Homeri poemata legisse, in quibus Xanthus Achillis equus, cum hinnitui longum vale dixisset, medio in prælio constitit differens, & versus integros recitans, non ut ego nunc prosâ oratione loquens ; quin etiam vaticinabatur ille, deque futuris edebat oracula, neque quicquam prodigiosum facere videbatur, neque is qui tum audiebat, malorum averforem, uti tu, implorabat, averruncandum existimans, quod audierat. At quid fecisses, si tibi navis Argoæ carina fuisset elocuta, uti olim in Dodonæâ sylvâ phagus per se loquens oraculum edidit ? aut si tergora serpere vidisses, si carnes boum mugire semiaffas contactaque verubus transfixas ; ego verò quum Mercurii sim affessor, loquacissimi, deorumque omnium facundissimi, præterea contubernalis vobis & convictor, humanam vocem nullo planè negotio ediscere debui. Quod si mihi taciturnum te pollicearis, verioremi tibi causam aperire non gravabor, cur eàdem, qua vos, utar voce, & unde mihi liceat hoc modo loqui.

3. MICYL.

3. MICYL. Sed nunquid somnium hoc est, Gallum mecum sic fermocinari? sed dicito per Mercurium, ô Præclare, quænam alia sit tibi causa cur loquaris. Ut taceam neque cuiquam proferam, quid attinet sollicitum esse? quis enim nîdem mihi sit habiturus, si cui narrem, me Gallum hæc loquentem audivisse? GAL. Ausculta igitur, nam sermonem tibi quam maximè incredibilem, sat scio, dicturus sum, Micylle; hic enim, qui nunc tibi Gallus videor, non ita pridem homo fui. MICYL. Profectò & olim istiusmodi quiddam de vobis audiui, adolescentulum quendam Gallum fuisse, Marti adamatum, atque hunc Deo compotâsse, & comestatum fuisse, & rerum amatoriarum conscium fuisse: cum itaque Venerem adiret Mars cum eâ cubiturus, hunc quoque Gallum unâ secum adduxisse; quoniam autem Solem potissimùm metueret, ne si e sublimi conspexisset, Vulcano se proderet, foris ad ostium adolescentulum semper relinquere solitum, qui indicaret, quando Sol emergeret; deinde Gallum aliquando somno correptum fuisse, & excubias deseruisse inscientem, solemque nullo præsentiente imminuisse Veneri ac Marti securè dormienti, propterea quod confideret Gallum indicaturum fuisse, si quis interveniret. Vulcanum itaque a Sole edoctum eos comprehendisse, implicitos atque irretitos iis vinculis, quæ jam olim in illos fuerat fabricatus; porro Martem, simulatque dimissus est, indignatum adversus Gallum fuisse, eumque in avem hanc cum suis armis mutasse, ut in capite pro galeâ cristam haberet: hanc ob causam, quo vos Marti purgetis, quum jam nihil opus, simulatque Solem

E e

exorientem

exorientem sensistis, multò antè vociferari, atque illius exortum prænunciare.

4. GAL. Hæc quidem aiunt, Micylle: sed quod ad me pertinet, planè aliud fuit; quin & nuperrimè in avem transivi. MICYL. Quoniam modo? nam istuc maximoperè cupio cognoscere. GAL. Audistin' de Pythagora quodam Mnesarchida Samio? MICYL. Num Sophistam illum dicis? gloriosum? qui instituit ut nequis vel carnes gustaret, vel fabas ederet, gratissimum mihi edulium mensis inferendum non esse declarans? præterea autem qui mortalibus fuisset, ut ne intra quinquennium loquerentur? GAL. Id scias etiam hunc, priusquam Pythagoras esset, Euphorbum fuisse. MICYL. Præstigiatores, & prodigiorum artificem hominem aiunt fuisse, ô Galle. GAL. Ille ipse ego sum Pythagoras, quare desine, quæso, mihi convitiari, præsertim cum ignores quibus sum moribus. MICYL. At hoc rursus multò quam illud portentosius, Gallus Philosophus. Dic tamen mihi, ô Mnesarchi fili, quid factum sit, ut ex hominè avis, ex Samio Tanagræus nobis prodieris: neque enim ista verisimilia, neque omnino facilia creditu, quandoquidem duas res jam mihi videor in te animadvertisse, a Pythagora prorsus alienas. GAL. Quas? MICYL. Alteram, quod garrulus es, & obstreperus, quum ille silere in totos quinque annos (si memini) præceperit: alteram, quæ planè cum illius legibus pugnat, cum nihil aliud haberem, quod tibi objicerem, fabas heri (sicuti nôsti) ad te attuli, at tu nihil cunctatus protinùs eas collegisti. Unde necesse est, ut vel mentiaris, & aliud quiddam sis, vel, si

sis Pythagoras, legem violaveris, & æquè impiè te gesseris, comedendo fabas, ac si patris caput comedis.

5. GAL. Nescis, Micylle, quænam sit hujusce rei causa, neque quæ ad unumquodque vitæ genus conducant, ego tum quidem non esitabam fabas; philosophus enim eram: nunc autem comederem; avibus enim convenit, neque nobis interdictum est hoc edulium; verùm, si molestum non est audi quemadmodum e Pythagora hoc jam sim, quamque multis in vitæ generibus antehac vixerim, & quid ex unâquâque transformatione sim consecutus, MICYL. Narra quæso, nam mihi quidem auditu jucundissimum fuerit, adeò ut si quis mihi deferat optionem, utrum te ista narrantem audire malim, an felicissimum illud somnium, quod paulo antè vidi, de novo videre, haud sciam utrum eligerem: usque adeò cognata germanaque puto esse ipsa cum suavissimis illis visis, & ex æquo vos æstimo, te pariter ac pretiosum illud insomnium. GAL. Etiamnum tu somnium illud, quod dudum tibi visum est, in animum revocas, & vana quædam conservas simulachra, & ut loquuntur Poetæ, inanem quandam felicitatem memoriâ consecaris?

6. MICYL. Ino nunquam, mihi crede, Galle, illius visi obliviscar; tantum mellis somnium aufugiens in oculis mihi reliquit, ut præ illo vix queam palpebras attollere, rursus in somnum cœuntes: qualem itaque voluptatem movent pennæ in auribus versatæ, talem titillationem mihi præbent ea, quæ vidi. GAL. Mirum quendam mehercule, mihi narras anno-

rem infomnii, siquidem alatum cum sit, (ut aiunt) somnūque habeat volationis terminum, jam septa tranfilit, & in apertis oculis immorans, mellitum adeo evidēsq̃ue apparet. Quare pervelim audire cuiusmodi sit istud, quod te supra modum delectat. MICYL. Paratus sum dicere; nam dulce est hoc ipsum meminisse, & commemorare de illo quippiam. Tu verò, Pythagora, quando narrabis tuas transformationes? GAL. Ubi tu Micylle, desieris somniare, melque illud ab oculis absterferis: interim prior dicito uti intelligam, utrum per portam eburneam an per corneam tibi somnium advolârit. MICYL. Per neutram harum, ô Pythagoras. GAL. Atqui duas has tantum commemorat Homerus. MICYL. Valere finas nugatorem illum poetam, qui nihil de somniis intellexit, pauperum fortasse somnia per istas comeant portas, qualia videbat ille, neque id admodum perspicuè, quippe captus oculis: mihi verò per aureas quasdam portas dulcissimum hoc advenit *somnium*, & ipsum aureum, & aureis undique circumamictum, & auri plurimum *secum* adducens. GAL. Define, optime Mida, de auro fabulari, nam procul dubio ex illius voto istud tibi accidit infomnium, & totas auri fodinas mihi videris adduxisse.

7. MICYL. Multum, ô Pythagora, aurum vidi, multum quam putas pulchrum! quo fulgore coruscans! quid tandem Pindarus in illius laudem dicit? nam in memoriam redige, si quidem meministi, cum aquam præstantissimam dicens, postea aurum admiratur, idque jure, statim ab initio carminis omnium bellissimi. GAL. Num illud quæris? Aqua quidem est optima;

optima; aurum verò, velut ignis ardens, noctu emicat eximiè superbarum divitiarum præstantissimum.

MICYL. Per Jovem, isthuc ipsum. Pindarus enim aurum perinde laudat, ac si somnium meum vidisset. Sed ut tandem cognoscas quale fuerit, ausculta jam, sapientissime Galle: nôsti heri me domo non edisse: siquidem Eucrates dives ille fortè mihi in foro obviam factus, lotum me in tempore ad cœnam venire jusserat.

8. GAL. Hoc probè scio, qui totum esuriebam diem, donec profundâ tandem vesperrâ domum reversus, subuvidus vinòque madens, quinque illas fabas proferres, non admodum opiparam cœnam Gallo, qui quondam fuerit athleta, quique olim in Olympicis ludis non sine gloriâ decertârit. MICYL. Ast ubi reversus a cœnâ fabas tibi objecissem, obdormii protinus: tum mihi, juxta Homerum, ambrosiâ sub nocte, divinum verè somnium assistens. GAL. Sed priùs quæ tibi apud Eucratem acciderint, Micylle, narra, & cujusmodi fuerit cœna, quæque in convivio acta sunt omnia: nihil enim prohibet, quo minus de-nuò cœnes, velut somnium quoddam ejus cœnæ exhibendo, & quæ tum ederis, rursus commemoratione quasi ruminando.

9. MICYL. Credebam molestum futurum me, si hæc quoque retulissem; verùm quoniam tu desideras, id quoque narrabo; cum nunquam antehac in vitâ cœnâssem apud ullum divitem, ô Pythagora, heri bonâ quâpiam fortunâ in Eucratem incidi; atque ego quidem simulâtque illum dominum *vocando* salutâssem, uti consueveram, subducebam me, ne pudori illi essem

essem, si vili in veste fuisset affectatus: at ille, Micylle, inquit, hodiè natalitia filiae celebros, plurimòsque ad convivium amicos invitavi: verùm quoniam aiunt quendam ex his incommoda esse valetudine, neque posse ad convivium nostrum accedere, tu ejus loco venito lotus, nisi ipse fortè, qui vocatus est, semet adfuturum renunciaverit: nam nunc quidem ambigit. Hoc ubi audissem, adorato divite discedebam, omnes obsecrans Deos, ut epialum, aut laterum dolorem, aut podagram immitterent valetudinario illi, cujus, ego sellae occupator, & vicarius in coenâ, succedaneusque eram vocatus: idque spatii, quod usque ad balnei tempus intercessit, longissimum saeculum esse judicabam, subinde respiciens quot pedum esset solarii umbra, & quando me lavisse oporteret. Hic ubi tempus advenisset, ocius me corripio, atque ab eo nitidè admodum cultus, sic obverso palliolo, ut in puriore parte amictus videretur:

10. Offendo autem ad fores & alios complures, in quibus etiam illum, sub cujus titulo me coenare oportebat, qui aegrotare dicebatur, in sellâ gestatoriâ a quatuor viris portatum: & indicabat quidem malè se habere; nam ex alto gemebat, tussiebátque, & excreabat quoddam ex abdito, quòdque screatu vix attingi posset, totus pallidus ac tumens, annos natus circiter sexaginta: ferebatur autem philosophus quispiam esse, ex his, qui apud adolescentulos nugas deblaterant; at barba mirè erat hircina, supra quam credi posset tonsoris egens, Porro increpante Archibio medico, quod ita affectus advenisset, non decet,

decer, inquit, officio deesse præsertim hominem philosophum, etiam si obstitit sexcenti morbi. Nam se a nobis contemni putaret Eucrates: haudquaquam, inquam ego, imo collaudabit te, si domi potius apud te emori velis, quam in convivio animam unâ cum phlegmatè excreans. Atque ille quidem præ arrogantia dissimulabat sese diſterium audisse. Haud multo post accessit & Eucrates lotus, conspectoque Theſmopolide (nam id erat philosopho nomen) præceptor, inquit, probè quidem fecisti, quod ipse ad nòs veneris, tamen si nihilo deterius tibi fuerat futurum, siquidem etiam absenti omnia ordine missa fuissent, Dùmque hæc dicebat, introgreditur manus illi porrigens famulis etiam innitenti.

11. Ego igitur jam abire parabam; verùm ille conversus, ubi diu secum hæsitasset, posteaquam me tristens admodum videret, ades, inquit, tu quoque, Micylle, ac nobiscum coena; nam filium in mulierum conclavi unâ cum matre convivium agere iubebo, quo tibi sit locus. Ingrediebar itaque, quum paràm abfuisset, quin effem velut lupus ad prædam frustra hians; pudefactus, quod Eucratis filiolum e convivio videret expulisse. Ast ubi jam esset discumbendi tempus, primum tollentes Theſmopolim composuerunt, sanè non sine negotio, quinque utique proteri juvenes, cervicalia illi supponentes undequeque, quo nimirum in eodem habitu permanere, & diu persistere posset. Deinde cum nemo sustineret illi accumbere, me adductum reclinat, ut eodem in lecto effemus: deinceps coenabamus, ô Pythagora, opiparam quandam, & variam coenam, multo in auro, multoque

multoque item argento. Pocula erant aurea, ministri formosi, cantores, scurræ; in summâ, jucundissima erat conversatio. Cæterum unum molestiâ me afficiebat non mediocri, Thesmopolis obturbans, & virtutem nescio quam mihi commemorans, docensque duas negationes unam affirmationem efficere, & si dies sit, noctem non esse; nonnunquam & cornua mihi dictitabat esse, atque id genus multa continuato sermone apud me, cui nihil opus erat, philosophabatur, & voluptatem rescindebat, quum non sinneret me exaudire eos, qui citharâ & voce canebant. Hæc mihi, Galle, cœna. GAL. Non admodum jucundâ, ô Micylle, maximè quia cum illo deliro senesorte conjunctus eras.

12. MICYL. Audi nunc & insomnium; putabam Eucratem ipsum, liberis orbem, nescio quomodo moribundum fuisse. Dehinc ubi me accersisset, ac testamentum condidisset, quo me hæredem, omnium scripserat, paulum superstitem obiiisse: me verò, cum adiissem facultates, aurum argentumque ingentibus quibusdam Scaphis exhaurire, perpetuò scaturiens, & affatim affluens: cætera verò, vestes, mensas, pocula, ministros, omnia mea, ut par erat, esse. Postea bigis albis vectabar resupinus, cunctis, qui intuebantur, conspiciendus, & invidiosus. Accurrebant permulti, ac circumequitabant, plures sequebantur. Ego interim illius indutus vestitum, gravésque annulos gerens, circiter sedecim, digitis insertos, epulum quoddam splendidum jubebam adornari, quo amicos exciperem. Illi autem, ut par erat in somnio credere, aderant; & jam epulæ erant comportatæ; & convivium

vivium instruebatur. In his cum versarer, & aureis phialis omnibus propinarem, qui aderant, amicis, cum jam inferrentur bellaria, intempestivo tuo clamore nobis convivium perturbasti, mensasque subvertisti, ac divitias illas ita dissipasti, ut ad venti arbitrium agitata auferri feceris. Num tibi videor stomachatus in te injuriâ? nam somnium id, quod mihi accidit, vel tres noctes perpetuas libenter viderem.

13. GAL. Adeone es auri cupidus, & opum avidus, Micylle? idque solum omni modo admiraris, & in multo auro possidendo sitam esse felicitatem judicas? MICYL. Non ego solus, ô Pythagora, ita judico; sed & ipse cum, cum Euphorbus esses, auro atque argento comis intexto prodibas pugnaturus cum Achivis, idque in bello, ubi ferrum, quam aurum gestare satius erat: Tu, *inquam*, id temporis voluisti auro revinctos cincinno habens in periculum descendere; atque quod eam (opinor) causam Homerus comas tuas Gratiis similes dixit, quod auro argenteoque revincirentur; longè enim nimirum meliores, atque amabiliiores videbantur, quod essent auro relictæ, unaque cum eo relucere. Quanquam, Auricomie, moderatè te gerebas, quod, cum Panthi esses filius, aurum in pretio habuisti: nam & ipse deorum omnium hominumque pater, ille Saturno Rheaque progenitus, cum Argolicam illam puellam adamaret, nihilque inveniret amabilius in quod se transformaret, neque quo Acrisii custodias posset corrumpere, audisti ut aurum factus sis, atque ita per tegulas illapsus potitus est eâ, quam deperibat. Quid

igitur præterea tibi commemorem, quam multos usus præbeat aurum? & ut eos, quibus adfuerit, formosos & sapientes, & potentes reddat, decus & gloriam illis concilians? utque nonnunquam ex obscuris & ingloriis claros, & celebres repente efficiat?

14. Nam nōsti vicinum mihi, & ejusdem artificii Simonem, qui paucis antè diebus apud me cœnavit, cum injectis duobus farciminis fructis legumen Saturnalibus coquerem. GAL. Novi simum illum & brevem, qui fictilem ollulam, quæ nobis erat unica, suffuratus, peractâ cœnâ, abiit, sub alâ gestans: nam ipse vidi, Micylle. MICYL. Atqui cum eam sustulerit, tam multos ille Deos postea jurabat. Sed non cur prodebas, ac vociferabare tum, ô Galle, cum nos furto spoliari conspiceres? GAL. Coccyzabam, quod solum poteram id temporis. Verùm quid Simon ille? nam videbare de eo aliquid dicturus. MICYL. Ei consobrinus erat, vir supra modum dives, nomine Drimylus; is, quoad vivebat, ne obolum quidem donaverat Simoni: nam qui daret, cum ne ipse quidem pecunias attingeret? postquam verò pridie mortuus est, omnia illa secundum leges ad Simonem descenderunt; & nunc Simon ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpureâ & coccineâ veste amictus, famulosque & currus, & aurea pocula, mensasque pedibus innixas eburneis possidet, ab omnibus adoratur, jamque nos ne aspicit quidem. Etenim nuper cum illum procedentem conspexissem, salve, inquam, Simon; at ille indigne ferens, edicite, inquit, mendico

dico isti, ne nomen meum diminuat; neque enim Simon, sed Simonides appellor: poro (quod est *omnium* maximum) mulieres etiam illius amore capiuntur, atque is quidem fastidiosè se gerit erga illas, despicietque, & alias quidem admittit, comemque se *uis* præbet, aliæ verò, quæ negliguntur, necem conscituras sibi minantur. Vides quantas commoditates pariat aurum; quandoquidem eos, qui sunt deformissimi, transfigurat, & amabiles reddit, non secus ac cestus ille poëticus. Audis insuper & Poetas dicentes, ô Aurum, res quam comiter excipimus, pulcherrima possessio. Item, Aurum est quod mortalibus imperat. Sed quid interim resistis Galle?

15. GAL. Quoniam tu quoque per inscitiam, Micylle, simili modo falleris opinione de divitibus, quo vulgus: verum (crede mihi) longè ærumnosiores vitam, quam vos, agunt: hæc autem tibi loquor, qui ipse & pauper, & dives aliquando fuerim, atque omne vitæ genus sim expertus: porrò paulò post ipse quoque hæc omnia cognosces. MICYL. Per Jovem tempestivum jam est ut tu referas, quomodo transformatus sis, & quid in unoquoque vitæ genere perspexeris. GAL. Ausculta, hoc tantum præmonitus me neminem feliciores in vitâ, quam tu sis, unquam vidisse. MICYL. Quam ego sim, ô Galle? hanc felicitatem, tibi ipsi imprecor; nam me te increpare impellis. Verum age, narra exordiens ab Euphorbo, quo pacto fueris in Pythagoram transformatus; deinceps ordine usque ad Gallum; con-

F f 2

sentaneum

sentaneum enim est te varias res tum vidisse, tum tulisse in tam diversis vitæ formis.

16. GAL. Quemadmodum initio ab Apolline profecta anima in terram devolârit, & corpus humanum subierit, ut *illic* pœnam quandam dependeret, longum dictu foret, prætereà neque mihi referre fas est, neque tibi ejusmodi audire. Verùm ubi Euphorbus factus essem. MICYL. Sed ego, priusquam essem is, qui nunc sum, ô præclare, quisnam eram? hoc mihi prius dicito, nunquid & ego versus fuerim itidem ut tu. GAL. Maximè. MICYL. Quis igitur eram? si quo modo potes dicere: pervelim enim isthuc cognoscere. GAL. Tu formica eras Indica ex earum genere, quæ aurum effodiunt. MICYL. Itane neglexi infelix exiguam *partem* ramentorum in vitam importare, ex illo pro viatico sumptam? sed age, quid posthæc futurus sim dicito, nam te scire consentaneum est; siquid enim bonæ sit rei, jam nunc surgens me suspendam ab istâ perticâ, in quâ nunc stas. GAL. Isthuc profectò nullâ ratione possis cognoscere.

17. Cæterum cum Euphorbus essem, (nam ad illa redeo) in Trojâ pugnabam, atque a Menelao necatus in Pythagoram postea veni; verùm eousque sine tecto perduravi, donec Mnesarchus mihi domum ædificâset. MICYL. Num quæso absque cibo potuque? GAL. Maximè; nihil enim istis rebus opus, nisi corpori duntaxat. MICYL. Illa igitur, quæ ad Trojam gesta sunt, mihi prius dicito: num erant talia, qualia Homerus fuisse dixit? GAL. Unde is rescivisset, Micylle, qui quidem, dum ista gerebantur,

rur, Camelus erat in Bactris? ego autem tibi dico
 nihil tam supra modum naturæ tunc temporis fui-
 se; neque Ajacem usque adeo magnum, neque He-
 lenam adeo formosam, quemadmodum arbitrantur ho-
 mines: siquidem vidi candidâ quandam & procerâ
 cervice, ut hanc Cygno progeneratam esse *omnes* conjice-
 rent; cæterum anum omnino, & ætate æqualem pro-
 pmodum Hecubæ. Hanc Theseus primùm raptam
 in Aphidnis possedit, qui Hercules ætate vixit: porro
 Hercules prius Trojam ceperat patrum nostrorum
 temporibus, qui per id temporis maximè florebat:
 nam hæc mihi Panthus narravit, se, cum esset ad-
 modum adolescens, vidisse Herculem dicens. MICYLL. Quid autem? num Achilles talis erat, nem-
 pè quâvis in re præstantissimus? an & hoc est alia
 fabula? GAL. Cum illo quidem congressus non
 sum, Micylle, neque res, quæ apud Achivos gestæ
 sunt, ita accuratè possum referre. Qui enim scire
 potui, cum hostis essem? certè Patroclum illius ami-
 cum haud ita magno negotio peremi hastâ tranſverbe-
 ratum. MICYLL. Deinde te Menelaus multo minore
 negotio. Verùm istis de rebus satis. Nunc res Py-
 thagoricas refer.

18. GAL. In summâ, Micylle, sophista eram, (opor-
 tet enim utique verum fateri) alioqui non imperitus,
 neque inexercitatus in præstantissimis disciplinis. Pro-
 fectus sum autem in Ægyptum, quo cum prophæ-
 tis congregederer, propter sapientiam *consequendam*. Ibi
 adyta ingressus Ori & Ifidis libros perdidi. Et cum
 rursus in Italiam vela fecissem, Græcos iis in locis
 ita institui, ut me pro Deo ducerent. MICYLL. Au-
 dieram

dieram equidem isthæc, præterea quemadmodum creditus fueris, post mortem revixisse, utque aureum femur illis aliquando ostenderis. Verùm illud mihi dicito, quid tibi venit in mentem, ut legem statueres, uti neque carnibus, neque fabis vescerentur *homines*? GAL. Ne perconteris ista, Micylle. MICYL. Quamobrem, ô Galle? GAL. Verùm scilicet tibi de his rebus fateri erubesco. MICYL. Atqui non par est ut graveris aliquid dicere viro contubernali & amico; nam herum posthæc absit ut dixerim. GAL. Nihil sani, aut præclari erat. Verùm animadvertēbam me, si consueta modò, atque eadem, quæ vulgò traduntur, præcepissem, mortales in admirationem minimè pertracturum; sed quo magis peregrina proponerem, fore judicavi ut eo magis novus viderer illis, *ideoque admirandus*. Proinde nova comminisci decrevi, & eorum causa ut esset arcana, effeci, ut dum alii alias conjectarent, omnes obstupescerent, quemadmodum in obscuris oraculis solet usu venire. MICYL. Viden? me quoque vicissim irrides non minùs atque Crotoniatis, ac Metaponticos, & Tarentinos, cæterósque, qui te muti sequuntur, & adorant vestigia, quæ tu calcata reliquisti.

19. Verùm ubi Pythagoram exueras, quem post eum induisti? GAL. Aspasiam, Milefiam illam meretricem. MIC. Verum age post Aspasiam, in quem vitrum aut mulierem denuò renatus es? GAL. In Cratem Cynicum. MICYL. ô Castor, & ô Pollux? quam dissimile! ex Scorto philosophus? GAL. Deinde rex, deinde pauper, paulò post Sarrapas, dehinc equus, graculus, rana, aliæque innumerabilia, perlongum

longum autem fuerit singula recensere; postremò Gallus, atque id sæpius, nam hoc vitæ genere sum delectatus. Quinetiam servivi apud multos alios, reges, pauperes, divitesque; postremò nunc tecum vivo, rideoque quotidie, cum video te quiritantem & lugentem propter paupertatem, ac divitum admirantem fortunas, præ ignorantia malorum, quæ illis adsunt. Nam si curas nôris, quibus illi distringuntur, teipsum profectò riseris, qui antea credideris eum, qui sit opulentus, semper omnium esse felicissimum. MICYL. Ergo, Pythagora, aut quocunque alio nomine gaudes appellari, ne confundam orationem alias alio nomine compellando. GAL. Nihil intererit sive Euphorbum, sive Pythagoram, sive vocâris Aspasiam, sive Cratem, quandoquidem ista omnia sum; veruntamen rectius feceris, si (quod in præsentia esse videor) Gallum me voces, ne contemnas avem quasi vilis esse videretur, præsertim cum tam multas in se contineat animas.

20. MICYL. Ergo, Galle, quandoquidem omnia pene vivendi genera jam expertus es, atque omnia nôsti, velim mihi dilucidè narres seorsim, quæ sit divitum, quæ pauperum vitæ conditio, ut cognoscam; verène isthuc affirmes, me divitibus esse feliciorē. GAL. En hunc ad modum perpende, Micylle; te quidem non magnoperè tangit cura belli, si quando rumor sit adventare hostes, neque sollicitus es, ne in agros incursantes populentur, neve hortum proculeant, aut vineas vastent; sed simulatque tubam audieris, si tamen audieris, de teipso uno circumspectas, quo deflexus servari queas, ac discrimen

men effugere. Contra illi tum de se solliciti sunt, tum animo discruciantur, cum de mœnibus, quicquid opum possidebant in agris, id omne rapi ferrique conspiciunt. Et si tributum sit solvendum, illi soli accersuntur; sive in prælium exeundum, periclitantur, aut peditum turmis, aut equitum alis præfecti. Tu interim vimineum gerens clypeum expeditus, ac levis ad salutem consulendum, paratus victorale convivium agere, si quando victoriâ potitus imperator sacra fecerit.

21. Rursum pacis tempore tu quidem, cum de plebe sis, ingressus in concionem, tyrannidem in divites obtines: illi verò trepidant, pavitantque, ac largitionibus te placant: etenim ut balnea, ludi, spectacula, aliâque omnia tibi abundè suppetant, illi operam dant. At tu censor, & acerbus iudex, perindè quasi dominus, ne alloquiis quidem interdum dignaris illos; & si tibi videatur, ingentibus saxis in illos degrandinas, aut ipsorum bona proscribis. Ipse neque calumniatorem metuis, neque latronem, ne tol-lat aurum, vel ædium conscenso fastigio, vel pariete perosso: & nihil habes negotii vel in supputandis, vel repetendis pecuniis, vel cum sceleratis dispensatoribus conflictando, vel istiusmodi curarum participando. Verùm simulatque unam crepidam perfeceris, mercedemque retuleris septem obolos, serâ vespërâ surgis, & si libuerit, lavaris: tum empto Sapperdâ quopiam, aut mœnidibus, aut paucis ceparum capitulis temet ipse oblectas, canens plerumque, optimâque cum paupertate philosophans;

22. Adeò

22. Adeò ut eas ob res salubri sis valentique corpore, & contra frigus obdurueris. Nam labores, qui te exacuunt, certatorem haudquaquam contemnendum reddunt adversum eas res, quæ compluribus inexpugnabiles esse videntur. Atque hinc fit ut nullus ex gravioribus illis morbis insidias tibi moliatur; quod si quando levis ceperit febricula, ad exiguum tempus illi obsecutus, & inediâ excutiens, protinus exilis: illa verò fugit illicò, quippe metuens te, quem videat frigidâ *aquâ* temet ingurgitantem, & medicorum ambagibus longum plorare denunciantem. At illi ex adverso propter intemperantiam quid tandem mali non habent infelices? podagras, tabes, pulmonum inflammationes, aquas intercutēs: nam hæc *omnia* a sumptuosis illis conviviis nascuntur. Proinde nonnulli ex his, dum Icari in morem se nimis attollunt, & soli se propius admovent, nescii pennas sibi cerâ esse adglutinas, ingentem nonnunquam strepitum edunt, prono capite in mare delapsi. Cæterum qui Dædali instar non admodum sublimia, neque excelsa appetunt, verum *humilia*, terræque vicina, adeò ut cera nonnunquam salis aspergine madescat, ii tuto plerumque transolvant. MICYL. Moderatos istos & cordatos narras. GAL. Verum aliorum, Micylle, naufragia scèdissima conspicias, nempe ubi Cræsus revulsis alis risum exhibet Persis consensu rogo, aut Dionysius tyrannide exutus Corinthi literas docet, post tantum Imperium pueros syllabas connectere cogens.

23. MICYL. Dic mihi, Galle, tu cum rex esses, (nam ais te regem quoque fuisse) quale expertus es

id vitæ genus? certè tum admodum felix eras, quandoquidem id, quod est bonorum omnium caput, possidebas. GAL. Ne mihi in memoriam regaras, ô Micylle; usque adeò supra modum infelix tum eram. Quoad quidem res extèrnas, quemadmodum dixisti, planè fortunatus esse videbar; at intus innumerabilibus curis distringebar. MICYL. Quibus tandem curis? nam rem prorsus absurdam, neque credibilem narras. GAL. Imperabam equidem regioni neutiquam exiguæ, Micylle, omnigenarum rerum feraci, cum incolarum multitudine, tum urbium pulchritudine cum primis admirandæ, præterea fluminibus navigabilibus irrigatæ, ac mari portuoso usæ. Adhæc exercitus ingens, bene instructus equitatus, satellitium haud exiguum, triremes, pecuniarum vis major quam ut possit numerari, vasorum aureorum plurima copia, & reliquus imperii apparatus omnis, supra modum accumulatus. Cùm itaque prodirem, plerique adorabant, Deum quempiam intueri te rati; aliique ex aliis concurrebant, quò me conspicerent: nonnulli conscensis testis magni æstimabant, si plenè contemplari licuisset quadrigam, pallium, diadema, antambulones, & eos qui sequebantur. Ego inter hæc mihi conscius, quam multæ res me discruciant, versarentque, illis quidem propter inscitiam ignoscebam, me autem miserebar, qui similis essem magnis illis Colossis, quos aut Phidias, aut Myron, aut Praxiteles fecit. Quorum quisque extrinsecus est Neptunus aut Jupiter, omni ex parte decorus, ex auro & ebore elaboratus, & aut fulmen, aut fulgur, aut tridentem dextrâ tenens. Cæterùm si immisso capite, quæ

quæ sunt intus, inspicias, videbis vectes, paxillos, & clavos per universum transfixos, neque non stipites, & lutum, & cuneos, & picem, & multam id genus deformitatem intus habitantem. Omitto dicere muscarum & murium araneorum copiam, qui nonnunquam in eis mansitant. Hujusmodi quædam res etiam regnum esse videtur.

24. MICYLL. Nondum explicuisti lutum. & clavos, & vectes imperii, quænam sint, neque magnam illam deformitatem, quænam sit. Nam unice & cum admiratione spectari inter vectandum, tam multis imperare, ac numinis instar adorari, hætenus quidem cum Colossi exemplo quadrat; siquidem hoc quoque divinum quiddam est; nunc autem quæ sunt intra Colossum exponito. GAL. Quid primum tibi referam, Micylle? utrùm metus, curas mordaces, suspiciones, odium, quo regem persequuntur ii, qui cum illo vivunt, insidias, atque has ob res somnium rarum, eumque levem, ac plena tumultus insomnia, cogitationes perplexas, spes semper improbas; an otii penuriam, & occupationes, judicia, expeditiones, edicta, foedera, consultationes? quibus rebus sit, ut ne per somnium quidem aliquâ re suavi frui liceat; verum ut omnibus de rebus solus dispiciat necesse est, & mille negotia sustineat;

*Quippe nec Atriden Agamemnona dulcis habebat
Somnus, multa animo volventem.*

Idque dum reliqui omnes Achivi sterterent. Adde quod Lydum illum discruciat filius mutus; Persam vero Clearchus Cyro milites peregrinos conscribens,

atque alium Dion cum Syracusanis nonnullis ad autrem communicans; alium Parmenion collaudatus; item Perdiccam Ptolemæus, Ptolemæum Seleucus. Quin illa quoque molestiam adferunt, si qui defectionem parare dicantur; aut duo quatuorve fatellites inter se susurrantes. Porro (quod est omnium gravissimum) amicissimi quique vel maxime suspecti sunt habendi, semperque sperandum magni aliquid mali ab illis proventurum; nam alius a filio veneno necatus est, alium simile quoddam fortasse mortis genus eripuit.

25. MICYL. Apagesis, atrocia sunt ista, quæ narras, Galle. Quare mihi tutius fuerit cerdonicæ operæ pronum incumbere, quam ex aureâ phialâ propinatum poculum haurire, cicutâ & aconito temperatum. Nam mihi quidem hoc unum est periculi, ut si scalpellum aberret, deflectâtque ab incisione rectâ, me inter secandum leviter *ex parte aliquâ* digiti cruentet. At isti, ut ais, letifera agunt convivia, idque innumeris in malis constituti; deinde ubi conciderint, persimiles esse videntur tragœdiarum histriionibus, quorum multos videre est, quoad Cecropes sunt, Sisyphi, aut Telephi, diademata gestantes, & enses eburneis scapulis *ornatos*, & comam vagam, & chlamydem auro intertextam. Quod si quis eorum (qualia multa accidunt) titubans mediâ in scenâ cadat, risum profectò movet spectatōribus, personâ unâ cum ipso diademate contritâ; verò autem actoris capite cruentato, cruribusque maximâ ex parte renudatis; ut jam interioris amictûs quam miseri sint panni fiat perspicuum, ac cothurnorum, quos pedibus

pedibus induxerat, appareat deformitas, utque pedis modo neutiquam respondent. Viden' ut me jam similitudines excogitare docueris, optime Galle? cæterum tyrannis talis quædam res esse tibi visa est: verum ubi equus esses, aut canis, aut piscis, aut rana, quomodo eam, vitæ rationem ferebas?

26. GAL. Prolixum excitas sermonem, & qui non sit præsentis temporis: cæterum ut summatim dicam, nulla ex omnibus vitis mihi non visa est tranquillior quàm humana, naturalibus duntaxat cupiditatibus, & necessitatibus circumscripta. Siquidem publicanum equum, aut sycophantam ranam, aut sophistam graculum, aut cupedinarium culicem, atque id genus alia, quæ vos esse studetis, inter illos non videas.

27. MICYL. Hæc, quæ dicis, Galle, fortassè vera sunt. Verum non pudet me apud te fateri id quod mihi accidit: nondum possum cupiditatem illam de-discere, quam a puero habui, ut dives evadam. Quin nunc quoque somnium illud ob oculos versatur aurum ostentans. Potissimum autem excrucior propter execrandum illum Simonem, qui tantas inter opes delicietur. GAL. At ego te istoc levabo morbo, Micylle; & quandoquidem nox etiamdum est, surge modò, ac sequere me; nam te ad ipsum Simonem adducam, atque in aliorum divitum ædes, quo *nimirum* videas, quomodo res habeant apud illos. MICYL. Quomodo hoc fieri potest, jam obsecratim foribus? nisi fortè me etiam parietes transfodere compelles. GAL. Nequaquam. Verum Mercurius, cui sum sacer, eximium hoc mihi dedit, ut siquis longissimam

giffimam caudæ plumam *babuerit*, quæ ob mollitiem inflectitur. MICYL. Atqui duas habes ejusmodi. GAL. At dextram *ex his* avulsam cuicunque ego gestandum dederò, is, quoad voluero, fores omnes poterit aperire, & omnia videre, ipse non visus. MICYL. Ignorabam equidem, Galle, te etiam præstigiatores esse. Itaque si plumam hanc mihi semel præbueris, videbis illico Simonis universas opes huc deportatas; nam eas huc rediens transferam. At ille rursus soleas obrodens fordibus purgabit. GAL. Atqui nefas est isthuc facere; siquidem Mercurius *illud mihi* mandavit, ut siquis pennam tenens istiusmodi quippiam patrârit, vociferando furem proderem. MICYL. Rem neutiquam verisimilem narras, nempe Mercurium, cum ipse sit fur, non sinere alios, ut idem faciant. Sed tamen abeamus, ab auro enim *manus*, si potero, abstinebo. GAL. Pennam prius revellito: quid hoc rei? ambas revulsiisti. MICYL. Hoc tutius, Galle, minúsque deforme tibi futurum est, ne alterâ caudæ parte mutilatus claudices.

28. GAL. Age fanè, sed utrum Simonem prius adibimus, an alium quempiam divitem? MICYL. Minime; sed Simonem, qui jam dives factus pro dissyllabo tetrasyllabus esse affectat. Sed jam ad fores accessimus. Quid igitur deinceps faciam? GAL. Pennam seræ admove. MICYL. Ecce, dii boni! ostium perinde atque clavi patefactum est. GAL. Perge antrorsum: vides illum vigilantem ac supputantem? MICYL. Video per Jovem, & quidem ad obscuram siticulósamque lucernulam; præterea pallet, haud scio unde, Galle, totúsque exaruit, a curis

curis scilicet extenuatus; non enim alioqui ægrotare dicebatur. GAL. Ausculta quid dicat. Intelliges enim, unde se ita habeat. SIMON. Nimirum septuaginta illa talenta tuto admodum sub lecto defossa sunt, & ne unus quidem vidit me sub præsepi occultantem; itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, præsertim cum laboris non sit amans. Ac verisimile est illam multo plura sustulisse; nam unde alioqui Tibius tam ingens salsamentum ipsi obsonasset? quin & dicebatur inaurem emissee uxori drachmis quinque. Hi prorsus dissipant mea infelices bona. At neque pocula, quæ tot mihi sunt, in tuto loco sunt posita, vereor igitur ne quis ea suffoso pariete tollat. Complures mihi invident, atque insidias parant, præter cæteros autem Micyllus iste vicinus. MICYL. Ita per Jovem, nam tibi sum similis, ac patellas sub alâ gesto. GAL. Tace, Micylle, ne eos præsentem deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut ipse insomnis servem. Surgam & totam obibo domum in orbem *obambulans*. Quis iste? video te per Jovem, ô parietum perfossor; quandoquidem es columna, benè res se habet. Refossam aurum numerabo iterum, ne quid fortè me prius latuerit. En rursus obstrepuit mihi nescio quis: nimirum obsideor, atque insidiis appetor ab omnibus: ubi mihi gladius? si quemquam deprehendero. Rursum aurum defodiamus.

29. GAL. Sic tibi habent, ô Micylle, res Simonis, sed abeamus ad alium quempiam, donec noctis adhuc aliquantulum superest. MICYL. O miser, cuiusmodi vivit vitam? hostibus eveniat ad hunc modum

dum divites esse; itaque pugno in maxillam illi illiso volo discedere. SIMON. Quis me percussit? latrocinio dispolior miser. MICYL. Plora ac vigila; & fias auro colore similis, penitus illi adhærescens. Nos autem, si videtur, Gniphonem fœneratorem visamus; nam nec is procul hinc habitat. Hæc etiam janua nobis patefacta est.

30. GAL. Vides hunc etiam præ curis vigilantem, supputantem usuras, & digitos callo obductos habentem, cui propediem relictis his omnibus sit inblattam aut culicem, aut muscam abeundum. MICYL. Video equidem miserum ac vecordem hominem ne nunc quidem blattâ aut culice multo melius viventem. Ut verò etiam iste totus rationibus intabuit? nunc ad alium eamus.

31. GAL. Ad tuum, si videtur, Eucratem; en & hæ fores patuere; itaque introeamus. MICYL. Paulò ante hæc omnia mea erant. GAL. At etiam nunc tu divitias somnias; Quid ergo? num optâris & horum hæres existere, Micylle, cunctâque possidere quæ sunt Eucratis? MICYL. Haudquaquam, Galle; imò fame peream prius quam tale quid patiar. Valeat aurum, & convivium, duo oboli mihi potiores divitiæ sunt, quàm si a domesticis mihi domus perfodiatur. GAL. Sed jam nunc quandoquidem dies fermè diluxit, ad domum nostram redeamus; reliqua, ô Micylle, alias videbis.

DIALOG. XXII.

DEORUM CONCILIUM.

JUPITER.

NE susurretis amplius, ô Dii, nec in angulis coacti in aurem alii cum aliis colloquamini, indignantes, quod multi indigni nostri symposii sunt participes. Sed quandoquidem de his datum est Concilium, quisque palàm suam dicat sententiam, & accuset. Tu verò, Mercuri, præconium ex lege pronunciato. MERC. Audi, tace : quis ex perfectis Diis, quibus id licet, in concione vult verba facere ? de inquilinis & peregrinis futura est deliberatio. MOM. Ego Momus, ô Jupiter, si mihi dicendi copiam feceris. JUP. Hoc tibi jam concedit præconium ; itaque permisso meo nihil erit opus.

2. MOM. Dico igitur nonnullos ex nobis malè facere, quibus non sufficit se Deos ex hominibus factos fuisse, sed nisi pedissequas suos & famulos honore nobis æquales effecerint, nihil magni, nihil præclari præstitisse se putant, velim autem, Jupiter, mihi liberè loqui concedas : neque enim aliter *loqui* possum : imo omnes sciunt quam liberâ sim linguâ, nihilque eorum, quæ parum honestè fiunt, silentio præterire soleam. Redarguo enim omnia, & palàm, quæ sentio, dico, neminem reformidans, nec sententiam

H h

meam

meam præ verecundiâ celans. Quare plerisque molestus videor, & naturâ ad calumniandum propensus, publicusque accusator ab ipsis appellor. Sed quandoquidem licet, & proclamatum est, túque das, ô Jupiter, mihi liberè loqui, nihil reformidans dicam.

3. Multi, inquam, parum contenti quod ipsi communis nobiscum confessûs sint participes, & ex æquo epulentur, idque cùm sint dimidiâ ex parte mortales; suos quoque ministros & sodales in cœlum evexerunt, & *Deorum ordinibus* adscripserunt. Et nunc æqualem cum aliis distributionem sortiuntur, & victimarum sunt participes, quanquam pensionem, quam debent inquilini, nobis non persolverant. Jup. Nequid obscurè dicas, ô Mome, sed dilucidè & aperte, & nomen cujusque addas. Jam enim in medium oratio ita tibi projecta est, ut multi conjecturas faciant, & alias alii tua dicta accommodent. Oportet autem liberum concionatorem nihil præ metu tacere.

4. Mom. Euge, ô Jupiter, quod ad me loquendi libertatem cohortaris; hoc enim factum est omnino regium & magnificum. Quare dicam etiam nomen. Generosissimus videlicet ille Bacchus, semi-homo, nec a maternâ stirpe Græcus, sed mercatoris cujusdam Syrophænicis *nempe* Cadmi ex filiâ *nepos*, posteaquam immortalitate donatus est, qualis quidem ipse sit, non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neque incessum: videtis enim omnes, opinor, quam molli & effæminatâ sit naturâ, semiinsanus, a diluculo statim merum spirans. Hic totum sodalitium nobis alicivit, & adducto choro adest, Deosque fecit Pana, Silenum,

Silenum, & satyros, agrestes quosdam, & caprarios plerosque, homines saltationi deditos, & formâ monstrosos. Quorum hic quidem cornua habens, & dimidiâ corporis parte deorsum capram referens, barbâque habens promissam ab hircô parum differt. Ille vero glaber senex, naso simo, qui plerumque asino vehitur, Lydus iste est: Satyri autem acutas aures habentes, & calvi ipsi cornigerique, qualia sunt quæ hædis recens natis excrescunt, *Hi gente Phryges*; caudas habent etiam omnes. Videtis cujusmodi Deos nobis faciat hic Generosus?

5. Itane verò mirum est, si homines nos contemnant, cum tam ridiculos monstrososque videant Deos? mitto enim dicere eum & duas mulieres adduxisse, alteram ab ipso amatam, nempe Ariadnam; cujus etiam coronam astrorum choro inseruit; alteram vero Icarîi agricolæ filiam. Quodque, ô Dii, est omnium maximè ridiculum, Erigones quoque canem adduxit, ne doleret puella, si non haberet in cælo familiarem illam, & quam in deliciis habuit, caniculam. Annon ista vobis videntur contumeliosè, petulanter, & in derisionem facta? de Aliis etiam audite.

9. Jup. Nihil dicas, Mome, aut de Æsculapio, aut de Hercule. Video enim quo orationis tuæ impetu rapiaris. Nam horum alter medicum agit, & morbis levat *ægros*, & multorum aliorum instar est; Hercules autem, qui meus est filius, immortalitatem non paucis laboribus emit. Itaque ne ipsos accuses. Mom. In tui quidem gratiam tacebo, Jupiter, etsi multa possem dicere: quanquam si nihil aliud, adhuc tamen ignis signa ferunt. Porro si liceret & ad-

versum te libertate-loquendi-uti, multa dicere possem. Jup. Atqui in me maximè tibi licet dicere, Nunquid & me ut inquilinum in jus vocas? Mom. In Cretâ non tantum hoc audire est, sed & aliud quid de te dictitant, tuumque sepulchrum ostendunt. Ego verò neque illis credo, nec ex Achivis Ægiensibus, qui te subditum esse dicunt;

7. Sed quæ potissimum reprehensione digna existimo, hæc dicam. Etenim delictorum hujusmodi principium, & causam cur noster confessus nothis adulteretur, tu ipse, Jupiter, præbuiisti, mortalibus mulieribus te commiscendo, & alias aliâ formâ ad ipsas descendendo: ita ut nos metueremus, nequis te comprehensum sacrificaret, cum taurus esses, vel aurifex aliquis te conficeret, cum aurum esses, & pro Jove nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fieres. Attamen hisce semideis cælum implevisti; neque enim aliter possum dicere. Et res est quam maximè ridicula, siquis ex improvviso audierit Herculem factum esse Deum, Eurystheum autem, qui illi imperabat, e vitâ discessisse, & prope sita esse Herculis templum, qui famulus, Eurystheique sepulchrum, qui herus erat. Rursus Thebis Bacchus quidem Deus est, ejus autem consobrini, Pentheus, Actæon, & Learchus, omnium hominum fuere miserrimi

8. Ex quo autem semel tu Jupiter rebus hujusmodi fores aperuisti, & ad mortalium consuetudinem te convertisti, omnes te imitati sunt; nec masculi Dii solum, sed, quod est turpissimum, etiam Dæ feminæ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum, Endymionem,

Endymionem, & Jasionem, aliósque? Itaque hæc omittenda censeo; longum enim reprehendere *singula*, foret. JUP. Nihil, Mome, de Ganymede dicas; Irascar enim, si exprobrato genere puerulum contristaveris. MOM. Proinde neque de Aquilâ dicam, quod & illa in cælo versetur, regio sceptro infidens, ac tantum non super tuo capite nidificans, & Deus esse videatur?

9. An & illam Ganymedis causâ omittemus? at, ô Jupiter, Attis, & Corybas, & Sabazius, unde nobis accersiti sunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui candyn & tiaram gestat, nec Græcam vocem sonat: adeo ut siquis ei propinet, non intelligat. Itaque Scythæ & Getæ hæc, quæ illis acciderunt, videntes, nobis longum valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis, quoscunque libuerit, Deos creant, eodem modo, quo Zamolxis servus clam nescio quomodo nobis adscriptus est.

10. At fanè hæc omnia Dii, sunt mediocria. Cæterum tu canino vultu Ægyptie, qui sindone amictus es, quisnam es, ô bone, aut quomodo dignum te censēs, qui sis Deus, cum latres? quid & sibi vult Memphites ille taurus, versicolor, qui adoratur, edit oracula, & prophetas habet? pudet verò me Ibidas commemorare, simias, hircos, & alia longe his absurdiora, quæ nescio quomodo in cælum ex Ægypto se inferuerunt. Hæc vos, ô Dii, qui sustinetis videre ex æquo aut etiam magis vobismet adorari? aut tu, Jupiter, quo fers animo, quod arietis cornua tibi nata sint?

11. JUP. Turpia profectò sunt quæ de Ægyptiis narras. Attamen pleraque illorum, Mome, mysteria
in

in se habent, & quæ neutiquam par est profanum deridere. Mom. Planè nobis, Jupiter, opus est mysteriis, ut Deos cognoscamus esse Deos, & cynocephalos eos, quibus canina sunt capita. Jup. Missas fac, inquam, res Ægyptiorum: alias enim de his per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito.

12. Mom. De Trophonio, Jupiter, quòdque me potissimum angit, de Amphilocho; qui quanquam scelesti hominis & matricidæ filius sit, in Ciliciâ *tamen* præclarus ille vaticinatur, multa mentiens, & duorum obolorum gratiâ præstigiatores agens. Proinde tu, Apollo, non amplius celebraris; sed jam lapis omnis, omnisque ara vaticinatur, quæ sit oleo perfusa, & coronas habeat, cuique vir præstigiator suppetat quales multi sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statua febricitantibus in Olympiâ medetur, & Theagenis in Thaso. Quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & Protefilao e regione in Cherroneso. Ex quo autem in tantum numerum excrevimus, frequentius est perjurium & sacrilegium; & nos omnino despexerunt homines, idque meritò.

13. Et hæc quidem de nothis & adscriptitiis Diis. Cæterum ego multa peregrina nomina jam audiens quorundam, qui neque sunt apud nos, nec ullo modo esse possunt, multum, ô Jupiter, etiam propter hæc rideo. Ubi enim gentium est illa multum decantata Virtus, & Natura, & Fatum, et Fortuna, vana rerum vocabula, & quæ subsistentiam non habent, stolidis hominibus, philosophis scilicet, exco-
gitata; & tamen, quanquam ab ipsis temerè sint

commenta

commenta, ita tamen simplices ad credendum adduxerunt, ut nemo nobis nè sacrificare quidem velit, cùm persuasum habeat fore, ut etsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortuna tamen nihilo minùs faciat, quæ fato decreta sunt, & cuique à principio destinata. Quare libenter ex te quæsierim, Jupiter, an alicubi videris aut Virtutem, aut Naturam, aut Fatum. Nam hæc te in Philosophorum disputationibus audire scio, nisi tam surdus sis, ut clamantes ipsos non audias. Quanquam multa habeo dicenda, dicendi tamen finem faciam. Video enim multos mihi dicenti succensere, & exhibilare; maxime verò eos quos orationis libertas perstrinxit.

14. Tandem ergo si vis, Jupiter, decretum de his jam conscriptum legam. JUP. Lege: neque enim omniâ citra rationem reprehendisti. Et sanè multa ex iis cohibenda sunt, nè ampliùs augeantur.

DECRETUM.

QUOD FELIX FAUSTUMQUE SIT.

CONCILIO legitimè coacto, septimâ die mensis ineuntis, Jupiter summus fuit administrator, præsidebat Neptunus, præerat Apollo, Momus Noctis. F. scribam agebat, & Somnus sententiam dixit. Quandoquidem peregrini multi, non Græci modò, sed & Barbari, etsi nequaquam digni sint, qui nostræ reipub. sint participes, adscripti nescio quomodo & Dii habiti, cœlum impleverunt, ita ut plenum sit symposium tumultuosâ turbâ variarum linguarum hominum & collectitiorum; defecit autem ambrosia & nectar, ita ut minâ jam ematur sextarius propter bibentium

bibentium multitudinem. Illi verò præ arrogantia, pulsus veteribus verique Diis, semetipsos præter omnem morem patrium primis sedibus dignati sunt, & in terrâ ante alios honorari volunt;

15. Decernatur à Senatu & populo, ut Concilium in Olympo cogatur circa solstitium hybernum, & eleganter arbitri septem Dii perfecti, tres quidem ex veteri curiâ, quæ sub Saturno *fuit*, quatuor autem ex duodecim, interque eos Jupiter; hique arbitri fideant ipsi, præstito legitimo juramento per Stygem: Mercurius autem proclamato præconio omnes congreget; quicumque volunt huic Concilio annumerari: veniant autem illi adductis testibus juratis, certisque sui generis indiciis. Atque hi quidem hinc sigillatim transeant; arbitri autem examinautes aut Deos esse declarabunt, aut ad suos tumulos majorumque sepulchra ablegabunt. Siquis verò ex rejectis, semelque arbitrorum judicio secretis, comprehendatur in cælum ascendens, ille præceps in Tartarum detur.

16. Præterea quisque rerum suarum fatagat; nec medeatur Minerva, nec vaticinetur Æsculapius, neque tam multa solus faciat Apollo, sed uno quopiam delecto *munere*, aut vates, aut citharædus, aut medicus sit.

17. Porro Philosophis denunciatur, nè vocabula nova fingant, nec de iis, quæ omnino nesciunt, nugentur.

18. Quicumque autem jam templis & sacrificiis digni habiti sunt; illorum simulachra subvertantur; & eorum loco vel Jovis, vel Junonis, vel Apollinis,
vel

vel ex aliis cujuspian substituat^{ur} : illis verò Civitas sepulchrum aggerat, & altaris loco cippum erigat. Quòd si quis præconio non paruerit, & ad arbitros venire noluerit, deserti vadimonii eum condemnent *Arbitri.*

19. JUP. Justissimum quidem, Mome, est hoc decretum : & qui ita sentit, manum protendat ; seu potiùs ita fiet. Complures enim novi fore, qui manus non protendent. At nunc quidem abite. Cæterùm cùm Mercurius vos præconio citaverit, afferte quisque indicia manifesta, certasque probationes, matrisque nomen, & unde & quomodo factus est Deus, tribumque & contribules. Quæ quicumque non præbuerit, nihil curæ erit arbitris, quòd magnum in terris templum habeat, ipsumque homines Deum esse putent.

F I N I S.

DECRETUM CONCILII

...
...
...
...

...
...
...
...

...
...
...
...

...
...
...
...

...
...
...
...

...
...
...
...

...
...
...
...

...
...
...
...

LIBRI GRÆCI, excusi apud J. POTE, Etonens.

I. POETÆ GRÆCI, five, Selecta ex Poetis Græcis, viz. Homeri Odyss. Hesiode, Theocrito, Callimacho, Apollon. Rhodio, Tyrtæo, Sapphone, Eriana, Mimnermo, Solone, Simonide, Theognide, Xenophane, Ione, Pindaro, Euripide, Bacchylide, Critia, Callistrato, Bione, Moscho, Musco; cum vulgata Versione emendata, ac variis partim Scholiastarum Græcorum, partim Doctorum recentiorum notis, in usum Regiæ Scholæ Etonensis; Editio altera aucta. ETON. 1771. 6s.

II. SCRIPTORES GRÆCI; five, SELECTA ex SCRIPTORIBUS GRÆCIS, viz. Herodoto, Thucydyde, Xenophonte, Isocrate, Platone, & Luciano, cum Versione Latina et Notis. Editio altera, recognita & aucta, ETON. 1772. 6s.

III. THESAURUS GRÆCÆ POESEOS; five, LEXICON GRÆCO-PROSODIACUM; VERSUS, et Synonyma, (tam ad Explicationem Vocabulorum, quam ad Compositionem Poeticam pertinentia) Epitheta, Phrases, Descriptiones, &c. (ad modum Latini Gradus ad Parnassum) complectens. Opus, in studiosæ Juventutis gratiam et utilitatem, ex optimis quibusque Poetarum Græcorum monumentis, quæ adhuc prodierunt, nunc primum constructum. Cui præfigitur, de Poesi, seu PROSODIA Græcorum Tractatus; Ad finem adjuncta sunt, Vocabula quorum in Syllabis de Quantitate aliquid sit dubii, ex carmine non satis noto, aut in eadem sede diversos pedes admittente.---Notantur etiam Syllabæ controversæ, et Ancipites dictæ. Autore T. MORELL. S. T. P. ETONÆ, 1762, 4to. 1l. 1s.

IV. DEMOSTHENIS ORATIONES SELECTÆ: Textum, Scholiasten, ac Versionem castigavit, et Notis illustravit RICHARD. MOUNTENEY. 8vo. 5s.

V. LUCIANI DIALOGHI, Gr. Lat. cum nova Versione et Notis, à N. KENT. 8vo. 5s.

VI. ARISTOPHANIS PLUTUS, Gr. Lat. cum Scholiis Græcis selectis. Editio castigata, et ad usum studiosæ Juventutis accommodata. ETON, 1768. 8vo. 2s. 6d.

VII. SOPHOCLIS Tragoediæ septem, Gr. Lat. cum Scholiis & Notis, à T. Johnson, 2 vol. 8vo.

VIII. EURIPIDIS Tragoediæ, Gr. Lat. cum Scholiis et Notis, 2 vol 8vo.

IX. ----- MEDEA, (separatim.) Gr. Lat. cum Scholiis et Notis. 2s. 6d.

X. ÆSOPI FABULÆ, Gr. Lat. cum novis Notis, necnon Versione emendatâ; Editio ad usum Juventutis accommodat. ETON. 1772. 2s.

XI. ΠΟΙΚΙΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, five, Novus Historiarum Fabularumq; Delectus; ex Æliano, Polyæno, Aristotele, Dionysio Halicarn. Maximo Tyrio, aliisq; Scriptoribus Græcis, ab Jac. Upton, Coll. Regal. Cantab. Socio, antehac editus. Editio altera, Cuiq; nunc primum accessere Orationes duæ funebres, altera Platonis dicta MENEXENUS, altera Lyfiæ. Opus ad erudiendæ Juventutis gratiam editum et notis illustrat. ETON. 1772. 3s.

Also lately published,

I. SCRIPTORES ROMANI, five, **SELECTA ex SCRIPTORIBUS ROMANIS**, viz. M. T. Cicerone. T. Livio. Corn. Tacito. C. Plinio, & Vell. Patriculo; in usum Regiæ Scholæ Etonensis. Editio nova. ETON. 1771. 5s.

II. M. T. CICERONIS OPUSCULA; hoc est, Cato Major, seu, de Senectute; Lælius, seu, de Amicitia; Paradoxa; Somnium Scipionis. Præfigitur Ejusdem M. T. Ciceronis **VITA LITTERARIA**. ETON. 1768. 2s.

III. ELEMENTA RHETORICA ad Elocutionem spectantia; ex M. T. Cicerone, & QUINCTILIANO, ut plurimum EXCERPTA. In usum Studiosæ Juventutis. Subjicitur QUINCTILIANI de præstantioribus cum Græcis, tum Latinis Scriptoribus, Judicium. ETON, 1768. 1s. 3d.

IV. GER. VOSSII ELEMENTA RHETORICA, Oratoris ejusdem Partitionibus accommodata, inque usum Scholarum emendatius edita. Editio prioribus accuratior et auctior. Cum Appendice de Interpunctionibus Verborum; præcipue ex Vossio et J. Ward. ETON, 1771. 1s. 3d.

V. DE FIDE & Officiis Christianorum, ex cl. Burneti et Grotii libellis, in usum Juventutis Christianæ, ETON. 1767. 1s. 3d.

VI. AN ESSAY on the different Nature of **ACCENT** and **QUANTITY**, with their **USE** and **APPLICATION** in the **ENGLISH, LATIN, and GREEK** Languages: Containing **REMARKS** on the **Metre** of the **ENGLISH**; on the origin and **ÆOLISM** of the **ROMAN**; on the general History of the **GREEK**, with an Account of its **ANCIENT TONES**, and a Defence of their present **Accentual Marks**, against the Objections of **ISAAC VOSSIUS, HENNINGIUS, SARPEDONIUS, Dr. G. and Others**. By **JOHN FOSTER, M. A.** late Fellow of King's College CAMBRIDGE. To which is subjoin'd the **GREEK ELEGIAC POEM** of **M. MUSURUS** addressed to **LXO X.** with a Latin version and notes. The **SECOND EDITION**, corrected and much enlarged, from the Papers of **Dr. TAYLOR**, and **Mr. MARSHLAND**. With a Reply to **Dr. G's** Second **DISSERTATION** in Answer to the **First Edition** of this **ESSAY**. ETON. 1763. 6s.

